

KURAN-I KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

PSİKOLOG AHMET KAYSERİLİOĞLU

DERLENME TARİHİ

01.04.2018

Psikolog Sayın Ahmet Kayserilioğlu'nun 1979 Haziran/1990 Ağustos tarihleri arasında Sevgi Dünyası Dergisi'nde yayınlanan yazılarından derlenmiştir.

İÇİNDEKİLER

1. KURAN-I KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ	1-5
2. İNSAN: ALLAH'IN HALİFESİ	6-11
3. HZ. İSA'NIN İKİNCİ GELİŞİ	12-16
4. AYETLERİN YÜRÜRLÜKTEN KALDIRILMASI	17-20
5. İNSANIN YARATILMASI I	21-23
6. İNSANIN YARATILMASI II	24-26
7. DÜNYADAKİ CENNET	27-28
8. İNSANLIĞIN ON ÜÇ EVRESİ	29-31
9. DİNLERİN AMACI: İYİLİKTE YARIŞMAK	32-33
10. MUCİZELERİN BEDELİ	34-35
11. HZ. İSA VE TANRILIK	36-39
12. ALLAH'TAN RAZI OLMAK	40-42
13. ÖNCE İNSAN SONRA GÜLYÜZLÜ	43-45
14. ÇOĞUNLUK BAZEN ŞAŞABİLİR	46-49
15. ÖNCE GÖNÜLLER DEĞİŞMELİDİR	50-52
16. KUDÜS'E SON ÇAĞRI	53-55
17. YAŞAYACAĞIMIZ BÜYÜK GÜNLER I	56-58
18. YAŞAYACAĞIMIZ BÜYÜK GÜNLER II	59-61
19. DİN DEVRİ VE GÜNÜMÜZ	62-65
20. HZ. LUT VE TOPLUMSAL EŞCİNSELLİK	66-70
21. ALLAH İNANCI	71-74
22. PEYGAMBER İNANCI	75-78
23. BİLENLE BİLMEYEN BİR OLUR MU?	79-82
24. UÇAN DAİRELERİN BÜYÜK GÖREVİ	83-85
25. UÇAN DAİRELERİN BÜYÜK GÖREVİ II	86-90
26. KENDİNİ YÜKSELTEN ALÇALTILACAK	91-94
27. HAYATA YENİLMEK	95-99
28. İYİLİKTE YARIŞMAK	100-104
29. HZ. SÜLEYMAN VE SİHİRBAZLIK	105-109
30. BİLGİNLER VE DİNLER	110-113
31. DÜNYAYA DİREK OLANLAR	114-117
32. BÜYÜK PARLAK VARLIK	118-121
33. İNSAN ALAYA ALINMAZ	122-125
34. KURAN-I KERİM'İ OKUMAK VE ANLAMAK	126-130
35. EKİLEN ERGEÇ BİÇİLİR	131-135
36. ARAMIZDAKİ PARLAKLAR	136-140
37. DİN GÜNÜ I	141-144
38. DİN GÜNÜ II	145-148
39. İYİLERİN DÜNYASI	149-152
40. HZ. MUHAMMED'İN BAŞTAKİ KUŞKULARI	153-154
41. ŞEYTAN NEDİR?	155-157
42. CİNLERİN DÜNYASI	158-161
43. CİNLERİN HZ. SÜLEYMAN VE HZ. MUHAMMED İLE MACERALARI	162-165
44. CİNLERİN KENDİLERİNİ ANLATIYOR	166-169
45. ÖTE ÂLEMLE BULUŞMA VE GÖRÜŞMELER I	170-173
46. ÖTE ÂLEMLE BULUŞMA VE GÖRÜŞMELER II	174-178
47. ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ I	179-182
48. ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ II	183-186
49. ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ III	187-189
50. TÜRKİYE'DE SİRİTÜALİZM VE DR. BEDRİ RUHSELMAN	190-193
51. ÜST ÂLEMDEN YOL GÖSTERİCİ BİLGİLER I	194-196
52. ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ II	197-200
53. ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ III	201-205
54. CİN-İBLİS-ŞEYTAN (ÖZET)	206-209
55. ÖTE ÂLEMLE GÖRÜŞMELER VE ALINAN YOL GÖSTERİCİ BİLGİLER (ÖZET)	210-213
56. NEREDEN GELDİK, NEREDEYİZ, NEREYE GİDİYORUZ	214-217
57. ÂLEMLERİN RABBİ, TEK İLAH: ALLAH	218-223
58. BÜYÜK PARLAK VE YARATILIŞIN ALTI GÜNÜ	224-230
59. HEPSİ DEDİLER "EVET RABBİMİZ SENSİN!"	231-234
60. YERYÜZÜNDE HAYATIN BAŞLAMASI VE GELİŞMESİ	235-239

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:1

Haziran 1979

14 asır önce Allah'ın yüce katından Hz. Muhammed'e vahiy yoluyla ve parça parça indirilmiş olan Kuran-ı Kerim'de bugünün insanının da yararlanacağı büyük gerçekler var. Kuran-ı Kerim'in ortaya koyduğu bu gerçeklerle ilgili düşüncelerimi sizlere sunacağım. Yeri geldikçe de BEYTİ DOST'umuzun getirdiği bilgilerle köprüler kuracağım.

DÜNYA VE GÖKLERİN YARATILIŞI

- **O ki, yeryüzünde ne varsa hepsini sizin için yarattı; SONRA göğe yöneldi, onları YEDİ GÖK olarak düzenledi. O her şeyi bilir. (2/29)**

Bu ayette önce dünyanın ve üstündeki bitkilerin, hayvanların yaratıldığı, sonra da var olan ancak düzen verilmemiş olan göğün "Yedi Gök" olarak düzenlendiği anlatılmaktadır.

Nitekim aşağıdaki ayetlerde yaratılışın bu sırası gün (devir) belirtilmek suretiyle açıklanmaktadır:

- **De ki: Siz mi dünyayı iki günde Yaratıcıyı tanıyorsunuz ve O'na eşler koşuyorsunuz, İşte âlemlerin Rabbi O'dur. Ona üstünden ağır baskılar (sağlam dağlar) yaptı. Onda bereketler yarattı ve onda arayıp soranlar için gıdalarını tam dört günde takdir etti. Sonra DUMAN halinde bulunan göğe yöneldi, ona ve Dünyaya, «İsteyerek veya istemeyerek gelin» dedi. «İsteyerek geldik» dediler. Böylece onları iki günde yedi gök yaptı ve her göğe emrini vahyetti. Ve biz DÜNYA GÖĞÜNÜ kandillerle (yıldızlarla) donattık. (41/9-12)**

Yer ve göklerin altı günde yaratıldığı Kuran-ı Kerim'de birçok kez vurgulanmıştır. Bu altı günün ilk ikisinde dünyanın yaratıldığı, ikinci iki günde yerdeki bitki ve hayvanların var edildiği, bu suretle ilk dört günün tamamlandığı ve sonuncu iki günde ise duman halinde bulunan göğün, yedi gök olarak düzenlendiği, bu suretle altı günün tamamlandığı yukarıdaki ayetlerden anlaşılmaktadır.

Şimdiye kadar yapılan gökyüzü gözlemlerinde Kuran-ı Kerim'de anlatılan tarzda yedili bir sistemin izine bile rastlanmamıştır. Üstelik önce Dünya ve üstündekilerinin var edildiğinin,

sonra da göklerin yaratıldığının söylenmesi kafamızı daha da karıştırmakta ve bugünkü astronomi bilgilerimizle uyuşmamaktadır. Öyleyse Kuran-ı Kerim'de kastedilen nedir?

Bazı Kuran-ı Kerim yorumcuları yedi göğün ilkiyle bizim gördüğümüz gökyüzü, yani inceleme alanımıza giren galaksiler, yıldızlar ve gezegenlerin kastedildiğini, diğer altı göğün ise manevi tabiatta olabileceğini söyleyerek bir uzlaşma sağlamak istemişlerdir. (Elmalılı Hamdi S: 294)

Ancak yine de gördüğümüz gökyüzünün Dünya ve üstündekilerin var edilişinden sonra yaratılmış olması bugünkü bilgilerimizle çelişki halindedir. Kaldı ki ayette yedi göğün başlangıçta duman halinde olduğu söylendiğine, yani onların hepsine de hem aynı, hem de maddi bir orijin verildiğine göre "Manevidir" yorumuna girmeden biraz daha düşünüp araştırmak gerekmez mi?

Aslında bize ışık tutacak bir ipucu ayetin sonunda var. "Dünya Göğü" denerek yedi gökten ayrı bir isimlendirme yapılıyor ve dünya göğünün kandillerle (*yıldızlarla*) donatıldığı haber veriliyor. Anlaşıyor ki bizim bugünkü astronomi incelemelerimizin sınırı içinde kalan tüm galaksiler, yıldızlar ve gezegenler Kuran-ı Kerim'de "Dünya Göğü" sözcükleriyle ifade ediliyor.

Öyleyse yedi gök bugünkü gözlemlerimizin dışında kalan, beş duyumuzla halen farkına varmadığımız düzenler şeklinde anlaşılmalıdır. Onların farkına varmayışımız manevi tabiatta olduklarından değil, maddenin bizim bildiğimiz türünden başka bir yapıya sahip olduklarındandır. Bu değişik türdeki madde Kuran-ı Kerim'de duman (*duhan*) sözcüğüyle anlatılarak bize yeni ipuçları sunulmaktadır. Duman sözcüğü ışıksız maddeyi, yani karanlığı bize düşündürmekte (Elmalılı 4191) ve bizim yok saydığımız karanlığın içinde şimdi farkına varmadığımız güçler bulunduğunu bize hissettirmektedir. Nitekim aşağıdaki ayet bu hissimizi doğrulamaktadır:

- **Hamdolsun O Allaha ki gökleri ve yeri yarattı, KARANLIKLARI ve aydınlığı varetti...**
(6/1)

Karanlığın bir yokluk olmadığı, aynen ışık gibi, karanlığın da var edilmiş olduğu onun da bir varlık olduğu burada açıkça belirtilmektedir. Ayrıca ayette gökler ve yerin yaratılmasıyla, karanlık ve aydınlığın var edilmesinin peş peşe ve karşılıklı olarak sıralanması da yedi göğün karanlıklardaki şimdi farkına varmadığımız güçlerden var edildiği düşüncesine bizi yaklaştırmaktadır.

Evrenin yaratılışı ve yapısı konusunda bizlere ufuklar açan bu ayetlerden özetle şunu anlıyoruz; Dünyamız ve bugün astronominin incelediği güneş, ay, yıldızlar, gezegenler ve nebülözler yani Kuran-ı Kerim'in tabiriyle "Dünya Göğü" evrendeki, ikili bir maddi sistemin sadece bir yüzünü ifade etmektedir. Sistemin ikinci yüzünü ve karanlıktaki bilmediğimiz güçlerden var edilmiş olan ve şimdi beş duyumuzla farkına varmadığımız yedi gök teşkil etmektedir.

Ancak şu anda farkına varmadığımız gökler sonuna kadar gizli kalacak da değildir. Aşağıdaki ayetler göklerin de insanın emrine verildiğini söyleyerek bunu müjdelemektedir.

- **Göklerde ve yerde ne varsa hepsini kendinden (*bir lütuf olarak*) size boyun eğdirdi. Elbette bunda düşünen bir millet için ibretler vardır. (45/13)**
- **Görmediniz mi ki Allah göklerde ve yerde bulunan her şeyi size boyun eğdirdi ve size farkına vardığınız ve varmadığınız nimetleri bol bol verdi? Yine de insanlardan kimi var ki ne bilgisi, ne yol göstereni ve ne de aydınlatıcı bir kitabı olmadan Allah hakkında tartışır durur. (31/20)**

Beyti Dost'un şu sözüyle de bu müjde tekrarlanmaktadır:

- ❖ **GECE nasıl yedi sağlam yapının altında her şeye örtü ise ŞİMDİLİK...» (ÖGC:156)**

"Şimdilik" sözcüğü ile gecenin, yani karanlığın örtücülüğünün, göreceklerimize perde olmasının geçici olduğu, bir gün bu örtünün kaldırılacağı anlatılmak istenmektedir.

Peki, bu örtünün kalkması, yani evrendeki ikili gerçeğin farkına varılması nasıl mümkün olacaktır? Sadece bilimsel bilginin artması bunun için yeterli midir? Beyti Dostumuz beş şartın (*beş basamağın*) aşılmasıyla yani doğruluk, iyilik, çalışma, bilgi ve sevgide yükselip olgunlaşarak eskilerin "Gönül Gözü" dedikleri görüşümüzün açılmasıyla bunun mümkün olacağını söylemektedir:

- ❖ **Elbet ki bilinecek olan; ikisi bir olduğunda vardır. Ve o ikisi elinizde iken siz doğrudan ve iyide oldukça varoluşunuzun sebebini bulabilirsiniz. Sizin farkına vardıklarınız sizde olan beş varlıktan dolaydır. Sizin farkına varacaklarınız size bildirilen BEŞ ŞART'la olacaktır" (Ahsud-1)**

İnsan ister istemez sormadan duramıyor. Acaba şu anda maddenin iki ayrı fasetini teşkil eden gördüğümüz ve görmediğimiz gökler başlangıçta da böyle miydi? Yoksa bir iken ikiye mi ayrıldı?

Sorumuzun cevabı Kuran-ı Kerim'de apaçıktır.

- **İnkâr edenler görmediler mi ki göklerle yer BİTİŞİK idi. Biz onları AYIRDIK ve her canlı şeyi sudan yarattık? Hâlâ inanmıyorlar mı?**
(21/30)

Açıkça anlaşılıyor ki şimdi yer ve gökler olarak ayrılmış olan evrenimiz başlangıçta tek bir "İlk Madde" halinde imiş. Bu ilk maddenin ikiye ayrılması kuşkusuz elmanın ikiye parçalanması gibi basit ve mekanik bir işlemle olmamıştır. Yüce bir bilgi ve ince bir müdahale ile iki ayrı düzenin yaratılmasıdır, burada anlatılmak istenen.

"Başlangıç" için olan sorumuzu bir de "Son" için tekrarlırsak, yani yer ve gökler sonunda ne olacak diye sorarsak, cevabını yine Kuran-ı Kerim'den alabiliriz.

- **Biz gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları ancak gerçek ile ve BELLİ BİR SÜRE'ye göre yarattık. İnkâr edenler, uyarıldıkları şeyden yüz çevirmektedirler.**
(46/3)
- **Gökleri ve yeri ve bunların içine yaydığı canlıları yaratması da O'nun ayetlerindendir. O dilediği zaman onları (tekrar) toplamaya da kadirdir.**
(42/29)

İlk ayet, gökler ve yerin de bir süresi ve sonu olduğunu vurgulamakta, ikinci ayette ise yine başlangıçta olduğu gibi yer ve göklerin bir araya getirilip birleştirileceği belirtilmektedir. Ayrıca çok önemli bir konuya daha değinilmekte göklerde de canlıların bulunduğu ve belli sürenin sonunda yer ve gökteki canlıların bir araya getirilecekleri ifade edilmektedir.

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında BEYTİ Dost'un aşağıdaki tebliğleri yeni anlamlar kazanmaktadır.

- ❖ **İçinizden biri ne zaman o bitmez yolculuğa çıkacak ise, onu biz yedi yerden geçiririz, yedi yerden dolaştırırız.**
(C:53)
- ❖ **Enginin yüzünde karanlık varken siz ondan öncesinden haberdar mı idiniz? Sizin öncenizi de, sonunuzu da bilerek Vareden O'dur. Ve işte o zaman ikisini birbirinden ayırdı da gözünüzün önünde görmediğinizi var etti hayrınıza.**
(C:103)
- ❖ **Önce biri iki etti ve onun evveline şimdi sizin bilmediğiniz yüceliği koydu.**
(C:105)

- ❖ **Dertli olanı bulmayan kaybolacak olandır, bir gün yedi rengi görmeden, yedi yere varmadan ve yedi sesi duymadan.
(C:157)**
- ❖ **Karanlığa göz açıp onda sizin için saklı olana bakın ve görmediğiniz zaman, asıl lazım olanı göreceğinizi bilin de öyle ondaki hayra doğru gelin... Sizin için öyle biliniz ki ışık doludur her gününüz, yedi renkten var edilmiş. Sizin için öyle biliniz hayır doludur her geceniz sizin bilmediğiniz, şimdi görmediğiniz yedi renkten var edilmiş... Sizin adınız Şaluşez, siz karanlıkta görmeyi, aydınlıkta bulmayı, gerçeğe yönelmeyi, büyüklüğü gördükçe küçülerek yere yüz sürmeyi bilersiniz işte bunun için şükrediniz.
(Celse 203)**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:2

İNSAN: ALLAH'IN HALİFESİ

Temmuz 1979

- Bir zamanlar Rabbin, meleklerle: «Ben yeryüzünde bir HALİFE yaratacağım» demişti. (Melekler) «Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birisini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek tespih ediyor ve seni takdis ediyoruz» dediler.
(2/30)

Önceki yazımdan hatırlayacağınız üzere bir önceki ayette dünyanın, bitkilerin, hayvanların ve göklerin yaratılışından bahsedilmişti. Şimdi de dünyada Allah'ın halifesi olarak hüküm sürecektir insanoğlunun yaratılmasına geçiliyor. Halife, vekalet eden, birinin yerine iş gören demektir. Yani insan yeryüzünde Allah'ın temsilcisi olarak ve O'nun adına iş görmek üzere yaratılmıştı.

Henüz ayağını Dünya toprağına basmadan insana tanınan ne büyük şeref ve ne büyük sorumluluk bu!.. Kuşkusuz halifelik, özgürlükle el ele yürür. Aksi halde halifelikten değil, robotluktan bahsedilirdi. O'nun adına yeryüzünde hükmedebilmesi, kendi istekleri doğrultusunda karar verip, uygulayabilmesi için insan, aklının son sınırına kadar serbest bırakılmıştır. «İşte dünya, işte siz ve işte aklınız. Düşünüp karar veriniz ve doğru gördüğünüzü uygulayınız» denmiştir. Ancak insana tanınan bu olağanüstü yetki, bilgisizlik ve tutkuyla birleşince yeryüzünü yaşanılmaz bir cehennem haline sokabilirdi. İşte bundandır ki zaman zaman gönderilen Gülyüzlü gerçek habercileri kanalıyla insana görevleri hatırlatılmış, vekâletini taşıdığı Yüce Yaradan'a yaklaşması için doğruluk, iyilik, çalışma, bilgi ve sevgi yolları ona gösterilmiştir. Ama sadece öğüt verilmiş ve uyarılmıştır. Hayrı ya da şerri seçmede yine özgürdür. Çünkü insan halifedir.

İnsanlık tarihinin bir özgürlük ve başkaldırı mücadelesi olması hamurumuza ilk varoluşumuzda konulan bu özel irade mayasındandır. Kim ki baskıyla, korkutarak, tutsak ederek insanı köleleştirmeye, onu özgür iradesinden, hür düşünceden yoksun tutmaya çalıştıysa, er geç tepkisini göreceğini bilmelidir. Şu ne tuhaf ki Kuran-ı Kerim'in kendisi insanın bu yüce özgürlüğünü ortaya koyduğu halde din bile bir baskı ve tutsaklık aracı haline getirilmeye çalışılmaktadır.

- Dinde zorlama yoktur. Doğruluk, sapıklıktan iyice ayrılmıştır. Kim şeytani inkâr edip Allah'a inanırsa muhakkak ki Allah'ın kopmaz ipine yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir.
(2/256)

İnsanın özgürlüğü bu ayette de açık seçik vurgulanmakta iken bugün bazı İslam ülkelerinde vicdan, düşünce ve inanç özgürlüğünü zincirlemek yolundaki çabaları nasıl yorumlamalı acaba?..

Karı koca, baba evlat, amir memur gibi insanların birbirleriyle ilişkilerinde de her kim karşı tarafı bir robot haline getirir ve onun serbestçe gelişmesine, gerekirse hatalarla, yanılmalarla da olsa gerçeği kendi deneyleriyle bulmasına engel olur, set çekerse karşısındakine en büyük kötülüğü yapmış olur.

Beyti Dost'un dediği gibi:

❖ **Her istediğinizi elde etmek istiyorsanız onun en kısa yolu kendinizi yükseltmektir. Kötülerin zannettiği gibi başkalarını hiçbir şey yapamaz hale getirmek değil.**

(C:12)

Elbet öğüt vermek, yol göstermek, uyarmak, bunlar yapılacaktır. Ancak sonrası, halife olarak yaratılan insana bırakılacak, hayrı veya şerri seçmesi ve seçtiği yolda yürüyüp sonucuna katlanması onun hakkı olacaktır. Nitekim Yüce Yaradan da kendisini inkâr edenlerin başına hemen taş yağdırmamaktadır. Gülyüzlüleri kanalıyla insanlara doğru yolu gösterdikten sonra onları özgürlükleriyle baş başa bırakmakta, hayra sapanın hayrı görüp bulması, şerre sapanın da kötülüklerinin sonuçlarıyla karşılaşması için onlara zaman tanımaktadır. Çünkü insanın olgunlaşmasını sağlayan Ruh-Tecrübe-Akıl-Ruh zinciri ancak özgürlükle işleyebilir. Kuşkusuz özgürlüğün de sınırı vardır. Ancak bu sınır, inanç ve düşünceye değil, başkalarının haklarını çiğnemeye karşı konulmalıdır.

Halil Cibran "Hak Erenler" kitabında insanın özgürlüğünü ve "Tek" liğini ne güzel anlatmaktadır.

- ✓ Birbirinizi seviniz, fakat sevginizi zincirlemeyiniz
- ✓ Sevginiz ruhunuzun kıyıları arasında kımıldayan bir deniz olsun!
- ✓ Birbirinizin kadehini doldurunuz, fakat tek kadehten içmeyiniz!
- ✓ Birbirinize ekmeğinizden sununuz, fakat aynı lokmayı yemeyiniz!
- ✓ Beraber terennüm ediniz, raks ediniz, eğleniniz, neşeleniniz; fakat her biriniz tekliğini unutmasın!...
Çünkü bir udun telleri, aynı nağmeyle birlikte titrer, fakat her biri ayrı ayrı!..
- ✓ Birlikte durunuz, fakat birbirinize fazla yaklaşmayınız. Çünkü mabedin direkleri de birbirinden uzak durur. Ve meşe ile selvi birbirinin gölgesi altında yetişemez.

ÖLÜLER DİRİLEBİLİR Mİ?

Ölümden sonra bir ahiret yaşamının varlığı ve ruhun o âlemde dünyadaki davranışlarının sonuçlarıyla karşılaşacağı Kuran-ı Kerim'de en çok tekrarlanan gerçeklerden biridir. Ölümün bir yok oluş olmayıp, ruhun yeni bir ortamdaki yaşamı

olduğuna insanlar nasıl inandırılabilirdi?.. Beş duyularının ötesindeki bir ahiret yaşamının somut delilleri gösterilebilir miydi?

Kuran-ı Kerim bu konuda somut delillerden ziyade aklımıza seslenmekte ve bizi yoktan Vareden Yüce Allah'ın ölümden sonra diriltmeye kuşkusuz kadir olduğu belirtilmektedir. Ayrıca O'nun her yarattığına dikkatli gözlerle bakmamız ve onlardaki ince düzenleri, planları ve yüce amaçları görmeye çalışmamız öğütlenmektedir. Bir zerreyi bile nice düzenler ve nice planlarla yaratan Allah'ın yeryüzünde halifesi olarak seçtiği insanı, çocukların çamurdan şekiller yapıp sonra bozması gibi anlamsız ve amaçsız yaratmayacağı, dünya hayatının daha üst bir ahiret yaşamının basamağı olduğu yine aklımıza seslenilerek anlatılmaktadır. Ama insan zayıftır. Elle tutulur, gözle görülür şeylere daha fazla tutkundur. İşte bu nedendir ki ölümden sonraki dirilişin somut delilleri olarak yeryüzünde de Allah tarafından veya O'nun Gülyüzlüleri aracılığıyla ölümlerin dirilmesi gerçekleştirilmiştir. Aşağıdaki ayetler bu olayla ilgilidir:

- Bir zaman da: «Ey Musa, biz Allah'ı açıkça görmedikçe sana inanmayız» demiştiniz de derhal sizi yıldırım çarpmıştı; siz de bunu görüyordunuz. Sonra belki şükredersiniz diye **SİZİ ÖLÜMÜNÜZÜN ARDINDAN TEKRAR DİRİLTMİŞTİK.** (2/55-56)
- Hani siz bir adam öldürmüştünüz de onun (*katili*) hakkında birbirinizle atışmıştınız; oysa Allah, gizlediğinizi ortaya çıkaracaktı, onun için (*sığırın*) bir parçasıyla o (*öldürüle*) ne vurun" demiştik. İşte Allah böylece ölümleri diriltir, size ayetlerini gösterir ki düşünesiniz. (2/72-73)
- Şu binlerce kişi iken ölüm korkusuyla yurtlarından çıkanları görmedin mi Allah onlara: "Ölün!..." dedi de sonra kendilerini DİRİLTİ. Şüphesiz Allah, insanlara karşı ikram sahibidir. Ama insanların çoğu şükretmezler. (2/243)
- İbrahim de bir zaman: "Rabbim, ölümleri nasıl diriltirsin?" demişti. (*Allah*) "İnanmadın mı ki?" dedi, "Hayır (*inandım*), fakat kalbim kuvvet bulsun diye (*görmek istiyorum*)" dedi. "O halde dört tane kuş yakala, onları kendine alıştır. Sonra (*kesip*) her dağın başına onlardan birer parça koy. Sonra onları kendine çağır; koşarak sana gelecekler. Bil ki Allah daima galip ve hikmet sahibidir" dedi. (2/260)
- Yahut şu kimse gibisini ki, duvarları, çatıları, yıkılmış ıssız bir kasabaya uğramıştı: «Allah, bunu böyle öldükten sonra nasıl diriltecek?» demişti. Allah da kendisini yüz sene öldürüp sonra diriltti. "Ne kadar kaldın" dedi «Bir gün, ya da bir günün birazı, kadar kaldım» dedi. (*Allah*) «Hayır dedi yüz yıl kaldın. Yiyecek ve içeceğine bak, bozulmamış. Eşeğine bak, seni insanlar için bir işaret kılalım diye bunları böyle yaptık. Kemiklere bak, nasıl onları birbiri üstüne koyuyor, sonra onlara et giydiriyoruz!» Bu işler ona açıkça belli olunca: «Biliyorum, Allah her şeye kadirdir» dedi. (2/259)

Yeri gelmişken bu sonuncu olayı bir de Beyti Dost'dan dinlememiz çok yararlı olacak. Bu yeni anlatışta hem olay bütünleniyor hem de diriltmenin ana kanunu insanlara duyuruluyor.

❖ **Hani bir zamanda bir yer vardı, karanlık...**

Hani bir zamanda, o karanlıktakiler ve o karanlık yer topyekûn belalar çukuruna düşmüştü ya!...

Hani bir zamanda o karanlık yer, şimdi size bildirilen o vakte ulaşmıştı ya!...

İşte zamanın zerresinin ölçüldüğü o günden sonra, yanında hayvanıyla bir yolcu vardı oraya...

Dedi ki, görüp gözünün önünde serilmiş gerçeği, dedi ki, görüp gözünün önünde yıkılmış her şeyi, «Var edenim ya şimdi nasıl yeniden halk edecek, ya şimdi nasıl yeniden onlara can vereceksin»

Vareden ona, gerçeği görsün, hakikati bilsin diye o sözü söyledi: «Dur!..»

Durdu, o karanlık yere varan. Durdu o karanlık yere varanın eşyası, azığı. Yalnız hayvanı için «Dur» demedi Yaradan...

Durdu, gerçeği arayan, gerçek yolcusu adam, zaman içinde bir hayli...

Sonra yine vakit olunca. O Erişilmez Olan, gerçek sözü söyledi: «Kalk!..»

Uyandı ve baktı etrafına. Eşyaları, azığı ve kendi, sanki dün uykuya yatmış gibi yepyeni... Halbuki tam yüz yıl olmuştu yatalı...

Baktı ki, hayvanı erimiş, toz olmuş kemikleri

«Ya dedi şimdi Varedenim, hayvanım nasıl yeniden canlanacak?!..»

İşte o zaman bu gecenin hayrına, size bildirilen gerçeği söyledi, O Erişilmez Olan ona. Ve dedi ki:

«Aslında hiç ölmeyen kaybolmayan gelecek. Senin gözünle gördüğün hepsi, her yerde bir olanla birleşecek de, canlanacak hayvanın...»

Ve öyle oldu bir anda... Ve adam yeniden çıktı gerçek yoluna, her şeyi bilerek... Siz öylesine her şeyi öğrenecek, öylesine her şeyi bilecek, öylesine yola çıkacaksınız. Farkınız onlardan çoktur. Onlar yaşadı, siz buradan duyacaksınız.

(C:134)

CENNETE KİMLER GİRECEK

Bazı din adamlarının iddiaları, akıl ve sağduyu sahiplerini dinden ve peygamberden soğutmakta ve onları yanılgılara hatta kızgınlıklara sevk etmektedir. «Bir kimse ne kadar iyi olursa olsun, insanlığa ne büyük hizmetler yaparsa yapsın eğer ki, son dine ve Hz. Muhammed'e inanmıyorsa emekleri boşunadır; gideceği yer de kendilerine azap hükmü verilmiş olanların yeridir!». İşte akıl ve sağduyuyla alay eden bu sözlerdir insanları şaşırtan.

Öyle ya yaşamları hizmet, gayret ve sevgi ile geçmiş bir Edison, Gandi, Schweitzer, Einstein sırf son peygambere inanmadığı için öte dünyada eziyetle karşılaşacak, diğer yandan yeryüzünde hiçbir eser bırakmadan, kendi halinde, kendi çapında Müslüman olarak yaşamış bir kişi ise esenliğe kavuşacak. Doğduğu yer, yetiştiği toplum, seçtiği meslek gereği dini konulara, hele hele tamamen yabancı olduğu İslamiyet'e emek verip üzerinde düşünme olanağı bulamayan ve bu nedenle son peygambere uzak kalan bir kimse, üstelik bunca hizmetleri varken kötü sonla karşılaşacak da sırf İslam ülkesinde doğup büyüdüğü için kendini doğal olarak son dinin içinde bulan kişi mutlu sona ulaşacak! Nerede ilahi adalet?

Fakat bir dakika lütfen!. Nerede ilahi adalet?!. demeden önce Kuran-ı Kerim ne diyor ona bakalım.

- **Şüphesiz iman edenler, YAHUDİLER, HİRİSTİYANLAR ve SABİİLER, bunlardan her kim ALLAH'A VE AHİRET GÜNÜNE gerçekten inanır, iyi bir iş yaparsa elbette onlara Rableri katında mükâfat vardır, onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.**
(2/62)
- **İnananlar, YAHUDİLER, SABİİLER VE HİRİSTİYANLAR (dan) Allaha ve Ahiret gününe inanan ve iyi işler yapanlara korku yoktur ve üzülmeyeceklerdir.**
(5/69)

Her iki ayette de Yahudi, Hıristiyan ve Sabiilerden (diğer din mensupları) Allaha ve ahiret gününe inanıp iyi iş yapanlara müjde verilmektedir. Dikkat edilirse son din ve son peygambere inanmakla ilgili bir ön şart kesinlikle ileri sürülmemektedir. İslamiyet'in insanları birliğe davet eden, bütün dinleri Hz. İbrahim'in Allah'ı bir tanıyan dininde birleşmeye çağıran "Tevhid" ruhu yukarıdaki ayetlerde bütün canlılığıyla yaşamaktadır. Ama ne var ki: Bu açık ayetlere rağmen Kuran-ı Kerim yorumcuları cennete girebilmek için son dine inanmak zorunluğunu bir ön şart olarak ileri sürebilmekte ve kendilerini çok zorlayıp yormaktadırlar. Aslında, Allah'ın insanların kaderleriyle kumar oynamadığını, bir hardal tanesi kadar iyiliği olanın karşılığını bulacağını, bir nebze kötülüğün de karşılıksız kalmayacağını vurgulayan bu ayetleri bir iftihar vesikası olarak ileri sürmek gerekirdi. Ne yazık ki Allah'ın yargılamasında Allah'tan önce söz söylemek açmazına düşenler, bu ayetleri kendi dilediklerince yorumlamaktan kaçınmamışlardır. Kaldı ki aşağıdaki ayetler de Allah'ın insanları nüfus cüzdanlarına göre değil, davranışlarına göre yargıladığını açıkça ortaya koymaktadır.

- Yahudi ve Hristiyan olandan başkası cennete girmeyecek dediler. Bu, onların kuruntusudur. De ki: Doğru iseniz, delilinizi getirin. Hayır, kim işini güzel yaparak özünü Allah'a teslim ederse onun mükâfatı Rabbinin yanındadır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.
(2/111-112)
- Kitap ehlerinden (*Yahudi ve Hristiyanlardan*) öylesi var ki ona yüklerle emanet bıraksan, onu sana öder. Onlardan öylesi de vardır ki, ona bir dinar versen, devamlı olarak başına dikilmeden onu sana ödemez... Hayır, kim sözünü yerine getirir ve (*günahtan*) korunursa şüphesiz Allah da korunanları sever.
(3/75-76)
- Ama hepsi bir değildir, Kitaplılar (*Yahudi ve Hristiyanlar*) içinde gece saatlerinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanan bir topluluk vardır. Allaha ve ahiret gününe inanırlar, iyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar; hayır işlerinde koşuşurlar. Ve işte onlar iyilerdendir. Yaptıkları hiçbir iyilik inkâr edilmeyecektir. Şüphesiz Allah (*günahlardan*) korunanları bilmektedir.
(3/113-114-115)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:3

HZ. İSA'NIN İKİNCİ GELİŞİ

1979 Ağustos

- Allah demişti ki: «Ey İsa; ben seni öldürecekim, bana yükseltecekim, seni inkâr edenlerden temizleyecekim ve SANA UYANLARI TA KIYAMET GÜNÜNE KADAR İNKÂR EDENLERİN ÜSTÜNDE TUTACAĞIM. Sonra dönüşünüz bana olacaktır. Ayrılığa düştüğünüz şeyler hakkında aranızda ben hükmedecekim.
(3/55)

Bilindiği gibi Hz. İsa son peygamber değildir. Kendisinden 600 yıl sonra Hz. Muhammed son peygamber olarak görev yapmıştır. Buna rağmen ayette Hz. İsa'ya uyanlara kıyamet gününe kadar bir üstünlük verildiğinden bahsedilmektedir. Üstelik İsa'dan sonra onun yolundan gidenlerin birçok gerçeği değiştirdikleri, İsa'ya Tanrılık yakıştırdıkları, Kuran-ı Kerim'in birçok yerinde kınandığı halde bu üstünlüğü nasıl yorumlamalı acaba?.. Aşağıdaki ayet ve hadislerin incelenmesinden açıkça ortaya çıkacak "Hz. İsa'nın İkinci Gelişi" göz önüne alınırsa söylenmek isteneni anlamamız kolay olacaktır. İkinci gelişinde İsa'ya uyanlara kıyamet gününe kadar üstünlük verileceği anlatılmaktadır aslında.

- Biz Allah'ın elçisi, Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük demelerinden ötürü... Oysa onu öldürmediler ve asmadılar; fakat (öldürdükleri) kendilerine, (İsa'ya) benzer gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, ondan yana tam bir kuşku içindedirler. O hususta bir bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu yakinen öldürmediler. Hayır, Allah onu kendisine yükseltti. Allah daima üstündür hikmet sahibidir. ANDOLSUN KİTAP EHLİNDEN HİÇBİRİ HARIÇ OLMAMAK ÜZERE ÖLÜMÜNDEN EVVEL ONA (İsa'ya) MUTLAKA İNANACAKTIR. Kıyamet günü de O, onların aleyhine şahit olacaktır.
(4/157-159)

Musevilerin Hz. İsa'yı çarmıhta öldürmedikleri, fakat öldürdük sandıkları Kuran-ı Kerim'de açıkça ortaya konmaktadır. Öldürülmemiş olmakla beraber kuşkusuz Hz. İsa da her insan gibi doğal olarak ömrünü tamamlamış ve ölmüştür. Ve elbet ki ruhu, Gülyüzlülerin yanına, Allah'ın katına yükseltilmiştir. Ancak Kuran-ı Kerim'de bunlar anlatıldıktan sonra olay noktalanıyor ve Hz. İsa'nın ikinci bir görevine dikkat çekiliyor. Onun ikinci bir ölümü ve dolayısıyla ikinci bir yaşamı vurgulanıyor. Öyle bir ikinci geliş ki bütün kitap sahiplerini, yani Musevileri, Hristiyanları ve Müslümanları kendine inandıracak, onları Allah'ın değişmeyen eski ve yeni gerçeklerinde birleştirecektir. Yine de inanmayanlar olursa hesap gününde onların aleyhine şahitlik edecektir.

Bazı Kuran-ı Kerim yorumcuları "Ölümünden Evvel" ifadesinin kitap ehli kişilere ait olduğunu, İsa'yı işaret etmediğini düşünmüşlerse de bu düşünce gerçeklerle uyuşmamaktadır.

Çünkü ayette bütün kitaplıların İsa'ya inanacakları vurgulandığı halde, halen Museviler iki bin sene önceki gibi yine ona inanmamaktadırlar. Bazıları bu çelişkiyi gidermek için «*Bütün kitaplılar son nefeslerinde İsa'ya inanacak, fakat korkudan doğan bir inanç olduğundan bu inanç kendilerini kurtarmayacaktır*» diyerek zorlama izahlara yapışmışlardır. Hiçbir yararı olmayan bu son nefes inancının lüzumsuzluğu bir yana, neden Hz. İsa'ya da; son peygamber Hz. Muhammed'e değil bu inanç diye sorsanız doğru dürüst bir cevap alamazsınız. Sonuç olarak, Hz İsa'nın ikinci bir gelişinden ve bu ikinci gelişte tüm dinleri birleştirerek, onların üstünde prensipleri de beraberinde getireceğinden bahsetmek yukarıdaki ayetlerin en doğru karşılığı olacaktır.

- **(Hz. İsa'dan bahsedilirken) O, kıyametin kopacağını gösterir bir ilimdir. (43/61)**

Hız. İsa'nın kıyametin bir işareti, bir alameti olarak gösterilmesi, onun son peygamber olan Hz. Muhammed'den sonra yeryüzüne geleceğinin bir diğer ifadesidir. Çünkü kıyametin işaret ve alameti, ancak kıyamete en yakın yaşamış yani en son yaşamış haberci olabilir. Altı güvenilir hadis kitabında, özellikle "Sahiheyn" denilen Buhari ve Müslim'in hadis kitaplarında da Hz. İsa'nın bu ikinci geliş, Hz. Muhammed'in ağzından tüm insanlara müjdelanmaktadır:

- **Nefsimi elinde tutan Allaha yemin ederim ki, yakında Hazreti Meryem'in oğlu (*İsa aleyhisselam*) adil bir hâkim olarak sizin içinize iner. Haçı kırar, Hinzırı katleder ve vergiyi halk üzerinden kaldırır. Mal çoğalacak, hatta malı kabul eden bir fert bulunmayacaktır. (Buhari-776)**
- **Meryem oğlu (Hz. İsa) aranızda indiğinde acaba siz ne halde olursunuz?! Hâlbuki imamınız sizdendir. (Buhari-1082)**
- **Allaha yemin ediyorum. Meryem oğlu, adil bir hâkim olarak muhakkak inecek, haçı kırarak, domuzu muhakkak öldürecek, vergiyi muhakkak kaldıracaktır. Bütün düşmanlıklar, kızgınlıklar ve hasetleşmeler muhakkak yok olup gidecektir. O muhakkak mala çağırarak, fakat hiç kimse malı kabul etmeyecektir. (Müslim-243)**

BÜTÜN PEYGAMBERLER MÜSLÜMANDIR

Çokları, İslam dininin ve Müslümanlığın Hz. Muhammed ile başladığını, önceki peygamberlerin getirdikleri dinin İslamiyet'ten başka olduğunu zannederler. Bazı din adamlarının bu yöndeki telkin ve iddiaları da bu zannı adeta bir inanç haline getirir. Kuşkusuz ki Hz. Muhammed'den önce yaşamış Gülyüzlü iyilik habercilerinin ortaya koydukları ilahi esaslarda sonradan birçok değişiklikler yapılmış, gerçeklerin arasına yalanlar ve yanlışlar da katılmıştır.

Aşağıdaki ayet buna işaret eder.

- **Onlardan bir grup var ki, kitapta olmayan bir şeyi, siz kitaptan sanasınız diye dillerini eğip büker ve «O Allah katındandır» derler. Oysa o, Allah katından değildir. Bile bile Allah'a karşı yalan söylerler.**
(3/78)

Ancak önceki peygamberlerin getirdiklerini bozulmamış şekliyle kabul eden ve ana esaslarda davranışlarını da bozulmayan ilahi prensiplere ayarlayan kişileri hangi dinden kabul edeceğiz?!... Cevabını Kuran-ı Kerim'den dinleyelim:

- **Nefsini aşağılık yapan (*beyinsiz*) den başka, kim İBRAHİM DİNİN'den yüz çevirir? Andolsun ki biz onu Dünyada beğenip seçmiştik, ahirette de o, iyilerdendir. Rabbi ona; «İSLAM OL!..» demişti. «Alemlerin Rabbine teslim oldum» dedi. İbrahim de bunu kendi oğullarına vasiyet etti. Yakup da «Oğullarım, Allah sizin için O DİNİ seçti, bundan dolayı sadece MÜSLÜMANLAR olarak ölünüz» (*dedi*)**
(2/130-132)

Açıkça görüldüğü gibi Hz. Muhammed'den önce yaşamış olan İbrahim ve Yakup peygamberler dinlerinin "İSLAM" olduğunu ve kendilerinin de "MÜSLÜMAN" olduklarını kendi ağızlarıyla söylüyorlar, Ayrıca kendini, Birin Biri olan Allaha teslim eden, Yaratıcısından razı olan, O'nun öz buyruklarına uyan kişilere Müslüman deneceğini de bu ayetlerden anlıyoruz. Aşağıdaki ayetlerde de bu konu işlenmektedir:

- **İsa onlarda inkârı sezince «Allaha gitmek için kimler bana yardımcı olacak?» dedi. HAVARİLER «Biz Allah'ın yardımcısıyız. Allaha inandık. Şahit ol, biz MÜSLÜMANLARIZ » dediler.**
(3/52)
- **İbrahim, ne Yahudi, ne de Hristiyan'dı dosdoğru MÜSLÜMANDI. Allaha eş koşanlardan değildi.**
(3/67)

Hz. Âdem'den, son peygambere kadar bütün Gülyüzlü iyilik habercilerinin ve onların doğru yolunda gidenlerin "Müslüman" olarak anılması ve onların İslam dininden olduklarının vurgulanması Kuran-ı Kerim'i, iyi anlamada bize çok yardımcı olmaktadır. Örneğin:

- **Allah katında din İslam'dır...**
(3/19)

Ayetindeki İslam sözcüğü tüm peygamberlerin getirdikleri *-bozulmamış haliyle-* kapsayacak şekilde düşünülmelidir. Aşağıdaki Ayetler bu fikrimizi daha açık ortaya koymaktadır:

- **De ki: Allaha, bize indirilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a ve torunlarına indirilene; Musa'ya, İsa'ya ve peygamberlere Rableri tarafından verilene inandık; ONLAR ARASINDA BİR AYIRIM YAPMAYIZ, biz O'na teslim olanlarız. Kim İslam'dan başka bir din ararsa bilsin ki kabul edilmeyecek ve o, ahirette kaybedenlerden olacaktır.**
(3/84-85)

Kuran-ı Kerim'in, bütün dinleri "Tek Allah" fikrinde birleşmeye çağıran bu ayetleri aslında üzerinde çok durulması gereken önemli bir yönüdür. Ne yazık ki çokça okunup geçilmekte, esasına varılmamaktadır.

Nitekim Kuran-ı Kerim'de Yahudi ve Hristiyanlar sadece, kendi peygamberlerinin buyruğunun aksine Allaha eşler koştukları, örneğin İsa'yı Allah derecesine yükselterek "Bir Allah" fikrini bozdukları için kınanmaktadır, Bunların dışında onların kitaplarının ve dinlerinin de Allah katından geldiği ve hak din olduğu her defasında belirtilmektedir.

- **De ki «Ey kitaplılar (Yahudiler, Hristiyanlar) hepiniz bizimle sizin aranızda eşit olan bir kelimeye gelin. Yalnız Allah'a tapalım, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Kimimiz kimimizi Rabler diye tanımayalım» Eğer yine yüz çevirirlerse deyin ki «Şahit olun, biz Müslümanlarız»**
(3/64)

Kuran-ı Kerim, peygamberler arasında o derece ayırım yapmaz ve onları öyle bir tutar ki Hz. Muhammed'den önce yaşamış olan Zekeriya peygamberin yapmakta olduğu ibadet "NAMAZ" diye anılır. Bu ibadette kendisinden sonra gelen Kuran-ı Kerim ayetleri okunmadığı ve şekil farkları olduğu halde:

- **Zekeriya, mabette durmuş NAMAZ KILARKEN melekler ona «Allah sana, kendinden bir kelimeyi doğrulayıcı, efendi, nefsine hâkim ve iyilerden bir peygamber olarak Yahya'yı müjdeler»**
(3/38)

Ve bütün namazların ortak yanı olan "SECDE" ye aşağıdaki ayette parmak basılır:

- **Ey Meryem, Rabbine divan dur, SECDE ET ve (O'nun önünde) eğilenlerle beraber eğil.**
(3/43)

İşte Müslümanlığın şeklinde değil de yukarıdan beri anlattığımız BİR' e ve BİRLİĞE çağırın kültüründe yetişmiş olan MEVLANA, sesine ses verecek koroyu 700 yıldır bekliyor:.

**Beri gel daha beri, daha beri.
Bu yol vuruculuk nereye dek böyle?
Bu hırgür, bu savaş nereye dek?
Sen bensin işte, ben senim işte**

**Ne diye bu direnme böyle ne diye?
Ne diye aydınlıktan kaçar aydınlık ne diye**

**Topumuz bir tek olgun kişiyiz bir tek.
Ne diye böyle şaşı olmuşuz ne diye?...**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:4

AYETLERİN YÜRÜRLÜKTEN KALDIRILMASI

Eylül 1979

- **Biz yürürlükten kaldırdığımız veya unutturduğumuz bir ayetin (yerine) ya ondan daha iyisini yahut onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye gücü yeter olduğunu bilmedin mi?**
(2/106)

Zamanın, toplumların ve koşulların değişmesiyle Allah'ın da hükümlerde değişiklik yaptığı, yani gönderdiği ayetlerle eski ayetleri yürürlükten kaldırdığı Kuran-ı Kerim'de açıkça ortaya konmaktadır. Nitekim hepsi de Allah katından gönderilmiş olduğu halde Tevrat, İncil ve Kuran-ı Kerim'deki toplumsal ve şekli kurallar birbirinin aynı değildir. Toplumların gelişmesine uygun olarak yeni kuralların gönderilmesi, bedeni gelişmiş bir çocuğa yeni giysiler alınması kadar doğal bir olay olduğu halde, Tanrı'nın her yeni kitapta gönderdiği yeni hükümler, eski kitap mensuplarınca iyi değerlendirilememiş ve reddedilmiştir. Gerçekte değişen özde değildir. Bütün kitaplara beş basamak açısından yani iyilik, doğruluk, çalışma, bilgi ve sevgi prensipleri yönünden baktığımızda esasın hepsinde aynı olduğunu görürsünüz. Ancak her yeni gelen bu prensiplerin kapsamını genişletmiş ve uygulamasında daha üstün kaideler getirmiştir.

Hz. İsa İncil'de:

- **«Sanmayın ki ben şeriatı yahut peygamberleri yıkmaya geldim; ben yıkmaya değil, fakat tamam etmeye geldim»**
(Matta 5/17)

diyerek bu gerçeği vurgulamış ve tamam etmenin de gereklerini yerine getirmiştir. İncil'in pek çok yerinde « *Eski zaman adamlarına şöyle denildiğini işittiniz... Şimdi ise ben size diyorum ki...* » şeklinde Hz. İsa'nın konuşmalarına tanık olursunuz. Tevrat'taki hükümlerin değişmeyeceğine inanmış Musevi din adamlarının şiddetli tepkilerine ise Hz. İsa bir cümle ile cevap vermiştir: « *Yeni şarabı eski tulumlara koymazlar.* »

Kuran-ı Kerim'in 23 yıllık gelişi esnasında da dinin şekline alt kurallarda ve toplumsal, hukuki kaidelerde ilk yıllardakine nazaran değişiklikler yapıldığı görülmektedir. Bu kadar kısa bir süre içinde buna gerek görülmesi, hem dinin bu kuruluş yıllarındaki büyük toplumsal değişikliklere adım adım ayak uydurulmasından, hem de yazımızın başındaki ayetin örneklerinin verilmek istenmesinden olabilir.

Hz. Muhammedin hadislerinde eski söylediklerini değiştiren yeni hükümlere çokça rastlanır. Cebrail tarafından Hz. Muhammed'e bildirilmiş olan kıblenin Kudüs'e olan yönünün, daha sonraları Kuran-ı Kerim ayetleriyle, Kâbe'ye döndürülmesi vahiy yoluyla alınan bilgilerde zamanla değişiklik yapıldığını göstermektedir. Kuran-ı Kerim'deki bir sonraki ayetin, önce gelen bir ayetin hükmünü yürürlükten kaldırması ise aşağıdaki örnekte görülmektedir.

- **Birinize ölüm geldiği zaman, eğer bir hayır (mal) bırakacaksa, anaya, babaya, yakınlarla uygun bir biçimde vasiyet etmek, Allah'tan korkanlar üzerine bir borçtur.**
(2/180)

Bu ayette ölen bir kimsenin ana ve babasına mirastan belli oranda bir pay ayrılmamakta, sadece vasiyet yoluyla mal bırakılması emredilmektedir. Daha sonra gelen aşağıdaki ayette ise ana ve babaya 1/6 oranında mal bırakılması hükmü getirilmiş ve bu suretle vasiyet hükmü yürürlükten kaldırılmıştır. Çünkü son ayette ana ve baba varis durumuna girdiklerinden Hz. Muhammed'in «*Varise vasiyet olmaz*» hadisi uyarınca bir de ilaveten vasiyet yapılması uygun olmayacaktır.

- **...ölenin çocuğu varsa ana babasından her birinin altıda bir hissesi vardır. Eğer çocuğu yok da...**
(4/11)

Ancak bir noktayı iyice belirtmekte çok yarar var. Ayetlerin bu şekilde yürürlükten kaldırılması, insanların kararlarıyla değil, yine o ayeti ortaya koyan Allah'ın dileğiyle olmuştur. Şimdi ister istemez şöyle düşünmeniz doğaldır. Geçmiş zamanlarda toplumların, insanların değişmesine göre ayetlerinde değişiklik yapmış yüce Tanrı, 1400 yıl sonra, eşi görülmemiş aşamalar yapmış, değer hükümleri karma karışık olmuş, bugünün insanına yeniden seslenmeyecek midir?

Bu soruya «Hayır» cevabı verenler Kuran-ı Kerim'in son kitap olduğunu, kitapta her şeyden bilgi verildiğini bilgi kapısının Hz. Muhammed ile kapandığını ileri sürerler. Önce şunu belirtelim ki Kuran-ı Kerim'de bu kitabın son kitap olduğuna dair tek bir ayet bile yoktur. Ayrıca aynı kitapta Allah'ın ilmini denizler mürekkep, ağaçlar kalem olsa yaza yaza bitiremez denilmekte ve öyle bir kitaba sığdırmeyeceği anlatılmak istenmektedir. Her dinin aşırı gidenleri kendilerine gönderilenlere bağnazca sarılmış ve benzer şeyler söylemişlerdir. Bir zamanlar Museviler, Hz Muhammed'e «*Sen bilirsin ki bize Tevrat verilmiştir ve onda her şeyin açıklaması vardır*» diye üstünlük taslayınca, Peygamber şu kısa cevapla onları susturmuştu: «*O, Allah'ın ilmi içinde az bir şeydir!..*» Bazıları Hz. Muhammed'in son peygamber olduğunu belirten aşağıdaki ayeti öne sürerler.

- **Muhammed, sizin erkeklerinizden birinin babası değil, fakat Allah'ın RESULU ve NEBİLERİNİN sonuncusudur.**
(33/40)

Bu ayetin Türkçesinde çokça nebilerin sonuncusu yerine hem resul, hem de nebiyi kapsayacak tarzda peygamberlerin sonuncusu ifadesi kullanılmaktadır. Ve mademki Hz. Muhammed son peygamberdir öyleyse kapısı da kapanmıştır diye düşünenler olmaktadır. Gerçekte ayette Hz. Muhammed'in Allah'ın resulü ve nebilerin sonuncusu olduğu söylenmektedir. Yani resullerin sonuncusu denmemektedir.

Ayrıca geçen sayımızda belirttiğimiz gibi Hz. İsa'nın ikinci gelişi Kuran-ı Kerim ve hadislerde açıkça müjdelanmaktadır. İkinci geliş için öncülerin ve ortamın hazırlanmasında ve Hz. İsa'nın bizzat gelişinde O'nun katından yeni bilgiler getirmemesi düşünülebilir mi? Bu yeni bilgilerdir ki bu derece değişmiş ve gelişmiş insanlığı ve bu derece birbirine sırtını dönmüş kitap sahiplerini birleştirip kaynaştırabilecek ve mutlu Dünya bu yeni temeller üzerinde kurulacaktır.

KURAN-I KERİM OKUNUP ANLAŞILSIN DİYE GÖNDERİLDİ

- Allah, kendilerine kitap verilenlerden «Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, gizlemeyeceksiniz!..» diye söz almıştı. Fakat onlar, verdikleri sözü arkalarına attılar ve ona karşılık birkaç para aldılar. Ne kötü şey satın alıyorlar.
(3/187)

Musevi ve Hristiyan din adamlarının kendilerine gönderilen Tevrat ve İncil'den işlerine gelmeyenleri açıklamayıp gizlemeleri eleştiriliyor yukarıdaki ayette.

Peki, bugün bizde durum nasıl? Şurası açıktır ki Kuran-ı Kerim'in gizlenip saklanmasına imkân yok artık. Arapça aslını da, Türkçe çevirilerini de dileyen, dilediği anda alıp inceleyebilir. Ancak Kuran-ı Kerim'i açıklamakla görevli din adamları için söylenecek sözümüz var bu konuda. Kuran-ı Kerim'in sadece çok belli başlı ve herkes tarafından bilinen cennet, cehennem, ceza, mükafat gibi konuları üzerinde çokça durulduğu halde, insanları birliğe, sevgiye çağıran, O'nun merhametinin gazabından çok üstün olduğunu belirten ayetlerine nedense hiç değinilmemekte, ya da üzerinde çok az durulmaktadır.

Daha da önemlisi, büyük bir bilgi patlamasıyla yepyeni ufuklara yönelmiş bugünün insanına, Kuran-ı Kerim'in bu bilgiler ışığında yeni yorumlarının sunulması için hiçbir gayret gösterilmemektedir. Aksine, 1400 yıldan beri söylenenlerin bir kelimesi bile değişmesin istenmektedir. Geçmiş yüzyıllarda din üzerinde kafa yormuş, ömrünü bu uğurda harcamış bilginlerin düşünceleri, kitapları üzerinde elbet durulacaktır. Ama bu noktada çakılıp kalınmaması gerekir. Aradan zaman geçmiş, insanlar yepyeni bilgilerle donanmıştır. Eskiler ellerindeki bilgi kadarıyla sonuçlara varmışlardır.. Şimdi ise yeni şeyler söylemek lazım. Ne yazık ki bugün en çok korkulan, yeni şeyler söylemektir.

Dini görevlerini aksatmadan yerine getiren, pırıl pırıl zeki iki genç yakınım ile bir konuşmamı hatırlıyorum. Onlara Kuran-ı Kerim'in Türkçesini okuyup okumadıklarını sormuştum. Ummadığım bir karşılık aldım: «Okumaya başlamıştık, ama sonra vazgeçtik, şimdi ilmi hal okuyoruz» dediler ve nedenini şöyle açıkladılar: «Kuran-ı Kerim okuyup da biz ne anlayacağız? Bizden önce yaşamış nice büyük din bilginleri zaten her şeyi bulup ortaya koymuşlar. Biz o bulunanların sonuçlarını ilmi halden okuyoruz, bu da bize yetiyor» «Ya» dedim «Eksik ve hatta yanlış sonuçlara varmışlarsa, nihayet onlar da insandı ve bilgileri de zamanlarıyla kısıtlıydı»

«Yok» dediler. «Allah onları yanlış sonuçlara varmaktan mutlaka korumuştur». Belliydi ki bu düşünceleri ellerindeki ilmihalden geliyordu. Ve söylenecek fazla bir söz yoktu.

Onlara sadece geçmişte Musevi din adamları, Hz. İsa'nın gelişini müjdeleyip durdukları halde Hz. İsa gelir gelmez ilk onların reddettiklerini ve buna nesiller boyu aktarılan yanlış bilgilerin neden olduğunu anlatmaya çalıştım. Musevi ve Hristiyanlar kalıplaşmış aynı yanlış yorumlar sebebiyle Hz. Muhammed'i de inkâr etmemişler miydi?

Okuma yazma bilen her yurttaşına sesleniyorum. Lütfen Kuran-ı Kerim'i kendi dilimizle tekrar tekrar okuyunuz. Daha iyi anlayabilmek için önceden Hz. Muhammed'in hayatını okumak çok yararlı olur. Bodley'in kitabı ve Muhammed Heykel'in Hürriyet yayınları arasında çıkan "Hz. Muhammed Mustafa" isimli eseri size yardımcı olacaktır. Hadisler için Abdülbaki Gölpınarlı'nın "Hz. Muhammed ve Hadisleri" Kuran-ı Kerim'in Türkçesi için de Süleyman Ateş'in "Kuran-ı Kerim Meal" kitabı tavsiye edilebilir. Bakınız II. Meşrutiyette Millet Meclisinde şeriat konusunda sonu gelmez tartışmaların içinde bulunmuş olan Hüseyin Cahit Yalçın, "Siyasal Anılar" kitabında bu bilgisizliklerinden nasıl acı acı yakınmaktadır:

«İçtenlikle söylemek gerekir ki Müslüman dininin ve şeriatın ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Müslüman dini üzerinde okullarda öğretmenler bir parçacık ne öğretmişlerse, ondan başka kimsede temelli bir bilgi yoktu. Kuran-ı Kerim'deki yargılara dayanan gerçek Müslümanlıkla, din bilginlerinin yaydığı Müslümanlık arasındaki derin uçurumun kimse farkında değildi.

Ben bunu ancak son yıllarda, bomboş vakitlerim arasında Kuran-ı Kerim'i uzun uzun karıştırmalar sonucunda öğrendim.»
(Sayfa 121)

- **Gerçekten biz onu (onun manalarını) anlayasınız diye Arapça bir Kur'an yaptık.
(43/3)**

Kuran-ı Kerim Arabistan'da indiği için sırf okunup anlaşılabilsin diye Arap diliyle indirilmiştir. Başka bir nedenle değil!...

Haydi öyleyse var mı okuyup anlamak isteyen?!...

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:5

İNSANIN YARATILMASI

Ekim 1979

- **Andolsun biz insanı çamurdan, (elde edilen) bir süzmeden yarattık. Sonra onu bir nutfе (sperma) olarak sağlam bir karar yerine koyduk. Sonra nutfeyi alâka (emrion) ya çevirdik, alâkayı (embriyon) bir çiğnemlik ete çevirdik, bir çiğnemlik eti kemiklere çevirdik, kemiklere et giydirdik, sonra onu bambaşka bir yaratık yaptık. Yaratanların en güzeli Allah, ne yücedir. (23/12-13-14)**

Yukarıdaki ayetlerde ilk insan olan Âdem'in çamurdan nasıl varedildiği ve insanların annelerinin rahminde döllemlmiş ilk hücreden itibaren hangi safhalardan geçerek oluştuğu açık dille anlatılmaktadır. Gerçekte Âdem'in yaratılması ile diğer insanların annelerinin karnında oluşması arasındaki fark sadece başlangıç safhasında görülmektedir. Diğer bir ayette (76/2) süzme çamurdan yaratılan nutfе (sperma) için bir sıfat eklenmek suretiyle karışık bir nutfе (zigot) ifadesi kullanılmaktadır.

Anlaşılan şu ki ilk insan olan Âdem'in yaratılması için özel bir süzme çamur hazırlanmıştır, öyle bir çamur ki üremeyi başlatacak ilk hücrenin imali için gerekli bütün elementleri ve bileşikleri havi olsun. İşte bu çamurdan erkek ve dişi üreme hücrelerinin yaratılarak, dölleme yoluyla zigot haline getirilmesi veya doğrudan döllemlmiş ilk hücrenin yani zigotun yaratılması suretiyle ilk başlangıç yapılmıştır. Bu zigotun, anne rahmindeki biyolojik şartları haiz olan özel hazırlanmış bir ortamda çoğalıp gelişmesi suretiyle de, ilk insanın yaratılışı tamamlanmıştır.

Tabii ki bu söylediklerimiz Kuran-ı Kerim ayetlerinin yorumlanması ile vardığımız sonuçlardır. Yoksa o başlangıcı gören mi var ki tanıklık edip anlatabilsin. Ancak hepimizin atası olan Âdem'i bizzat kendisi yaratan Yüce Allah, bu yaratışın safhalarını, vahiy yoluyla, seçtiği peygamberine bildirdiği içindir ki, biz bundan haberdar olup üzerinde konuşabiliyoruz.

Kuşkusuz ki insanın tek bilgi kaynağı vahiy değildir. Bizlerin de gözlem, deney ve düşünme yoluyla varacağımız doğru sonuçlar şüphesiz vardır. Ve bilim tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Acaba üzerinde konuştuğumuz konuda, yani insanın yaratılışı ve başlangıcı konusunda gözlem ve deney metotlarıyla bilimin bugün söylediği nedir?

Hemen belirtelim ki bilim bu konuda kesin ve kati bir dille konuşamamakta, sadece varsayımlara dayanan teoriler ileri sürmektedir. Dünyanın ateş küresinden bir yer küresi haline gelmesi sonucunda, şimdikinden daha değişik kimyasal maddeleri içinde bulunduran ilkel atmosfer ve denizlerde bir tek hücrelinin rastlantılarla oluşması suretiyle, hayatın başladığı düşünülmektedir. Bu rastlantılara inandırıcılık kazandırmak için de tam on iki adet varsayım peş peşe sıralanmaktadır. Okullarda biyoloji derslerinde tek hücreli canlılar, çekirdek, protoplazma, zardan oluşmuş bir basit canlı türü diye anlatıldığından sanki rastlantılarla meydana gelmesi kolaymış

gibi bir izlenim belirmektedir öğrencilerin kafalarında. Ne var ki, basitçe anlatılan ökaryotik o tek hücreliyi, daha derinliğine inerek inceleyenler çok karmaşık bir yapıyla karşılaşmakta gecikmemektedirler.

İşte bu nedenledir ki bunca ilerlemiş bilgi ve tekniğimize rağmen en basit bir tek hücreliyi yapay olarak oluşturmuş değiliz henüz laboratuvarlarımız da... Kol saatinizin arka kapağını açıp bir arkadaşınıza gösterseniz ve çok hesaplı ve hassas bir şekilde birbirine uydurulmuş şu yüzlerce parçanın rastlantılarla oluşup yine rastlantılarla böyle bir araya geldiğini iddia etseniz arkadaşınız, çıldırdı mı bu diye yüzünüze nasıl bakar tahayyül ediyor musunuz? İşte biz kol saatimizden çok daha karmaşık yapıya sahip canlıları rastlantılarla oluşturuyoruz de kimse yüzünüze garip garip bakmaz.

Tabii ki iş bir tek hücrelinin oluşmasıyla bitmemektedir. Dünyamızdaki yılanından, balığına, kurbağasından, maymununa, insanına kadar bu milyonlarca tür canlı nasıl meydana geldi diye sorduğumuzda, yine karşımıza o büyük yaratıcı "Rastlantı" hazretleri dikilmektedir. Tek hücreliler bölünerek çoğaldı, hücre kolonisi oldu, sonra yavaş yavaş hücreler arasında işbölümüne gidildi. Değişik görevleri yüklenen hücreler, yapacakları işe uygun değişikliklere uğradılar. Bu suretle organlar ve sistemler oluştu. Rastlantılarla oluşan bu çok hücreli türlerin hayat savaşı esnasında, dış etkiler dolayısıyla, üreme hücrelerindeki değişikliklerin birikimi ve mutasyon denilen ani sıçramalarla da yepyeni türler oluştu. Böylece türden türe, gelişe gelişe maymuna, maymundan, yarı maymun yarı insan türlere ve sonunda da evrim zinciri insana kadar ulaştı. İşte biyolojinin bize bugün söylediği özetle budur diyebiliriz.

İlk defa Darwin tarafından 20 yıllık bir araştırma sonucu ortaya konan ve basit türlerin evrimiyle daha üstün türlerin oluştuğunu öne süren evrim teorisi, aradan geçen yüzyıldan fazla süre zarfında yeni bulgularla daha da sağlamlaşmıştır. Bu su götürmez. Ancak gerek hayatın başlangıcının rastlantılarla izah edilmesi ve gerekse türden türe geçişin mutasyon gibi bir sözcüğün arkasına sığınarak yine rastlantılarla anlatılmaya çalışılması için bilim adamları kendilerini çok zorlamaktadırlar. Bütün bu zorlamalar bir yaratıcıya, ya da O'nun emrindeki yüce, bilgi ve zekâyâ sahip idare mekanizmasındaki (Mele-i Âla) manevi varlıklara gereksinme duyulmamasından, sadece maddenin kanunlarıyla, canlı varlıkların meydana getirilmesi gayretinden doğmakta ve tabii ki mızrak çuvala sığmamaktadır.

Bunun yerine her şeyi bilen bir yaratıcı ve O'nun emrindeki yüce manevi zekâların hayatın oluşmasında ve evrimindeki rollerini kabul edebilseler o zaman gerçek ne kadar güzel ortaya çıkıverecektir. Bugün, genetik bilimindeki gelişmeler sonucunda, canlıların kalıtım unsuru olan genlerine yapılan bilgili ve son derece itinalı müdahalelerle, türlerin karakteristiklerinde değişiklikler yapılabilir. Yani rastlantılar değil bilinçli karışmalar söz konusudur burada. Aynı bunun gibi yeni bir üstün türün oluşmasında, daha basit türlere manevi varlıklar (melekler gibi) tarafından yapılan sistemli genetik müdahalelerle, evrimi izah etmek çok daha sağduyulu bir yaklaşım olacaktır. Bu suretle hem Darwin'in, türlerin evrimi kuramı doğrulanmış oluyor, hem de rastlantılar bir kenara itilerek idare mekanizmasındaki bilgili ruhsal varlıkların bilinçli katkıları gözler önüne serilmiş oluyor. Öyle ya genetik bilginlerinden yüzlerce kat bilgisi olan yüce ruhsal varlıklar, onların yaptıklarının kat kat mükemmeliğini elbet ki gerçekleştirebilecektir.

Doğaldır ki evreni sadece maddeden ibaret görüp, ruhların varlığına ve madde üzerindeki etkilerine inanmayanlar için bu sözlerimiz bir anlam ifade etmeyecektir. Yüce Yaratıcı (!) «Rastlantı» nın da bizim için bir anlam ifade etmemesi aynı şekilde doğal karşılanmalıdır.

Tekrar insanın yaratılışına dönmek için sözlerimizi özetlersek, dünyada hayatı başlatan ilk tek hücreli varlık, rastlantılarla değil, evrenin Yaratıcısı Yüce Allah'ın planlaması ve emriyle oluşmuştur diyoruz. Bu tek hücreden çok hücrelilerin ve daha üstün organizmaların oluşması ise idare mekanizmasındaki yüce varlıkların mevcut canlılara, bilgili genetik müdahaleleriyle olmuştur. Esasen burada en önemli olan ilk modelin yani o ökaryotik tek hücrelinin yaratılmasıdır. Bu bir kere Yüce Yaradan tarafından gerçekleştirildikten sonra, bu mevcut model üzerinde geliştirmeler yapmak ilkinde nazaran çok daha kolaydır kuşkusuz.

Bu suretle yeri geldikçe müdahaleler yapıla yapıla canlılar gelişti ve maymuna kadar gelindi diyelim. İnsan da maymun üzerine yapılan genetik işlemlerle ara safhalardan atlaya atlaya bugünkü şekline ulaştı diyebilir miyiz? Ve eğer böyle ise yazımızın başındaki insanın çamurdan yaratılması ile bunu nasıl bağdaştırabiliriz?

Sorumuzun cevabına geçmeden önce bilimin bu konuda neler söylediğine bir göz atalım isterseniz. Darwin kuramının doğal bir sonucu olarak bilim adamları, insanın da maymunun evrimi, ya da hem insan hem de maymunun atası olabilecek bir varlıktan ayrılan bir evrim zinciri sonucunda, ara safhalardan geçilerek, insanın oluştuğu kanısındadırlar. Nitekim, insanın maymun neslinin gelişmesiyle ortaya çıktığını savunan biyologlar, maymunla insan arası özelliklere sahip olan Neandertal, Pekin adamı, Java adamı, Rodezya adamı diye adlandırılan yaratıkların, biz insanların yani Homo Sapiens'in atası olduğunu kabul ediyorlardı. Diğer bir deyişle, bunların maymunla insan arasındaki evrim zincirinin ara halkaları olduğunu savunuyorlardı. Bu suretle Darwin'in evrim kuramının, insanın oluşmasına da uygulanabileceğini söylüyorlardı.

Acaba, gerçek bu mudur? Bugünün biyologları ve antropologları da aynı görüşte midirler? Yukarıda adı geçen Neandertal, Pekin adamı gibi yaratıkların fosilleriyle ilk karşılaşıldığı zaman Darwin kuramının insan soyu ile ilgili bir kanıtını bulma coşkusuyla, biyologların «İşte atalarımız!...» diye haykırmasını doğal karşılamak lazım. Ancak konuya serinkanlılıkla eğilen bilim adamları, daha sonradan gördüler ki bunlar bizim atalarımız olamazlar. En başta bunların bizim atalarımız olabilmesi için bizden daha eski jeolojik çağlarda yaşamaları gerekirdi. Hâlbuki daha derin araştırmalar sonunda anlaşıldı ki, bunlar bizimle aynı devirde, hatta daha sonraki devrelerde yaşamış yaratıklardır.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:6

İNSANIN YARATILMASI II

Kasım 1979

Önceki yazımızda, Allah'ın insanı çamurdan yarattığını belirten Kuran-ı Kerim ayetleri üzerindeki düşüncelerimizi yazmıştık. Dünyada gelişmiş hayatı başlatan ilk tek ökaryotik hücrenin rastlantılarla oluşmadığını söylemiştik. Bu surette, yeri geldikçe mevcut canlıların üreme hücreleri üzerinde, genetik müdahaleler yapıla yapıla, maymun ve yarı insan türlerine kadar ulaşıldıktan sonra biz insanlar da mevcut yarı insan türlerinin gelişmesiyle mi oluştuk diye sormuştuk? Eğer böyle ise Kuran-ı Kerim'de Allah'ın insanı çamurdan yaratmasıyla bunu nasıl bağdaştırabiliriz diye ilave etmiştik.

İlk tek hücreliden itibaren insana kadar tüm canlıların rastlantılarla Neandertal Pekin adamı, Java adamı, Rodezya adamı diye adlandırılan yarı insan türlerinin gelişmesiyle ortaya çıktığını iddia ediyorlardı. Ancak daha sonraları anlaşıldı ki adı geçen yarı insan türleri biz insanlarla, yani Homo Sapiens ile aynı devirde, hatta daha sonraki devirlerde ortaya çıkmış varlıklardır. O halde nasıl bizim atamız olabilirler.

Bu konuda ünlü antropolog Dr. Louis Leakey'in okullarda ders kitabı olarak okutulan "İnsanın Ataları" kitabından bazı aktarmalar yapalım.

- ✓ *Goril, şempanze, orangutan ve gibbon bunlardan hiç biri insana yakın bir soydaş olarak kabul edilmeyecekleri gibi yine hiç biri insanın bugünkü durumuna ulaşması için geçirdiği ağır evrim boyunca atlamış olduğu bir evreye de örnek teşkil etmez.*
(Sayfa:133)
- ✓ *Homo Sapiense (yani biz insanlara) girmeyen Neandertal, Pekin, Java adamının kaş kemerleri farklı olup daha ziyade maymunlarınkini hatırlatır. Bu iri kaş kemerinin bir «ilkellik» kanıtı değil bir «özelleşme» olduğu anlaşılmıştır. Bazı insan gruplarında bunlara rastlanması insan evriminde eski bir evreyi değil bu özellikler bakımından bütün «Homo Sapiens» tiplere kıyasla başka yönden özelleşmiş bir dalı gösterir.*
(Sayfa:138)
- ✓ *Günümüzde de Pekin Adamının Homo Sapiensin atası olduğunu ileri süren ilim adamları vardır. Ancak Pekin Adamının kafasında gözle görülür bazı özelliklere rastlanması ve zaman bakımından da «Orta Pleistosen» de yaşadığı ispatlandığından bu görüşe katılmamıza imkân yoktur.*
(Sayfa:167)

Not: Homo Sapiensin yani biz insanların başlangıcı Alt Pleistosen'dedir. Pekin Adamı bizden sonraki devrede ortaya çıkmıştır. Bizim atamız olamaz.

- ✓ *Eldeki kanıtlara göre, bu bölümde incelediğimiz insanlardan hiçbiri bunun aksini savunan görüşler olmasına rağmen, Homo Sapiensin atası değildir. Çünkü bunların hepsinde kendilerini Homo Sapiensten uzaklaştıran özelleşmelere rastlanır. Bir zamanlar bu özelleşmelerin insan kökeninden sapmış ve çok özelleşmiş dallara işaret etmedikleri bilakis «ilkel özellikler» olduğu ve bu tiplerin de insanların «ilkel» evrelerini gösterdikleri sanılmaktaydı. (Sayfa:167)*
- ✓ *Geçen bölümde belirtilen gerçeklere bir kere daha göz atacak olursak, bugün soyları tükenmiş olan fosil insan kalıntılarının çok azının (o da bazı belirli yerlerden olmak şartıyla) alt ve orta Pleistosen'e girdiklerini görürüz. Fosil kalıntılarının büyük bir çoğunluğu üst Pleistosen'e aittir. (Sayfa 168)*

Not: Hâlbuki biz insanların başlangıcı alt Pleistosen'de olduğundan biz onlardan daha önce ortaya çıkmış varlıklarız.

- ✓ *Şimdilik insan kökeninin hangi evrelerde dallara ayrıldığını ve bu dallardan hangisinin Homo Sapiensin ve hangilerinin ise Java'da elde edilmiş olan Pitekanthropus gibi soyları tükenmiş grupları meydana getirmiş olduğunu tespit edebilecek durumda değiliz. Neticede son karar ne olursa olsun insan evrimini örneğin atının yarısı kadar açıklayabilmek için, daha pek çok araştırma yapılması gerekmektedir. (Sayfa 179)*

Dr. Leakey'in sözlerinden açıkça anlaşılıyor ki insanın atası diye bizlere öğretilen insanımsıların bizlerle bir ilişkisi yoktur. Yani maymun insan arasındaki boşluk doldurulmamış kayıp halkalar bulunamamıştır. En çok kendi kökenimizi merak ettiğimiz ve araştırmalarımızı bu yönde yoğunlaştırdığımız halde, atın atalarını bulabiliyoruz da kendi atalarımızı bulamıyoruz. Bunun sebebi nedir? Cevabı basittir. Çünkü yoktur da ondan.

Kuran-ı Kerim'in anlattığı gibi insan Allah tarafından doğrudan doğruya süzölmüş çamurdan varedilmiştir. Daha doğrusu aynı ilk hücrenin yaratılması gibi Allah, içinde gerekli bütün element ve bileşikleri havi olan süzme çamurdan insanı meydana getirecek ilk spermi veya zigotu varetmiş ve onu anne rahmindeki biyolojik koşulları taşıyan bir ortamda, geliştirerek ilk insan olan Âdem'i oluşturmuştur.

İnsanın beyninin, elinin ve iskeletinin diğer varlıklardan tamamen üstün olan özelliklerinin nedenini bizlerin bizzat (Yaratanların en güzeli) olan Yüce Allah'ın planı ve emri ile varedilmiş olmamızda aramalıyız.

- Yaradanların en güzeli Allah ne yücedir. (23/14)

- **Rabbin meleklere demişti ki «Ben çamurdan bir insan yaratacağım onu düzeltip, ona ruhumdan üflediğim zaman derhal ona secdeye kapanın» Meleklerin hepsi tüm olarak secde ettiler. Yalnız iblis etmedi. Büyüklük tasladı ve kötülerden oldu (*Rabbin ona*) dedi ki «Ey iblis iki elimle (*bizzat kudretimle*) yarattığıma secde etmekten seni alıkoyan nedir. Büyüklük mü tasladın yoksa yücelerden mi oldun?» (39/71-76)**

İlk insan olan Âdem'in tamamen Allah'ın plan ve iradesiyle, başka hiç bir varlığın katkısı olmadan varedildiği birçok ayette belirtilmiş olmasına rağmen, yukarıdaki ayette "İKİ ELİMLE YARATTIĞIM" demek suretiyle bu gerçek daha kesin bir dille tekrar vurgulanmaktadır. İnsanın yaratılmasında Darwin kuramının geçerli olmadığını, yani insanın bir başka tür canlının gelişmesiyle değil, orijinal olarak ve tamamen Allah'ın planlamasıyla yaratıldığını söyleyebiliriz. Tabii ki insan soyunun yeryüzünde üreyip çoğalabilmesi için, Âdem'in yanı başında bir de dişisinin yani Havva'nın varedilmesi gerekiyordu.

Kuran-ı Kerim bu yaratılışı çok kısa anlatır:

- **Ey insanlar, sizi bir tek kişiden yaratan ve ondan eşini yaratıp ikisinden bir çok erkekler ve kadınlar üreten Rabbinizden korkun.... (4/1)**

Ayetten açıkça anlaşılan husus Havva'nın yaratılması için Âdem'in bedeninin kullanılmış olmasıdır. Ancak ne şekilde ve nasıl olduğu konusunda Kuran-ı Kerim'de bir açıklama yoktur. Bu olayın detayından bahseden tek mukaddes metin Tevrat'ın "Yaratılış" bölümüdür. Âdem'in uykuda iken bir kaburga kemiğinin alındığı ve Havva'nın bu kemik vasıtasıyla yaratıldığı ifade edilmektedir. Ne var ki Tevrat'taki gerçeklerin aradan geçen uzun asırlar boyunca birçok değişikliklere uğradığı bilindiğinden kaburga kemiği hikâyesine de kesinlikle bel bağlayamıyoruz.

Belki de Âdem'in yaratılışına benzer aşamalardan geçilmiştir. Ancak nutfenin (spermanın) süzölmüş çamurdan yaratılmasına artık gerek yoktur. Sadece kadın üreme hücresinin (oosfer) yaratılıp, Âdem'den alınacak 23 kromozomlu sperma ile döllendirilmesi suretiyle Havva'yı oluşturacak zigot elde edilmiş olabilir. Bundan sonrası için aynen Âdem'in yaratılışında olduğu gibi, zigotun ana rahmindeki şartları haiz bir ortama konularak, dokuz aylık gelişme sürecine tabi tutulduğu düşünülebilir. Yani bizim suni döllenme metotlarımızın en gelişmiş kullanılmış olabilir.

Tabii ki bütün bunlar yukarıdaki ayette de belirtildiği gibi tamamen Yüce Allah'ın plan ve müdahalesiyle gerçekleştirilmiştir.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:7

DÜNYADAKİ CENNET

Aralık 1979

- **Meleklerle: «Âdem'e secde edin» demiştik. Secde ettiler. Yalnız iblis diretti. Dedi ki: «Ey Âdem bu, senin ve eşinin düşmanıdır». Sakın sizi cennetten çıkarmasın, sonra yorulursun. Şimdi burada ACIKMAYACAKSIN, SUSAMAYACAKSIN, KUŞLUK VAKTİ GÜNEŞİNDEN ETKİLENMEYECEKSİN (20/116-119)**

Âdem ve Havva'nın Kuran-ı Kerim'de cennet diye belirtilen acıkmanın susamanın ve güneşten yanmanın bulunmadığı özel bir yere konulmuş olduğu anlatılmaktadır yukarıdaki ayetlerde. Nerededir bu cennet? Ölümden sonra iyilerin gideceği belirtilen beş duyumuzun ötesindeki bir cennet mi, yoksa dünyamızın üzerinde özel bir yer mi? 5 duyumuzun ötesindeki cennet ise yerin toprağından yaratıldığı açıkça belirtilen Âdem ve ondan yaratılan Havva yaratılışlarından sonra yeryüzünde fazla kalmayıp da ölümler cennete mi konuldular? Yok, yeryüzündeki bir cennet ise acıkmamak, susamamak, güneşten yanmamak nasıl oluyor?

Sorularımızın cevabına geçmeden önce Âdem'in yeryüzünde yaratıldığını pekiştiren ayetleri bir görelim:

- **Bir zamanlar Rabbin meleklerle: «Ben YERYÜZÜNDE bir halife yaratacağım» demişti. (2/30)**
- **Allah sizi YERDEN bir bitki olarak bitirdi. (71/17)**

Anlaşıyor ki ilk yaratılışımız doğrudan doğruya yerin toprağından ve dünyamız üzerindedir. Yani beş duyunun ötesindeki manevi bir ortamda değildir. Kuran-ı Kerim'de dünyadaki yaratılışından hemen sonra Âdem ve Havva'nın ölümler ahirete gittiklerine dair tek bir sözcüğe bile rastlanmadığından onların içine kondukları cennetin de yeryüzünde bulunması gerektiğini düşünmek doğal olacaktır.

Esasen "Cennet" sözcüğünün "Bahçe" anlamına geldiğini düşünürsek ve Kuran-ı Kerim'in birçok yerinde bu anlamda, kullanıldığını göz önünde tutarsak Âdem ve Havva'nın dünyada bir bahçeye yerleştirildiklerini anlamamız kolaylaşacaktır. Ama herhangi alelade bir bahçe değil!...

Öyle olsaydı acıkmamayı, susamamayı ve güneşten yanmamayı nasıl açıklayacaktık?!. Kuran-ı Kerim'den anladığım o ki, dünyamızın üzerinde olmakla beraber, özel kozmik ve manyetik koşulları olan ve güneşin yedi renginin değişik bir biçimde ulaştırıldığı bir bahçeydi orası.

Bu nedenledir ki, acıkma, susama ve yanma olmuyordu orada. Bermuda Şeytan üçgenini o bölgedeki etkilerin dünyanın diğer yerlerinden farklı olması tarzında açıklamaya çalışanlar da, yeryüzünde böyle değişik ortamların bulunabileceğini varsaydıklarından, bu şekilde düşünüyorlar. Şeytan üçgeni gibi yok edici koşulların bir araya toplandığı ortamın yanı sıra, Âdem ve Havva'nın içinde bir süre oturdukları fakat varedici koşulların bir araya toplandığı bir dünya cennetini neden düşünmeyelim?!

Halen de yeryüzünde bulunan fakat özel koşulları dolayısıyla layık olmadıkça içine girilmesi imkânsız olan bu yere, Beyti Dost'un bahsettiği kırmızı ile yeşilin bir olduğu **“SÜVEYD'İN BAHÇESİ”** diyebilir miyiz acaba?!

Ve acaba bir gün Allah'ın Kuran-ı Kerim'de ki müjdesi gerçekleşip;

- **Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazmıştık «Yeryüzüne mutlaka İYİ KULLARIM VARİS OLACAKTIR.» (21/105)**

Dünyayı iyi kullar doldurduğu zaman, Süveyd'in bahçesindeki şartlar genişleyip tüm dünyayı mı kaplayacaktır? Neyse biz geleceği bırakıp yine ilk geçmişimize dönelim. Hepinizin bildiği gibi Âdem ve Havva içlerinde bulundukları bahçenin nimetini değerlendiremeyip kendilerine tek yasak edilmiş şeyin peşine düştüler ve o ağacın meyvesinden yediler. Hoş, hepimizin içindeki yasaklanmış şeylere aşırı tutku ve dinmeyen merakımızı göz önünde tutarsak Adem ve Hayvanın yerine hangi çifti koyarsak koyalım «memnu meyveyi» yiyeceğine ve sonucun değişmeyeceğine kuşkusuz olarak inanabiliriz!..

Herhalde Yüce Allah'ın da muradı o idi ki, halife olarak yarattığı insan, gayretsiz, çabasıız hazırlop bir nimete değil, kendi emeğiyle ulaşabileceği bir cennete doğru yola çıksın.

Yeryüzü cennetindeki o kısa konaklamamız kendimizi, kendi eksikimizi görebilmemiz için bir ayna olmuştur sadece...

- **...Rableri onlara seslendi: «Ben sizi o ağaçtan menetmedim mi ve şeytan size apaçık düşmandır demedim mi?» Dediler: «Rabbimiz biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan, muhakkak ziyana uğrayanlardan oluruz.» Allah buyurdu: «Birbirinize düşman olarak inin. Sizin yeryüzünde bir süreye kadar kalıp geçinmeniz lazımdır. Orada yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve yine oradan çıkarılacaksınız.» dedi. (7/22-25)**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:8

İNSANLIĞIN ON ÜÇ EVRESİ

Ocak 1980

Âdem ve Havva'nın yeryüzündeki cennetten, gerçek yeryüzü ortamına indirilmeleriyle insanın dünyadaki macerası başlamış oluyordu. Bu maceranın ana safhaları mukaddes metinlerde, peygamberler tarihinde, din kitaplarında ve okuduğumuz tarih kitaplarında anlatıla gelmiştir. Yalnız bir çelişki, dikkatli gözlerden kaçmamıştır. Din kitapları ve hatta okuduğumuz tarihte insanoğlunun yeryüzündeki macerası birkaç bin yıllık geçmişe uzandığı halde jeolojinin bulduğu ilk insan fosilleri 200.000 yıl gerilere gitmektedir. Bu aradaki boşlukta ne olmuştur?

Yoksa kesintisiz bir insanlık tarihi yok da, zaman zaman kıyamet denen sonlarla noktalanan ve sonra tekrar birden başlayıp çoğalarak yeryüzünü dolduran uygarlıklar mı geçirmiştir Dünyamız?!..

Kuran-ı Kerim'de çamurdan yaratıldığı belirtilen Âdem ve Havva'nın öyküsü ve onların yeryüzündeki macerası kuşkusuz o, 200.000 yıl öncesine uzanan ilk başlangıcın öyküsüdür. Ancak bizim peygamberler tarihinde okuduğumuz ve günümüzden birkaç bin sene geriden başlayan maceramız o ilk yaratılış perdesinin hemen devamı değildir. Dünya sahnesinde, Âdem ve Havva ile başlayan büyük oyunda, perde birkaç kere kapanmış ve birkaç kez yeniden açılmıştır. Bizim din tarihi ve tarih diye bildiğimiz ise perdenin on üçüncü açılışıyla başlayan oyunun bölümleridir. Yeryüzü toplumuna ilk defa açıklanan bu büyük gerçeği Beyti Dost'umuzun ağzından dinleyelim:

- ❖ «O», «Ol» der ve her şey öylesine olur. O, «Dur» der ve her şey olduğu gibi kalır. Siz yalnız olması için dilekte ve oldukça şükürde bulununuz. O, şimdi hani üzerinde rahatça dolaşıp da, başından beri ağırlığından kaybetmeyene, hayrınıza on üç defa «OL» dedi ve siz işte bu on üçüncüden gelenlersiniz. Elbet ki bir zamanda, sizden olup da tek başına dolaşanın varlığına inanmanız gerektir.

Çünkü her oluşun başında, önce bir tek vardı ve ondan nesli devam edecek ikinciler geldi. Bu on üç kere değişmeden aynı oldu böylece... İşte bunda size çok hikmetler işte çözeceğiniz çok gerçekler vardır. O'nun değiştirmedığı yalnız yedi renk ve yalnız yedi sestir belli olan.

O, ondan sonrasını öyle bir düzenle kurar ki, her defasında her şey aynen başından başlayıp, sonuna kadar gider. Her defasında yalnız artakalan, bir öncekinden daha fazla çok bilen, daha önce gelişen, zamanı anlayan, ona değer verendir, işte aradaki tek fark bu. Öyle ise, kıymet vereceğinizi bilip, onun üzerinde durunuz. Ve her şeyi, her yapıyı sevgi ile kurunuz. Çünkü O sizi sevgisinden varetti..»

(C:452)

Dostumuzun getirdiklerinden anlaşılan büyük gerçek şu ki, çamurdan varedilen Âdem ve ondan yaratılan Havva'dan türeyen insanlık yeryüzünü doldurduktan ve aradan binlerce sene geçtikten sonra bu birinci devrenin sonu gelmiş ve Yüce Yaradan'ın «Dur» emriyle ilk kıyamet koparak insanlar yeryüzünden silinmiş. Yalnız bir erkek için «Dur» dememiş Yaradan.

Ve o, birinci devreden ikinci devreye yalnız artakalan tek kişi yeni devrenin, yani ikinci devrenin ilk insanı olarak bir süre tek başına dolaşmış yeryüzünde, aynı birinci Âdem'in yalnız başına dolaşışı gibi. Ve yine ilk defasında olduğu gibi o tek başına yalnız dolaşan ikinci Âdem'den, nesli devam ettirecek ikinci Havva'nın yaratılmasıyla ve onların nesillerinin yeryüzünü doldurmasıyla da Dünyamız bir ikinci insanlık dönemine tanık olmuş. Bu olay her kıyamette bir erkeğin bir sonrakine artakalması suretiyle on üç kere tekrarlanmış.

İşte dostumuz halen yaşamakta olduğumuz dönemin bu on üçüncü devre olduğunu ilk kez insan topluluklarına açıklamaktadır. Ancak daha başka celselerinde bu on üçüncü devrenin diğerlerinden çok farklı olduğunu, artık bu devrenin sonunda kopacak kıyamette bir sonraki devreye artakalan bir kişi bile olmayacağını, yani bu kapanışın perdenin son kapanışı olduğunu söylemekte ve insanları bu son şansı iyi değerlendirerek artık dünya okulunu bitirmeleri için uyarmaktadır.

Beyti Dost'umuzun getirdiklerinden öğrendiğimiz bu gerçekleri, insanlara hissettiren bazı olaylar da yok değil dünyamızda. Örneğin çok eski çağlardan kalmış bazı uygarlık harikaları, insanları birçok varsayımlara sürüklemiştir.

İşte Daniken'in "Tanrıların Arabaları" kitabından bazı örnekler:

- ✓ Mısır ve Irak'ta eski çağlardan kalma, kesilmiş kristal mercekler bulunmuştur. Bunları bugün yapabilmek için elektro-kimyasal işlemler gerekmektedir.»
- ✓ Galvanik ilkelere göre çalışan kuru elektrik pilleri Bağdat müzesinde sergilenmektedir.»
- ✓ Peru plâtosunda platinden yapılmış süs eşyalarına rastlanmıştır.»
- ✓ Çin'de bir mezardan alüminyumdan yapılmış kemer parçaları çıkarılmıştır.»
- ✓ Bu kristal mercekler hangi yüksek tekniğin elinden çıkmıştır? 1800 derece sıcaklıktan sonra erimeye başlayan platini kimler eritmiş ve şekil vererek süs eşyası yapmıştır? Boksitten büyük güçlüklerle elde edilen alüminyumu Çinliler hangi bilgilerle çıkarmışlardır?!..»

Daniken bunları yeryüzünü ziyaret eden uzaylı üstün varlıklara bağlamış. Aslında insanlığın bir önceki uygarlık döneminin artıkları diye düşünmek daha doğal olmaz mıydı?

Kuran-ı Kerim'de Kehf suresinde uzun uzun anlatılan Zülkarneyn Peygamberin hangi çağda yaşadığı, atasının ve çocuklarının kimler olduğu hiç mi hiç bilinmemektedir. Hâlbuki diğer peygamberler için bu soruların cevabı açıklıkla bellidir.

Acaba Kuran-ı Kerim'de anlatılan Zülkarneyn peygamber bir önceki devrenin, yani on ikinci devrenin bir peygamberi midir, ne dersiniz?!..

Ve onun yaptığı, Ye'cüc Me'cüc'ün seddi diye bilinen sed de on ikinci devreden bize intikal etmiş bir sed olmasın? Bir gün kıyamete işaret olacağı Kuran-ı Kerim'de belirtilen bu seddin ortaya çıkması ile, belki de on ikinci devrenin başka ipuçlarını da beraberinde bulabileceğiz.

Ve dünya çapındaki bir tufan ve bir kıyametten bir tek erkeğin Tanrı tarafından kurtarıldığını ifade eden 5000 yıllık Gılgamış Destanından alınan aşağıdaki satırlar, bu büyük gerçeğin bir köşesine ışık tutuyor olsa gerek. Çünkü on ikinci devrenin sonundaki kıyametin atadan oğula anlatılan hikâyesinin henüz küllenmemiş olduğu bir devrede yazıldığından:

«...Aralarında olmayan TEK TANRI ulu bir bilgeliğin temsilcisi Ea, insan soyundan HİÇ DEĞİLSE BİRİNİN bu felaketten KURTULMASINI SAĞLIYOR...»

(Gılgamış Destanı - Hürriyet Yayınları Say: 45)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:9

DİNLERİN AMACI: İYİLİKTE YARIŞMAK

Şubat 1980

- **İNCİL SAHİPLERİ ALLAH'IN ONDA İNDİRDİĞİ İLE HÜKMETSİNLER.** Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar yoldan çıkmışlardır. Sana da kendinden önceki kitapları doğrulayıcı ve onları kollayıp koruyucu olarak bu kitabı gerçekte indirdik. Onların aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve sana gelen gerçekten ayrılıp onların keyiflerine uyma!... Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol belirledik. Allah isteseydi hepinizi bir tek ümmet yapardı. Fakat size verdikleriyle sizi sınamak istedi. Öyleyse **HAYIRLI İŞLERDE BİRBİRİNİZLE YARIŞIN.** Zaten hepinizin dönüşü Allah'adır. O size ayrılığa düştüğünüz şeyleri haber verecektir. (5/47-48)

Kuran-ı Kerim'in bütün semavi dinlere ve şeriatlara bakış açısını apaçık ortaya koyan iki önemli ayeti yukarıda okudunuz. Kuran-ı Kerim son dinin kitabı olduğu halde, kendinden önceki dinleri kötülemek şöyle dursun, aksine onların da Tanrı Katından olduğunu sık sık vurgular. Ve dahası, onları kendi kitaplarının, kendi şeriatlarının hükümleriyle yaşamaya çağırır. Nitekim ayetin başında İncil'e inananlar, yani Hristiyanlar kendi kitaplarının hükümleriyle davranmaya çağırılmaktadır.

Kuran-ı Kerim'in bütün kitaplı dinlere bakış açısındaki bu muazzam hoşgörü, Hz. Muhammed'e gönderilen dinin, üzerinde çok durulması gereken en hayranlık uyandırıcı özelliklerinden biridir. Bu nedenledir ki, İslamiyet'in ilk yüzyıllarında zorsuz, savaşız kendi arzularıyla İslam yönetimi altına giren Musevi ve Hristiyan topluluklarına rastlanmıştır. Ve onlar rahatlıkla kendi dinlerinin buyruklarına göre yaşamış ve hiçbir baskıyla karşılaşmamışlardır. Beyazıt devrinde Hristiyan zulmünden kaçarak İspanya'dan yurdumuza göçen Museviler, zamanımıza kadar inançlarında tam bir özgürlükle yaşayıp gelmişlerdir. Ve çağımızda, Hitler'in Musevilere yaptığı zulümle, ondan beş asır önce yaşamış Fatih'in hoşgörüsü arasındaki farkı, İslamiyet'in ruhlara sindirilmiş bu yüce ayetlerinde aramamız gerekecektir.

Allah niçin değişik dinler, değişik kaideler, kurallar ve yaşama biçimleri yani değişik şeriatlar göndermiş? Tek din, tek şeriat gönderseydi daha doğru olmaz mıydı? İşte birçoklarının aklına takılan bu sorunun cevabı da yukarıdaki ayetlerde açıklıkla verilmiş. Deniyor ki: Evet, biz sizlere farklı dinler ve şeriatlar gönderdik, ama bunu kavga edesiniz, birbirinizi yok edesiniz diye değil, sadece iyi ve hayırlı işlerde yarışsınız diye böyle yaptık. Kısacası gerçeklerin daha belirmesi ve iyiliğin daha artması için bir müsabaka ve tartışma ortamı yaratılmış.

Ama biz insanlar bu amacı gereğince değerlendiremediğimizden, elimizdekine bağınazca sarılıp kendi gerçeğimizi tek gerçek diye bellediğimizden karşımızdakine hayat hakkı tanımıyorsak suç yine kendimizin değil midir?...

DİNDEN DÖNENLER ÇOĞALINCA!...

- Ey insanlar, sizden kim dininden dönerse, *(bilsin ki)* Allah yakında öyle bir topluluk getirecek ki *(o)* onları sever, onlar da O'nu severler. İnananlara karşı alçak gönüllü, inkârcılara karşı onurlu ve şiddetlidirler. Allah yolunda büyük çaba harcarlar; hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar. Bu Allah'ın bir lütfudur, onu dilediğine verir. Allah *(ın lütfu)* geniştir, bilendir. (5/54)

Yukarıdaki ayette dinden dönüp, sapıklara uyanların çoğalacağı bir zamanda Allah'ın buyruklarını yeniden duyurmak için bir topluluğa görev verileceği anlatılmaktadır. Allah'ın emirlerini yeniden insanlara duyuracak olan bu topluluğun, şunun bunun keyfine ve isteğine göre, seçilmeyip, sadece ve sadece Allah'ın dileğiyle saptanacağı da açıkça ortaya konmaktadır.

Kuran-ı Kerim yorumcularının bazıları bu ayetin özel bir olaya işaret etmediğini, geçmiş gelecek İslam topluluklarında dinden sapanların çoğaldığı her dönem için geçerli olacağını düşünmüşlerdir. Ancak ayette gelecek zaman kullanılmak suretiyle ve özel bir dönemde gerçekleşecek, önceden Allah tarafından tespit edilmiş belli bir olay vurgulanmaktadır. Ayrıca dinden dönüşü, dinin özünden ve esasından dönüş tarzında düşünmek daha doğru olacaktır. Şekilleriyle ve dilleriyle kendilerini dindar gösterdikleri halde, Allah'ın öz buyruklarını yerine getirmeyen, doğruluk, iyilik çalışma, bilgi ve sevgi yolundan sapmışların çoğaldığı bir dönemde, Allah'ın bir lütuf olarak insanlara yeni bir topluluk göndereceği müjdelenmektedir.

Dinin din halinden, Gülyüzlü Peygamberlerin getirdikleri, temel esaslardan uzaklaştırılarak, türlü çıkar ve hünerle fesat ve kin haline dönüştürüldüğü bir zamanda, Allah tarafından görevlendirilecek ve O'nun değişmeyen moral kanunlarını insanlara yeniden benimseteceklerdir.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:10

MUCİZELERİN BEDELİ

Mart 1980

- Havarilere «Bana ve elçime inanın!..» diye vahyetmiştim. «İnandık, bizim Müslümanlar olduğumuza şahit ol» demişlerdi. Havariler demişlerdi ki: «Ey Meryem oğlu İsa, Rabbin size gökten bir sofraya indirebilir mi? (İsa) «İnanmıyorsanız Allah'tan korkun dedi. (Havariler) «İstiyoruz ki ondan yiyelim kalplerimiz iyice yatışsın, senin bize doğru söylediğini bilelim ve bunu bizzat görenlerden olalım dediler.

Meryem oğlu İsa da: « Allah'ım Rabbimiz, bizim üzerimize gökten bir sofraya indir ki bizim için, önce ve sonra gelenlerimiz için bir bayram olsun ve senden bir mucize olsun. Bizi rızıklandır, sen rızık verenlerin en hayırlısı» dedi. Allah buyurdu ki: «Ben onu sizin üzerinize indireceğim ama ONDAN SONRA SİZDEN KİM İNKÂR EDERSE BEN ONA DÜNYALARDA HİÇ KİMSEYE YAPMAYACAĞIM AZABI YAPARIM» (5/111-115)

İnsanlar zayıf yaratılışlı olduklarından inanmak, ya da inançlarını pekiştirmek için her devirde delil ve mucize peşinden koşmuşlardır. Peygamberler bile bu kuralın dışına çıkamamışlardır. Peygamber Hz. İbrahim'in Allah'ın ölülerini nasıl dirilttiği konusunda mucize istemesi olayını Kuran-ı Kerim'i okuyanlar hatırlayacaklardır. Allah'ın «İnanmadın mı yoksa?» sorusuna Hz. İbrahim'in cevabı ilginçtir: «*Kalbimin yatışması için isterim Yarabbi*» Bunun üzerine Hz İbrahim'in öldürdüğü dört kuş diriltilerek mucize gerçekleşir.

İşte bunun gibi Hz. İsa'nın yanı başında yaşayıp birçok olağanüstü olaylara tanık oldukları, O'ndan geleni dinledikleri halde Havariler de kalplerinin yatışması için yeni bir delil istemekten kendilerini alıkoyamıyorlar. İnanmaları için kendilerine bunca imkân verildiği halde yeniden delil istekleri Tanrı tarafından geri çevrilmemektedir. Tabiri caizse inanç bardaklarının dolması için gereken son damlayı da onlara bağışlayacaktır onları Sevgisinden Vareden. Ama bir şartla, artık bundan sonra tam teslim olacaklar, yoldan asla sapmayacaklar. Kendilerine verilmiş bunca imkân ve delilin bedelini ödeyecekler. Yok, yine saparlarsa onları bekleyen öyle bir çukur, öyle bir belalar çukurudur ki, Dünyada hiç kimse böyle bir azaba uğramamıştır.

Beyti Dost, inanmaları için kendilerine O'nun katından O'nun öz, düz ve reddi mümkün olmayan sözleri gönderilmiş, üstelik inançları tamamlansın, gönülleri tam dolsun diye delillerle de desteklenmiş seçilmişlerin, artık ancak ve ancak O'nun gönül eri olabileceğini şöyle nakleder:

- ❖ **Ayrılıkta olanlar her şeyi yalanla yapabileceklerini zannederler. Öncekiler de kendilerine delil verilsin istemişlerdi. Onlara istedikleri verildi ama onlar için artık tek çare, tek yol teslim olmaktır. Ve onlar yolları çizilenlerden oldular. (Ahsud 2)**

Mucize ve delillerin zaten inanmış kişi ve gruplar için inanç bardağını dolduran son damla olma özelliğini yukarıda gördük. Ancak mucizelerin bir başka özelliği daha vardır. O da yukarıdakinin aksine bardağı dolduran ilk damla olmasıdır. Mucizelerin, henüz Tanrısal mesajı lâıykıyla almamış, üzerinde düşünmek gereksinmesini duymamış kişilerin O'nun katından gelen mesajlara kulak vermesini sağlamak için bir ilk ateşleme fonksiyonları da vardır.

Yalnız bu durumda bir tehlike söz konusudur. Sadece mucizeye dayanarak inanmaya çalışmak, sadece mucizelere bel bağlamak. İşte bu, büyük yanlış olur. Zira bir düşünce faaliyeti olmadan, akılla gönül alışverişı girip inancımız gönlümüze iyice sindirilmeden tam bir inançtan bahsedilemez. İlk ateşlemeyi yapacak olan mucizelerin tek bir amacı vardır: Kulak vermeyi temin etmek, O'ndan gelen sözleri dinletmek ve üzerinde düşündürmek. Eğer sadece mucizelerle, delillerle inanmaya çalışır, söylenen sözler üzerinde bir düşünce çabasına girmezsek bu inancımız temelsiz bir bina gibi ilk sarsıntıda yıkılmaya mahkûmdur.

Sadece mucizelerle kerametlerle inanmak isteyen düşünce tembelleri, büyük tehlikelerle karşı karşıyadırlar. Yüce Yaratıcı, eğer böyle kolayından inancı isteseydi, bunu söylemek O'nun için ne kadar basit idi. Ama O, düşünüp taşınmadan, bir kafa çabası göstermeden inananları Kuran-ı Kerim'de *«onların imanı henüz kalplerine inmemiştir»* diye tarif etmektedir.

Hız, Muhammed'in sahih hadislerinde, kıyametten önce ortaya çıkarak insanları şaşırtacak ve doğru yoldan çıkartacak olan Deccal'in "Ölüleri diriltmek" hünerine sahip olacağı açıkça söylenmektedir. Ve o Deccal «Ben Allah'ım» diye de söyleyecektir. Onun bu harikasına bakarak, bir insanın Allah olamayacağını düşünüp taşınmadan, hemencecik onun peşinden koşanlar elbette belalar çukuruna düşecek olanlardır.

Nitekim Hz. İsa da, dünyanın bu son devresinde, birçok yalancı yol göstericinin ortaya çıkarak harikalar göstereceğini, onların doğrusunu eğrisinden ayırmak gerektiğini anlattıktan sonra:

«Siz onları meyvelerinden tanıyacaksınız»

diyerek ölçünün ne olacağını apaçık işaret etmektedir.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:11

HZ. İSA VE TANRILIK

Nisan 1980

- **Ve yine Allah demişti ki: «Ey Meryem oğlu İsa, Sen mi insanlara: «Beni ve annemi Allah'tan başka iki Tanrı edinin» dedin?» «Haşa dedi, sen yücesin, gerçek olmayan bir şeyi söylemek bana yakışmaz. Eğer demiş olsaydım sen bunu bilirdin. Sen benim nefsimde olanı bilirsin, ben senin nefsinde olanı bilmem, çünkü gizlileri bilen yalnız sensin, sen. Ben onlara, benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin, diye senin bana emretmiş olduğundan başka bir şey söylemedim. Ben içlerinde olduğum sürece onları kolladım, fakat sen beni vefat ettirince onları gözetleyen (yalnız) sen oldun. Sen her şeyi görensın» (5/116-117)**

Hiz. İsa, Allah'ın bir kulu olduğu, insanlara sadece bir peygamber ve yol gösterici olarak gönderildiği halde, ölümünden sonra Hristiyanlar tarafından Allah seviyesine çıkarıldığını hepimiz bilmekteyiz. Aradan 2000 yıl geçmiş olmasına rağmen bugün bile aynı inancı taşıyanlar çoğunluktadır, Hristiyanlar arasında. Nereden kaynaklanmıştır bu inanç? Hz. İsa mı böyle söylemiştir?!.. İşte yukarıdaki ayette, cevabını bilmesine rağmen bu soruyu yöneltmektedir Allah, Hz. İsa'ya ve Hz. İsa da böyle yanlış bir sözü asla sarf etmediğini, bu yanlışın ölümünden sonra insanlar tarafından uydurulduğunu söylemekte ve Tanrı'yı şahit göstermektedir.

Bu yanlışta Hz. İsa'nın bir kusuru olmadığı halde, sorunun kendisine yöneltilmiş olmasını yadırgamamak gerekir. Aslında sorunun esas muhatabı Hz. İsa değil, kendisinden sonra bunu uyduranlar ve inceleyip düşünmeden yanlış kabul edenlerdir. Çünkü şu anda elimizde olan dört İncil'i dikkatle incelemek bile Hristiyanları Hz. İsa'nın Tanrı olduğuna götüren "Tanrı Oğulluğu" kavramının gerçek anlamını bize bulduracaktır. Ve bunun Tanrılaşmakla bir ilişkisi olmadığı, Allah'ın tek ve eşsiz olduğu yine elimizdeki İncillerin tetkikinden anlaşılacaktır. Bu konuya geçmeden önce dört İncil üzerinde biraz duralım.

Öyle ya, neden tek İncil değil de dört İncil var. Mukaddes kitaplar, peygamberlere Tanrı katından gelen bilgilerle oluştuğuna göre, gerçek İncil'in de tek bir kitap olması gerekmez mi?

Şu kesindir ki, Hz. İsa'ya O'nun katından gönderilen İncil, bir tek idi. Ne var ki Hz. İsa'dan sonraki ilk Hristiyanlar, karşılaştıkları korkunç eziyetler ve baskılar dolayısıyla dinlerini çok gizli yaymak zorunda kalmışlardı. Bu nedenle bir suç delili sayılacak olan İncilin de son derece gizlenmesi gerekiyordu. Üstelik ele geçirilen İnciller de düşmanları tarafından sürekli yok ediliyordu. İşte gerçek İncilin bu suretle tükenmesinden sonra Tanrı sözlerinin büsbütün ortadan kalkmasını önlemek için, Hz. İsa'dan sonraki kuşaktan, yani onu görmemiş olanlardan bazılarının, kendilerine nakledilen İncil pasajlarını, kaleme aldıkları İncil tarihçileri tarafından öne sürülmektedir. Luka İncilinin başlangıç kısmında söylenenler bunu doğrulamaktadır.

- **Aramızda vaki olmuş şeylerin hikâyesini, başlangıcından gözleriyle görenlerin ve kelâmın hizmetçisi olanların bizlere naklettiklerine göre tertip etmeye birçok kimseler giriştiklerinden, bende ta başından beri hepsini dikkatle araştırıp tahkik ederek, ey faziletli Teofilos, olduğu gibi sırası ile sana yazmayı münasip gördüm, ta ki sana öğretilen kelâmın doğruluğunu bilesin.**
(Luka 1/1-4)

Hız. İsa'dan 325 sene sonra toplanan İznik konsülünde bu suretle yazılan 23 İncil'den 4 tanesi esas kabul edilmiş, 19 adedi ise apokrif addedilerek reddedilmiştir. İznik Konsülünde kabul edilen 4 İncil'de Tanrısal mesajlar mevcut olmakla beraber, nihayet nakle ve hafızaya dayanan kitaplar olduğundan birçok eksiklikler, hatta birbiriyle çelişen ifadeler de vardır. Gerçek İncil'de bulunması gerektiği halde sonradan yazılmış 4 İncil'de bulunmayan hususlara bir örnek olarak, Hız. İsa'nın kendisinden sonra Ahmet adıyla gelecek olan Hız. Muhammed'i müjdeleyen aşağıdaki Kuran-ı Kerim ayetini gösterebiliriz.

- **Meryem oğlu İsa da: «Ey İsrail oğulları ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı, benden sonra gelecek Ahmet adında bir peygamberi müjdeleyici olarak (*geldim*) demişti. Fakat o kendilerine açık açık deliller getirince «Bu apaçık bir büyüdür» dediler (61/6)**

Aynı olayı Beyti Dost, daha geniş nakleder:

- ❖ **Bir zaman sizin yaşadığınız günlere benzer bir günde, şimdi adını bildiğiniz, şimdi beklediğiniz İSA, kendinden sonra gelecek Gülyüzlünün AHMET adıyla müjdesini verdiği bir yerde, hayırdan uzak, bela çukuruna yakın biri çıktı ve sordu, dedi ki «Sen, ey her şeyi haber veren, her şeyi bildiğini söyleyen, bilir misin ki şimdi şu anda benim evimde ne vardır bana ait olan?!. Ve bilir misin ki şimdi şu anda ne vardır benim evimde senelerdir biriktirdiğim kendim için?!..»**

Bir çırpıda söyledi onlara, ismini bildiğiniz, o adamın evinde olanı. Ve o adamın evinde olanın aslında o adamın olmadığını. O adam öylece dondu, öylece soru sorduğu yerde pişman.

Ve dedi ki, ismini bildiğiniz «Size gelecek benden sonra o Gülyüzlü. Ve o da size haber verecek, işaretleyecek ondan sonra gelecek olanı ve olacak olanı, şimdi kimsenin bilmediği.»

Şimdi tekrar asıl konumuza dönebiliriz. Elimizde gerçek İncil bulunmadığına göre, Hız. İsa'nın Allah olamayacağının delillerini ister istemez mevcut dört İncil'den vermeye çalışacağız. Önce, Hız. İsa'nın kendisi için "Tanrı Oğlu" ve Allah için de "Babam" diye ne anlamda konuşmuş olabileceğini bulmaya çalışalım.

Çünkü İncillerde Hz. İsa'nın bu tür sözleri sık sık tekrarlanmaktadır. Ancak hemen belirtelim ki “Tanrı Oğlu” sözünü ilk kullanan Hz. İsa değildir. Hz. İsa'dan önce gelen İsrail peygamberlerinin kitaplarında da bu söz kullanılmaktadır. İşte birkaç örnek:

- **Siz Allah'ınız Rabbin oğullarısınız.**
(Tesniye 14/1)
- **Ve hepiniz Yüce Olanın oğullarısınız.**
(Mezmur 82/6)
- **... Kendilerine Hay olan Allah'ın oğullarısınız denecek.**
(Hoşea 1/11)

Açıkça anlaşılıyor ki burada belirtilmek istenen bildiğimiz bir baba ve oğulluk değildir. İnsanın Allah'ın buyruklarına göre yaşayarak, O'nun yeryüzündeki eli, gözü, dili haline gelmesini, mukaddes kitap “Tanrı Oğlu” mertebesiyle isimlendirmektedir. Nitekim Hz. İsa'dan sonra onun öğretisini dört bir yana yaymış olan Pavlus da “Allah Oğlu” kavramını aynı şekilde yorumlamıştır:

- **Çünkü Allah'ın Ruhu ile sevk edilenlerin hepsi Allah'ın oğullarıdır**
(Romalılara 8/14)

Hız. İsa'nın da “Tanrı Oğulluğunu” sadece kendisine ait bir özellik olarak ileri sürmediğini elimizdeki Matta, Luka, Markos ve Yuhanna İncillerinden anlayabiliriz:

- **Ne mutlu sulh edicilere; Çünkü onlar Allah Oğulları (diye) çağırılacaktır**
(Matta 5/9)

Demek ki “Allah'ın Oğlu” olmak sadece Hz. İsa'ya mahsus değil. Bunu bizzat kendisi söylüyor ve barış için, birlik için çalışanların “Allah Oğlu” sıfatına erişeceğini müjdeliyor. Hz. İsa'nın bu sözü ve Luka İncillerinden aldığım aşağıdaki sözleri Allah oğulluğunun, iyi insanın eriştiği bir rütbe ve makam anlamına geldiğini açıkça ortaya koyuyor. Ayrıca “Babam” demesinin yanı sıra, “Babanız” sözcüğünü de kullanarak “Baba” kavramını genelleştiriyor:

- **Fakat düşmanlarınızı sevin, onlara iyilik edin ve hiç ümitsiz olmayarak ödünç verin; karşılığınız büyük olacaktır. Ve siz Yüce Olan'ın oğulları olacaksınız. Çünkü O nankörlere ve kötülere karşı nimet vericidir. Babanız nasıl merhametli ise, siz de merhametli olun.**
(Luka 6/35-36)

- İsa ona dedi; Bana dokunma, çünkü ben daha babanın yanına çıkmadım, fakat kardeşlerime git ve onlara söyle; Benim babamın ve sizin Babanızın, benim Allah'ımın ve sizin Allah'ınızın yanına çıkıyorum.
(Yuhanna 20/17)

Hız. İsa'nın kendisine Allahlık sıfatı vermediği ve tek Allah'a inandığı Markos İncilinden aldığım aşağıdaki sözlerinden açıkça anlaşılmakta ve yazımın başındaki Kuran-ı Kerim ayeti bir daha doğrulanmaktadır.

- Yola çıkarken biri yanına koştu ve önünde diz çöküp kendisinden sordu «İyi Muallim, ebedi hayatı miras almak için ne yapayım?» İsa da ona dedi «Niçin bana iyi diyorsun? Bir'den başka kimse iyi değildir, o da Allah' tır.»
(Markos 10/17-18)
- ... Dinle ey İsrail; Allah'ımız Rab, bir olan Rabdir. Ve Rab olan Allah'ını bütün yüreğinle, bütün fikrinle ve bütün kuvvetinle seveceksin
(Markos 12/29-30)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:12

ALLAHTAN RAZI OLMAK

Mayıs 1980

- **Allah buyurdu «Bu, sadıklara, doğruluklarının fayda sağladığı gündür. Onlar için altlarından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetler vardır» Allah onlardan razı oldu, ONLAR DA O'NDAN RAZI OLDULAR. İşte o, büyük kurtuluş budur. (5/119)**

Aramızda, en çok kullandığımız sözlerden biridir, “Allah senden razı olsun...” Bize iyilik edenlere çokça bu cümleyle teşekkürlerimizi sunarız. Allah'ın rızasını, hoşnutluğunu kazanmanın çok büyük bir mutluluk olduğunu bildiğimizdendir bu duamız. Ancak yukarıdaki ayeti dikkatle inceleyince en büyük kurtuluşa ermenin yolunu sadece Allah'ın rızasını kazanmakla değil, ondan da öteye: “Allah'tan razı olmak” tan geçtiğini görmekteyiz. Allah'ın bizden razı olmasından günlük dualarımızda sık sık bahsedilmesine rağmen, bizim Allah'tan razı olmamız konusuna hiç değinilmez aramızda.

Birinin diğerine, yaptığı bir hayırdan dolayı “Allah'tan razı olasin” diye dua ettiğini hiç işittiniz mi?!.. Gerçekte Allah'ın bizden razı olması, hoşnut olması daha kolaydır. Bağışlayıcılığı ve merhameti sonsuz olan Yüce Yaradan, kullarının bir kıvılcım kadar küçük iyiliklerinden de kolaylıkla hoşnut olabilir. Ya bizler gibi, istekleri akıllarının çok üstünde, sadece almaktan hoşlanan, elde ettiğinden çabucak bıkan, hep daha çoğuna kendini layık gören insanların Allah'tan razı olması ne kadar zordur.

Bu ancak gerçekten O'na inanan ve O'nun çizdiği doğruluk, iyilik, çalışma, bilgi ve sevgi yolunda yükselmiş olanların ulaşacağı yüce bir «Teslimiyet» basamağıdır. İrademiz dışında karşılaştığımız sıkıntılara, O'ndan geldiğini bilerek sabır ve sükûnetle tahammül etmek, bize verdiği nimetlere şükürle ve sevinçle ve kardeşlerimizle paylaşarak cevap vermek; işte gerçek teslimiyet ve gerçek mutluluk budur aslında.

Dostumuzun dediği gibi;

❖ **Sevenlerin sedası yalnız sevinç ve yalnız şükürdür, imdat ve feryat değil..!**

Hani din kitaplarında aramızda zaman zaman insan kılığına girerek dolaşan ve Allah'ın bizim hayrımıza emrettiklerini işleyen bir melekten “Hızır” adıyla bahsedilir ya.

İşte Hızır'ın konumuzla ilgili gerçekmişçesine güzel bir öyküsü.

Hızır'ın yolu camiye düşmüş bir gün. Bakmış içerisi hınca hınç dolu. Herkes büyük bir dikkatle hocanın çok güzel vaazını dinlemekte. Güç bela kendine bir yer bulup dinleyiciler kervanına katılmış. Çok geçmeden fark etmiş ki hemen yanı başında oturan adamın vaazı falan dinlediği yok, derin bir uykuya dalmış gitmiş. Canı sıkılmış Hızır'ın, adamı dürtüp uyandırarak kendine getirmiş. Adam yarı uykulu bir süre vaazı dinlemişse de, çabucak eski derin uykusuna dönmekte gecikmemiş.

Hızır adamı yine uyandırmış ve yine aynı hızla bıraktığı yerden uykusuna devam ettiğini görmüş. Bu böylece sürüp gitmiş. Nihayet son dürtülüp uyandırıldığında sabrı taşmış ve Hızır'ın kulağına eğilerek; «*Beni rahat bıraksana arkadaş*» demiş «*Eğer bir daha uyandırırsan günah benden gitti, senin Hızır olduğunu bütün camiye ilan ediveririm.*»

Gaflette zannettiği, uyandırmak için çabaladığı adamın gerçek kişiliğini bilmesine son derece şaşırmış Hızır ve işin aslını öğrenmek için doğruca koşmuş Yaradan'ın huzuruna : «*Yarabbi*» demiş «*Bu adam benim Hızır olduğumu nereden bildi? Halbuki bana verdiğin listede bu adamın ismine hiç rastlamadım*» Rabbi, ona «*Elindeki listenin başlığını bir daha okusana ya Hızır!..*» diye emretmiş ve okumuş Hızır «*Allah'ın razı olduğu kulların listesidir.*» «*Evet*» demiş Yaradan, bu listede o kulumun ismi gerçekten yok. Ama benim yanımda, senin bilmediğin bir başka liste daha var. İşte o adam orada kayıtlı. Çünkü o liste: «*Allah'tan razı olan kulların listesidir.* »

GERÇEĞE GÖZLERİNİ KAPAYANLAR

- **İçlerinden seni dinleyenler vardır; fakat biz onu anlamalarına engel olmak için Kalplerinin üstüne örtüler, kulaklarının içine de ağırlık koyduk, her mucizeyi görseler de yine ona inanmazlar. Hatta sana geldiklerinde seninle tartışılar, o kâfirler «Bu, eskilerin masallarından başka bir şey değildir» derler. Onlar hem insanları ondan menederler, hem de kendileri ondan uzak dururlar. Böylece yalnız kendilerini mahvediyorlar ama farkında değiller.**
(6/25-26)

Hızır Muhammed'in yanı başında yaşamış, Kuran-ı Kerim ayetlerini onun ağzından dinlemiş ama inanmamak için bin bir sebep aramış kişilerden bahsediliyor yukarıdaki ayette.

Kuşkusuz ki başlangıçta onlara inanmak yolu da, inkâr yolu da aynı derecede açıktı. Seçmek onların aklına ve gönlüne bırakılmıştı. Ama ne var ki birçoğu peşin yargılarla dinliyorlardı Hızır Muhammed'i. Mevki, ün ve çıkarlarının sarsılmasından korkuyor ve inanmayı gururlarına, benliklerine yediremiyorlardı. İşte onlara doğruyu seçmeleri için süre ve imkân verildiği halde küçük duyguları yüzünden buna yanaşmadıklarından artık bir an geliyordu hayır kapısı tamamen kapanıyordu onlar için. Kalpleri mühürleniyor, gözleri, kulakları, gerçeği görmez, hayrı duymaz oluyordu. Ümeyye bin Salet, bu gibilerin en acı örneklerinden biridir. Öyküsünü bir daha hatırlayalım.

Hız. Muhammedin olduğu yerde, onunla bir yerden su içip, onunla bir yerde yaşayan kudretli bir şairdi Ümeyye bin Salet. Henüz Hız. Muhammed'e Peygamberlik gelmemişken ve etrafındaki herkes putlara taparken, bu şair Hız. İbrahim'in dinine bağlı kalabilmiş ender kişilerdendi. Evreni yaratan tek Allah'a inanıyor ve ancak O'na ibadet edilmesi gerektiğini biliyordu. Hatta bir coşkun anında: «*Yarabbi, Sana ibadet edileceğini biliyorum ama ibadetin şeklini bilmiyorum, bana onu da öğret*» diye yalvarmıştı.

Kendisi mukaddes kitapları da okuduğu için oradaki işaretlerden bir peygamberin geleceğini hissediyordu. İçin için de o peygamberin kendisi olmasını istiyor, kendini buna layık görüyor ve hatta bunu bekliyordu. Ama ne yazık ki umutları boşa çıkmıştı. Peygamber olarak kendisi seçilmemiş, 40 yaşında üstelik okuma yazma bilmeyen bir başkası seçilmişti bu yüce göreve.

Şimdi Ümeyye bin Salet, birbirine zıt yönde iki yolun başında bulunuyordu. Ya gurur, benlik dinlemeden sadece davayı düşünerek koşacak peygamberin yanına ve ona ilk inananlardan, onun yolunu düzeltip, ona destek olanlardan olacak. Ve o zaman belki de bir Hız. Ebubekir makamına erecekti. Ya da, neden ben seçilmedim de o seçildi gibi bir dava adamına yakışmayan küçük hesaplar peşine koşarak benliğine yenilecekti. O zaman ister istemez gerçek yolundan saparak Hız. Muhammed'in karşısına dikilecek, yolunda ona engel olmaya çalışacaktı.

İşte Ümeyye maalesef bu ters yolu seçti, benliğine yenildi, önüne dikildi peygamberin, şiiirleriyle hicvetti, iğneledi, çelme taktı. Kıskançlığının şiddetinden, kötüledi durdu onu.

Ve nihayet şu ayet vahyolundu Ümeyye için;

- **Onlara şu adamın haberini de oku. Ona ayetlerimizi verdik de onlardan sıyrıldı çıktı, şeytan onu peşine taktı, böylece azgınlardan oldu. Dileseydik elbette onu o ayetlerle yükseltirdik, fakat o, yere saplandı ve hevâsının peşine düştü.**

Onun durumu tıpkı şu köpeğin durumuna benzer: üstüne varsan da dilini sarkıtıp solur, bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte ayetlerimizi yalanlayanların durumu budur. Bu kıssayı anlat, belki düşünürler.
(7/175-176)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:13

ÖNCE İNSAN SONRA GÜLYÜZLÜ

Haziran 1980

- **Sabah akşam Rablerinin rızasını isteyerek O'na yalvaranları (*Kureyş büyüklerinin arzusuna uyarak*) kovma. (*O eşkoşanlar ister inansınlar, ister inanmasınlar*) onların hesabından sana bir sorumluluk, senin hesabından da onlara bir sorumluluk yok ki, bu zavallıları kovup da zalimlerden olasın. (6/52)**

Hz. Muhammed'in yaşadığı devirde Mekke'de soya sopa, zenginlik fakirliğe çok önem verilirdi. Kendilerini üstün bir aileden sayan zenginler, fakirleri hor görür, onlarla bir yerde, bir çatı altında bulunmayı kendilerine yediremezlerdi. Ne var ki Tanrı katından gelen bilgiler, insanların kendi kendilerine uydurdukları bu üstünlük taslamalarına hiç önem vermiyor, onları sadece iyilik ve kötülüklerine göre değerlendiriyordu. Aslı astarı da olmasa kökleşmiş, kalıplaşmış inançlarla uğraşmak ne zordur. Bu nedenledir ki Kuran-ı Kerim'de insanların aslında eşit oldukları, hepsinin Âdem ve Havva'dan yani tek bir atadan türedikleri, kardeşlikleri sık sık tekrarlanır.

Acaba Gülyüzlü Peygamber Hz. Muhammed de Kureyş zenginlerinin boş böbürlenmelerinin etkisi altında kalıp bu ayrıma göz mü yumacaktır?

İşte okuduğumuz ayette bu kesinlikle yasaklanıyor ve inanmış kişilere eş muamele yapması, hor görülen zavallıları yanından kovmaması hususunda uyarılıyor. Yine de o yüce Gülyüzlünün bir kör adamla bu konuda bir denenmesi olmamış değildir. Öyküsünü bir daha analım.

Hz. Muhammed'in dinini yaymak için var gücüyle çaba gösterdiği Mekke'deki ilk yılları. İşte yaptığı sayısız konuşmalardan birini daha izliyoruz...

Kureyş'in ileri gelen zenginlerini toplamış, onlara ilahi gerçeklerden bahsediyor. Hoş, onu gönülden dinleyen pek yok ya orada, belki izi kalır diye sabırla konuşmasını sürdürüyor Peygamber. Fakat o ne?

Bu zorla pişirmeye çalıştığı aşı soğuk su döken de kim? Peygamberi görmeyen, fakat sesinden tanıyan bir kör yalvarıyor uzaktan «*Ya Muhammed, bana da anlat !..*» üzüyor peygamber. Bu zengin adamların bir fakir körle aynı seviyede tutulmaktan hoşlanmayacaklarını biliyor. Duymazlıktan geliyor körü.

Fakat o tekrarlıyor talebini «*Ya Muhammed bana da anlat !..*» Kör susmak bilmiyor ve sonunda canının sıkıntısından yüzünü ekşitip çeviriyor Hz Muhammed...

Ve çok geçmeden Hak'kın katından Abese süresinin ilk ayetleri bir uyarı olarak vahyediliyor Gülyüzlüye. Behçet Kemal Çağlar'ın "Kuran-ı Kerim'den İlhamlar" ından dinleyelim.

**Yüzünü ekşitip durursun niye?
Yanına bir garip kör geldi diye?
Belki öğüt alıp ikrar verendir;
Belki görenlerden daha görendir.
Aklını taktığın kâfir kalacak:
Nazlanana bakma, sokulana bak...
Kur'an bir öğüttür, anlayan anlar,
Yüreğe işleyen sayfaları var
Yüceltilmiştir o, arıtılmıştır
İnsanı ıslaha yaratılmıştır.**

Gülyüzlülerin bile önce insan, sonra da peygamber olduğunu, Tanrı katından gelen uyarılarla sürekli olarak eğitildiklerini, böylece O'nun terbiyesinde hatasızlık basamağına ulaştıklarını bu olaylar ne güzel anlatıyor. Peygamberlerin bile böyle denenip sınıdığını unutan bir dostum Davut peygamberin bir suçunu ilk defa duyduğunda adeta, şoke olmuştu. Kitab-ı Mukaddes'te anlatıldığı şekliyle olayı şöyle özetleyebiliriz:

Hız. İsa'dan asırlarca önce hem peygamber, hem de bir kral olarak hüküm süren Hz. Davut bir gün kocası cephede savaşmakta olan bir yüzbaşının çok güzel karısını görür ve beğenir. Ömrü asil davranışlar ve fedakârlıklarla dolu olan bu yüce kişinin bir güzel kadının peşine düşüp yanlış işler yapacağını ummaz insan, üstelik sarayında dilediği kadar emre hazır beklerken...

İşler umduğumuz gibi olmaz. Davut, nefesine yenilir. Kadını sarayına alır. Kocasının savaşta ölümü üzerine de onunla evlenir. Kitab-ı Mukaddes'te yüzbaşının ölmesi için Davut tarafından özellikle ön cephelere gönderildiği de anlatılmakta ise de bu kısım çelişkilerle dolu olduğundan inandırıcılıktan uzaktır.

Ve Hz. Davut'un olduğu kadar, yüzbaşının da Tanrısı olan Hak'kın ta kendisi yüce Allah, Davud'a suçunu, korkusundan yüreğini ağzına getiren, ama son derece güzel tertiplenmiş bir olayla ne güzel anlatır. Kuran-ı Kerim'den dinleyelim:

- **O davacıların haberini almadın mı? Hani duvarı aşarak mihraba erişmişlerdi. Davut onları görünce pek korkmuştu. Demişlerdi ki, «Korkma, iki davacıyız, birimiz ötekine haksızlık ettik. Aramızda hak ile hükmet, ama hakkı aşma, bizi doğru yola ilet. İşte bu benim kardeşimdir; doksan dokuz dişi koyunu vardır. Benim de bir dişi koyunum var, ille onu da bana ver diyerek elimdekine göz koydu ve çekişmede beni alt etti» dedi.**

Davut dedi ki «Gerçekten de o senin tek dişi koyununu kendi dişi koyunları arasına katmak istemekle sana zulmetmiştir. Mallarını birbirine karıştıranlardan bazıları bazılarına haksızlık ederler. Yalnız inananlar ve iyi iş işleyenler başka; bunlar da o kadar az ki...»

Davut, kendisini sınamakta olduğumuzu anladı. Rabbinden bağışlanma diledi, yere kapandı, O'na dönüp sığındı. Biz de suçunu örttük; muhakkak ki o, yakın olanlarımızdandır; dönüp geleceği güzel bir yer ayırdık.

(38/21-25)

Gülyüzlülerin sayılamayacak yüce davranışları ve örnek hareketlerinin yanında elbet ki bu anlatılanlar bir sabun köpüğü gibidir. Nitekim onlar hatalarından sıyrılmış, acısını çekmiş, bağışlanmış ve üstün ahlakın yüceliklerine erişmişlerdir. Öyleyse niçin hatırlattık bu olayları?

Aslında bu olaylar bizlere örnektir. Onların geçtikleri yoldan bizlerin de geçebileceğini ve insan üstüne doğru hamle yapabileceğimizi gösteren bir ümit ışığıdır. Tanrısal metotlarla gönülleri arınmış o Gülyüzlüleri, aynı metotları uygulayarak adım adım izlemek hepimizin elindedir. Ne var ki çevremizde niceleri var kendinden ümidi kesmiş, günlerin getirdiğince yaşayıp gidiyor. İçin için şöyle düşünüyorlar: «Öylesine hatalarla doluyum ki, benim bu çukurdan çıkmama imkân mı var?» Halk arasında dolaşan bir takım yanlış sözler de bu düşünceyi destekliyor: “Kırk yıllık Yani, olur mu Kani?”, “Can çıkar, huy çıkmaz”

Böylece daha başlangıçtan kendimizle cenk etmeyi terk edip başıboş yaşayıp gidiyoruz. Aslında yapmamız gereken açıkça ortada; Yaşama sevincini kaybetmeden, hayattan, hayatın gereklerinden ve insanlardan kopmadan kendimizle ve çevremizdeki kötülüklerle savaşmak. İyilik, doğruluk, çalışma, bilgi ve sevgi basamaklarında adım adım yükselmek!

En büyük yasak ise, ümitsizlik.

Dünya döndükçe, güneş doğdukça, yaşam sürdükçe yanlışları terk edip doğruyu bulmak, hayra dönmek her zaman elimizde olacaktır. Beyti Dost'un aşağıdaki sözleri yazdıklarımızı özetlemektedir.

- ❖ **Hani siz yanlışlara dalar, vesvese verenin ardından koşar koşarsınız da, birden farkına varır utanç duyarsınız. Eğer geri dönmeyecekseniz O olanları unutmuş, sizin için çoktan yeniyi yaratmıştır. Şüphesiz ki O çok yücedir ve bağışlayandır. Siz bütün bu söylenenlerden sonra mutlaka teslim olan ve uyan olmalısınız.**

İşte o zaman yüce bir yerde kendinize yer yaparsınız. İşte o zaman gönülleriniz arınır, temizlenir de gönüllerinizde O'na yer yaparsınız...

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:14

ÇOĞUNLUK BAZEN ŞAŞABİLİR

Temmuz 1980

- **Yeryüzünde bulunan insanların çoğuna uysan seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar sadece zannediyorlar ve onlar sadece saçmıyorlar. Rabbin, O, çok iyi bilir yolundan sapanı ve O çok iyi bilir yolda olanları. (6/116-117)**

Dünyada en güç başarılan iş, kuşkusuz toplumlarda yerleşmiş yanlış adetleri, yanlış alışkanlıkları, yanlış düşünce ve kanaatleri değiştirebilmektir. Yeniye kabul edebilmek, bir düşünce çabası ve yeniye ayak uydurabilmek ise yeni bir atılım gerektirdiğinden, eski de çakılıp kalmak insanların daha kolayına gider. Bu nedenledir ki, yenilik getirenin peşinden gitmek yerine, mümkünse onu kendilerine uydurmayı tercih ederler. İşte yukarıdaki ayette Hz. Muhammed bu tehlikeye karşı uyarılıyor. Ve insanların çoğunluğu arasında yerleşmiş, temelsiz, ispatsız birtakım zan ve saçmalıklara uymaması, Allah'ın kendisine çizdiği yolda dosdoğru yürümesi öğütleniyor.

Elbet ki çoğunluğun yanlışına uyma tehlikesi Sadece Hz. Muhammed dönemiyle sınırlı değildir. Bugün toplumun her katına yayılmış olan sigara, içki, uyuşturucu maddeler ve değersiz eğlenceler salgınını düşününüz. Bunların hangisi insanların düşünce taşına seçip benimsediği bir alışkanlıktır?!.. Hepsi de sadece taklit ve sadece topluma bilinçsizce uyma gayretinin bir ürünü değil midir?..

Bugün dünyamızda çoğunluğa uyma gayretinin bu saydıklarımın da daha tehlikeli olanı, yanlış hayat görüşlerinin insanlar arasında bilinçsizce yayılmış olmasıdır. Üstelik birçok defa bilimsel bir kılığa sokulmuş olarak!..

Evrenin ve canlıların tesadüflerin eseri olduğu, bir yaratıcı bulunmadığı yüz, yüz elli seneden beri yazıldı, çizildi, söylendi durdu. Bilimsel araştırmalar hep bu varsayıma göre yönlendirildi ve adeta bir anti din yaratıldı Dünyamızda. Aslında, özellikle canlılar âleminde yapılan her yeni buluş, tesadüfün imkânsızlığına bizi zorladığı halde bilinçsizce eski fikirlerde çakılıp kalındı. Gerçeğin, taklit ve alışkanlığı yenmesi biraz daha zaman alacak herhalde!.

Allahsızlık düşüncesinin ilk yayıldığı, bilimin henüz emekleme safhasında olduğu dönemlerde her şey varsayımlara oturtulduğundan hastalığın bulaşması kolay olmuştu. Size varsayım bir diye başlayıp evrenin ezeli olduğu, bir başlangıcı bulunmadığı, dolayısıyla da yaratılmasına gerek olmadığı ileri sürülünce ilk rauntta bariz bir üstünlük sağlanıyordu. Öyle ya, sonsuz zamanda, sonsuz tesadüflerle canlıların oluştuğunu söylemek pek o kadar zor olmuyordu. Ama şimdi öyle mi?

Radioaktif elementlerin bulunmasından, atomların yaşının ölçülmesinden sonra evrenin ezelden beri böyle var olduğundan kim söz edebilir? Yapılan hesaplara göre evrenin 10-15 milyar yaşında olduğu bilim kitaplarında söylenmektedir. Artık sonsuz zamanda, sonsuz tesadüflerle canlıların oluştuğu varsayımına bel bağlayamayız.

Evren çapında düşnrsek en fazla 15 milyar yıllık, dünya çapında düşnrsek 5 milyar yıllık bir zaman dilimine sığdırmalıyız bu tesadüfleri. Hücre biliminin ve biyolojik bulguların gelişmediği dönemlerde, yani canlılarda bulunan şu muhteşem fizik ve kimya laboratuvarlarından habersizken, yine tesadüf ilāhına sığınmak pek zor grnmeyebilirdi. Çekirdek, protoplazma, zar diye sanki basit bir lnn bileşiminden oluşmuş sanılan ve yakın zamana kadar kitaplarda böyle anlatılan canlıların en küçük birimi hücrenin, korkunç ve karmaşık bir laboratuvar olduğu anlaşılmıştır bugün.

Ama ne yazık ki eski alışkanlıklar yine sürdürülmekte, ancak büyük bir bilgi ve hünerle yaratılabilecek hücrenin, tesadüfün rzgārlarıyla oluşabileceği varsayılmaktadır.

Radyonuzun arka kapağını açıp içindeki aletlere, yapısındaki bilgi, hüner ve ustalığa bir göz atınız lütfen. Bu aletlerin tesadüflerle oluşup, tesadüflerle bir araya geldiğini ve tesadüflerle birbirine bağlanarak bir kutuya konduğunu, ekranının, düğmelerinin de yine tesadüflerle yerlerine oturduğunu bir an bile düşünebilir misiniz hiç? Bunu düşünen olursa «*Aklından zoru var herhalde?.*» demez misiniz? Bu yemeyen, imeyen, kendini onarmayan, oğalmayan radyo için böyle oluyor da, ondan binlerce defa daha karmaşık düzeneklerin muhteşem bir bilgi ve hünerle, birbirine uyacak tarzda birlikte çalışmasından oluşan ökaryotik hücre için niçin tesadüfe davetiye çıkartıyoruz?

Ve neden hücreyi yapmak için üstün bir bilgi ve düşünceye gerek duymuyor ve yüce Yaradan'ı aklımıza getirmiyoruz?!..

Bugünün Biyoloji kitapları bu güçlüğün farkında olmalarına rağmen, yine de tesadüfen var olma hipotezinden sıyrılamamaktadırlar. Aşağıdaki satırlar liselerde okutulan «Modern Biyoloji» kitabından alınmıştır.

- ✓ Molekül kümelerinden, ilkel hücrelerin meydana geldiği varsayımı, kanıtlanması çok güç olan bir varsayımdır. İlkel yerkresi koşulları arasında ilk organik bileşiklerin nasıl oluştuğunu açıklamak daha kolay olmaktadır. Fakat organik bileşiklerin kümeler haline gelmesinden sonra, bu kümelerden ilkel hücrelere geçiş şeklini açıklamak çok daha güçtür.
(Sayfa:134)

Tesadüfen oluşmanın açıklanmasının çok g olduğu itiraf edilmesine rağmen aynı kitabın başka sayfalarında yine tesadüfe bel bağlanmasını nasıl açıklamalı acaba?

- ✓ ... Heterotrof hipotezine göre çok basit yapılı bir canlı, cansız maddelerden çok yavaş gelişerek, milyonlarca yıl önce ve bazı özel vre koşullarında oluşmuştur...
- ✓ Bu ders kitabımız heterotrof hipotezini kabul ederek düzenlenmiştir. Hayatın temel kimyasal ve yapısal özelliklerini açıklamak için bu hipotezden yararlanacaksınız
(Sayfa: 106-107)

Öğrenciyi bu şekilde yanlış yönlendirince ondan doğru bir hayat görüşü beklemeye hangimiz hak kazanabiliriz?

Böyle yapılacak yerde bu tesadüfen oluşma hipotezine matematiği uygulasalar ya!..

Biz bugün matematik uygulanabildiği ölçüde, bilimin sağlamlık kazandığını bilmekteyiz. Biyoloji ders kitapları, hücrenin tesadüfen oluşmasının, ihtimaller hesabına göre mümkün olup olmayacağının da irdelemesini yapmak zorundadırlar. Ne var ki hiçbir ders kitabında bunu görememekteyiz.

Bırakınız hücreyi, hücrenin yapıtaşlarından sadece biri olan proteinlerin bile, tesadüfen oluşup bir hücrede bir araya gelebilmeleri ihtimalinin imkânsızlığı, matematikçiler tarafından ortaya konmuştur.

Yeni Asya yayınlarının İlim ve Teknik serisinde Şemsettin Akbulut tarafından yazılan “Darwin Ve Evrim Teorisi” kitabında böyle bir hesaplama detaylı olarak ve sayfalar boyunca yapılmıştır.

Proteinler, kimyadan bilindiği gibi aminoasit moleküllerinin peptit bağları ile birbirine bağlanmasından oluşan büyük moleküllerdir. Proteinleri teşkil eden belli başlı 20 çeşit aminoasit vardır. Her proteinde bunların hepsi veya bir kısmı değişik sayılarda bulunabilir.

Ancak proteini karakterize eden ve onu diğer proteinlerden ayıran husus, sadece içinde bulundurduğu aminoasit moleküllerinin cinsi ve sayısı değil, aynı zamanda bu aminoasitlerin sıralanış biçimidir. İçinde aynı cinsten ve aynı sayıda aminoasit bulunduran iki proteinde, bunların sıralanış biçiminde değişiklik varsa, bu iki protein aynı değil, birbirinden farklıdır.

Aminoasit dizilişindeki en ufak bir yanlışlığın nelere mal olduğu, kanımızdaki hemoglobinde görülmüştür. 574 aminoasitten meydana gelmiş bir protein olan hemoglobinin 6. sırasında, valine isimli aminoasit bulunmaktadır. İrsi bir kan hastalığında, hemoglobinin 6. sırasında valine yerine glutamik asit bulunduğundan alyuvarlar birbirine yapışıyor ve kılcal damarları tıkararak hastanın ölümüne yol açıyor.

İnce düzendeki bir ufak değişiklik bakınız ne işler açıyor başımıza !...

En basit bir hücrede böyle 239 çeşit protein iş görmektedir. İşte yukarıda bahsettiğim kitapta bu 239 çeşit proteinin tesadüfen meydana gelebilme şansı araştırılmıştır. Her türlü itirazı peşinen önlemek için de, aminoasitlerden proteinin oluşmasını kolaylaştıracak pek çok varsayımlarla işe başlanmıştır.

Mesela denmiştir ki bu 20 aminoasidin hepsi de yeter sayıda dünyamızda mevcut bulunsun. Hatta yeryüzündeki bütün karbon, azot, oksijen, hidrojen ve kükürt bu aminoasitlerin imali için harcansın. Ve bu aminoasitler gruplar halinde toplanıp, normalden milyarlarca daha süratle birleşip protein zincirleri yapsın. İstenilen protein yapılmazsa, tekrar aynı süratle birbirinden ayrılıp yeni bileşikler yapmaya koyulsun. Buna benzer olumlu yönde daha birçok varsayımlar ileri sürülmüştür.

Ve Şu soru sorulmuŐtur: Hücresinin içindeki bilinen 239 proteinin tesadüfen hâsıl olma ihtimali ne kadardır?

Hesap göstermiştir ki dünyamızın 5 milyar yıllık yaşı içinde bütün aminoasitler gruplar halinde süratle proteinler teşkiline çalışsalar, tesadüfen hücredeki bir tek proteinin bile hâsıl olma ihtimali yoktur. Dünyamızın Şimdiki yaşı olan 5 milyarın sağ tarafına 161 adet sıfır koyarak elde edilecek, evrene sığmayan sayı kadar yıl geçmeli ki, hücredeki bilinen bir protein tesadüfen meydana gelebilsin!..

Artık en basit bir hücrede bulunan 239 proteinin tesadüfen oluşması ihtimalini siz düşünün!...

Hâlbuki bu işi kör tesadüfe değil de Şuurlu, bilgili bir kudretin eline bıraksanız çözüm ne kadar kolay olur. Yirmi değişik renkteki kutulardan 574 adedi karışık olarak bir yerde kümelse ve biz bu renkli kutuların hangi sıra ile birbirini takip edeceğini gösteren bir renkli Őemayı akli başında bir çocuğa versek ve kutuları bu sıraya göre dizmesini istesek. Birkaç saat sonra renkli kutular Őemaya uygun olarak dizilmiştir bile.

İşte size bir hemoglobin molekülü modeli kısa zamanda yapıldı. Bir de elinde Őema olmadan bu diziliŐleri yaptığını düşünün çocuğun. Kaç kainat yaşı gerekirdi acaba Őemadaki diziliŐin aynısını denemelerle yapmaya?..

Hayatın oluşmasını da böyle bir çocuk oyuncağı yerine; kudretli yüce bir Yaradan'ın eline bırakmaya, sağduyumuz, bilgimiz ve matematik bizi zorlamaktadır!..

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:15

ÖNCE GÖNÜLLER DEĞİŞMELİDİR

Ekim 1980

- **Bu böyledir, çünkü bir millet kendi gönüllerinde bulunan (*güzel ahlakı*) değiştirmedikçe Allah onlara verdiği nimeti değiştirmez. Allah işitendir, bilendir.**
(8/53)
- **Bir millet kendi gönüllerindekiğini değiştirmedikçe Allah onların durumlarını değiştirmez.**
(13/11)

Geçmişte uygarlığın üst basamaklarına yükseldiği, bilimde, teknikte ve insanlıkta diğer toplumlara örnek olduğu halde, sonradan bu üstünlüklerini yitiren milletlerde en çok şu sorulur: «*Neden bu hale düştük?!..*» Herkes kendi görüşüne göre yanıtlar bu soruyu: «*Dış düşmanların işi bu*», «*Ekonomiyi yanlış esaslara oturttuk*», «*Bilime gereken önemi vermedik*», «*Dinin gereklerini yerine getirmedik*», «*Politik sistemimizi geliştiremedik*» Buna benzer değişik cevaplar sıralanır durur. Ancak bir nokta üzerinde çok az durulur: Milleti oluşturan bireylerin davranışlarına yön veren inançlarının, iyilik, kötülük ölçütlerinin, vicdan seviyelerinin, yani hayat görüşlerinin değişip değişmediği?!..

İşte okuduğunuz ilk ayette bu noktaya parmak basılmakta ve açıklıkla gerçek dile getirilmektedir: «*Gönüllerinizdeki güzel ahlak duyguları değişmedikçe sizlere verdiğim nimetleri, üstünlüğü, mutluluğu elinizden almam*» denmektedir Tanrı katından. Kuşkusuz ki ayet, aynı zamanda olumsuz sonuçları da kapsamaktadır. Yani, «*Eğer sizler içinizdeki iyilikleri kaybeder, gönüllerinizi karartırsanız, ben de sizlerin aydınınızı kara yapmasını, mutluluğunuzu gözyaşına çevirmeyi, üstünlüklerinizi baş aşağı etmesini bilirim*» demektedir Yüce Yaradan. Peki, diğer sebeplerin rolü yok mudur, bir milletin gerilemesinde? Dış düşmanların, ekonominin, politik kurumların, dinin hiç mi etkisi yoktur?

Kuşkusuz ki hayır. Bunların hepsi derece derece etkiler sonucu. Ancak Kuran-ı Kerim'de anlatılmak istenen, geleceğe yön veren temel nedenin, o milletin benimsediği temel hayat görüşleri olduğudur. Çünkü yukarıda saydığımız diğer etkenler de adım adım zaten Kuran-ı Kerim'in bahsettiği bu hayat görüşünün sonucu olmaktadır. Tabii ki, burada anlatılan hayat görüşü, dilde söylenen, davranışlarda kalıplaşan birtakım şekil ve formüller değil, fertleri motive eden, harekete geçirip, davranışlarına yön veren gönüllere sinmiş temel görüşlerdir.

Vaktiyle gerçek dinin, “İyi Ahlak” olduğunu unutan bir şoför dostum: «*1950'den sonra Türkiye'de Müslümanlık çok arttı ağabey*» demişti. Nereden anladığını sorduğumda «*Camilerin, namaz kılanların, din okullarının, dini gazetelerin, hacca gidenlerin... çoğalmasından*» diye yanıtlamıştı. Ben de ona, «*1950'den sonra Türkiye'de eline, beline, diline güvenilir insan da çoğaldı mı?!..*» diye sorunca şaşırıp kalmış, «*O artmadı, aksine eksildi*» diyerek yanlıştığını bulmuştu.

Yaradan bizim şekilde yaptıklarımıza değil, özdeki niyetlerimize bakmaktadır. Kısaca bizim iyi, doğru, çalışkan, bilgili ve sevgi dolu olmamızı, kendimiz için istemediğimizi, diğer insan kardeşlerimiz için de istemememizi, kendimize hak tanıdığımızı herkese hak tanımamızı öğütlemektedir. İşte böyle davrananların çoğunlukta olduğu toplumların mutluluğu bulacağı müjdelenmektedir. Bugün için hayal bile olsa böyle yüce erdemli bir toplumun kurulduğunu düşünelim. Orada politikanın, ekonominin, hukukun, dinin şimdiki gibi çıkarlara göre biçimlendirilmesine, her kutsal kavramın bir sömürü aracı yapılmasına, altta kalanın canının çıkmasına hiç kamuoyu izin verir mi?

Toplumlara yön veren esas alt yapı, toplumu oluşturan bireylerin ana hayat görüşleridir. Diğer kurumların hepsine can ve hayat veren bu alt yapıdır. Ekonomi de, din de, hukuk da, politika da esas rengini bu alt yapıdan almaktadır. Bugün bu gerçek unutulduğundan ve temeli kayan binanın çatısıyla uğraşıldığından, çabalar boşa gitmekte, boşa koşulup boşa yorulmaktadır insanoğlu.

Aslında yazının başında okuduğunuz ikinci ayette Tanrı, toplumlara ait bu temel kuralı daha da genelleştirmektedir. Bir toplumun nefislerde, gönüllerde yanlış yerleşmiş hayat görüşlerini, kötü duygularını iyi ve doğru yönde değiştirdiği takdirde, kurtuluşa erebileceği, durumlarının değişebileceği, bir Tanrı yasası olarak ortaya konmaktadır bu ayette. Bu öyle bir genel yasadır ki zaten tüm peygamberler kendi milletlerini bu esastan hareket ederek yüceltmişlerdir.

Hz. Muhammed 23 yıl gibi kısa bir süre içinde, kızlarını diri diri gömen bir geri toplumu, içkiden, kumardan, tembellikten, pislikten, kötülüklerden onların gönüllerindeki yanlış hayat görüşlerini, yanlış inançlarını değiştirmek suretiyle kurtarmıştır. Ve yüzyılımızın ilk yarısında koca Amerika, gönüle önem vermeyip sadece kanunla, sadece zorla sonuca varacağını zannettiğinden ağır cezalar ve yasaklamalara rağmen vatandaşlarını bir tek içkiden vazgeçirmeye muvaffak olamamıştır. Peki, toplumların hayatında bu derece büyük etkisi olan gönüllerimizdeki yanlış inançları, yanlış hayat görüşlerini nasıl değiştireceğiz? Vicdan ölçülerimizi nasıl yücelteceğiz? İçimizdeki kötülükleri nasıl temizleyeceğiz? Nedir bunun yolu, yordamı?..

Kuran-ı Kerim’de Kehf süresinde “Yedi Uyuyanlar” ın öyküsü anlatılır. İnsanlar arasında yoldan çıkanların ve şerre sapanların çoğaldığı bir zamanda, sapıklara uymayan, yedi delikanlı onlara gerçeği, doğruyu duyurmak için var güçleriyle çalışırlar. Ancak yoldan çıkanlar canlarına kastettiklerinden, şehirden kaçıp, kendilerini güçbela bir mağaraya atıp gizlenirler. Ve Tanrı onları orada uyutup, 309 sene öyle uykuda bırakır. Tefsirlerde bu olayın Romalılar devrinde Efes’te Hristiyanlar arasında geçtiği anlatılır. 309 senenin sonunda uyandırıldıklarında, mağarada ne kadar kaldıklarını bir türlü kestiremezler. Zaman onlar için durdurulduğundan yaşlanmamışlardır. Bir gün kadar uyuduklarını zannederler. Şehre gönderdikleri bir arkadaşlarının elindeki gümüş lirayı gören şehirli, eskiye ait olan bu para sayesinde, delikanlıların çok uzun yıllar uyumuş olduklarını anlarlar.

Kuran-ı Kerim’de bu olay daha ziyade Tanrı’nın inananları nasıl koruduğunun ve öldükten sonra dirilmenin örnekleri verilmek için anlatılır.

Beyti Dost, aynı olayın konumuzla ilgili çok önemli bir başka yönüne ışık tutmaktadır.

- ❖ Hani O, yedi yağız delikanlıyı diğerlerinin içinden ayırıp da bir mağaraya gizlemişti de onları sağlarına ve sollarına döndüre döndüre oldukça uzun tutmuştu ya. Hani onlar sonra geçen zamandan habersizdiler. İşte önceden onlara neden orada kalacaklarını söylemişti...

İşte O, o yedi yağız delikanlıyı o birbirini yoldan sapıtanların arasından ayırıp çıkardı da ve bekletti bir zaman. Ve sonra yeniden gönderiverdi insan kardeşlerinin yanına gümüş bir para ile birlikte. Ve onlar önce Onları Sevgisinden Var Etmiş Olan'a sormuşlardı «Ne için ve ne kadar bekledik» diye. Elbet ki onun cevabını verecek olan yine Onları Sevgisinden Var etmiş Olan'dı. Bir gümüş lira çözdü her şeyi ve geçen zamanı anladılar. **GEÇEN ZAMANLA BİRLİKTE HİÇBİR ŞEYİN DE DEĞİŞMEDİĞİNİ İNSANLAR ARASINDA!!** .
(ÖGC: 95)

Tanrı bu olayda o yedi yağız delikanlıya bir başka şeyin daha örneğini göstermiştir. Ve onlar anlamışlardır ki, bir topluma yön veren, gönüllerde Tanrı Sevgisini, insan sevgisini yeşertmeye çalışan, gönülleri O'nun sözleriyle iyiye ve doğruya, yaklaştıran öncüler, görevlerini şu veya bu nedenle yapmaz veya yapamazlarsa aradan yüzyıllar da geçse o toplumda kötülük ve sapıklıklar kendiliklerinden yok olamaz. Belki teknik gelişir, belki bilgi artar, belki kılık kıyafet, yenilen içilen değişir ama, insanlar yine birbirine düşman, gönüller yine kara, işler yine birbirine ters, yüzler yine birbirine gülmez olur o toplumda...

Öyleyse, gönülleri arıtmak için bir toplumun önde gelen kişilerinin, gerçekleri görmüş önderlerinin, aydınlarının, din adamlarının, Tanrı'nın tüm dinlerde aynen bildirdiği, tüm peygamberlerin aynı şeyi söylediği, Mevlâna'nın, Yunus'un bıkmadan, usanmadan tekrarladıkları temel ahlaki kuralları, değişmez erdemleri benimseyip uygulamaları, örnek olmaları ve toplumlarına bunları benimsetecek eğitim ve ahlak kurumlarını kurmaları gerekmektedir.

- **Sizden öyle bir topluluk bulunmalıdır ki, (onlar herkesi) hayra çağırınsınlar, iyiliği emretsinler kötülükten vazgeçirmeye çalışsınlar. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.**
(3/104)

Bu öyle yüce bir uğraştır ki kişi tek başına da olsa, sesine kulak veren pek az kimse bile bulunsa çevresinde, çabaları yine de boşa gitmiş sayılmaz. Kendi yaşadığı dönemde hiçbir etkinliği görülme bile, gelecek bir devirde Yaradan'ın müjdelerinin gerçekleşeceği zamanda, onun geçmişte ettikleri, meyveye duruverir. O, bayrağı hedefine ulaştıran değildir ama onu belli yere taşıdığından, hedefe varacağın yolunu kısaltan olur. Çünkü «*Dünyaya direk olan iyiliklerden dikilmiştir. Biri yıkılırken diğerine temel olur!..*»

Bir de gönül ariticıların el ele verip kurumlaştıklarını, dört bir tarafta sadece iyiden, doğrudan, çalışmaktan, bilgiden ve sevgiden konuşanların çoğaldığını bir düşünün.

Güllerin türlü renklerle yangın yerlerini, harabeleri dolduracağı, mis kokuların her yanı saracağı şu müjdelenen gün yaklaşmaz mı dersiniz.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:16

KUDÜS'E SON ÇAĞRI

Kasım 1980

- **Biz kitapta İsrail oğullarına şu haberi verdik. Siz yerde muhakkak iki defa fesat çıkaracak ve muhakkak büyük bir serkeşlik yapıp kabarcaksınız. İşte o ikiden birincisinin vadesi gelince çok çetin bir kuvvete malik olan kullarımızı üzerinize musallat kıldık da onlar ta evlerin aralarına kadar girip sizi araştırdılar. Bu yerine getirilmiş bir vaat idi. Sonra onlara karşı size tekrar devlet ve galibiyet verdik. Ve sizi mallarla, oğullarla destekledik, çoğalttık. İyilik ederseniz kendinize iyilik etmiş olursunuz. Kötülük ederseniz o da kendi zararınızdır. Derken sonrakinin vadesi gelivermedi mi? Yüzlerinizi kötöletsinler ve yine Mescide girsinler ve her ele geçirdiklerini mahvettikçe mahvetsinler diye!... Ola ki Rabbiniz size rahmetini gönderir; eğer yine dönerseniz biz de döneriz; öyle ya biz cehennemi kâfirlere bir zindan yaptık.**

(17/4-8)

Hız. Musa'nın peygamberliğiyle, insanlar arasında tek Tanrılı dini yaymak için Allah tarafından görevlendirilmiş olan Musevilerin tarihi gerçek ibretlerle doludur. Onlar «öldürmeyeceksin, zina etmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan şahitlik yapmayacaksın, komşunun malına göz dikmeyeceksin, babana, anana saygı göstereceksin...» gibi ahlaki hükümler taşıyan Tanrı'nın on emrine uydukları sürece yükselmişler, bu temel gerçeklere sırtlarını dönüp, sadece dinin şekil ve hurafelerine sarılıp, kötülük işlediklerinde ise, büyük cezalarla karşılaşmışlardır. Aslında bunun böyle olacağı çok öncesinden kendi kitaplarında haber verilmiştir. İşte Musa'nın beş kitabı diye bilinen Tevrat'tan bazı örnekler;

- **Ve Rab sizi yerin bir ucundan yerin öbür ucuna kadar bütün milletler arasında dağıtacak... Ve o milletler arasında rahat bulmayacaksın... ve gece gündüz korkacaksın, hayatından emin olmayacaksın...**
(Tesniye 28/64-66)
- **Ve sizi milletler arasında dağıtacağım ve ardınızdan kılıç çekeceğim ve diyarınız ıssız olacak ve şehirleriniz çöl olacaklar.**
(Levililer 26/33)

Zamanımızdan 3350 yıl önce söylenen bu sözlerin aynen gerçekleştiğini, dünyanın her tarafına dağılmış ve yüzyıllarca bir devlet kuramadan korku içinde yaşamış Musevilerden bilmekteyiz. Baştaki Kuran-ı Kerim ayetlerinde ise Musevilerin doğru yoldan ayrıldıklarında iki büyük ceza ile karşılaşacaklarının ve mabetlerinin yıkılacağını, yurtlarından çıkarılacaklarının çok önceden kendilerine bildirildiği ifade edilmektedir. Nitekim tarihi inceleyenler, gerçekten Musevilerin bu sonuçlarla karşılaştıklarını "Süleyman Mabedi" diye bilinen mabetlerinin iki defa düşmanlarınca yıkılıp, yurtlarından sürüldüklerini, devletlerinin ortadan kaldırıldığını okumuşlardır.

Bunlardan ilki İsa'dan önce 586 yılında Babil kralı Nabukadnezar'ın, kutsal şehir Kudüs'ü (Yeruşalim) kuşatıp teslim alması ve Süleyman Mabedini yıkmasıyla gerçekleşmiştir. Ve Babilliler, öldürülen ve kaçan Musevilerin dışında kalan tüm Musevileri yurtlarından sürüp Babil'e götürmüşlerdir. Yahudi toprakları birkaç yoksul ve çiftçinin barındığı ıssız bir çöle dönmüştür, kutsal kitapta ihtar edildiği gibi!... Musa'dan 700 yıl sonra vuku bulan bu olay Tanrı sözlerinin mutlak gerçekleşeceğinin, bunların sırf korkutmak için söylenmediğinin bir delilidir aynı zamanda. Belki geçmişteki tehditler unutulmuştur diyerek, yüce Tanrı, Babil sürgününden hemen önce, Musevilere gönderdiği peygamber Yeremya vasıtasıyla yaklaşan felakete karşı onları şöyle uyarmıştı;

- **Vay o adama ki evini haksızlıkla ve odalarını adaletsizlikle bina eder, komşusunu boşuna çalıştırır ve ücretini ona vermez... Baban yiyip içip de adalet ve doğruluk etmedi mi? O zaman kendisi için iyi oldu. Düşkünün ve yoksulun davasını gördü o zaman iyi oldu. Beni tanımak bu değil mi Rab diyor.**
(Yeremya 22/13-16)

Haksızlık ve adaletsizliklerinin sonuçları da şöyle anlatılır Nebi Yeremya'nın ağzından

- **Çünkü Rab şöyle diyor: İşte ben seni kendine ve bütün seni sevenlere bir dehşet kılacağım ve onlar düşmanlarının kılıcı ile düşecekler ve senin gözlerin görecek ve bütün Yahuda'yı Babil kralının eline vereceğim ve onları Babil'e süreceğim ve kılıçla onlara vurarak**
(Yeremya 20/4)

Neyse ki ancak bir nesil sürmüştür Babil sürgünü. 50 yıl kadar sonra Babil' lileri yenen İranlıların sayesinde tekrar yurtlarına dönüp yine İranlıların maddi desteğiyle Süleyman Mabedini yeniden inşa etmeyi başarmışlardır. Babil dönüşünden Kuran-ı Kerim'in bahsettiği ikinci cezanın vukuuna kadar 600 yıl kutsal topraklarda hayatlarını sürdüren Museviler, yine yoldan çıkmış, yine dinin özü olan iyi ahlakı bir kenara iterek, sadece şekil ve merasimlerle Tanrı'yı hoşnut etme yolunu seçmişlerdi. Ceza yaklaşırken, Nebi Yahya peygamber, Musevi din adamları Ferisi ve Saduki'lere şöyle sesleniyordu;

- **Fakat Ferisi'ler ve Saduki'lerden birçoğunun vaftiz için geldiğini görünce onlara dedi. «Ey engerekler nesli, gelecek öfkeden kaçmayı size kim gösterdi. Şimdi tövbeye yakışır semere çıkarın.»**
(Matta 3/7-8)

Hz. Yahya, Musevileri hem suçluyor ve tövbeye çağırıyor, hem de kendisinden sonra gelecek olan peygamberi, yani Hz. İsa'yı müjdeliyordu. Museviler ise Hz. Yahya'ya inanmak şöyle dursun, onun öldürülmesine seyirci kalmışlar, müjdelenen peygamber Hz. İsa'yı ise çarmıha germeye kalkışmışlardır.

Şu ne tuhaf ki Mesih'in geleceğini müjdeleyen Musevi din adamları, Mesih'i ilk reddedenler olmuşlardı. Hz. İsa onlar için şöyle konuşuyordu;

- **Vay başınıza yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz badanalı kabirlere benzersiniz ki dıştan güzel görünürler; fakat içten ölü kemikleri ve her türlü murdarlıkla doludurlar. Siz de böylece insanlara dıştan, iyi görünürsünüz fakat içten ikiyüzlülük ve fesatla dolusunuz.**
(Matta 23/27-28)

Ne Hz. Yahya ve ne de Mesih İsa, Musevileri yanlış yollarından çeviremeyince aradan fazla süre geçmedi. M.S. 70 yılında, Romalı kumandan Titus, Kudüs'e girerek şehri yaktı, yıktı Musevileri kılıçtan geçirdi, Süleyman Mabedini yerle bir etti. Ve o günden bugüne de mabet bir daha yapılamadı. Kudüs'ün bu ikinci yıkılışı aynı zamanda Tanrı'nın ikinci vaadinin gerçekleşmesi oluyordu. Ve bu yıkılıştan sonra zaten Yahudi devleti bir daha belini doğrultamayıp yok olup gitti, ta zamanımıza yani 1948 yılına kadar.

En başta okuduğunuz ayetin sonunda «*Ola ki Rabbiniz size rahmetini gönderir, eğer yine dönerseniz biz de döneriz; öyle ya biz cehennemi kâfirlere bir zindan yaptık*» denmekteydi. Ayetten anlaşılan şudur ki bütün insanların Rabbi olan Yüce Allah, Musevilere son bir şans, son bir fırsat sunmaktadır. Bu 1400 yıl evvelinden bildirilmiştir. Onları tekrar bir araya getireceği, tekrar kendi devletlerini kurabilecekleri müjdesini taşımaktadır bu ilahi sözler. Ancak müjdenin hemen sonunda yine acı bir uyarı vardır. Doğru yoldan ayrıldıkları takdirde yine acı bir azapla karşılaşacakları açıkça bildirilmektedir. Bugünkü İsrail devletinin gerek kuruluşundaki o toprağın yerlileri olan, Filistinlilere reva görülen zulüm ve haksızlıklara ve gerekse bugün izledikleri “Gayeye giden her yol meşrudur” makyavelist siyasetlerine bakınca Tanrısal tehdidin acısı insanın yüreğini burkuyor.

İkinci Dünya Savaşı esnasında Hitler'in zalim ırkçılık politikasının acı sillesini yiyen ve çektikleri acılar tüm iyi vicdanlarda gözyaşına dönüşen Musevilerin, kendi yaşadıkları acının aynısını suçsuz Filistin halkına reva görmesi tarihi bir trajedidir aslında. “Anne Frank'ın hatıra defterine” dökülen gözyaşları bugün yurtlarından sürülmüş, mülteci kamplarında doğup orada ölmeye mahkûm edilmiş biçare Filistinliler için akıtılmaktadır.

Tarih tersine dönse de şöyle bir tablo ile başlasaydı her şey, ne başka olurdu dünyamız. Dünyamıza pek çok üstün insan kazandırmış olan ve İkinci Dünya harbinde büyük acılar çeken Museviler, gönülleri kendilerine karşı acıma hissiyle dolu tüm insanlığa “Birleşmiş Milletler” aracılığıyla seslenip, kendilerine dünyanın az iskân edilmiş bir köşesinde yurt isteselerdi, buna karşı çıkan ne az olurdu o yıllarda. Ve çölü, cennet yapan Museviler orada hiçbir düşmanları ve düşmanlıkları olmadan ne güzel bir devlet kurabilirlerdi. Ve açık şehir ilan edilecek bir Kudüs, üç dinin de kutsal sembolleriyle dolu olan Kudüs, belki de Birleşmiş Milletlerin bir şehri olarak ne birleştirici bir rol oynardı o zaman insanlar arasında.

Bu muhteşem fırsat kaçırılmış ve aşırı fikirler, sağduyuyu yendiğinden arı kovanına çomak sokmuşlardır Museviler. Şimdi çepeçevre düşmanlarla çevrili topraklarda, huzur aramaktadırlar.

Gönül ister ki Tanrı'nın henüz aralık duran Rahmet kapısından yararlansınlar, iyi, doğru ve sevgi dolu olarak el uzatsınlar mağdur Filistinli kardeşlerine de, son hepsi için en iyisi olsun...

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:17

YAŞAYACAĞIMIZ BÜYÜK GÜNLER - I

Aralık 1980

- **Ehli Kitaptan hiç biri hariç olmamak üzere ölümünden evvel andolsun ona (İSA'ya) mutlaka iman edecek, o da kıyamet günü kendileri aleyhinde bir şahit olacaktır.**
(4/159)
- **....O zulmedenler yakında hangi İNKILAP ile sarsılacaklarını bileceklerdir.**
(26/227)

Hız. İsa'nın insanlara son bir uyarı, son bir fırsat ve imkân sunmak için yeniden yeryüzüne gönderileceğini belirten Kuran-ı Kerim ayetlerini ve Hız. Muhammed'in hadislerini, önceki yazılarımızda genişçe nakletmiştik. Kuşkusuz ki Hız. İsa'nın ikinci gelişindeki görevi bir NEBİ'lik olmayacaktır. Son Nebinin Hız. Muhammed olduğu Kuran-ı Kerim'de açıkça belirtilmektedir (33/40)

Son gelişinde O, ancak yeni Tanrısal mesajları insanlara bildiren ve bütün dinleri bu yeni mesajın potasında eriten bir yüce görevi üstlenecektir. Nitekim, yukarıdaki ilk ayette, Hız. İsa'ya bütün kitap sahiplerinden, yani Musevi, Hristiyan ve Müslümanlardan inananların olacağı müjdelanmaktadır. İkinci ayette bahsedilen, yeryüzündeki büyük inkılabın (devrimin) da Hız. İsa'nın bu ikinci gelişinde vuku bulacağı anlaşılmaktadır. Zira gelecek yeni bilgiler, bütün dinlerde ortak olan Tanrı'nın değişmeyen kanunlarını yeni baştan insanlığa duyurmakla kalmayacak, onların üstünde, o zamana kadar hiç söylenmemiş çok değişik hususları da ihtiva edecektir.

Hız. Muhammed'in hadislerinde Hız. İsa'nın yeryüzündeki bu ikinci görevinde ona eşlik edecek, ona yoldaş olacak bir hayırlıdan "Mehdi" adıyla bahsedilir. Kuran-ı Kerim'de Mehdi sözcüğü geçmese de, yeryüzünde vuku bulacak bu büyük manevi devrimin, hazırlayıcısı ve yerdeki sözcüsü olarak DABBE' den bahsedilir. Gerçekte Dabbe, yerde yürüyen anlamına gelen bir sıfat olup 1400 yıl boyunca çok garip yorumlara neden olmuştur. Hatta birçokları Dabbe' yi "Konuşan bir hayvan" tarzında garip anlamlara kadar götürmüşlerdir. Bu nedenle Hız. Ali «*Kuyruğu olan bir Dabbe değil sakalı olan bir Dabbe*» deme zorunluğunu hissetmiştir. Kuran-ı Kerim'de DABBE'nin, yani yeryüzü insanları arasından seçilmiş hayırlının, yaymaya çalışacağı Tanrısal mesajlara inanmayanların akıbeti şöyle anlatılır.

- **Yerden bunlar için bir DABBE çıkarırız ki, bu onlara insanların ayetlerimize kâfi bir inanç beslemediklerini söyler. O gün her ümmetin ayetlerimizi yalan sayanlarından bir cemaati toplayacağız; artık onlar tevkif olacaklardır. Nihayet geldikleri zaman (Allah) buyurdu ki; Siz benim ayetlerimi onları hiç bir bilgi ile kavramadığınız halde yalanladınız ha?!. Ne idi o ısrar ile yaptığınız? Zulmettikleri için o söz vukua gelmiştir. Artık onlar söz de söylemeyeceklerdir.**
(27/82-85)

DABBE'nin görevlendirileceği zamanda yeryüzünde Musevi ve Hristiyanların yanı sıra Müslümanların da bozulup Allah'ın sorgusuna ve aleyhlerinde verilecek hükme hak kazanacakları din bilginlerince öne sürülmektedir. (Elmalî: S: 3704)

İbni Ömer'in Dabbe'nin ortaya çıkış zamanında «*İyi şeylerin terkedilip, kötülüklere koşulacağını*» rivayet ettiği bir hadis bu fikri desteklemektedir.

Özetle söylemek gerekirse dinlerin asıl amaçlarından sapıp, insanlar arasında sevgi ve birliği öğütleyecekleri yerde ayrılıkları körükledikleri, Tanrısal gerçekleri saptırdıkları zamanda Dabbe, Yüce Kattan görevlendirilecektir. Dünyamızın gidişine bakarsak bu günlerin pek uzakta olmayacağı yargısına ister istemez varmaktayız. Hz. İsa'nın ikinci geliş zamanında nakledeceği yeni Tanrısal mesajlarla desteklenecek Dabbe'nin çabalarına rağmen yine de yola gelmeyenlerin, gerçekleri kabul etmeyenlerin olacağı yukarıdaki ayetle bildirilmektedir. Ve kendilerine tanınan mühlet sona erince inanmayanların elebaşlarının toplanacağı, tutuklanarak Tanrı'nın sorgusuna çekilecekleri, ancak kendilerini savunacak hiçbir özürleri olmadığından tek kelime bile konuşamayacakları da açıkça ifade edilmektedir.

Bu suretle yeryüzü kötülerin şerrinden arındırılmış olacaktır. Ebu Hüreyre'den nakledilen bir hadiste, «*Dabbetülarz, Musa'nın asası ve Süleyman'ın mührü beraberinde olduğu halde çıkacak, asa ile inananların alınlarına dokunacak, parlatacak, mühürle de inkârcıların yüzlerini mühürleyecek, karartacaktır. Bu surette inananlarla, inkârcılar tanınmış olacaktır*» denmektedir. Dabbe'nin olağanüstü güçlerle destekleneceği anlamına gelmektedir bu sözler. Dabbe'nin yeryüzündeki bu macerası anlatıldıktan hemen bir ayet sonrasında İsrail'in Sûr'una üfürüleceğini vurgulayan şu ayetinde üzerinde durmamız gerekir.

- **Sûr'a üflendiği gün göklerde ve yerde bulunan kimseler hep dehşetli korku içinde kalır. Yalnız Allah'ın diledikleri korkmazlar. Hepsi boyun bükerek O'na gelirler. (27/87)**

Bilindiği gibi Kıyamette Sûr'a iki defa üflenecektir. Birincisinde Allah'ın diledikleri hariç olmak üzere yerde ve göktekilerin hepsi ölecekler, ikinci üfürülüşte ise dirilerek hesap yerinde toplanacaklardır. Yukarıdaki ayette ne toptan öldürölme, ne de diriltme bahis konusu değildir. Yani kıyametteki Sûr üfürölüşlerinden farklı bir sonucu olmaktadır. Sadece, dehşetli korkuya ve paniğe sevk edecektir insanları. Birçok yorumcular bu ayetin de Kıyamet gününü anlattığını ve bu surette Kıyamette üç defa Sûr'a üfürüleceğini düşünmüşlerse de, hem Dabbe olayı içinde zikredilmesi hem de sonuçlarının kıyamettekinden farklı olması nedeniyle, Sûr'a bu ilk üfürölüşün kıyamette değil, Dabbe'nin yaşadığı dönemdeki "Toplantı gününde" olacağı kanaatine varmaktayım. Bu ilk Sûr'a üfürölüş nedeniyle yerde ve gökte kıyamettekine benzer jeolojik, atmosferik ve astronomik olaylar da vuku bulacaktır herhalde. Ancak dünyada insan hayatı sona ermeyecek, aksine kötülerden ve kötülüklerden arındırılmış yeryüzünde bambaşka bir yüce yaşam sergilenecektir:

- **Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazmışsındır ki dünyaya (ancak) iyi kullarım mirasçı olacaktır. (21/105)**

- BEYTİ DOST, Sûr'a bu ilk üfürülüştten, bu çıldırtıcı sestten şöyle bahsetmektedir:

❖ **Her şey, hayrınıza ve şerrinize var edilen toplanacak. Her şey bölük bölük bir yerde duracak. Herkes hayırda ve şerde olan bir yerde birlikte olacak o gün. Ve karanlıkla beyaz arasından kulakları yırtan ÇILDIRTICI BİR SES edecek sökün.**
(C:185)

Dostumuz, esasından saptırılmış, Bizi Sevgisinden Vareden'in gerçek dileği olan BİRLİKTEN ayrılmış DİNLERİN yani şimdi ayrı ayrı durduğumuz, ayrı yöne baktığımız, esasa varmadan, bilmeden içinde olduğumuz DİNLERİN, o çıldırtıcı sesin sökün edeceği günde hesaba çekileceğini; hangi çıkar, fesat ve kin ile bu hale getirildiğinin ortaya döküleceğini de aynı celsesinde ifade etmektedir.

Gerek, DABBE'nin ortaya çıkacağı zamanda bütün dinlerin bozulup, aleyhlerinde hükme hak kazanacağını ileri süren din bilginlerinin sözlerinden ve gerekse Dostumuzun yukardaki bilgilerinden, Kuran-ı Kerim'de bahsedilen "DİN GÜNÜ" tabirine daha değişik bir anlam vermek zorunluluğuyla karşı karşıya kalmaktayız. Namazın her rekâtında okuya geldiğimiz Fatiha süresinde "maliki yevmiddin" diyerek DİN GÜNÜNÜN SAHİBİ Yüce Allah'a hamdımızı, şükranımızı günde defalarca sunmaktayız.

Peki öyleyse nedir DİN GÜNÜ?!.. Yorumcular, din kelimesinin hesap, ceza, kaza... gibi anlamları olduğunu düşünerek, din gününün, "Kıyamet" ve "Hesap Günü" olabileceğini ileri sürmektedirler. Ancak Kuran-ı Kerim'de din kelimesinin esas itibarıyla gerçekten din anlamına kullanıldığını ve kıyamet günü ile hesap gününün zaten başka isimlerle anılmakta olduğunu hesaba katarsak, burada özellikle «DİN GÜNÜ» denmesinde başka bir kasıt aramamız gerekmez mi? İnsanlara gerçekleri sunmak, doğru yolu buldurmak, gönüllerde Yaradan'ın yerini yapmak için ortaya konmuş DİNLERİN amaçlarından saptırıldıkları bir dönemde sorguya, hesaba çekileceğini belirtmek için "DİN GÜNÜ" denmiş olmasın?!

Öyle bir gün ki herkes, her şey bir araya, bir sıraya toplanmış, yalanla gerçek kesin bir çizgiyle birbirinden ayrılmış, çıkarlar, fesatlar ve kinler apaçık ortaya konmuş ve sökün edecek bir çıldırtıcı sesle dünyamız bir "ÖN KIYAMET" yaşamış olsun. Kuran-ı Kerim'in 82. ve 83. surelerinde daha detaylı anlatılan bu "DİN GÜNÜ" ve "ÖN KIYAMET" den sonra Dünyamız, kötülerden ve kötülüklerden arındırılmış olarak o zamana kadar görülmemiş bir cennet yaşamına kavuşmuş olsun...

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:18

YAŞAYACAĞIMIZ BÜYÜK GÜNLER - II

Ocak 1981

Önceki yazımızda tüm dinlerin bozuldukları bir dönemde, DABBE'nin (Mehdi'nin) Yüce Kat'tan gelen yeni bilgileri insanlara açıklayacağından, ancak sözlerine kulak vermeyenlerin vuku bulacak bir ÖN KİYAMETTE cezaya uğratılacağından, aynı zamanda esasından saptırılmış dinlerin de hesaba çekileceğinden, DİN GÜNÜNÜN işte bu Ön Kiyameti işaret ettiğinden, Kuran-ı Kerim ayetlerinden örnekler vererek bahsetmiştik.

DİN GÜNÜ, özürlerin dilenmediği, bağışlanma kapısının kapandığı, kesin karar ve kesin hesap günüdür. Tanrı, bu büyük günün habercisi olsun, uyanacakları uyandırsın, yola gelecekleri; silkindirsin diye, DABBE'nin günlerinde olacak diğer bazı büyük günleri ve olayları da Kuran-ı Kerim'de insanlara haber vermiştir. Şimdi DİN GÜNÜNDEN evvel vuku bulacak ve DİN GÜNÜNÜN habercisi ve işareti olacak bu büyük günleri Kuran-ı Kerim ayetlerinden dinleyelim.

- **O halde göğün apaşikâr bir DUMAN getireceği günü gözetle, öyle bir duman ki bütün insanları saracaktır o. «Bu pek yaman bir azap» diyecekler. «Ey Rabbimiz bizden bu azabı kaldır; çünkü biz inanacağız. Onlarda düşünüp öğüt almak nerede? Kendilerine apaçık anlatan bir Resul geldi de sonra ondan döndüler, «Öğretilmiş» dediler, «Bir mecnun» dediler. Biz bu azabı biraz açıp kaldıracağız. Siz şüphe yok ki tekrar dönücülersinizdir. Çok büyük bir şiddet ve satvetle çarpacağımız gün muhakkak biz öcümüzü alırız.**

(44/10-16)

Dünyanın her tarafını saracak ve dünyayı karanlığa boğacak bir duman olayının vuku bulacağından bahsediliyor. Bu duman olayının, Hz. Muhammed zamanında, Kureyş'de uzun süren kıtlık yılları esnasında açlık ve takatsizlikten görme yetenekleri azalmış ve etrafı dumanlı görmeye başlamış Mekkeliler arasında olduğunu söyleyen Kuran-ı Kerim yorumcuları, önemli bir noktada yanılmaktadırlar. Zira ayette “Duhanı Mübin» (apaşikâr duman) tabiri geçmektedir. Yani göz bozukluğundan dolayı dumanlı görüşten değil, gerçek bir dumanın dünyayı kaplayacağından bahsedilmektedir. Şimdiye kadar tüm dünyayı kaplayan böyle bir duman olayını hiçbir tarih kitabı kaydetmediğine göre yaşanmış değil, yaşanacak bir duman olayıdır anlatılmak istenen. Hz. Ali bu ayetler için şöyle demiştir: «*Kıyametten evvel gökten gelecek bir dumandır. Bütün Dünya, içinde ateş yakılmış fakat bacası olmayan bir eve dönecektir*» Hz. Muhammed ise, bu dumanın doğudan batıya bütün dünyayı dolduracağını ve kırk gün kırk gece süreceğini söylemiştir.

Açıkça anlaşılmaktadır ki dünyamız şimdiye kadar hiç yaşanmamış bir olaya hızla yaklaşmaktadır. Beyti Dost daha ilk celselerinde bu karanlık günlerden bahsetmiş ve o karanlık günlerin sıkıntısını azaltacak bir üstün güç ve kudretin sırrına, o günlere varmadan ulaşmamız gerektiğini açıkça ortaya koymuştur.

- ❖ **Elbet bir gün her yer KARARACAK. İşte o zaman ne yapacaksınız? Bunun için ne buldunuz? Size öyle bir şey verildi ki yine sizin için, onu mutlaka bulmalısınız. Onunla her şeyi yapabilirsiniz, her istenilene onunla ulaşabilirsiniz. Yalnız dikkatli olmalısınız, usul bilmelisiniz. Çünkü ya mahvolursunuz, ya da her şey sizin olur.**
(C:14)

Yine, Dostumuzun birkaç sene kadar sonra getirdiği bilgilerde, dünyanın her yanını saran atmosferin içine dolmaya başlayan bir maddeden dolayı, güneşin yavaş yavaş solmaya başladığı belirtildiğinden, duman olayı güncellik kazanmaktadır. Ayrıca uzak bir yerden dünyamız üzerine gelmekte olan bir cisimden de bahsedilmektedir:

- ❖ **İyi biliniz ki şimdi hayrınıza hızlı dönmekte olan duracaktır bir gün. Ve şimdi o başladı yavaş yavaş solmaya ve şimdi başladı henüz hiçbir şey yapamamış olduğunuzdan, her yanı saranın içinde, her yanı kötü için saracak olan dolmaya... Şimdi bir yerden bildiğinizden de öteye hızla salınıveren çıktı üzerinize doğru. O'nun bugüne kadar size bildirdikleri durdurabilmek içindi onu. O şimdi henüz yolundadır, o şimdi henüz hızındadır, o şimdi henüz gelmede. Biliniz ki onu durdurmanın tek çaresi bildirileni önce uygulayıp, sonra bildirmede.**
(C:783)

Tekrar dumandan bahseden ayete dönelim. İnsanların yalvarıp yakarmalarından dolayı Tanrı'nın bu duman azabını kaldıracığı fakat insanların çabucak eski kötülüklerine dönmekte gecikmeyecekleri bunun üzerine şiddetli bir çarpışla cezalandırılacakları anlatılmaktadır. Yukardaki celsede dünyamız üzerine hızla gelmekte olan kütlelerin fonksiyonunun bu cezalandırma işiyle ilgili olabileceği duman olayından sonra zikredilmesinden anlaşılmaktadır.

ZÜLKARNEYN SEDDİNİN AÇILMASI VE YE'CUC ME'CUC

Kuran-ı Kerim'de Kehf suresinde, Zülkarneyn isimli bir peygamberin dünyanın doğusunda ve batısında yaptıkları uzunca anlatıldıktan sonra, iki sed arasında yaşayan ve akılları ince sözleri anlayacak kadar gelişmemiş olan bir kavimle karşılaşmasından ve onlarla yaşadığı olaylardan, yaptığı setten bahsedilir. Peygamberler tarihini inceleyenler Zülkarneyn ismine hiç rastlamazlar. Çünkü hangi devirde yaşadığı, kimin oğlu ya da babası olduğu hiç mi hiç bilinmemektedir. Kanaatimce bizim 13. devrenin bir peygamberi değildir Zülkarneyn, bizim Âdem'den önceki devrede yani 12. dönemde yaşamış bir Gülyüzlüdür o. Bu nedenledir ki bizim peygamberler tarihi içinde bir yere konulamamaktadır. Şimdi Zülkarneyn'in konumuzla ilgili yaptığı SED'di anlatan Kuran-ı Kerim ayetlerini okuyalım.

- **Nihayet iki sed arasına ulaşıncı onların önünde hemen hiç söz anlamayan bir kavim buldu. Dediler ki «Ey Zülkarneyn, Ye'cuc ve Me'cuc bu yerde bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onların arasına bir sed yapman için sana bir vergi verelim mi?» Dedi ki «Rabbimin beni içinde bulundurduğu daha hayırlıdır. Siz bana gücünüzle yardım edin de sizinle onlar arasına sağlam bir engel yapayım. Bana demir kütleleri getirin» İki dağın ortasını (*demir kütleleriyle doldurup*) aynı seviyeye getirince**

«Üfleyin» dedi. Nihayet o (demir kütlelerini) bir ateş haline koyduğu zaman «Getirin bana üzerine erimiş bakır dökeyim» dedi. Artık (Ye'cuc Me'cuc) onu ne aşabildiler, ne de delebildiler. (18/93-97)

Yukarıda anlatılan tarzda demirden ve üstü bakırla kaplanmış bir sedde bugüne kadar yeryüzünde hiçbir yerde rastlanmamıştır. Kuran-ı Kerim yorumcuları bazı sedlerden bahsederlerse de, hiçbiri anlatılan özelliklere sahip değildir. Muhtemelen, aradan geçen uzun süre esnasında vuku bulan jeolojik olaylar sonucunda, bu sed bugün toprak altında kalmıştır. Sadece demirden olsaydı, pasın içine nüfuz etmesi dolayısıyla çürüyüp yok olabilirdi, ancak, koruyucu bakırla kaplandığından, bu tehlike önlenmiştir. İyi de bizim Âdemimizle başlayan insanlık döneminden daha önceki devrede yapılmış bir sed ile Kuran-ı Kerim'in ve şimdi de bizim, bu derece yakından ilgilenmemizin sebebi ne ola ki?!.. Aşağıdaki ayeti inceleyince bunun nedenini ve bizim şimdiki günlerimiz için aslında ne derece aktüel bir önemi olduğunu anlamakta gecikmeyeceğiz.

- **Nihayet Ye'cuc Me'cuc (un seddi) açıldığı zaman onlar her tepeden saldırırlar. Artık gerçek vadolunan yaklaşımıştır. Birden inkâr edenlerin gözleri donup kalır. «Vah bize biz bundan gaflet içinde idik. Biz gerçekten zulmediyormuşuz» derler (21/96-97)**

Yec'uc Mec'uc'un seddinin, yani Zülkarneyn tarafından demirden yapılmış, üstü bakırla kaplanmış seddin açılacağı, bir diğer deyişle bulunup ortaya çıkarılacağı ifade edilmektedir. Ancak seddin bulunması, aynı zamanda Dünya çapında bir büyük savaşın da çok yaklaştığının işareti olacaktır. Binlerce sene gizli kalmış, daha doğrusu bir büyük olaya delil olsun diye saklanmış olan seddin ortaya çıkarılması, kuşkusuz tesadüflerle olacak değildir. İlâhî gerçeklerin yeniden ortaya döküldüğü zamanda, ancak yüce yerden verilecek bilgi ve işaretlerle bu mümkün olabilecektir.

Bu olay aynı zamanda Kuran-ı Kerim'in de yeni bir ispatı, onun ancak gerçekleri haber verdiğinin, yeni bir delili olacaktır. Ancak seddin bulunması esas itibarıyla Ye'cuc Me'cuc tehlikesinin çok yaklaştığının bir ikazı ve uyarısı olacaktır. Ye'cuc Me'cuc belli bir ırka veya millete verilen bir isim değildir. Doğru yoldan ayrılmış, hak tanımaz, zorba ve savaşçı topluluklar için kullanılan bir sıfattır. İşte seddin bulunması yeryüzünde böyle bir azgın milletin dünya çapında bir savaş ve felakete sebep olacağını ve bunun çok yaklaştığını gösterecek, iyilik yolunda yürümek isteyen toplumlar için bir birleşme ve aklını başına alma ikazı olacaktır.

Dabbe'nin günlerinde vuku bulacak duman olayı, Zülkarneyn seddinin bulunması, Ye'cuc Me'cuc'un dünyada büyük tahribata sebep olmakla beraber yenilmeleri ve iyi güçlerin galibiyeti, geçen yazımızda anlattığımız ÖN KIYAMET ve DİN GÜNÜNDEN sonra ise Dünyamız sadece iyilerin ve iyiliklerin etkin olduğu bir cennet yaşamına sahne olacaktır:

- **Andolsun Tevrat'dan sonra Zebur'da da yazmışızdır ki dünyaya (ancak) iyi kullarım mirasçı olacaktır. (21/105)**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:19

DİN DEVRİ VE GÜNÜMÜZ

Şubat 1981

- **... Bugün size dininizi olgunlaştırdım, size nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı beğendim....**
(5/3)

Hız. Muhammed'in vefatından üç ay kadar evvel inen ve son hüküm ayeti olarak kabul edilen bu ayette Allah'ın, dini, yani İslâm dinini tamamladığı, din binasının son tuğlasının da yerine konduğu anlatılmaktadır. Ayeti dar anlamıyla yorumlarsak, Hız. Muhammed'in görevini tamamladığını, yeryüzündeki işinin sonuna geldiğini ve dolayısıyla Kuran-ı Kerim'in de son noktasının konduğunu anlarız bu ayetten. Nitekim ayetin inişinden üç ay kadar sonra Hız. Muhammed'in Dünyamızı terk etmesi de bu yorumumuzun bir kanıtıdır. Ancak bu dar yorumu da kapsayan daha geniş görüşlü bir yaklaşımla incelemeliyiz bu ayeti. Çünkü Kuran-ı Kerim'e göre İslâm dini, sadece Hız. Muhammed'e gelen bir din değildir. Tüm peygamberlere gelen tek din vardır, o da İslâm'dır. Hız. Muhammed'den önce yaşamış peygamberler olan Hız. İbrahim'in, Hız. Yakub'un ve Hız. İsa'nın havarilerinin Kuran-ı Kerim'den aldığım aşağıdaki sözleri bunu açıkça vurgulamaktadır:

- **Nefsini aşağılık yapan (beyinsiz) den başka kim İbrahim dininden yüz çevirir? Andolsun biz onu dünyada beğenip seçmiştik, ahirette de o iyilerdendir. Rabbi ona : «İSLAM OL» demişti. «Alemlerin Rabbine teslim oldum» dedi. İbrahim de bunu kendi oğullarına vasiyet etti. Yakup da «Oğullarım Allah sizin için o dini seçti, bundan dolayı sadece Müslümanlar olarak ölünüz» dedi**
(2/130-132)
- **İsa, onlarda inkârı sezince «Allaha gitmek için kimler bana yardımcı olacak?» dedi, Havariler «Biz Allah'ın yardımcılarıyız. Allah'a inandık. Şahit ol biz MÜSLÜMANLARIZ» dediler.**
(3/52)

Bunun da ötesinde farklı şekil ve sözlerle olmasına rağmen bütün önceki peygamberlerin ibadetlerinden de namaz, oruç, zekât diye bahsedilir Kuran-ı Kerim'de.

- **Zekeriya mabette durmuş NAMAZ KILARKEN...**
- **Kitapta İsmail'i de an çünkü o sözünde duran (tarafımızdan) gönderilmiş bir peygamberdi. Halkına namaz kılmayı, zekât vermeyi emrederdi. Rabbi yanında beğenilmişti.**
(19/54-55)

Bütün bu ve buna benzer pek çok ayetin ışığında gerçek apaçık görünmektedir. Allah katında bir tek din vardır ve bütün peygamberler devirlerine uygun olarak gönderilen de sadece bu dindir, yani İslam dinidir. Kuran-ı Kerim de bu nedenledir ki bütün peygamberlere gelen kitaptan hak kitap olarak ve onlara inananları da Müslüman olarak kabul eder. Ancak Kuran-ı Kerim de eleştirilen husus peygamberlerin getirdiği gerçeğin sonradan insanlar tarafından saptırılarak, doğrunun içine yalanlar, yanlışlar karıştırılması, dinin saflığının, temizliğinin bozulmasıdır.

Şimdi bu anlattıklarımızı da hesaba katarak yazımızın başındaki ayeti daha geniş açıdan yorumlayabiliriz. Ayette İslam dininin olgunlaştırıldığı, tamamına erdirildiği söylenmektedir. Hz. Âdem'den itibaren bütün peygamberlere gelen din de İslam dini olduğuna göre, Hz. Muhammed'in bu din devri peygamberlerinin son halkası olduğunu ve Kuran-ı Kerim ile din devrinin tamamlandığını ve kısacası artık yeni bir din koyucusunun gönderilmeyeceğini anlamaktayız ayetten.

Hz. Muhammed'den hemen sonraki yüzyıllarda ayetin bu tarz geniş yorumu fazla ürküntü vermeyebilirdi insanlara. Çünkü ne nükleer savaş ve topyekûn yok olma tehlikesi, ne nüfus patlaması, çevre kirlenmesi, enerji dar boğazı ve açlık korkusu vardı o zamanlar. Daha da önemlisi, gönüllerden, kafalardan Allah'ın ve O'nun buyruklarının, esaslarının bu derece silinip yok olacağını hayal bile edemezlerdi onlar. Şimdi bizler ne yapıp ne umabiliriz, kimden yardım dileyebiliriz bugün?. Olgunlaştırılmış ve sonuna getirilmiş dinin şu gün içinde yaşadığımız halini bile bile kurtuluşu yine ondan bekleyebilir miyiz?. Cevabını gerçek bir Müslüman olan Nurettin Topçu'dan dinleyelim.

- ✓ **Sonunda içtihat kapısı da kapatılınca İslam dünyası Allah'ın düşünme nimetini reddederek kaskatı karanlığa boğuldu kaldı. Yüzyıllardan beri Müslümanların yaptıkları ve okullarda okuttukları hep eskilerin söyledikleri ve kıyas usulüne uygun olarak üstatlardan alıp tekrarladıklarıdır. Hakikat kapısı kapkara bir perde ile örtüldükten sonra artık asırlardan beri İslam dünyasında ne hür düşünüş vardır, ne de hakikat güneşi, ne fikir doğmuştur ne de felsefe, ne romantizm beklenir, ne de Rönesans. En az üç yüz yıllık hurafecilikle fikir esaretinden ve taassup kâbusundan kurtulamayan İslam dünyası, hâlâ bu kâbus ve esaretin tazyiki altında bunalmaktadır. Bu esaret karşısında bilhassa memleketimizde, yüz yıldan beri zaman zaman doğan aşırı tepkilerden sonra, tekrar eski taassubun ayaklanmalarına şahit olmaktayız. Adeta bugün taassup cihadı yapılmaktadır.**

Sahtekar mürşitlerle dolandırıcı şeyhler, ve dervişler alayı; yumruk ve tehdit vaveylaları arasında yol alırlarken, nikah kaçakçısı hocalar, çığlıkçı, duacı ve mevlitçiler, pazarlıkla Kuran-ı Kerim ayetleri satan hafızlar, Kabe yolunda birbirini soyan âlimler, teşhirci ve kinci, serapa cehalet, serapa taassup sermayesini kullanan sözde dini neşriyat, siyasetle ve masonlukla el ele veren dini faaliyet, soyguncu tüccardan yardım dilenen din idealcileri, hepsi de tarihin kaydettiği en ileri küstahlığa bürünmüş, İslam'ı tüyler ürpertici bir karanlığa götürüyorlar.

Bunlarda İslam, ahlakı ile ruhundan sıyrılmış, birtakım sihirbaz şekilleri ve otomatik hareketlerle ilk insanların dini hayatını aratacak manasızlığa bürünmüş bulunuyor. İslam dünyasında ahlak adına sadece cinsi hayata bağlı bir disiplinle, ahlakın kelimelerini kullanan bir reklamcılığa başvurulmaktadır; ahlaki bir yaşayış ve ideal görülmüyor.

Din adamları tarafından halka yayınlanan ve din okullarında verilen din kültürü, İslam dünyasında asırlarca hâkim olan skolastiğin tekrar ele alınmasından başka bir şey değildir. Üstelik zamanımızda ciddi ilim adamı da bulunmadığından İslam'ın uyanışını bunlardan beklemek pek abes bir şeydir. Otuz bin köyde kurulan Kuran-ı Kerim kursları ise Müslüman çocuklarını iki bin yıl önceki karanlığa sürüklemektedir. (Nurettin Topçu, İslam ve İnsan S:22/24 Hareket Yayınları 1969)

Ya Hristiyan dünyası bundan daha mı ümit verici!.. Elinde büyük servet, kudret ve otorite bulunan Papalığın, yok olmanın eşiğine gelmiş dünyamızda uğraştığı en önemli sorunların doğum kontrol hapları, suni dölleme ve boşanmanın yasaklanması gibi konular olduğunu düşünürsek, kurtuluşun onlardan gelebileceğine nasıl bel bağlayabiliriz?!

“İmam sarhoş, cemaat körkütük sarhoş” İnsanoğlu kendi ayağıyla girdiği çıkmazdan yine kendi ayağıyla çıkabileceği yolu çoktan kaybetmiş durumda. Çünkü çıkışın yolu sadece sevgiden, iyilikten, doğruluktan, çalışmaktan, bilgiden kısacası dostluktan, kardeşlikten geçmede. Bu ise böyle kararmış, böyle bulanmış, yalanla gerçeği birbirine karıştırmış Yaradan'ından uzaklaşmış gönüllerle hiç olacak iş değil!... Her şey böyle gitse, hiçbir şey değişmese, günlerin getirdiğince, olayların zorlamasıyla kendiliğinden gönüller temizlenir, arınır, gerçek insanlığı bulur mu dersiniz?

Dostumuz bunun imkânsızlığını örneklerle ne güzel anlatır.

- ❖ **İyiler yaptıkları hayırda kendilerine olanı unuturlarsa işte o zaman hayır gerçektir. Toprak yalnız kendinden verdiğini geri alınca yine kendine dönüştürür, yabancıyı kabul etmez. Su, ne olursa olsun ona yabancı, sonradan ek, yine ayırır, gider gelir tertemiz olur pek. GÖNÜL, ne suya, ne de toprağa benzer. Saflığı zorlanmışsa çok, tecrübeden akla gideni ezer. İnsan şimdi sıkıntıdadır hem de çok. Kurtarıcılar kendilerini bildikçe yoldadır, kurtarmak için henüz çaba yok.**

Güneş ve zaman yolları bitinceye kadar böylece yoldalar. Hani ya ısındıkça ve güzeli gördükçe verecek olan güzel kuşlar hangi daldalar. Güller her türlü renkte şimdi gül bahçelerini dolduracaktı ve orada yalnız onun mis kokusu olacaktı. Sular bulanmışsa korkmayınız, çünkü kendini temizlemesini bilecek dedik. Toprak yabancıyı almayacak, güneş yine böyle olacak. Gönül, işte gönül o ne yapacak, ona bakınız... (ÖGC:99)

Gönüllerin arınması, dostluğun, kardeşliğin yeniden insanlara benimsetilmesi işinde yeryüzünden umduğumuzu bulamayınca, gözlerimizi ister istemez tekrar gökyüzüne çeviriyoruz. Yeni bir nebi ve yeni bir din gelsin diye mi? Hayır, bu kapının 1400 yıl önce tamamen kapandığını, dinler devrinin sona erdiğini açıkça biliyoruz. İsteğimiz, talebimiz onlar değil, onların da üstünde, onları da içine alan, gelmiş geçmiş tüm peygamberleri, tüm semavi kitapları doğrulayan, Yüce Tanrı'nın Hz. Adem'den Hz. Muhammed'e kadar hepsine bildirdiği gerçeklerin özünü yeni baştan insanlara benimsetecek olan yepyeni bir sistemdir...

İkinci geliş, yani Hz. İsa'nın ikinci gelişine, şimdi bambaşka bir gözle bakmak günündeyiz. Eskiden beri söylenile gelenleri uyuşuk bir zihinle aynen tekrarlamak, bizi yanlış teşhislerle yüz yüze bırakacaktır. Kuran-ı Kerim'de Gülyüzlülerden bazen Resul, bazen Nebi, bazen de hem Nebi, hem Resul olarak bahsedilmektedir. Sırf Nebi, diye anılanlar Musevi peygamberleri Eyüp, Yunus, Zekeriya ve Yahya gibi yeni bir kitap ve şeriat getirmeyip, zaten kitaba ve şeriata inanmış, fakat layıkıyla uygulamadıkları için yeni baştan eski kitap ve eski şeriatın yoluna sokulması gereken topluluklara gönderilenlerdir. Yani nebiler eski şeriat ve kitabın takipçileridir.

Hız. Muhammed son nebi olduğuna göre Hız. İsa'nın ikinci geliş i bir nebilik olmayacaktır.

Yani O, mevcut kitap ve şeriat ı, aynen takiple görevlendirilmeyecektir.

Nitekim Kuran-ı Kerim'de Ehli Kitaba Müslümanların cizye koymas ı emredildiğ i halde (9/29) Hız Muhammed'in, hadiste, ikinci geliş inde Hız. İsa'nın cizyeyi kald ıracağ ı söylenmektedir.
(Buhari 776)

Öyle anlaş ılıy or ki ikinci geliş te O, Yüce Kattan getireceğ i yeni bilgilerle, yeni yöntemlerle gönüllerin ar ıtılması, dostluğ un, kardeşliğ in insanlar arasında yeniden tesisi için görevlendirilecektir. Dinler üst ü bir sistem için geleceğ inden, Nisa Süresi 159. ayette açıkça belirtildiğ i gibi, büt ün kitap sahiplerinden kendisine inananlar olacaktır. Getireceğ i, yeni bir din olmayacağ ından sadece Tanrı'nın değ işmeyen ahlaki prensiplerini yeni baştan ortaya koyacak, bilimin çıkmaza sapland ığ ı noktalarda yeni çözümler getirecek, ancak zamana göre değ işmesi gereken siyasi, hukuki, sosyal, ekonomik, kültürel konularda "Nas" olarak değ işmeyen kurallar getirmeyecektir. Yani insana Tanrı'nın, değ işmeyen prensiplerine dayanmak suretiyle, istediğ i düzeni kurmak özgürlüğ ünü tanıyacağ ından, dinlerin ve mezheplerin üstünde bir sistemin kurucusu olacaktır. Dinler devrine nazaran büyük aşama kaydetmiş bugünün ve geleceğ in insanlarına...

İncil'de Hız. İsa'nın «İnsanoğ lu (İsa) geldiğ i zaman yeryüzünde iman bulacak mı?» (Luka 18/8) ve hadis de Hız. Muhammed'in «Aran ıza Meryem oğ lu (İsa) indiğ inde siz nasıl olursunuz. Hâlbuki imamınız sizdendir.» (Buhari 1082) sözlerinden anlaş ılıy or ki ikinci geliş , d ünyanın kopkoyu bir inançsızlığ a büründüğ ü zamana rastlayacaktır.

İçinde bulunduğ umuz günleri fazlasıyla anımsatm ıyor mu, ne dersiniz?!

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:20

*** HZ. LÛT VE TOPLUMSAL EŞCİNSELLİK**

Şubat 2014

Hız. İbrahim sevinçliydi. İşte yine sofrası misafirsiz kalmamıştı. Üstelik nur yüzlü konuklardı bunlar. Ama o ne, konuklar, kızarmış mis gibi buzağıya el bile sürmüyorlardı. Kimin nesiydi bu adamlar?! İçine bir kuşku düştü, korktu da. İçinden geçeni biliyorlardı. «*Korkma İbrahim*» dediler ve eklediler: «*Biz Lût kavmine gönderildik!...*»

Lût, zamanımızdan 4000 yıl kadar önce Filistin topraklarında peygamberlik yapmakta olan Hız. İbrahim'in yeğeniydi. Bir süre ona bu çetin görevinde yardımcı olduktan sonra, ilahi âlemden Lût'a da peygamberlik görevi verilmişti. Ama görev yeri başkaydı. Hız. İbrahim'in kuzey komşusu, bugünkü Ürdün topraklarında Erden Irmağının Lût Gölüne döküldüğü yerdeydi. O bölgede başlıca şehirleri olan Sodom ve Gomorra'da halkı doğru yola çağırması emredilmişti. Çok zor bir görevdi bu. Sodom ve Gomorra hukuk bilmez, hak tanımaz, birbirini doğru yoldan saptıran, zorbanın zorbası insanlarla doluydu. Üstelik o zamana kadar dünyanın hiçbir yerinde toplumsal bir sapıklık haline gelmemiş, sadece tek tük kişilerin gizliden gizliye işledikleri bir eşcinsellik, onlar arasında açıkça işlenen, sakınılması gerekmeyen gündelik bir iş olup çıkmıştı.

Lût halkına dedi ki;

- **Siz, sizden önceki milletlerden hiçbirinin yapmadığı rezaleti mi yapıyorsunuz? Siz kadınları bırakıp erkeklere şehvetle gidiyorsunuz. Doğrusu siz aşırıya kaçan bir topluluksunuz. (7/80-81)**

Lût, bu bilgisiz ve topyekûn çamura saplanmış insanlarla yıllarca uğraşmış, kendi ev halkından başkasını doğru yola çekememişti. Üstelik karısı bile dıştan inanır gözükmesine rağmen gönülce o azgınlardan uzak değildi.

HATASIZ KUL OLMAZ

Hız. İbrahim'in konuklarının Hız. Lût ve halkı ile serüvenini sonraya bırakarak; dergimizde 33 yıl önce "Kuran-ı Kerim'in Düşündürdükleri" yazı diziminde "Günümüzde Eşcinsellik" başlıklı yazımda, bugün hatalı gördüğüm bir yargımı düzeltmek istiyorum. Yukarıdaki ayette "rezalet" diye Türkçeleştirilen "fâhişete" sözcüğünün, bazı Kuran-ı Kerim yorumcuları tarafından "bireysel eşcinseller" için de kullanıla gelmesiydi beni esas hataya yönelten. Kuran-ı Kerim'de geçen fahşa, fuhs, fahişe sözcükleri aslında haddi aşmış, çok çirkin edepsizlik anlamındadır. Türkçemizde de "fahiş fiyat" gibi tamlamalarda kullanılmaktadır.

Kuran-ı Kerim’de bazen zinanın tam karşılığı olarak yer almaktadır. Lût Peygamberin halkıyla ilgili ayetlerin dilimize "eşcinsellik" diye aktarılmasına kim karşı durabilir? Çünkü ayetin devamında zaten «*Siz kadınları bırakıp, erkeklerle şehvetle gidiyorsunuz*» denerek hangi anlamda kullanıldığı açıkça belirtilmektedir. Ne var ki, giriş cümlesi olan «*Siz, sizden önceki milletlerden hiçbirinin yapmadığı rezaleti*» sözü üzerinde mutlaka yeterince düşünmek zorundayız. Bunu iskalarsak hatalı sonuçlara varmamız kaçınılmaz.

Öyle ya eğer "bireysel eşcinsellik" söz konusu olsaydı, Lût’dan önce yaşamış insanlar arasında hiç mi eşcinsel yoktu da, "hiçbirinin yapmadığı" gibi bir söz söyleniyor burada. Nisa Suresinin 15. ve 16. ayetlerinde geçen ve zina anlamında kullanılan "fahişete" sözcüğünü anlamından saptırıp eşcinsellik, lezbiyenlik diye Türkçeleştirmek, bugünkü düşünceme göre konuya yaklaşmamızda bizleri hatalı sonuçlara götürmektedir; yıllar önce benim de düştüğüm hata gibi.

Lût’un halkında ilahi âlemin "rezalet" diye gördüğü, şu veya bu nedenlerle bireylerin yaşaya geldikleri "eşcinsellikler" değil; toplumun tümüyle gerçek bir nedenleri olmadığı halde, birbirlerini yoldan çıkararak topluca eşcinsellik çukuruna düşmeleridir. Bugün Batı toplumlarında sınırsız özgürlük kisvesi altında, aslında doğalarında hiç de eşcinsel bir güdüler olmadığı halde, kadın ve erkeklerin istatistikleri tepetaklak eden bir oranda bu fiile yönelmeleri bugün üzerinde çok durmamız gereken bir büyük problemdir. Geçerli argümanları olan bireylerle uğraşarak özgürlük, saygı, sevgi ve hak sınırlarını çiğnemek yerine bu toplumsal cinnet üzerinde alabildiğine durmalıyız.

Lût Peygamber, yıllar boyu büyük çabalar sonucunda ancak iki kızını inandırabildi. Ama onun günümüz insanlarına miras olarak bıraktığı bu örnek eğer ders alabilirsek bütün çabalarına değer. Herhalde ilahi nizamın da Lût örneğini ortaya koyarak bizleri kendimize getirmek isteği bu olsa gerek. Bu epeyce uzun açıklamadan sonra biz tekrar Hz. İbrahim’in konuklarına dönelim.

GÜLYÜZLÜ GÖZYAŞLARIYLA YALVARIYOR.

Konuklar Lût’un milleti için görev aldıklarını söylüyorlardı. Son derece yumuşak huylu, merhametli bir insan olan Hz. İbrahim’in yüreği yanıp tutuşmuştu. Anlamıştı ki bu gelenler, insan değillerdi. Tanrı’nın melekler arasından seçip gönderdiği, insan kılığına girmiş elçilerdi onlar. Ve Sodom Gomorra’nın altını üstüne getirmek için emir almışlardı. Kuran-ı Kerim’de karşılıklı konuşma şöyle anlatılır:

- **İbrahim sordu «Amacınız ne ey elçiler?» Dediler «Biz günahkâr bir topluma gönderildik, üzerlerine çamurdan taş atalım diye, Rabbin katında sınır tanımazlar için işaretlenmiş taşlar.» Orada müminlerden kim varsa çıkardık ve orada bir ev dışında Müslümanlardan kimse bulamıyorduk. (51/31-36)**

Hz. İbrahim, adeta pazarlığa girişmişti elçilerle. «*50 iyi kişi bulursanız bağışlar mısınız Sodom Gomorra’yı ?*» diye sordu. «*Varsa elli iyi kişi hepsini bağışlarız*» dediler. Hz. İbrahim, elli iyi kişinin bulunmayacağından korkarak sayıyı kırk beşe düşürdü.

Onu da kabul ettiler. Eksiltme devam etti ve sonunda Elçiler Sodom Gomorra'da 10 iyi kişi bulurlarsa hepsini bağışlayacaklarına söz verip Lût kavmine doğru yola çıktılar. Güzel erkeklerin Lût'a misafir geldiği sapıklar arasında çabucak yayıldı. Dayandılar kapısına, illâ onları isteriz diyerek. Lût «*İşte kızlarım onları alın*» dedi. Fakat sapıklar olduklarından gözleri erkeklerdeydi. Çok utandı, çok sıkıldı, çok korktu Lût. Elçilerin kendilerini koruyacak güçte olduklarını bir an için unuttu sanki.

Söz buraya gelmişken aynı olayı Tevrat'ın Tekvin (yaratılış) 19. Bap'tan okurken, Lût'un o sapıklara 8. ayette: «*İşte benim ere varmamış iki kızım var*» diye konuşması, dört ayet sonrasında ise damatlarından söz etmesi çelişkisini, Kutsal Kitabı derleyenler hiç mi fark etmediler diye insan hayıflanıyor. Hele ayetlerin devamında kurtuluştan sonra iki kızının peygamber Lût'u sığındıkları mağarada şarapla sarhoş edip peş peşe iki gece babalarıyla yatarak gebe kaldıklarının anlatılması, insanın aklını başından alıyor. Batı dünyasında, özellikle 19. yüzyılda düşünen kafaların Kutsal Kitapların yüksek eleştirileriyle alabildiğine uğraşıp, kitaplara Yaradan'ın muhteşem öğütlerinin yanı sıra insan eliyle ekler yapıldığını ortaya koymalarına yerden göğe hak veriyoruz.

Evet, sapıklar misafirlere tecavüz etmekte kararlıydılar.

- **(Lût) onları azabımızla uyarmıştı. Fakat bu ihtarları şüphe ile karşıladılar. Onun misafirlerine kötülük yapmaya kalkıştılar. Biz de gözlerini silme kör ediverdik. Haydi, azabımı ve uyarılarımı tadın bakalım. (54/36 -37)**

Bu son uyarıdan da gerekli dersi almayan Sodom Gomorra'nın artık bir gecelik ömrü kalmıştı. Sonrasını yine Kuran-ı Kerim'den okuyalım:

- **(Lût'a) dediler «Gerçek şu ki, biz günahkârların hakkında kuşku edip durdukları şeyi sana getirdik Sana gerçeği getirdik. Biz özü sözü doğru olanlarız. Gecenin bir yerinde aileni yola çıkar. Sen de arkalarından onları izle. Hiçbiriniz geri dönüp bakmasın. Emredildiğiniz yere kadar gidin».**

Ona şu emri bir hüküm olarak ilettik. Şunlar kökleri kesilmiş olarak sabahlayacaklardır.

Nihayet Güneş doğduğu sırada o korkunç ses onları yakalayıp yok etti. O kentin üstünü altına getirdik ve üzerlerine pişmiş çamurdan taşlar yağdırdık. Hiç kuşkusuz bunda işaretlerden anlam çıkaranlar için ibretler vardır. O kentin izleri, işaretleri hala işleyen bir yol üzerindedir. İnananlar için bunda elbette bir ibret vardır. (15/ 63-66) (15/73-77)

Peygamber Lût, karısı ve iki kızı, şehir o çıldırıcı sesle harap olurken çoktan çok uzaklara varmışlardı. Onlara verilen emir tek idi. Ne duyarlarsa duysunlar arkalarına bakmayacaklardı. Karısı zaten bir türlü inananlardan olamamıştı, şimdi bile kuşku içindeydi. Bu korkunç ses gerçek miydi yoksa büyü müydü? Dayanamadı, arkasına baktı ve anında yere çakıldı. Bu Kuran-ı Kerim'de şöyle anlatılır:

- Bir zamanlar biz onu ve ailesini kurtardık. Helak olup batanlar arasındaki yaşlı karısı hariç.
(37/134-135)

Bizim Celselerimizde bu dramatik sondan yer yer şöyle söz edilir:

- ❖ Hani ona da söz vermişti ya, geçkin yaşlı kadını yola çıktıklarında, dönüp arkasına bakmamaya... Hani söz verdiği halde dönüp baktı ve O'nun gücünün bir zerresini gördü de kıyametin olduğu yerde, olduğu gibi kaldı ya...
- ❖ Hani o zaman, o yerde, O'nun emri bildirildi de, oradakiler şaşıp sapınca, O'nun ateşi yeri göğü yakmadı mı? Hani kurtulandan biri, önde giderken, emre rağmen geri dönüp bakmadı mı? İşte o zaman O'nun emriyle yerinden çıkmış olan, onu toprağa çakmadı mı?
- ❖ Hani bir zaman o da, hayatının bir süresini beraber götürdüğü kadından söz almıştı ya, yola çıktıklarında geri dönüp bakılmayacak diye. Ve o gün O'nun emriyle gücün bir zerresinin kıyamet kopardığı yerden giderlerken, söz verdiği halde kadın, döndü de geri baktı ya.. Yedinci dönüşün bitimine kadar olduğu yerde kaldı, o zamandan bu zamana.

Bir peygamberin en yakını, karısı veya oğlu bile olsanız gerçek inanç ve gerçek ahlâk sahibi olmadıkça kurtuluşa varılamayacağını Nuh Tufanı döneminde insanlar ibretle izlemişlerdi. Yaradan'ın bu asla değişmeyecek kanununun çok daha dramatik bir sonla, Hz. Lût'un karısı için de aynen gerçekleştiğini görüyoruz. Üstelik aradan binlerce yıl geçtiği halde bir ibret örneği olarak şimdi bile toprağa çakılı kaldığını, tekâmülünün mühürlendiğini görmekteyiz. Hz. İbrahim ve Hz. Lût gibi iki peygamberin örnek davranışlarından bile etkilenmeden, kendini ele alıp yanlışlarından kurtulamayan bir kişinin yeniden yaşamlarla, reenkarnasyonla tekâmül imkanı bile elinden alınmıyor. Bu ilahi kanun Kuran-ı Kerim'de açıklıkla şöyle vurgulanır:

- Onlar orada (öte âlemde) şöyle feryat ederler: Ey Rabbimiz, bizi çıkar da (önce) yapageldiklerimizin dışında faydalı işler yapalım.

(Allah onları şöyle cevaplayacak)

Biz size öğüt alacak olanın, öğüt alacağı kadar bir süre ömür vermedik mi? Hem size peygamber de geldi. (Artık) tadın bakalım (azabı) Zalimlere yardım edecek hiç kimse yoktur.
(35/37)

EŞCİNSELLİĞE YENİ BİR BAKIŞ

Yanlış terbiye gören, genetik ve hormon sisteminde farklılıklar olan ya da Kryon bilgilerinden okuduğumuz kadarıyla enkarnasyonlarında kadın veya erkek kimliğine yeni bürünen kişilerde, uyumlanma güçlüğü gibi nedenlerle eşcinsellik yaşayan çok kardeşimiz var bugün aramızda.

Abartmadan, reklamını yapmadan kendi özel dünyasında yaşayan kişilere bugün daha insana yakışır yaklaşımlar sergilenmektedir Batı ülkelerinde. Tek ki, yukarıdaki özelliklerin hiçbirini taşımayan kişileri bile, özendirme, kendilerine benzetme gayretkeşliklerine girmesinler. Onlardan tek istenen bu olmalı bence.

Kadın ve erkek iki ayrı cinsin uyum deneyimlerinden, doğal bir aile yaşamının sevinçlerinden yoksun yaşamak, eşcinseller için önemli bir kayıp gerçekten. Daha da kötüsü, ülkemiz dâhil dünyanın pek çok yerinde dışlanmanın, hor görülmenin, itilip kakılmanın zorluklarıyla dolu bir yaşam sürüyorlar. Ve bunun doğal bir sonucu olarak, savunma sistemleri onları topluma tepkili, hoş olmayan davranışlara yönlendiriyor. Bunları görünce de sanki doğaları böyle imiş gibi yanlış sonuçlara varıyoruz. Doğal bir sebep sonuç ilişkisi olduğunu düşünmüyoruz bile.

Eşcinsel yaşamın ne kadar zorluklarla dolu olduğunu, çok ünlü bir modacı eşcinsel arkadaşım yıllar önce sabahlara kadar süren bir aile toplantısında detaylarıyla anlatınca yüreğim paramparça olmuştu. Çünkü her âşık olduğu genci kesinlikle bir gün kaybedeceklerine emin olduklarından, peş peşe büyük acılar yaşıyorlar. Doğaldır ki, vakti gelince âşık olduğu genç seçtiği bir kızla evlenip yuva kuracak ve onu ebediyen terk edecek. Bu uzun sohbetimizde şu anısını da kahkahalarla anlatmıştı. Tatil yöresindeki bir akşam yemeğinde, yeni tanıştığı bir bıçkın delikanlının sözü dönüp dolaştırıp, biteviye onun eşcinselliğini ima eden alaylı sözleri üzerine;

«Ey arkadaş kendine gel.. Evet, ben senin dediğin gibiyim. Şu sebepten veya bu sebepten. Ama ben kendi mesleğimde yükseldim, bilgimi artırdım ve toplumda bileğimin hakkıyla bir yere geldim. Ya senin, benim şu kınadığın durumda olmamaktan başka ne meziyetin var, söyler misin bana?! ...»

Bir yakınım, özenle yetiştirdiği, en yüksek eğitimle donattığı 20'li yaşların sonundaki oğlunun açıkça *«Baba ben eşcinselim»* diyerek durumunu ortaya koyduğunda bütün bu güçlükleri düşünerek, *«Oğlum çok zor bir yaşamı seçtin. Ama bu hayat senin, nasıl mutlu olacaksan öyle yaşa. Ama ben ve annen daima senin yanında, sana destek olacağız bunu bil»* diyebilmişti sadece.

Eşcinsel yaşamın zorluklarını böylece gördükten sonra, başkalarını da aynı zorluklara çekmenin övülecek bir tarafı olabilir mi? Hz. Lût neredeyse sırf bu örneği vermek ve toplumsal eşcinselliğin tehlikelerinden insanlığı haberdar etmek için, çileli bir hayat yaşamış gibi görünüyor. Ancak eskiden farklı düşünüyordum ama bireysel eşcinselliği bugün bir hastalık gibi görmüyor "kendine özgü" bir olgu olduğuna inanıyorum.

Ne var ki, yaygınlaşmasının önüne geçmek de boynumuzun borcu. 4000 yıl önceki Hz. Lût örneği tam da bugünler için ibret alınması ve unutulmaması gereken bir olgu olarak önümüzde duruyor gerçekten!..

*Yazı dizisinde, Mart 1981 tarihli "Günümüzde Eşcinsellik" adıyla yer alan yazı, Sayın Ahmet Kayserilioğlu tarafından konu ile ilgili fikri değiştiği için, güncelliğini yitirdiği gerekçesiyle çıkarılıp, yerine Şubat 2014 tarihinde "Sevgi Dünyası" dergisinde "Hz. Lût ve Toplumsal Eşcinsellik" adıyla yer alan yazısı eklenmiştir.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:21

ALLAH İNANCI

Nisan 1981

- **Onlar ki, ayakta, oturarak ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. «Rabbimiz bunu boş yere yaratmadın, sen yücesin, bizi ateş azabından koru» (3/191)**
- **Göklerde ve yerde nice ayetler (Tabiat olayları) var ki onların yanından yüzlerini çevirerek geçerler. (12/105)**
- **Hayvanlarda da sizin için ibret (alınacak dersler) vardır. (16/66)**
- **De ki: Yeryüzünde gezip, bakın yaratmaya nasıl başladı. (29/20)**
- **Bakmıyorlar mı develere, nasıl yaratıldı. Göğ, nasıl yükseltildi? Dağlara, nasıl dikildi? Yere, nasıl yayılıp döşendi?!.. (88/17-20)**

Kuran-ı Kerim'de böyle pek çok ayet var ki Allah'a ve O'nun kudretine inanabilmemiz için evrenin, dünyanın ve canlıların düzeni üzerinde derinliğine düşünmeye bizleri zorlar. Ancak böyle derin düşünce ile elde edilen inancın sağlam olabileceğini söyler. Allah inancının kaybolmaya yüz tuttuğu günümüzde, bu öğütlere kulak verip, günlük uğraşlarımızdan sıyrılarak çevremize tekrar bir alıcı gözle bakmakta çok yararlar var. Uzağa gitmeye gerek yok, önce kendi yapımıza bir göz atalım. En kıymetli organımız beynimiz, dış tehlikelere karşı kafatasıyla ne güzel örtülüp, korunmuş. Gözümüz biraz içeri çekilmekle kalmamış, kaş, kapak ve kirpiklerle de emniyete alınmış.

Ya kulak kepçemiz, hangi mimarın planıyla tam da gerekli olduğu yere oturtulmuş? Sesleri toplayıp içeriye göndersin diye, başka bir yere değil, duyma merkezinin kapısına yerleştirilmiş konulmuş. Dişlerimiz cinslerine göre sıraya dizilmiş. Yemekler, akciğerlerimize kaçmasın diye nefes borusu küçük dille kapatılmış. Ne olur, ne olmaz, insanlar konuşmaya çok meraklıdır, yemek yerken küçük dil nefes borusunu açık bırakır da yemekler ciğerlere kaçır korkusuyla nefes borusunun başı hassas tüylerle donatılmış, öksüre tıksıra kaçakları geri püskürtsün diye.

Tırnaklarımız boşuna mı yaratılmış? Elimizle kuvvetle tutmamız, ayağımızla sağlam basmamız için parmakların üstüne ne güzel oturtulmuş. Yanlışlıkla üste değil de alta yerleştirildiğini düşünelim bir tırnaklarımızın? Tutup yakalamak ve yürümek ne müşkül olacaktı o zaman!. Örnekleri çoğaltabiliriz, iskeletimizin eklemlerimizin, kaslarımızın yapısındaki ince hesap ve düzenleri sıralayabiliriz. En basiti ayak tabanına bile bir kavis verilmesi ince hesaba dayanıyor. Taban düşüklüğü, ya da düztabanlık halinde ne zorluklarla karşılaşıldığını çekenler bilir.

Görülüyor ki iç organlarımızın, salgı bezlerinin, kan dolaşımının, metabolizmanın ve vücudumuzdaki birbiriyle uyumlu binbir mekanizmanın sözünü etmeksizin, bir ilkçağ insanı gibi, bedenimize şöylece bir dıştan bakış bile, yapısındaki olağanüstü bilgi ve beceriyi anlamamıza yetiyor. Ve sizlere ister istemez Yaratıcı Yüce Allah'ı ve O'nun kudretini hatırlatıyor. Bir de bir bilim adamı gözüyle bakarsak kendimize acaba ne düşünecektik?

Kadın Hastalıkları ve Doğum mütehassısı Prof. Dr. Kazım Arısan'ın ağzından dinleyelim;

- ✓ **Vücudumuzdaki bütün hücrelerin çekirdeklerinde bulunan kromozom ve genler, her bakımdan birbirinin tamamen aynıdır. Gözümüzdeki hücre ile karaciğerdeki hücrede bu bakımdan hiçbir fark yoktur. Buna rağmen nasıl her biri değişik vazifeler görüyorlar? İşte milyarlarca birbirinin aynı hücreyi kendi görevlerine uygun hale getirecek öyle bir düzenek işe karışıyor ki, bu intizam ve düzen karşısında sadece seyredip sessiz kalmak galiba en iyisi. Mesela karaciğerdeki bir hücreyi ele alalım. Bu hücre belli bir görevi yapacak hale şöyle getiriliyor. «Histon» denen bir maddeyle o hücrenin gen grupları adeta kablo ile sarılır gibi sarılıyor; sadece hücreye görevini yaptıracak olan gen açık bırakılıyor ve o karaciğer hücresi ancak açık kalan genden gelen emirleri yerine getirdiğinden belirli bir fonksiyon yapıyor. Vücudumuzdaki milyarlarca hücrenin genlerinin yapacağı işe göre «Histon» maddesi ile bu şekilde sarılması ne demektir? Bu, tesadüflerle olacak bir şey midir? Asla !..**

Sayın Prof. Dr. Arısan, Allah inancı konusunda yaptığım bir röportajda bu sözleri söylemişti. Konuşmamız şöyle devam etmişti.

- **Efendim, mesleğiniz icabı yıllardan beri insan vücudunu etüt ediyorsunuz. Vücudumuzda faydasız, lüzumsuz ve hatta zararlı bir organa veya düzeneğe hiç rastladınız mı? Bunu şunun için soruyorum. Eğer tesadüfen var olsaydık bazı lüzumsuz fazlalıkların olması gerekirdi?**

Sayın Arısan'ın cevabı net ve kati idi.

- ✓ **Bütün organlarımız harikulade vazife görecek bir tarzdadır. Bir ara, anlamsız gibi görünen organlarımızın varlığından bahsedilmişti. Bademcik ve apandisit gibi, fakat bugün onların da faydalı ve lüzumlu olduğu anlaşılmıştır. Soruya devam ettim «insan vücudunda lüzumsuz bir şeyin bulunmadığını söylediniz. Fakat birçokları erkek menisindeki milyonlarca tohum hücresinin (spermatozoit) bir israf olduğunu söylüyorlar. Zira aşılamaı sadece bir tanesi yapıyor, öbürleri hiçbir işe yaramıyor?!..»**

Sayın Arısan «Konuyu az bildiklerinden böyle peşin karara varıyorlar» dedi ve açıkladı «Spermatozoitler kadın yumurtasına varıncaya kadar çok tehlikeli bir yolculuk yaparlar. Milyonlarca spermatozoit yumurtaya en erken varmak için yarışa girerler. Bu yarış mutlaka en kudretlisi kazanacaktır. Bu suretle en kudretlisinin seçilmesi sağlanıyor.

Daha mühim bir diğer sebep de şudur; Dişi yumurta fallop borusuna geldiği zaman birbirine bağlı bir hücre grubu tarafından korunur. Spermatozoitlerden birinin yumurta içine girebilmesi için bu koruyucu hücre gruplarının eritilmesi lazımdır.

İşte Spermatozoitler bu hücreleri eritici bir salgı, bir ferment çıkarırlar. Bir tek spermatozoitin salgısı bu duvarı delmeye yeterli olmadığından, milyonlarcasının salgısı ile bu gerçekleştiriliyor. Görülüyor ki israf ne kelime, aksine spermatozoitlerin milyonlarca olması gereklidir, lazımdır.

Biraz da hayvanlar dünyasına gözlerimizi çevirelim. Bal arılarının peteklerinin yapısındaki geometrik incelikleri araştıralım. Bu peteklere üstten bakıldığında pek çok ufak hücrelerin hiçbir boşluk bırakmadan yan yana sıralandığını görürüz. Bu hücrelerin üst kapakları düzgün altıgen şeklindedir. Hücreler düzgün altıgen kapakçığın her bir kenarından inen düşey balmumu perdelerle bir prizma şeklindedir. Fakat hücrenin dip tarafında bu prizma şekli bozulur. Dip kapak üç eşkenar dörtgenin yan yana gelmesiyle bir çatı şeklindedir. Matematikçiler önce peteğin altıgen olmasının nedenini bulmuşlar. Görmüşler ki en az balmumu sarfiyatı ancak bu şekilde oluyor. Hele hücrenin dip tarafındaki çatının açıları incelenince, petekdeki geometrik incelikler matematikçileri şaşkına döndürmüştü. Astronom Maraldi büyük bir dikkatle bu eşkenar dörtgenin açısını ölçmüş 70 derece 32 dakika bulmuş. İngiliz matematikçisi Makloren bu ölçmeden yıllarca sonra trigonometri ve türev bilgisini kullanarak, en az balmumu sarf etmek için bu açının kaç derece olması gerektiğini hesaplamış. Sonuç son derece şaşırtıcıdır. Hesapla bulunan açı, gerçekte ölçülenin tamı tamına aynısı 70 derece 32 dakikadır.

Hesaptan kitaptan haberi olmayan balarılarını, en az balmumu sarf edecek şekilde programlayan, onlara bu içgüdüğü veren Yüce Allah'ı, hatırlamayacak mıyız hala?..

Ammophile denen bir böcek var. Bu böceğin, yumurtalarını mutlaka canlı, fakat hareket edemeyen bir tırtılın üzerine yumurtlaması, yavrularının beslenmesi bakımından şart Ammophile şöyle yapıyor: Üzerine yumurtlayacağı tırtıla dokuz iğne batırıyor ama dokuzunu da tırtılın dokuz hareket merkezine olmak üzere. Yani tam bir isabetle hayvan tırtılı öldürmeksizin felçli hale getiriyor. Sonra da üzerine yumurtluyor. Biyoloji bilgisi sıfır olan Ammophile, tırtılın hareket merkezlerini nereden öğrenmiş ki, bu kadar şaşmaz bir operasyon yapabiliyor. Basitçe "içgüdü" deyivermekle, bir isim takmakla bir yere varamayız. Hayvanlar dünyasında da nereye el atarsak Yüce Yaradan'ın varlığını bizlere haykıran harikalarla karşılaşacağımız kuşkusuzdur.

Dünyamızda ne insanların ne hayvanların ve ne de cansız maddelerden hiçbirisinin beceremediği bir şeyi yalnızca bitkilerin yeşil yaprakları başarmaktadır. Biraz da onun üzerinde duralım. Fotosentez adıyla bildiğimiz bir olay vardır. Eğer bu fotosentez olayını yeşil yapraklar becerememiş olsaydı yeryüzünde yaşamın devamına imkân bulunmayacaktı. Çünkü güneş enerjisini kimyasal enerjiye çeviren, bu suretle karbonhidratların oluşmasını sağlayan biricik fabrika bitkilerin yeşil yapraklarında bulunmaktadır. Okullarda kısaca güneş enerjisiyle karbondioksit ve suyun birleşmesi ve böylece karbonhidratların oluşması diye anlatılan fotosentez olayı, klorofilin yanı sıra pek çok ince mekanizmanın yan yana gelmesiyle mümkün olmaktadır.

En geniş araştırmalara rağmen bilim bugün bu işin sırrını bilememekte, taklit bile edememektedir.

Olayın mümkün olması için suyun hidrojen ve oksijene ayrışması gerekmektedir. Bunun bile nasıl olduğu anlaşılamamaktadır. Bunca bilgimize rağmen çözemediğimiz bu ince düzen ve korkunç mekanizmaları tesadüfen oldu demekle, bir uçak fabrikasına da tesadüfen oldu demek arasında mantık açısından hiçbir fark yoktur. Ve her ikisi de akla ve mantığa aykırıdır. Nerede bir düzen ve organizasyon varsa mutlaka arkasında bir bilgi ve bir zekânın mevcudiyeti gerekmektedir. Fotosentez gibi son derece karmaşık bir organizasyon ve bir kimya fabrikasının da Yüce Yaradan'ın planıyla oluştuğu şüphesizdir.

Bizler bugün yüksek ağaçların tepesine suyun nasıl vardığını bile bilmiyoruz. Bazı ağaçlar 100 metreden daha fazla büyüyebildikleri halde topraktan emdikleri suyun ağacın en tepesine kadar çıktığını görmekteyiz. Okullarda bize öğretilen kılcal borularda suyun yükselmesi teorisi bugün geçerliğini korumamaktadır. Zira kılcal borulardaki bu kapiler çekim, suyu orta boydaki bir ağacın tepesine kadar bile çıkaramamaktadır. Kök basıncı teorisi de yeterli olamamaktadır. Kök basıncıyla su, otuz metrenin üstüne çıkamayacağı gibi, kökte basıncın olmadığı mevsimlerde de suyun ağaçta yükselmesi, bizi yeni bir teori aramaya zorlamaktadır.

Bugün okullarda okutulan Modern Biyoloji kitabının (1978 baskısı) 450. sayfasında kohezyon - gerilim teorisinden bahsedilmektedir. Bu teoriye göre köklerden ağacın tepesine kadar devamlı bir sütun halinde bulunan su, yapraklardaki çekim kuvveti sayesinde adeta bir ipin yukarıya çekilmesi tarzında ağacın tepesine çıkarılmaktadır. Gerçekten yapraklarda böyle bir çekim gücünün bulunduğu da anlaşılmıştır. Bu gücün, suyun yaprakta buharlaşması nedeniyle oluştuğu düşünülmüştür. Ancak bir bitki veya dal, buharlaşmanın mümkün olamayacağı kadar nemle doyurulmuş bir atmosferin içine konulduğu ve hatta yapraklar tamamen suya sokulduğu halde suyun yine yukarıya doğru çekildiği deneyle anlaşılmıştır. (Bakınız: *Bilim ve Teknik Sayı 54 Mayıs 1972— Ağaç, o bilinmeyen*)

Evet, yapraklarda bir çekim gücü vardır ve bir ip gibi suyu köklerden ağacın tepesine çıkarmaktadır ama yapraklardaki bu çekim gücünün nedeni, buharlaşma değildir. Ne olduğu da bilinmemektedir.

21 Ağustos 1970 tarihindeki 331. celsesinde Beyti Dost boşuna şöyle konuşmamıştır:

❖ **Siz, yüksek çınarın üstüne suyun nasıl vardığını bilmiyorsunuz. O düzeni kurana şükrediniz.**

Belki de bugün bizim sırrına varamadığımız fotosentez olayında meydana gelen enerjinin bir bölümü, yapraklarda ince bir mekanizma ile bir çekim gücü haline çevrilerek suyun yukarı çekilmesi sağlanabilmektedir.

Görülüyor ki tabiatın hangi noktasına akılcı bir gözle bakarsak bakalım, ince bir plan ve ince bir düzenle karşılaşmaktayız ve bu düzeni Yaradan'a, saygıyla, şükürle secde etmekten başka bir çare bulamamaktayız.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:22

PEYGAMBER İNANCI

Mayıs 1981

«Hira mağarasındayken Melek Cebrail bana göründü. Gözümün önüne üzerine birtakım harfler işlenmiş uzun bir atlas sererek «Oku!..» dedi. Cevap verdim: «Ben okuma bilmem.» Bunun üzerine vücudumu bu atlasın kıvrımları arasına alarak o kadar şiddetle sıktı ki nefesim kesildi ve öleceğim sandım!..»

Bunları Hz. Muhammed anlatıyordu. Sık sık gidip derin düşüncelere daldığı Hira mağarasında olağanüstü bir olay yaşamıştı. Devamı şöyle olmuştu; «Sonra beni koyuvererek tekrarladı; «Oku!..» Yine, «Ben okuma bilmem» dedim. Daha şiddetle sıktı. Göğsümden son nefesim çıkacak sandım. Nihayet başını gevşetti ve üçüncü defa emretti: «Oku!..» Yine sıkıştırır korkusuyla: «Ne okuyayım?» diye sordum. Çünkü bu defa artık nefesim dayanamayacaktı. O zaman Cebrail dedi ki:

- **Yaradan Rabbinin adıyla oku!.. O insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku, Rabbin nihayetsiz bağış sahibidir. Ki kelimeler öğreten O'dur. İnsana bilmediğini bildiren O'dur. (96/1-5)**

İşte Hz. Muhammed'in peygamberliği böyle başlamış ve Kuran-ı Kerim'in ilk ayetlerini Cebrail böyle getirmişti. Ve 23 yıl boyunca da getirecekti. Ama artık görünerek değil, içinden seslenerek; ne Hz. Muhammed'in ve ne de hiç kimsenin bilmediği gerçekleri en güzel Arapça ile, yüreklere işleyen hitaplarla getirecek de getirecekti!..

İlk yıllar Hz. Muhammed'in kendi peygamberliğine tam inanmasıyla geçmişti. Kuşku duymamasına imkân var mıydı? Ne olmuştu kendisine, cin mi çarpmıştı yoksa? Bütün bu olasılıkları düşündü ve gördü ki, kendisine gelenlerle cin çarpmışların abuk sabuk sözleri arasında en ufak bir benzerlik bile yoktur. Akıyla ve mantığıyla iyice düşünerek anladı ki, bu gelenler O'nun yüce katından tüm insanların iyiliği için gönderilen en doğru yaşam bilgileridir. Ve kendisi bu bilgileri yaymak, insan kardeşlerine benimsetmek için seçilmiş bir görevli, bir peygamberdir.

Hz. Muhammed'in bu görevini en iyi şekilde yerine getirdiğini, 23 yıllık peygamberliği esnasında dinini bütün Arabistan'a yaydığını ve ölümünden 80 sene sonra İspanya'dan, Çin'e kadar milyonlarca gönüle O'nun buyruklarının hükmettiğini tarih kitaplarından bilmekteyiz. Eğer Hira mağarasında o olağanüstü olay başlamasaydı, ne Arabistan'dan böyle bir uygarlık doğacak ve ne de böyle bir adamın yaşadığından haberimiz olacaktı.

Sadece Hz. Muhammed için değil, tüm peygamberler için geçerlidir bu kural. Eğer onlar yüce bir melek aracılığıyla Tanrı katından bilgiler almamış, sadece kendi akıllarının hükmettiğiyle yaşamış olsalardı, dünyada fazla bir iz bırakmadan geçip giderlerdi. Ama o Gülyüzlüler; Musa, İsa, Muhammed, Tanrı'dan aldıklarını kendi yaşamlarında uygulayıp örnek oldukları, etrafındakileri kendilerine özendirdikleri ve emredildikleri gibi dosdoğru davranmakta, hiçbir güçlükten yılmadıkları içindir ki, bugün isimleri hala dillerde ve gönüllerdedir.

Ancak geçmişte ve günümüzde bazıları, hatta Allah'a da inanmış oldukları halde, bir türlü peygamberlere inanmayı akıllarına kabul ettirememişlerdir. Onlar, peygamberlerin iyi niyetli ve insanların iyiliğini isteyen kişiler olduklarını kabul etmekle beraber, aslında sadece kendi düşünüp bulduklarını etraflarına yaydıklarını, yalnız etkisi fazla olsun diye Tanrı katından aldıklarını söylediklerini ileri sürerler. Gerçek olan hangisidir? Bunun cevabını en kolay ve güvenilir yoldan, Tarih bilimi açısından yaşamını adım adım izleyebileceğimiz Hz. Muhammed'i ve gönderilenler arasında bugün en emin kaynak olan Kuran-ı Kerim'i inceleyerek bulabiliriz.

Kuran-ı Kerim'i Hz. Muhammed'in yazmadığını, yazamayacağını kanıtlarını aynı başlık altındaki eski bir yazımdan aktarıyorum;

Hz. Muhammed, okur - yazar değildi. Bunun ispatını hiçbir tarihi belgeye başvurmadan Kuran-ı Kerim'de Peygambere seslenen şu ayetin, mantıklı bir incelemesiyle kolaylıkla yapabiliriz:

- **Sen bundan evvel hiçbir kitap okur değildin. Elinle de onu yazmadın. Böyle olsaydı yalan söyleyenler elbette kuşkulanırlardı. (29/48)**

Eğer Hz. Muhammed okuma-yazma bilseydi, bu ayet gelir gelmez o zamana kadar ona inanmış olanlar bile «*Senin kitabın yalan söylüyor*» diyerek yanından uzaklaşırlardı. Zira peygamber 40 yıldan beri onların arasında yaşıyordu ve herkes tarafından bütün halleriyle biliniyordu. Bu ayete o devirde yandaşları ve karşıtlarından hiçbir itiraz gelmediğine göre, peygamberin ümmi, yani okur-yazar olmadığı gerçeğin tam bir ifadesi olmaktadır.

Bundan 1400 yıl önce, gazete yok, radyo yok, televizyon yok; çölün ortasında, bedevilerin arasında yaşayan, üstelik okur-yazar da olmayan bir adam, Kuran-ı Kerim'deki bu kadar bilgileri nereden buldu da söyledi, diye soruyorum. Cevap hazırdır: «*Peygamber 40 yaşına kadar zaman zaman kervanlarla geziler yaptı. Bu bilgileri o gezilerinde papazlardan öğrenmiştir.*»

Düşünün ki koskoca Kuran-ı Kerim kulaktan dolma birkaç kırıntı bilgiyle yazılmış.

Yine uzun tarihi araştırmalara girmeden bu cevabın yanlışlığı ortaya konabilir. Bir an için peygamberin bunları papazlardan öğrendiğini varsayalım. Öyleyse bütün papazlarca Hz. İsa'nın çarmıhta öldüğü bilindiği ve böyle anlatıldığı halde neden Hz. Muhammed Kuran-ı Kerim'de, hem de Hristiyanları davasından uzaklaştırma pahasına, Hz. İsa'nın öldürülmediğini, bir benzerinin öldürüldüğünü söylüyor?

Burada peygamberin bir yanlış hatırlaması olamaz; çünkü Hz. İsa'nın çarmıha gerilmesi en çok anlatılan, üzerinde en fazla gözyaşı dökülen, yani çok önem verilen bir konu. Papazlar bunu yeterince anlatmışlardır.

Hz. Muhammed, Peygamberlerin öldürülemeyeceğini söyleyerek bir kurnazlık da yapmış olamaz, zira Kuran-ı Kerim'de öldürülen birçok peygamberden zaten bahsedilmektedir.

Ayrıca, Kuran-ı Kerim’de papazların hiç bilmedikleri ya da yanlış bildikleri pek çok yeni bilgiler de vardır. Hz. Muhammed’i denemek için Yahudiler, Tevrat’ta bir kez ismi anılan Zülkarneyn’i sordular. Bu konuda geniş bilgi veren tam 16 ayet geldi.

İncilleri ve dinini çok iyi bilen bir Hristiyan arkadaşım « *Kuran-ı Kerim’de Hz. İsa’nın çamurdan kuşlar yaparak onları dirilttiğinden bahsediliyor, ama İncil’lerde böyle bir şey yok* » diye kuşkusunu belirtmişti. Hz. Muhammed’den 300 yıl önce o zaman mevcut 23 İncil’den 4’ü kabul edilmiş, diğerleri ortadan kaldırılmıştı. Ortadan kaldırılan bu 19 İncil’e “Apokrif” diyorlar. Türkiye’de bulamayıp Almanya’dan getirttiğim Apokrif Thomas İncil’inde şöyle bir olay anlatılıyordu;

«Hz. İsa, çocukken Yahudilerin çalışmasının yasak olduğu bir Sebti (Cumartesi) gününde çamurdan kuşlar yapıyor; babalığı kızıp da kuşların üzerine yürüyünce, küçük İsa’nın: «Kaçın, sizleri parçalayacak!..» demesi üzerine çamur kuşlar canlanıp uçuyorlar.»

Görülüyor ki, Kuran-ı Kerim’de papazların bile bilmediği pek çok gerçeklerden bahsedilmesi, onun böyle derme çatma bilgilerle ümmi bir kimse tarafından yazılamayacağını apaçık ortaya koymaktadır. Hele bir de Kuran-ı Kerim’in edebi değerine göz atınca, bunun imkânsızlığı daha da anlaşılmaktadır. Güzel bir beyit var;

**Şair, şair doğar anadan
Âsârı görülür iptidadan.**

Peygamberin devrinde Arapların en çok değer verdiği, şiir ve edebiyattı. Birinci gelen şiirler Kâbe’nin duvarına asılırdı. 40 yaşına kadar Hz. Muhammed bir tek mısra söylemedi. Yani şairlikten, ediplikten bir nasibi yoktu. Şair tabiatlı bir insan, çılgın gençlik yıllarında, kervanlarla yapılan harikulade seyahatlerde, çöl gecelerinde iyice berraklaşan ay ve yıldızları seyrederken, içinden coşup gelen şairane duyguları nasıl engelleyebilirdi? Ama dediğim gibi, peygamber olmadan, vahiyler gelmeden önce, tek bir mısra bile olmadı. Ne zaman ki, Cebrail vahiyleri getirmeye başladı, o şiirden, edebiyattan böylesine uzak kimsenin ağzından dökülenler öylesine haşmetli oldu ki, bir duyan sihirden bir daha kurtulamıyordu. Bu nedenle peygambere “Söz Büyücüsü” adını takmışlardı.

Peygamber, bilgileri papazlardan duydu diyelim, birdenbire bu şiir ve edebiyat yeteneği nasıl belirdi öyleyse kendisinde! Hem öyle edebiyat ki, Kâbe’nin duvarına asılı şiirlerden birinin sahibi baş şair Lebit, Kuran-ı Kerim’i işitince, çok sönük kalan şiirini yırtıp attı ve derhal Müslüman oldu. Kuran-ı Kerim’deki fikir ve sanatın bu olağanüstü kompozisyonunu gören uzmanlar her devirde onun önünde saygıyla eğilmişlerdir.

Günümüz insanını, Hz. Muhammed’in peygamberliğine, şu anlattıklarımın çok daha fazla inandıracak bir husus var ki, o da yakın zamanlarda bulunmuş bir takım tabiat kanunlarının bundan 1400 yıl önce gönderilmiş Kuran-ı Kerim’de açıkça bildirilmiş olmasıdır.

**O, geceyi gündüzü, güneşi, ayı yaradandır. Ve bütün o yıldızlar her biri kendi dairesi içinde yüzmektedir.
(21/33)**

Kuran-ı Kerim’de güneş, ay ve bütün yıldızların bir yörüngede hareket ettikleri söyleniyor. Bu, yakın zamanlarda bulunmuş bir bilimsel gerçektir. Hatta 100 yıl öncesine kadar yalnız güneş sistemindeki gezegenlerin hareketli, yıldızların sabit olduğu sanılıyordu. Şimdi anlaşılmıştır ki, uzaklıklarından öyle görünmüş hepsi hareket halindedir. Yani Kuran-ı Kerim’in söylediği gibidir.

- **Sen dağları görür, onları yerinde durur sanırsın. Hâlbuki onlar bulut gibi geçer gider...**
(27/88)

Dünyanın döndüğü 1400 yıl önce başka nasıl anlatılabilirdi?..

- **O meyvelerin hepsinden yine kendilerinin içinde çiftler yaratmıştır... Bütün bunlarda iyi düşünecekler için ayetler (*tabiat kanunları*) vardır.**
(13/2-3)

Kuran-ı Kerim’de “Çift” in karşılığı olarak “Zevceyn” yani karı-koca kelimesi geçmektedir ki, bu da yeni bulunmuş bir gerçeği, çiçeklerin ve meyvelerin içindeki erkek ve dişi organları ifade etmektedir. Günümüzün bu gerçeğini peygamber yüzyıllar öncesinden nasıl bilebilirdi?

- **Biz aşılایıcı rüzgârlar gönderdik...**
(15/22)

Aşılایıcı olarak Kuran-ı Kerim’de «Levakıh» geçmektedir ki bu da “İlkah” dan yani “Döllenme” kelimesinden türemektedir. “Döllenmeyi sağlayan rüzgârlar” anlamına gelmektedir. Bu ayet de yeni bulunmuş bir gerçeği, yani çiçeklerdeki erkek organ hüviyetindeki polen tozlarının rüzgarlarla savrularak diğer çiçeklerin dişi organına ulaşması ve döllenmenin bu suretle olduğunu 1400 yıl evvel mucizevi bir tarzda bildirmektedir.

Hız. Muhammed dönemini bırakınız. Ondan 600 yıl sonra yaşayan üstelik de hem tıp, hem Kuran-ı Kerim bilginini olan Fahreddin-i Razi, bu ayetin gerçek anlamını tam kavrayamamış ve acaba rüzgarlar bulutları aşılar da yağmur mu yağar diye kuşkuda kalmıştır.

Kuran-ı Kerim’de bunlara benzer birçok ayet daha var. Şu yazdıklarımızın, değil Hz. Muhammed gibi okur-yazar olmayan ümmi bir kişinin, o devirin en bilgininin bile bilemeyeceği gerçekler olduğu apaçıktır.

Şurası muhakkak ki, hem Kuran-ı Kerim, hem de bozulmamış şekliyle Tevrat, Zebur, İncil ve tüm göksel kitaplar, peygamberlerin uydurması değil, Tanrı’nın yüce katından insanlara doğru yolu göstermek, gerçeklerin sezgisini vermek, düşüncelerinde onlara ışık tutmak için gönderilmiş en öz bilgilerdir.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:23

BİLENLE BİLMİYEN BİR OLUR MU?

Haziran 1981

- **De ki : «Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?»
(39/9)**

Hız. Muhammed ve o Gülyüzlünün baştan ayağa imanla dolu sahabelerini görmüş ve o günleri yaşamış ihtiyara, gençler sordular:

«Ne olur bize onlardan bahset !..»

İhtiyarın yüzünde acı bir gülümseme dolaştı. Uzun konuşmayı sevmediğinden iki cümlede anlatıverdi tüm olanları:

«Onlar, öylesine hızlı ve gayretli idiler ki, siz onları görseydiniz; bunlar deli mi, derdiniz. Bir de onlar sizi görseydi, bunlar kâfir mi, derlerdi...»

İhtiyarın bu sözünde elbette gerçek vardı. Sonraki nesil, O Yüce Peygamberin devrine nazaran, güneşin yanındaki ay gibi sönük kalmıştı kuşkusuz. Ama o ay'lar ve onlardan sonra gelen yıldızlar bile, Avrupa karanlık Ortaçağın içinde bunalırken nice aydınlıklar serptiler yeryüzüne ve nice değerler kattılar uygarlığa.

Şu bir gerçek ki, İslam'ın ilk 150 yıllık döneminde, İslam fatihleri, zapt ettikleri ülkelerin Müslüman olmayan halkına nazaran daha az dünya bilgilerine sahip idiler. Nihayet hepsi de, uygarlık merkezlerine yüzyıllarca kapalı kalmış kuş uçmaz, kervan geçmez çöllerin çocuklarıydılar. Ama bu çöl çocuklarının bir hazinesi vardı, Kuran-ı Kerim. Ve o devirde Kuran-ı Kerim, sadece ölümlerin arkasından okunan, raflar içinde saklanan bir kitap değildi. Her satırı gönüllere gömülü, her ayeti davranışlara aksetmiş, yaşanan bir kitaptı o. Ve o kitapta, tabiat kanunlarının bulunması için, insanlara göğü, yeri ve kendilerini incelemeleri, bilmek ve bulmak için çalışmaları, akıllarını kullanmaları sürekli öğütleniyor, «Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?» deniyordu. Peygamber ise, «Bilim Çin'de bile olsa bulun alın» diye emrediyordu.

İlk Müslümanlar, bunların laf olsun diye söylenmediğini bildiklerinden hemen uygulamasına geçtiler. Ele geçirdikleri ülkelerin Müslüman olmayan bilginlerinin, öğrencisi olmakta hiç tereddüt etmediler. Onlardan Hint, İran ve Eski Yunan düşünce sistemlerini, Sokrat'ı, Eflatun'u, Aristo'yu ve o devirde bilgi namına ne varsa her şeyi öğrendiler. Çeşitli uygarlıkların kitaplarını Arapçaya çevirdiler. M.S. 750 ile 900 yılları arasında o kadar çok çeviri yapıldı ki, tarihçiler haklı olarak bu devreye «Çevirmenler Çağı» demişlerdir. Bu yoğun gayret, meyvesini vermekte gecikmedi. Ve bir de görüldü ki, öğrenciler, çoktan öğretmenlerini geçmişler, bu defa onlara öğretmeye bile başlamışlar.

Çevirmenler çağını izleyen MS. 900- 1100 arasındaki 200 yıl boyunca, İslam düşünce hayatında, gerçekten bir "Altın Devir" yaşanmıştı. Müslümanların bilim ve öğrenme aşkının yanı sıra, Kuran-ı Kerim ahlakının sağladığı düzen ve huzur da, bilimin, uygarlığın gelişmesinde önemli rol oynuyordu.

Nitekim 9. yüzyılda (Doğu Avrupa'dan Kudüs'e giden Hristiyan hacılar bunu itiraf etmişler) «*Hayat ve mallarımızın, İslam ülkelerinde, kendi yurtlarımızdakinden daha emniyet içinde olması, bizleri şaşırttı*» demişlerdir. Rusya'nın din tarihçilerinden biri şöyle yazmaktadır: «*Haçlı seferleri zamanında papazlar ve yerli Hristiyan halk, Müslüman yönetimi altında yaşamayı, barbar Avrupalıların yönetimine tercih ediyorlardı.*»

Altın devirde, matematik, fizik, astronomi, tıp gibi müspet bilimlerde olduğu gibi felsefede öyle büyük bilginler yetişti ki, onların eserleri asırlarca Avrupa'ya önderlik etti. 9.asırda Harizmi ailesinin ve bilhassa Musa El-Hârizmî'nin matematik çalışmalarıyla, cebir ve denklemin ilk esasları kuruldu. İbn-i Heysem ışık kanunlarının pek çoğunu buldu. Cabir bin Hayyan kimya ilmini kurdu. Tıp sahasında İbn-i Sina'nın "Kanun" adlı eseri Ortaçağ'da hem doğuda hem batıda klasikleşti ve 19.asıra kadar da onu aşan çıkmadı.

Altın devrin en karakteristik tarafı, Zekeriya Razi, Farabi, İbn-i Heysem, Biruni, İbn-i Sina gibi filozofların hem müspet bilimlerde, hem de Yunan felsefesinde, birer üstat olmalarıdır. Onların hiçbiri tek yönlü bilgiye sahip değildi. Roger Garaudy "Sosyalizm ve İslamiyet" adlı kitabında o devirleri ve sonrasını şöyle anlatır:

- ✓ *...Ey doğu milletleri, sizin büyük kültürünüz vardı. Ortaçağ Avrupası tam bir karanlık içindeyken uygarlık meşalesini siz İslam milletleri taşıyordunuz ellerinizde. Köleci dünyaya karşı eşitliği ve yeni bir uygarlığı İslamiyet getirdi. Müslümanlar tarafından yazılan astronomi kitabı 700 yıl Avrupa'da otorite oldu. Avrupa'ya coğrafyayı götüren İdrisi, sizdendi. İbn-i Haldun o tarihlerde «Hristiyanlar Akdeniz'de kayık bile yüzdüremez» diyordu. Cebiri siz kurdunuz. Logaritmayı Farabi buldu. Ömer Hayyam'ın cebir kitabı 1857 de Fransızcaya çevrilecek değerdedi. Büyük matematikçi ve astronom Uluğ Bey sizdendi. İbn-i Rüşd'ün akılcılığı, İbn-i Haldun'un sosyolojisi Batı düşüncesinden yüzyıllarca ilerideydi...»*

M.S. 900 ile 1100 yılları arasında yaşanan bu altın devrin, bütün parlaklığı ve dünyamıza yüzyıllarca önderlik etmesine rağmen, maalesef stratejik bir hatası olmuştur. Bu hata yapılmasaydı 20. asrın teknik uygarlığını çok daha önceden yaşamamız işten bile olmayacaktı.

Eski Yunan filozoflarından yapılan çeviriler İslam düşünürlerini müthiş etkilemişti. Sokrat, Eflatun ve özellikle Aristo kafalarda taht kurmuştu. İlk devirlerde onların fikirleri tartışmasız benimsenmişti. Sonrakiler onları da eleştirmeye, düşünceleri genişletmeye çabalamışlar, İslam esasları ile onlar arasında köprüler kurmuşlarsa da, Yunan düşüncesini prensip olarak onlar da kabul etmişlerdi. Bu düşünce deneye dayanmayan, sadece akıl yoluyla bulunmuş bir takım değişmeyen temel prensiplerle, bütün evren bilimini ortaya koymaya çalışıyordu. Deneylerden sonuçlara varmak yerine, sonuçlar akıl yoluyla önceden ortaya konuyor ve olaylar buna göre yorumlanıyordu. Yani araba, atın önüne konuyordu. İşte bu metodun benimsenmesi büyük hata olmuştur. İslam filozofları müspet bilimlerde de üstat oldukları halde, esas ağırlığı Yunan felsefesine vermekle, müspet bilimlerin sonraki devirlerde yapabileceği büyük aşamaya engel oldular.

O devirlerde bilgi ile kanıtlanması mümkün olmayan bir takım soyut konularla çok fazla uğraşılmayıp, esas ağırlık müspet bilimlere verilse ve felsefe bu müspet bilimlerin ışığında yapılsaydı dünya tarihi kuşkusuz bambaşka olacaktı.

Gerçi o devirde Zekeriya Razi'nin kurduğu doğa bilimlerine dayanan bir "Tabiat Felsefesi" ekolü de vardı. Fakat ne yazık ki bu sistem gelişmedi. Kuran-ı Kerim pek çok ayetinde tabiatı, olayları incelemeyi öğütlediği halde, bunun bilginin temeli kabul edilmemesi altın devrin sonunda, yani M.S. 1100 den itibaren bir duraklama devresine girilmesine neden oldu. İslam dünyasında bu duraklama döneminde de büyük bilginler yetişmemiş değildir. 12. asrın Endülüslü ünlü filozofu İbn-i Rüşd Aristo'nun eserlerine pek çok açıklamalar yazmasına rağmen, onun kendi felsefesinin şerhlerinden daha üstün olduğu anlaşılmıştır. Hele 14. asrın büyük düşünürü İbn-i Haldun "Mukaddime" adlı eseriyle, sosyoloji ve tarih biliminin öncülerinden olmuştur.

Şu bir gerçek ki, gerek felsefe, gerekse müspet bilimler alanında, İslam dünyasında, 8. asrıla 14. asır arasındaki 600 yılda, bütün eserler verilmişti. 15. asrıla 17. asır arasında düşünce ve bilim sahasındaki çalışmalar gitgide seyrekleşip azalmış, deneyler durmuş, yenilik ve kendini aşma çabaları hiçbir yerde görülmez olmuştu. Yapılan tek iş eski eserlere açıklamalar yapmaktan ibaret kalmıştı. Bu durma ve gerilemenin ise ister istemez bir tek sonucu olmuştu: 19. ve 20. yüzyıllarda Avrupa uygarlığı büyük yeniliklerle çalkalanırken İslam alemi tam bir karanlığa boğulmuş kalmıştı.

Bir yerde duraklama ve gerileme başlayınca araya birçok akıl dışı inanışların, bir çok şekilci davranışların girmesi hiç gecikmez. İslam dünyasında da bu böyle olmuştur. Esasını Kuran-ı Kerim, sünnet, icma ve kıyasdan alan dört sünni mezhebin yanı sıra isimleri sayılamayacak kadar çok nice garip inanışlar, garip mezhepler ortalığı kaplayıvermişti. Üstelik aralarında sonu gelmeyen, yararsız kanlı çatışmalar yapıla yapıla. Gerçi bu garip mezheplerden bazıları İslam'ın ilk devirlerinden beri mevcuttu ama, esas etkilerini şimdi göstermeye başlamışlardı, «*Hilafet Hz. Ali'nin hakkıydı, Ebubekir, Ömer, Osman, onun hakkını yediler*» diyenler, bu sebebe dayanarak bile bir mezhep altında toplanmışlardı. Bunların diğer sünni mezheplerden esasta başka bir farkları da yoktu. Aynı Allah'a, aynı peygambere, aynı kitaba inanıyorlardı. Bunun için kavgaya ne gerek vardı. Aslında, hepsinde olduğu gibi burada da kavga, bilgi ve aklın kovulduğu yerde, şahsi ihtirasların, çıkarların, benlik duygularının at koşturmasından çıkıyordu. Gerisi bahaneydi. Sorulmalıydı onlara:

«*Kardeşim sen niçin Hz. Aliyi çok seviyorsun?*» Cevap verecekti: «*Çünkü o mertti, dürüsttü, bilgiliydi, kahramandı, bir gönül eriydi.*». «*Doğru söylüyorsun kardeşim, öyleyse haydi sen de onun gibi olmaya çalış bakalım?!.*» Bu defa diğerlerine dönüp sorulmalıydı: «*Ya sen niçin Ebubekir'i seviyorsun?*» Cevap verecekti: «*O vefakardı, sadıktı, davası uğruna her şeyi verendi, alçak gönüllülük ve teslimiyet örneği idi.*». «*Doğru söylüyorsun kardeşim, öyleyse haydi sen de onun gibi olmaya çalış bakalım?!.*»

İşte böyle hayırlı bir yarışma yapılsaydı da, olmuş geçmiş ve değiştirilmesine imkân olmayan bir takım tarihi olaylar yüzünden, Müslümanlar birbirinin başını yemeseydi, bugün böyle mi olurduk? Ama bir yerde bilgi ve gerçek peşinde koşmalar azalır da bahçe bahçivansız kalırsa, güllerin yerini ısırgan otları elbet alıverir.

Ve o zaman sureti-haktan görünerek ne gariplikler kaplayıverir ortalığı, Batıniler çıkar, Kuran-ı Kerim'in apaçık ayetlerini, birtakım mantık oyunları ve ebcet hesaplarıyla kendi çıkarlarına uygun yorumlara sokarlar. «*İşte bakın*» derler «*Şu ayet ebcet hesabıyla benim doğum tarihim gösteriyor; demek ki, Allah beni kastetmiş.*»

Bunlar da aralarında fraksiyonlara ayrılırlar: İsmailiye, Sebeiyye, Talimiyye, Mazdekiyye... Bir hurufilik ortaya atarlar harflerden türlü anlam çıkarırlar. Dünyaya hiç kıymet vermeden derbeder ve miskin yaşayan kalenderiye, dinde hiç bir hür fikri kabul etmeyen Vahabiye, kaza ve kaderin Allah'tan olduğunu inkar eden kaderiye ve karşıtı olarak insanın kısmi iradesini yok sayan Cebriye mezhepleri, Müslüman halkı bölük bölük ayırır. Bazı mezheplerin isimlerini sıralamak bile ayrılmanın derecesini gösterir. Hadiye, Beşeriye Sümmaniye, Hişşamiye, Vasiliye, Haziliye, Nizamiye...

Kuşkusuz ki, hem Müslümanlar, hem de hızla kendi nükleer intiharına koşan Dünyamız, **kurtarıcılarını** bekliyor!.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:24

UÇAN DAİRELERİN BÜYÜK GÖREVİ - I

Temmuz 1981

- Gökte olan (*Büyük Ruh, melekler*) in sizi yere batırmayacağından emin misiniz? O zaman yer, birden sallanmaya başlar. Yoksa siz gökte olanın üzerinize taş yağdıran (*bir fırtına*) göndermeyeceğinden emin misiniz? (*o zaman*) tehdidim nasılmış bileceksiniz. Andolsun onlardan öncekiler de yalanladılar. Ama benim intikamım nasıl oldu?
(67/16-18)

Kuran-ı Kerim'in birçok ayetinde Büyük Ruh'un (Büyük Parlak Varlık) ve meleklerin dünya olaylarını planladıklarından, yönettiklerinden, etkilediklerinden ve bizzat meydana getirdiklerinden bahsedilir. Yukarıdaki ayetlerde de onların kudretleri tekrar vurgulanıyor ve Allah'ın dilediği yola girilmediği takdirde, yeryüzünde yapabilecekleri tahribata karşı insanlar uyarılıyor. İş işten geçmeden doğru yolu bulmamız, yoksa bu tehditlerin geçerliğini yaşayarak anlayacağımız kesin bir dille ortaya konuyor.

Tanrı'nın hiçbir vaadinin ve tehdidinin boşuna olmadığını biliyoruz. Ve yukarıdaki ihtarlar da sırf korkutmak için söylenmiş, yalnızca eğitici amaç güden sözler değildir. Nitekim aslında günümüze dönük bu ihtarların ilk öncüleri, ilk habercileri olan Uçan Daireler, son yıllarda iyice dünyamızda kendilerini belli etmeye başlamışlardır. Şimdilik onlar insanları ürkütmeden, korkutmadan varlıklarını ve kudretlerini kanıtlamaya çalışmaktadırlar. Daha sonraki aşamada, nükleer bir savaş tehlikesine karşı bizleri uyaracaklar, sözlerini dinlemez de dünyamızı yok edecek ve belki de güneş sisteminin dengesini bozacak bir savaşa kalkıştığımız takdirde bizzat müdahale ederek, zor kullanarak bizleri doğru yola getirmesini bileceklerdir.

Beyti Dost, daha ilk celselerinde bu gerçeği apaçık ortaya koymuştur.

- ❖ Acınacak haldesiniz. Sizden daha iyi düşünenler var. Onları yardımcı gönderiyoruz. Size onlardan gönderildi, gönderilecek... Bunlardan çekininiz. Onlar size yardım etmek isterler, edecekler, gönderilecekler... Siz öldürücü, mahvedici kuvvetleri bulmakta mahirsiniz. Bunları iyilikte kullananları endişeye düşürüyorsunuz. Siz birbirinizi yok etmek isterken kâinatı düşünmediniz.
(C:2)
- ❖ Kavgalarınızı çoğalttınız, kendinizi yalnız zannettiniz, kâinatı unuttunuz. Sizi çok yakın duyanlar var. Hayrınıza, kâinatın hayrına size yardımcı olacaklar, sizi doğruya, salime götürecekler. Onlar vazife aldılar. Siz onlarla mücadele edeceksiniz. Onlar sizi yenecekler. Buna mecbur olduklarını biliyorlar. Siz kâinatı yok etmekte tereddüt etmeyeceksiniz. Çünkü her şeyiniz hesapsız ve istekleriniz fazla.
(C:3)
- ❖ Sizin için endişeli olanlar, bir gün sizi yok edebilir. Bunun için emir aldılar. Onlar iyiyi sizden iyi bilenlerdir.
(Celse 5)

Ayrıca Beyti Dost, bu uçan dairelerin maddi bir âlemden değil, dünyanın idaresiyle görevli meleklerin ve insanüstü seviyesine ulaşan olgunlaşmış ruhların bulunduğu dördüncü düzenden geldiklerini ve geleceklerini de ilk celselerinde bildirmiştir. Elbet ki, bu üstün kudrete sahip ruhsal varlıklar dünya ortamında iş görebilmek ve maddeye etki edebilmek için materyalizasyon olayından yararlanmakta ve görevlerine uygun geçici bedenler, araçlar, aletler oluşturmaktadırlar. Dünya insanı bu üstün ruhsal güçlerden ve bilgilerden henüz çok uzaktadır. Onlarla mücadele edecek yerde hayrımıza olan sözleri dinlersek, maddi ve manevi çok yararlar sağlayabiliriz. Aksine davranırsak yukarıdaki ayetlerin ve Dostumuzun bildirdiği kötü yolda olanları toprağın dibine geçirivermeleri işten bile olmayacaktır.

Dünyamız kuruluşundan beri Uçan Daire gerçeğiyle karşılaşmışsa da, özellikle nükleer bombaların kullanılmaya başlandığı son 35 yıldır onların ziyaretleri her gözün görebileceği kadar yoğunluk kazanmıştır. Buna rağmen, başını kuma gömmekte olanların, inkâr ve garip yorumları süre durmaktadır. Bu konuda Amerika'nın dünya çapında tanınmış bir bilimsel dergisi olan Science Digest'in Temmuz/1977 sayısında, derginin Astronomi sorumlusu James Mullaney'in çok önemli bir araştırma yazısı yayınlanmıştır. Bilim adamlarının da gerçekleri kabul etmeye başlamaları çok sevindiricidir. Günümüz insanı için hayati önem taşıyan uçan daire olaylarının hiç olmazsa gerçekliğini ortaya koymak için, Science Digest'daki bu yazıyı tekrar aktarıyorum.

- ✓ *Yakın zamanlarda bir bilim adamının bu konuyla açıkça ilgilenmesi mesleki bir intihar sayılırdı; bugün ise nihayet kabul edilen bir bilim dalı haline geldi, "Kimliği belirlenemeyen Uçan Cisimler" (Unidentified Flying Objects), kelimelerinin ilk harfleri ile UFO diye isimlendirilen bir bilimsel araştırmanın konusu haline geldiler. Artık "Nature" "Science" ve "Physics Today" gibi değerli ve ciddi yayın organlarında bu konu rahatça yer almakta, yüksekokul ve üniversitelerde UFO'larla ilgili kurslar açılmakta ve diploma sonrası bilimsel çalışmaları yapılmaktadır. Dr. David Jacobs'un bu alandaki ilk doktora tezi, "The UFO Controversy in America" (Amerika'da UFO Tartışması) adıyla bir kitap halinde yayınlanmıştır:*

Dünyanın her tarafındaki saygıdeğer ve sözüne güvenilir kişiler tarafından milyonlarca UFO olayı rapor edilmiştir. Ve bu sayı gün geçtikçe artmaktadır. Dünyanın birçok ülkelerindeki bilim adamları ve araştırmacılar, meslektaşlarına alay konusu olmak korkusuyla bu muammalı konuyla gizli gizli ilgilenmek zorunda kalmışlardı. Nihayet 1973 yılında, Northwestern Üniversitesi astronomu ve hava kuvvetlerinin ilk "Mavi Kitap Projesi" danışmanı olan Dr. J. Allen Hynek'in UFO'larla ilgili araştırma kurumu, bu gizli çalışmaların su yüzüne çıkmasına ve etkileyici bir tarzda ortaya konmasına neden oldu.

Bu prestij sahibi ve tuttuğunu koparan bilim adamı, bütün dünyaca tanındı ve UFO olaylarının sınıflandırılması ve analizi hususunda dünya çapında bir cesaret merkezi olarak hizmet etti. N1CAP, MUFON ve APRO diye isimlendirilen özel araştırma gruplarının da bu konuda yardımları oldu.

Dr. Hynek'in kurduğu merkez, bütün uçan daire olaylarını bilgisayarlarla tasnif işlemlerini sürdürmesinin yanı sıra, FBI (Federal Araştırma Bürosu) tarafından

80.000 resmi otoriteye dağıtılan direkt telefon numaraları, günün 24 saatinde gelecek haberlere açık tutuluyordu. Telefon numaraları aynı zamanda pilotlar, kontrol kulesi operatörleri gibi konuyla doğrudan ilgili kişilerin her zaman eli altında hazır bulunuyordu. UFO'lar la ciddi olarak ilgilenen kişiler bu merkezin broşürlerini ve yayınlarını temin edebilmek için şu adrese yazmaktadırlar. P.O. Box il, Northfield 1F1, 60093, U.S.A.

Toplumun her tabakasında halkın UFO'ların farkına varma oranı çok yüksektir. Gallup Enstitüsünün geçenlerde yaptığı ankete nazaran yüz kişiden 53'ü bu olayların gerçek olduğuna inanmaktadır. Ve 15 milyon Amerikalı UFO'ları gördüğünü söylemiştir. Özellikle öğretmenler ve öğrenciler tarafından daha fazla talep edilmekte olduğundan bu konuda geniş bir eğitim alanı açılmıştır.

Uzay gözlemlerinde uzmanlaşmış binlerce sivil ve askeri pilot, radar operatörü, meteorolojist ve astronom, UFO olaylarını gördüklerini söylemişlerdir. Belki de bunların en etkileyicisi astronotların bildirdikleri olaylardır. Apollo-11 astronotları, birinci ay yolculuğu esnasında araçlarının zeka sahibi bir kuvvetin yönettiği anlaşılan bir cisim tarafından izlendiğini söylemişlerdir. Örneğin onlardan Gordon Cooper şimdi bu olayı açıkça anlatmaktadır. Ve geçenlerde NASA (Amerikan Uzay Araştırmaları Merkezi) Apollo ve Skylab'dan çekilen çok dikkate değer gerçek UFO fotoğraflarının yayınlanmasını serbest bırakmıştır.

Bu fotoğraflar ve diğer birçok bulgular Robert Ernenegger'in, "UFOS: Past, Present, and Future" isimli kitabında yayınlanmıştır. Bu kitap aynı zamanda bir saatlik dokümanter bir televizyon oyunu haline getirilmiş olup, halen Amerika'nın birçok bölgelerinde gösterilmektedir. NASA ve Silahlı Kuvvetlerin iştirakiyle hazırlanan bu programda, ta 1959'larda Pentagonda (Amerikan Silahlı Kuvvetler Merkezi) UFO'larla gerçekleştirilen inanılmaz telepatik konuşmalar da yer almaktadır. UFO'lar konusunda eksantrik kitap ve dergilerden, bilimsel etüt ve mecmualara kadar geniş bir alan kaplayan yayınlar arasında bu kitap iyi bir kılavuz olmaktadır. Bilimsel kitaplar arasında şunlar zikredilebilir: UFO'ların mühendislik ve fiziksel verilerini arzu edenler için James Mc Campell'in "UFOLOGY" sı; bu olayların daha derin niteliklerini incelemek için Dr, Hynek ve Jacques Wallee'nin "The Edge of Reality" adlı eseri. Bilimsel gazeteler arasında nükleer fizikçi Stanton Friedman ve astrodinamikçi Robert M.L'nin ki sayılabilir. UFO'larla ilgili hükümetin ilgisini çeken bol doküman vardır. Geçenlerde Kongre'nin "Bilgi Özgürlüğü" Komitesinin gayretleri ile bir sır olarak gizlenen dokümanlar açıklandı. Bu etkileyici deliller UFO Çalışmaları Merkezinden sağlanmıştı.

Dr. Freidman'ın dediği gibi «Bu olayları incelemedikçe kimsenin karşıt görüş veya herhangi bir fikir ileri sürmeye hakkı yoktur.» Gerçekten doküman çoktur ve biraz dikkatle incelenirse bu olayların vuku bulduğu kararına şüphesiz varılır.

Esas soru şudur: Onlar nedir ve niçin buradalar?!..

Bu büyük sırrı açıklamak için ileri sürülen teorileri kısaca gözden geçirerek şimdi bu sorulara dikkatle eğileceğiz.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:25

UÇAN DAİRELERİN BÜYÜK GÖREVİ II

Ağustos 1981

24.yazımda, Kuran-ı Kerim'in 67/16-17 sayılı ayetlerinin günümüze dönük bir yorumunu yaparak Uçan Daireler (UFO) gerçeği üzerinde durmuştuk. Beyti Dost'umuzun celselerinden yararlanarak Uçan Dairelerin aslında dünya insanı için görevli olduklarını, insanların dünyayı yok edecek bir nükleer savaşa kalkışmaları halinde -ki her an bu çılgınlığa doğru koşmaktayız- müdahale edeceklerini ve üstün güçleriyle kötülere engel olacaklarını vurgulamıştık. Aslında Uçan Dairelerin manevi âlemin insanüstü seviyesindeki dördüncü düzeninden geldiklerini ve materyalizasyon kanunundan yararlanarak geçici bedenler ve araçlar oluşturduklarını da sözlerimize eklemiştik.

Uçan Dairelerin hiç olmazsa gerçekliğini ortaya koymak için bu konuda, Amerika'nın ünlü bilim dergisi Science Digest'te yayınlanan çok önemli bir yazının ilk kısmını geçen sayıda sizlere aktarmıştım. Bu yazının sonunda;

«Esas soru şudur: Onlar nedir ve niçin buradalar?..Bu büyük sırrı izah eden ileri teorileri kısaca gözden geçirerek şimdi bu sorulara dikkatle eğileceğiz.» denmekteydi.

Şimdi bu sorunun cevaplarını Science Digest'den sizlere aktarıyorum:

PSİKOLOJİK YANILMA

İşte sık sık basmakalıp olarak verilen ve tahmine dayanan izah tarzı, bütün UFO bildirimleri zihni bir yanılgının ve psikozun sonucudur. Kolektif halüsinasyonun bu şekilde tahmini, bir zamanlar “Harbin Bozduğu Sinirlere” ve “Bomba Korkusu” sebeplerine bağlanmıştı. Artık şimdi suçlu, uyuşturucu ilaçlardır. Eğer UFO olaylarının açıklanmasında bu “Kolektif Halüsinasyon” doğru ise, o halde biz UFO olaylarının kendisinden de önemli bir problemle karşı karşıyayız demektir.

Öyle ya pek çok güvenilir kimse ki; aralarında Başkanlar ve astronotlar da var, bu olayları bizzat başlarından geçtiği için doğrulamışlardır. Bu tanıklıklar, olayın sadece “Psikolojik Yanılma” ile açıklanmasını çürüttü. Eldeki bunca delil karşısında bu izah kabul edilemez.

Belli psişik unsurların UFO olaylarında mevcut olduğu kabul edilmelidir. Uri Geller'in gerçekleştirdiği olaylar ve Pentagondaki telepatik irtibatlar gibi... Ancak zihnin ortaya konmuş bu gizli kudretleri, psikolojik hastalıklar ve halüsinasyonlarla karıştırılmamalıdır.

İNSAN YAPISI

İşte UFO'larla ilgili bir kolay izah «Onlar bizim yaptıklarımızdır» Bazı kimseler hissediyor ki, bu aygıtlar gerçekten vardır; fakat onlar bizim askeri kurumlarımızın gizli silahlarıdır.

Bu olaylar, dünyada her ülkeyi rahatsız etmektedir. Washington dahil birçok başkentte görülmüşlerdir. Kore ve Vietnam dâhil her büyük çekişmede varlıklarını belli etmişlerdir. Bizim en hızlı jetlerimizin ve uzay araçlarımızın etrafında dolanarak hareket edebilmeleri, UFO'ların çok ilerlemiş bir teknikleri olduğunu göstermektedir. “Magnet Projesi” adıyla yetkilendirilmiş bir Kanada resmi çalışmasında, UFO'ların gerçekten varoluşlarının yanı sıra onların tekniklerinin bizimkinden apaçık daha ileride oldukları sonucuna da varıldı. Bu bilginin insanoğlu tarafından mümkün olduğu kadar çabuk elde edilmesi gereğine de işaret edildi,

Kanada, Amerika ve çok yakın zamanlarda İngiltere dâhil değişik hükümetler onlar gibi hareket yetenekleri olan “Uçan Daireler” yapımı için büyük masraflara girdiler. Çabalar boşa çıktı. İşte bazı Ufojistlerin, UFO'ların insanlığa teknik öğretmenlik yaparak geleceğe hazırlanmamızda yol gösterdikleri fikrine kapılmalarının bir sebebi de budur. “İnsan yapısı” izahına karşı ezici delili onların başlangıçlarının eski zamanlarda olmasıdır. Onların görünmesi bizim yeryüzünde hayata başlamamızla birlikte olmuştur.

Birçok dinlerde ve tarihi rivayetlerde bunlar bulunabilir. Örneğin Kitab-ı Mukaddes, Drona Parva ve Tuili Papirus'u gibi. Fransa ve İspanya'da mağaralardaki duvar resimlerinden UFO'lar, hiç olmazsa Paleolitik devire kadar inandırıcı bir biçimde izlenebilmektedir. Tabi ki onları, o devirde ne Çin, ne Rusya, ne de Amerika Birleşik Devletleri inşa etmişti.

HİLE- ŞAKA

“Hile” ya da “Şaka” çığılığı, özellikle aktüel sahada, UFO görünüşlerinin izahı için, anında ortaya konan bir cevap olmaktadır. Bilhassa bu cisimler yerde veya yere yakın görülmüşlerse. Aşık hile ve şakalar vuku bulmuş olmakla beraber, milyonlarca UFO görünüşlerini bununla izah etmek mümkün değildir. Yayın araçlarında «hile-şaka»nın rolü pek fazla abartılmıştır. Araştırmalar hileler yapılabildiğini gösterir. Fakat bunlar bütün UFO haberlerinin ancak ufak bir yüzdesidir. Ve bugün bu yüzde birden daha azdır.

DOĞAL OLAYLAR VE YANLIŞ HÜVİYETLENDİRMELER

UFO olaylarını bu şekilde izah edenler, eğitilmemiş gözlemcilerin, insan eseri olan aletleri ve olağanın dışındaki doğal olayları yanlış değerlendirdiklerini ve onları UFO zannettiklerini ileri sürerler, insan eseri olarak balonlar, yüksek irtifa uçakları, uydular örnek gösterilebilir. Doğal olayların herkesçe bilinen tiplerine örnekler; planetler, yıldızlar, büyük parlak meteorlar, şafak ışığı, güneş halesi; daha az bilinenler, kuyruklu yıldız patlamaları, yıldırım topları...

Bir zamanların efsanesi olan yıldırım topları, şimdi bazı yazarlar tarafından UFO olaylarını yorumlamada kullanılıyor. Elektrik plazmasının bu nadir formu yakın zamanlarda bilimsel olarak incelenmiştir. Yüksek yoğunluklu elektrikli alanda şekil alarak faaliyetini sürdürebildiği anlaşılmıştır. Şimşek ve yıldırımlar onun bu olasılı kaynağı olmaktadır. Hâlbuki UFO'lar, herhangi bir basmakalıp izahı yalanlarcasına çokça açık havada görülür, Kuşkusuz bazı UFO zannedilen olaylar, şimdiye kadar keşfedilmemiş tabii olayların sonucu olabilir. Bilimin UFO olayları üzerine, alay etmeyi bir kenara bırakarak ciddiyetle eğilmesinin nedenlerinden biri de budur zaten.

Pek çok araştırmacılar UFO olaylarının yüzde seksen kadarının böyle yanlış değerlendirilmelerin sonucu olabileceğinde hemfikirdirler. Gerçi böyle bir rakam yatıştırıcı olabilir. Yine de geriye çözülememiş pek çok UFO olayı kalmaktadır. Sadece kimliği, belirlenememiş bir tek olay kalsa bile, yine de problemimiz var demektir. Özellikle pilot, astronom, astronot gibi eğitilmiş gözlemcilerin yanlış yönlenebilmeleri çok zor görünmektedir. İnanılır ve bilgili kişilerin UFO bilmececi üzerindeki tanıklıkları ve izahları gerçekten şaşırtıcıdır.

DÜNYA DIŞI

UFO'ların dünya dışı varlıkların uzay aracı olduğu yolundaki izah tarzı iyi bilinen çekici bir cevaptır. Modern astronomi ve uzay biyolojisinin, evrenin zeki varlıklarla dolu olduğu hususunda son kuşkularını da terk ediyor olması bu cevabı desteklemektedir.

Biz bir uzay nesli olarak henüz bebekliğimizi yaşamakta olduğumuz halde, güneş sistemimizdeki birçok gezegenleri ziyaret ederek, keşiflerde bulunabiliyorken, diğer uzay uygarlıklarının da aynı şeyi yapıyor olmaları mantıklı görünmektedir. Ve belki de onlar bizim kozmik sahnede yer almamızdan binlerce sene öncesinden beri bu ziyaretleri sürdürmektedirler. UFO'lar belki de komşu gezegenlerde keşif yapan, ya da kendilerine bir toprak parçası edinmek isteyen diğer dünyalılardır.

Bazı bilim adamlarının bu izaha karşı cevapları şudur «*Onlar, oradan buraya gelemezler!..*» Bu kuşkusuz bizim henüz onların yaptığını yapabilecek bilgiye sahip olmadığımızdandır. Bilimcilerin bu zanlarında tarihin buna benzer olaylarda bize şimdiye kadar verdiği dersleri göz önünde tutarsak, önemli hataları olduğu anlaşıyor. Bizim şimdi unutmuş gibi gördüğümüz Dr. Hynek'in gözlemleri, belki de 21. ve 22. yüzyılın bilimlerinde yer alacak.

Ufolojistlerin pek çoğu UFO'ların fizik konularının dışında değil, fakat bizim henüz keşfedemediğimiz kanunları kullanmakta olduğunda birleşmişlerdir. Astronomi ve kozmolojinin şimdiki buluşları, yabancı uygarlıkların bizden yüz veya bin yıl değil, fakat milyarlarca yıl ileri olduğunu açıkça göstermektedir. Onlar Dünya seyahatleri için bizim bilmediğimiz enerji kaynakları kullanabilirler; örneğin esrarlı Kuasar'ların enerjisini veya rölatif zamanda, ya da astronom ve uzay biyolojisti Dr. Carl Sagan'ın ortaya koyduğu "Siyah Delikler" de hızlı transit yolculuğu...

"Dünya Dışı", teorisine yöneltlen bir diğer itiraz da şudur. Sonsuz uzay okyanusunda sadece bir kum tanesi olan dünyamıza bu kadar ilgi göstermelerinin sebebi nedir? Bu kadar çok UFO görünüşünü ne ile açıklayabiliriz? Buna verilen bir cevap şöyledir.

Nispeten çok az sayıdaki gerçek uzay gemileri, üstün teknikleri sayesinde, holografik projeksiyon hayalleri yaratarak ve belki de maddenin materyalizasyonunu sağlayarak bu kadar çok görünmektedirler.

Biz, pek çok insanın hissettiği gibi, uygarlığımızın kritik bir dört yol ağzında bulunduğu gerçeğini de hesaba katmalıyız. Hem nükleer enerjiye, hem de uzay füzelerine sahibiz. Bu kudretleri ya muhteşem bir geleceği hazırlamakta, ya da insan soyunun yok olmasında kullanmak gibi çok önemli bir karar vermekle karşı karşıyayız. Kuşkusuz bütün gelişmekte olan galaktik kültürler de bu seçenek ile karşılaşmışlardır. Eğer UFO'lar dünya dışından gelen ziyaretçiler ise, bizim alacağımız önemli kararı gözleme ve belki de kararımızda bir rol oynamak için buraya gelmiş olabilirler.

DÜNYA ÜSTÜ

Daha spekülatif ve rahatsız edici bir olasılık da, bizimle beraber sürekli veya geçici olarak dünyamızda yaşayan daha ileri uygarlığa erişmiş bir neslin, UFO'ları yapmakta olmalarıdır. Böyle bir neslin, dünyamızın uzak geçmişinde bizden önce yer almış olan Atlantis gibi bir uygarlığın torunları olabileceği ileri sürülmüştür. Onların dünyanın kutuplar ve okyanusun derinlikleri gibi henüz keşfedilmemiş bölgelerinde yaşayabilecekleri söylenmiştir. "Dünya Üstü" teorisi ile ilgili daha ezoterik bir görüş de şudur. Onlar bizim realitemizin dışındaki bir boyutun varlıklarıdır.

Nitekim UFO'lar sık sık değişen renklerle -sanki yedi rengin içinde sürükleniyormuşçasına- dikkati çekmektedirler. Hatta onlar görünüşlerinin öncesinde ve sonrasında da radarlardan keşfedilmektedirler. Diğer bir deyişle, bu olaylar, daima vuku bulmakta, fakat bizler tarafından farkına varılmaları, bizim veya aletlerimizin cevap verebilecekleri frekans içine girdikleri zamana rastlamaktadır. Kurgu-bilim yazarlarının en hoşlarına giden konu, UFO'ların bizi kontrol etmek için zaman içinde yolculuk eden ve gelecekte zamanımıza gelen bizim torunlarımız olduklarıdır. UFO'ların kaydedilmiş olan materyalizasyon ve demateryalizasyonları bu varsayımın bir delili olarak ileri sürülmektedir.

Hatta olabilir ki, UFO'ların bizzat kendileri, uzayı, zaman ve bizim düşüncelerimizi ustalıklı idare etmeye muktedir duygulu ve zeki varlıklardır. Şaşırtıcı olan şudur ki, bu son açıklama, bazı astronotların UFO'larla temaslarında gördükleri ve hissettikleriyle tamamen uyuşmaktadır. Böyle akli zorlayıcı spekülasyonlar bilim dışı görünebilir. O halde Arthur Clarke'ın ünlü bir yargısını hatırlayabiliriz «*Mümkün olanın sınırlarını tanımlamanın tek yolu, öteye, mümkün olmayana geçmektir.*» Bize el yordamıyla araştırma yapıyor gibi gelebilir. Fakat bazı şahıslar, Hynek ve Vallee ile, «*UFO'ların, karşılıklı realitelerin arakesiti olduğunda*» hem fikirdirler.

DOĞAÜSTÜ

UFO'lar için bir izah da onların doğaüstü kuvvetler olduğu şeklindedir, Bazı ufolojistlerin, dini ananelerin konuyu dejenere etmesinden korkuları dolayısıyla kaçındıkları bu olasılık, bazı UFO görünüşlerinin üst düzeydeki bir spiritüel mevcudiyet olduklarını ifade etmektedir.

UFO'lar için ileri sürülen bu “Doğaüstü” izahını düşünürken Clarke'ın bir diğer varsayımını hatırlamalıdır: «*Kâfi derecede ilerlemiş bir teknoloji, sihir ve büyüden ayırt edilemez*» Yıldızlardan dünyamıza kadar seyahat edebilen bir soyun, ilerlemiş teknolojileri ile gerçekleştirdikleri mucizeler, en az bizden bazılarına tanrısal işler gibi görünebilir.

UFO bilmecesine cevap olarak ileri sürülen son üç olasılık birlikte incelenince, UFO'ların uzaydan dünyamıza gelerek burada yerleşmiş olan ve doğanın gizli bilgilerine vakıf olduklarından, bizlere tanrılar gibi görünen varlıkların eserleri olduğu sonucuna varabiliriz.

Onların dünyada bulunuş amaçları için ancak spekülasyon yapılabilir. Belki de, bazılarının inandığı gibi, onlar bizi doğal veya bizim eserimiz olan bir büyük felaketten korumak için burada öğretmenlik yapıyorlar. Ve belki de ölümlü insanı, son aşamaya, yani kozmik insana ulaştırmak için öncülük yapıyorlar. Clarke'ın “Childhood's End” ve “2001: A space Odyssey” gibi kurgu-bilimin kehanetimsi eserleri tüm cevabın bu olduğunu ima ediyorlar...

Gökte görünen bu esrarlı cisimlerin orijinleri ve amaçları ne olursa olsun, UFO olayları, vuku bulan bütün belirtileriyle, insanlığın karşılaştığı en önemli olaydır. Böyle bir açıklamayı vaktiyle Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri olan General U'Thant kendi ülkesinde yapmıştı. Genel Sekreter, Vietnam harbi sırasında şöyle konuşmuştu: «*Vietnam harbinden sonra dünyanın karşı karşıya bulunduğu en önemli problem UFO'lardır*»

Bu olayların öneminin bir diğer işareti, birçok ülkelerin kendi vatandaşlarını UFO'ların gerçekliğini kabul etmeye hazırlamakta olduklarının görünmesidir. Dünyada UFO olaylarının en büyük oranda gözlendiği Fransa, bu konuda resmi bir bildirim yapmakta birinci sırayı almıştır. Olabilir ki, UFO esrarındaki bir nihai anlayış bizim gerçeğe ve belki de evrenin kendisine daha yakından temasımızı sağlayacaktır. Birçok insan şimdi İngiliz Uzay Bilgini Sir James Jeans'ın, galaksiler arasındaki uzayın genişlemesi hakkında yazdığı zamanki gibi aynı hisleri duyuyor:

«*...Yüz milyon yıl içinde onlarla bizim aramızda bu önemsiz seyahatlerden daha fazla direkt temas yapılmış olmalıdır.*»

UFO'lar, insanla, evrenin bu esas buluşmasının keşfedilmesinin işaretini verebilirler!..

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:26

KENDİNİ YÜKSELTEN ALÇALTILACAK

Eylül 1981

- Allah, kurumla, böbürlenene insanları sevmez.
(4/36)
- ... Kim Ona kulluktan çekinir ve büyüklük taslarsa bilsin ki O, onların hepsini kendi huzurunda toplayacaktır. İnanıp iyi işler yapanların mükâfatlarını eksiksiz ödeyecek ve lütfundan onlara daha fazlasını da verecektir (*Kulluktan*) çekinip büyüklük taslayanlara da acı bir şekilde azap edecek ve onlar kendilerine Allah'tan başka ne bir dost, ne de yardımcı bulamayacaklardır
(4/172-173)
- (*Kibirlenerek*) insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Zira Allah kendini beğenip övünen kimseyi sevmez.
(31/18)

Kuran-ı Kerim'de insanları alçakgönüllülüğe çağıran, kibirden, büyüklük taslamaktan, böbürlenmekten ve başkalarını hor görüp alaya almaktan sakındıran böyle pek çok ayet var. Hani «Karun kadar zengin» diyerek zenginliğin timsali olarak andığımız biri vardır ya; işte Kuran-ı Kerim'in 28/76-83 ayetlerinde Hz. Musa'nın zamanında yaşayan ve malı mülküyle övünüp, başkalarını hor tutan bu kendini beğenmiş zenginin yeryüzündeki acı sonu, insanları tevazuya çağıran bir örnek olarak anlatılır.

Öyküsünü Beyti Dostumuzun olağanüstü Türkçesinden dinleyelim:

- ❖ Bir vakitte sizin gibi hayırla, bir vakitte sizin gibi nurla donanmışların çok olduğu bir yerde, kazancı bol, sıhhati yerinde, yalnız hayırdan, vermekten yoksun biri vardı. O vakitte, o hayırla donanmışlar arasından bir hayırlı çıktı ve her şeyi tamam olup da hayırdan yoksun olan bilgisize dedi ki, «Şimdi senin elinde senin zannettiklerin, şimdi senin emrinde yanlış hükmettiklerin, aslında senin değildir Onların asıl sahibi, onları sana verendir şüphesiz. Onları sana ihtiyacı olanları gör, yerinde ver diye gönderdi, Seni Sevgisinden Yaradan.»

Hayırdan uzak, şerre yakın, Vesvese verenin ağına düşmüş zavallı dedi ki «Ben aklımla, ben bedenimle, ben her şeyimle çalıştım, kazandım. Benimdir, benimdir, yalnız benimdir, şimdi bende olan!..»

Hayırla donanmış hayra yönelmiş gerçekçi adam gerçekten üzüldü. «Sonun hayırlı olsun» dedi bilgisize. Çok geçmedi aradan, yalnız bir gece. Bir geceden sonra hayırdan uzak, şerre yakın olan yok oldu topyekûn, kendinin zannettiği ile.
(C:135)

Beyti Dostumuz,

❖ *Kazancı tevazuda arayınız.*

❖ *Siz en yüksek mertebeye de ulaşsanız, desticinin marifetini ancak desticiden öğrenebilirsiniz.*

diyerek, yükselme ve ilerleme yolunun alçak gönüllülükten geçtiğini çarpıcı bir misalle vurgulamaktadır.

Sırf kendini beğenme, çalım satma ve benlik tutkuları yüzünden nice insan olduğu yerde mıhlanıp kalmış, bir adım ilerleyememiştir. Vaktiyle, kültür ve zekâsıyla yakından tanıyıp beğendiğim bir arkadaşla yaptığımız yararlı sohbetlerimiz esnasında, ona Beyti Dost'umuzun bilgilerinden de yeri geldikçe bahsetmiştim. Diğer konularda tamamen anlaşılmamıza rağmen, söz bu bilgilerden açılınca arkadaşım da bir hoşnutsuzluk olduğunu hissediyor fakat bunu henüz işin başlangıcında olmasına bağlıyordum. Yoksa konuya eğilip, emek verdiği takdirde bu bilgilerin arkadaşım da büyük aşamalar yaptıracağına inancım tamdı.

O günlerde ikimizin de müşterek dostu olan bir diğer arkadaşımın onun kültür ve zekâsını övmeye başlayınca, arkadaşım, övgülerime hak vermekle beraber, bir büyük eksikliği söylemeden duramadı.

«Çok gururlu, boyuna “Ben” diyor. Kendisinden başkasının bir şey yapmasına, bir şey becermesine dayanmıyor»

dedi ve ilave etti.

«Geçenlerde ben ona Beyti Dost'un bilgilerinden ve grubundan övgüyle bahsederken nasıl renkten renge girdiğini görmeliydin.»

Sonunda baklayı ağzından çıkarıvermişti;

«Ben evelallah en iyi düşünmesini beceriyorum her şeyi okuyorum. Benim onlardan, benim Beyti'den alacak hiçbir şeyim yok. Bende ise verecek şey pek çok...»

Bu anlatılanlar beni şaşırtmıştı. Çünkü arkadaşımın böyle pek az bildiği bir konuda kesin yargılara ve genellemelere gitmeye en başta kafa yapısı müsait değildi. Ama araya benlik, kıskançlık gibi hisler karışınca, en salim kafaların bile böyle desteksiz yargılara varmasına kimse engel olamazdı.

Kişi, her yerde en önde bulunmayı, “Roma'da ikinci olmaktansa kendi köyünde birinci olmayı” bir kere kafasına koymuşsa, emeline er geç ulaşırdı, ama boyutları da kendi köyüyle sınırlı kalırdı. Ancak gururdan, benlikten, üstünlük duygularından sıyrılarak, bilmediği konularda öğrenci olmayı kabul edenlerdir ki, sürekli yükselmeyi ve kendi boyutlarını aşmayı becerebilirler.

Bu gerçeği görenlerden biri Ahmet Rufai bunu ne güzel anlatır:

- ✓ **Hakka varmak için bütün kapıları bir bir dolaştım. Hepsinin önü hınca hınç dolu idi ve kapılar bir türlü açılmıyor, dışardakiler öyle bekleyip duruyordu. Bir de baktım “Tevazu Kapısı” bomboş, giden yok hiç. Hemen koşarak içeri girdim ve gerçeğe yüz yüze geldim.**

Benlik ile alçak gönüllülük aynı, ateşle barut gibidir, bir arada bulunamazlar. İşte benlikten geçip gönlünü alçaltanlardan biri de Hanefi mezhebinin kurucusu Ebu Hanife idi. Bir gün kalabalık bir yerde haksız hakaret ve olaylara uğrayıp hiç sükûnetini bozmadan gülüp geçiverince alaycılardan biri onu daha da tahrik etmek için,

«Sende hiç izzeti nefis yok mu be adam!..» diye bağırıyordu.

O vakit Ebu Hanife yaşadığı gerçeği dile getirmiş ve

«Dostum» demişti, *«Benim nefsim yok ki, izzeti olsun!...»*,

HZ. YAHYA'NIN TEVAZUU

Hiz. Yahya ve Hiz. İsa, aynı devirde yaşamışlardı. Fakat Yahya daha yaşlı idi ve peygamberlik edip etrafına öğrenciler toplamaya, vaaz ve öğütler vermeye, Hiz. İsa'dan daha önce başlamıştı. Ve hatta Hiz. İsa'yı bile kendisi vaftiz etmişti. Gün geldi Hiz. İsa da etrafına öğrenciler toplamaya ve büyük kalabalıklara söz söylemeye başladı. Artık Hiz. Yahya ikinci planda kalmıştı. Herkes Hiz. İsa'dan bahsediyor, ona koşuyordu. Hiz. Yahya'nın öğrencileri buna üzüldüler ve dayanamayıp dertlerini kendisine de söylediler.

«Erden ötesinde, senin yanında olan, kendisi için şahadet (tanıklık) ettiğin adam, işte o zat vaftiz yapıyor ve herkes ona geliyor.»

Ama Hiz. Yahya, gerçek yolunda dümdüz ilerleyen, davası için kendini hiçe sayan, sadece görevin yapılmasını, İlahi gerçeklerin yayılmasını isteyen hayırlılardandı. Onlara aynen şu cevabı verdi.

«İnsan kendine gökten verilmedikçe hiçbir şey alamaz. Ben Mesih değilim, ancak onun önünce gönderildim demiştim. Buna siz de tanıksınız. Gelin kiminse güvey odur. Fakat ayakta duran ve onu işiten güveyin dostu güveyin sesinden çok sevinir. Bunun için benim bu sevincim tamam oldu.»

Artık ONA BÜYÜMEK, BANA DA KÜÇÜLMEK GEREKİR.»

HZ. İSA ve HAVARİLERİ

Hiz. İsa, etrafında on iki havarisi ve havarilerden bazılarının annesi ve karısından oluşan çok renkli ve neşeli grubuyla köyden köye, şehirden şehire, dağ, bayır, iniş yokuş demeden dolaşıp duruyordu. Vardıkları yerlerde kalabalık hemen etraflarını sarıyor, Hiz. İsa onlara hikyeler, misaller içinde Tanrı gerçeklerini duyurmaya çalışıyor ve sözlerine kulak versinler diye de mucizevi şifalar yapıyordu.

Hiz. İsa, sözleri arasında sık sık “TANRI EGEMENLİĞİNİN” yakın olduğundan, bir gün tüm dünya insanların gönüllerine Allah'ın buyruklarının hkmedeceğinden bahsediyor ve o gün geldiğinde “Dünya Krallığının” kendisine verileceğini sözlerine ekliyordu.

Hiz. İsa, yeryüzündeki bu krallığı esnasında kendisinin iki yardımcısı olacağını da zaman zaman söylüyordu. İşte Hiz. İsa'nın bu iki yardımcısı konusu, yemeklerini hep bir arada yiyen, bütün kazançlarını sandıkta toplayarak, ihtiyaçlarını bu sandıktaki ortak para ile gideren bu neşeli grupta ayrılıklar ve kıskançlıklar yaratmaya yetmişti de artmıştı bile. Onların hepsi de Hiz. İsa'nın bu sözlerinin gelecek zamana, O'nun ikinci gelişine ait olduğunu düşünemedikleri, hemen o yıllarda gerçekleşeceğini sandıkları için, bu iki yardımcının illa da kendileri olmasını şiddetle istiyorlardı.

Havariler arasındaki iki kardeş Yakup ve Yuhanna artık dayanamadılar. Kendileriyle beraber yolculuk eden anneleri Salome'ye sorunlarını açtılar ve yardımcılığa kendilerini seçmesi için rica etmek üzere annelerini Hiz. İsa'ya gönderdiler. Hiz. İsa kırılıhta yapayalnız dolaşıyordu. Salome bu fırsatı kaçırmak istemedi. Nihayet onu yalnız yakalayabilecekti. rkek ve telaşlı adımlarla Hiz. İsa'ya yaklaştı ve bütün gücünü toplayarak dileğini açığa vurdu. Hiz. İsa'nın yüzünde bir tebessüm uuştu, utancından yüzünü yerden kaldıramayan kadına döndü.

Bir müddet öyle sessiz durduktan sonra Hiz. İsa «*Unutma ve unutmasınlar ki ey kadın*» dedi ve sonsuza kadar değişmeyecek şu gerçek sözü söyledi :

«KENDİNİ YÜKSELTEN ALÇALTILACAK, KENDİNİ ALÇALTAN İSE, YÜKSELTİLECEKTİR...»

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:27

HAYATA YENİLMEK

Ekim 1981

- **Andolsun.... ki biz insanı zorluklar arasında yarattık.**
(90/4)

Yeryüzünde yaşayan hepimiz bu gerçeği, hayatın tozpembe olmadığı, zorluklarla dolu olduğu gerçeğini yakinen biliriz. Sıkıntısız, dertsiz, hastalısız, problemsiz yaşam hiçbirimize nasip olmamıştır da ondan. Nasıl olsun ki, gönlümüzün yücelmesi, ruhumuzun olgunlaşması ancak bu zorlukların üstesinden gelerek, engelleri aşarak sağlanabilmektedir. Ve esasen yaşamın amacı da ruhumuzda bu gelişmeyi sağlamak, daha doğru, daha iyi, çalışkan, bilgili ve daha sevgi dolu olmak değil midir? Kuşkusuz ki bu üst sevgilere yan gelip yatılarak varılamamaktadır. Kalbin kuvvet bulması için neşe ve kahkahanın yanı sıra zorluk ve problemlerle de yoğrulmamız gerekmektedir. Düzen böyle kurulmuştur.

İşte yukarıdaki ayet bu gerçeği vurgulamaktadır. Elbet ki yükselme yolundaki bu çetin hayat mücadelesinde Yaradan'ın bizden beklediği, ümitsizliğe kapılıp yarışı yarısında terk etmek, ya da her şeye boş verip, gayretten vazgeçip, her şeyi olurlarına bırakmak değildir. O'nun hiç kimseye taşıyabileceğinden daha fazla yük yüklemeyeceğine inanarak, başımıza gelen musibetleri giderebilecek imkân ve kudretlerin ruhumuzda, aklımızda ve bedenimizde mevcut olduğuna güvenirsek, zorluğun içinden kolaylığı sıyrıp çıkarmamız güç olmayacaktır.

Yüce Allah'a ve O'nun bizleri, hepimizi Sevgisinden varetmesine, bizleri eğitmek, içimizdeki Tanrısal nura kavuşturmak için bu zor dünyaya gönderdiğine inanmak, yaşamın güçlüklerini yenmemizde bizler için en etkin silah olacaktır. Biz insanlar ise, çokça tersine işler yapmakta, iyi zamanlarımızda inandığımız Yaradan'a zorluklarla karşılaşınca küsmekte, isyan etmekte ve en kötüsü, O'nu inkârâ kadar varmaktayız:

- **İnsanlardan kimi de Allah'a bir kenardan (tam inanmadan) kulluk eder. Eğer kendisine bir hayır gelirse onunla huzura kavuşur. Ve eğer başına bir kötülük gelirse yüz geri döner. O, dünyada da, ahirette de kaybetmiştir. İşte apaçık ziyan budur.**
(22/11)

Aslında, gönlümüz, aklımız ve ellerimizle güçlüklerle uğraşmayı bırakmadan, Bizi Sevgisinden Vareden'e sığınıp, dua ve dileklerimizle Ondan yardım istemek yolumuzu kolaylaştıracak, ümitsizlik halkasına girmekten bizi kurtaracaktır. Çünkü Alemlerin Rabbi, bunun müjdesini Yüce Kitap'ta bizlere vermektedir:

- **... Yahut darda kalmışa, dua ettiği zaman kim yetişiyor da, başındaki kötülüğü gideriyor?**
(27/62)

Görülüyor ki, yaşamın zorluklarıyla baş edebilmekte, sağlam bir Allah inancı ve yaşamın kendisine koyduğumuz doğru bir teşhis, kısacası doğru yaşam bilgileri, insanların en güçlü silahları olmaktadır. Gerçekte, "Müslüman" kelimesinin temelinde yatan "Allah'a teslimiyet", hayatın güçlükleriyle yılmadan savaşırken O'na inancımızı, sevgimizi kaybetmemek, O'nun koruyuculuğuna ve bağışlayıcılığına sığınmak demektir. İşte hayata yenilmemek de budur aslında. İşte hayata yenilmemiş, ikisi peygamber, dört insanın öyküsünü, güç anlarımızda hepimize örnek olsun diye tekrar aktarıyorum.

KENDİNİ BANA TESLİM ET

Amerika'nın en kuvvetli hatiplerinden E. Stanley Jones, ömrünün kırk senesini Hindistan'da misyonerlik görevinde geçirmişti. Oranın müthiş sıcağı ve işinin güçlükleri ilk sekiz senenin sonunda onu derin bir ıstırap çukuruna yuvarlamıştı. Üst üste hastalanmış, dinlenme gezileri ve tıbbi tedaviler hiç bir işe yaramamıştı. Böyle giderse Hindistan kısa zamanda ona mezar olacaktı. Dört bir yanının kara bulutlarla sarıldığı ve tüm ümitlerinin kırıldığı o elli dokuzuncu saniyeyi Jones'un kendinden dinleyelim:

- ✓ **Ruhumun, sinirlerimin, vücudumun takati kesilmişti. Bütün kuvvetlerim tamamen tükenmişti. Ömrümün sonuna kadar hastalıklı yaşayacağım diye korkuyordum.**

Anladım ki bir yerden yardım gelmezse, misyonerlikten vazgeçerek Amerika'ya dönmeye ve sıhhatime tekrar kavuşabilmek için, bir çiftlikte çalışmaya mecbur olacağım. En karanlık günlerimi yaşıyordum. Fakat sürüklene sürüklene de olsa işimi yine de yürütüyordum. O sıralarda Luknow'da dizi dizi dini toplantılar hazırlamıştım. Bir gece toplulukla beraber dua ederken hayatımı tamamen değiştiren bir olay yaşadım. Dua ediyor, hem de kendimi düşünüyordum ki bir ses işitir gibi oldum: «*Seni davet ettiğim bu göreve sen kendin hazır mısın?!..*» diyordu. Şu cevabı verdim: «*Hayır Ya Rabbi, halim bitik, kuvvetlerimin sonuna geldim*» ses şu karşılığı verdi: «*Bu işi bana bırakırsan ve kendin için üzülmezsen ben ilgileneceğim.*» Çabucak cevap verdim: «*Ya Rabbi!.. mukaveleyi kabul ettim.*»

Büyük bir rahatlık yüreğime yerleşti. Öyle güçlendim ki o gece sessizce evime dönerken ayağım yere basmıyor gibiydi. Artık günlerimi, gecelerimi çalışmakla geçiriyor, hiçbir yorgunluk duymuyordum. Mukavele imzalanmış, içime hayat, huzur ve rahatlık dolmuştu...»

Stanley Jones yaşantısının geri kalan kısmında verdiği söze tamamen uydu. Bütün dünyayı dolaştı. Günde üç defa konferans verdiği oluyordu. Bu hummalı çalışmalar arasında on bir adet kitap yazmaya da vakit bulmuştu. Bir zamanlar etrafını saran üzüntü çoktan yok olmuş, başkalarına hizmet etmek, başkaları için yaşamak sevinci bütün ömrünü doldurmuştu...

«*Bildiğim bir şey var*» diyordu Stanley Jones: «*Loknow'da o gece bitkinliğimin ve yıkılmışlığımın derinliğinden bir ses bana «Bu işi bana bırakırsan ve bu iş için,*

üzülmezsen ben ilgileneceğim,» diye hitap ettiği, ben de «Ya Rabbi!... mukaveleyi kabul ettim.» diye cevap verdiğim an yaşantım tamamen değişmişti.»

ALLAH SİZİ KORUYACAKTIR

Sonradan dünyanın en büyük bakkaliye mağazalarının sahibi olan J.C. Penney güneşi yeniden görmekten ümit kestiği, ayrılık mektupları imzaladığı bir gece yaşamıştı. Şöyle anlatıyordu:

- ✓ **1929 senesi ekonomik bunalımından önce bazı düşüncesiz anlaşmalar yapmış, taahhütlerde bulunmuştum. Daha birçokları gibi ben de etraftan çok şiddetli eleştirilere hedef oldum. İşin güçlükleri, eleştirilerin insafsızlığı adım adım beni çökertmiş ve dilimin beceremediği cevabı vücudum vermişti: Çok eziyetli bir cilt hastalığına tutulmuştum. Her yerim yara içindeydi. Günden güne zayıfladım. Sinirlerim, bedenim harap, içim kederle dolu idi. Hayatta bir gayem, dünyada bir dostum kalmadı, yakınlarım bile karşıma geçti zannediyordum. Bir gece doktor bana bir uyuşturucu verdi, fakat etkisi uzun sürmedi. Hayatımın son gecesini yaşadığıma dair ezici bir kanı içinde uyandım. Yataktan kalkarak, karıma, oğluma veda mektupları yazdım, sabaha kadar yaşayacağımı ümit etmediğimi söyledim.**

Ertesi sabah, hayret yaşıyordum. Aşağı indim. Mabetten ilahi sesleri geliyordu. Okudukları ilahiyi hala hatırlarım: «*Allah sizi koruyacaktır!..*». Mabede girdim, yüreğim ezilerek ilahiyi Tanrı sözlerini ve duayı dinledim. Birdenbire öyle bir şey oldu ki, tarif edemem. Ancak mucize diyebilirim... Yalnız bırakılmadığımı, hiç kimsenin bırakılmayacağını ruhumun ta derinliğinde duydum. Allah'ın koruyuculuğunu, hiç bu kadar hissetmemiştim. Bütün sıkıntılarımdan yalnız kendimin sorumlu olduğumu o zaman anladım. O günden itibaren hayatım üzüntüden arınmıştı.

Yaşantımın en heyecanlı en haşmetli yirmi dakikası o sabah mabette geçirdiğim zamandır: «*Allah sizi koruyacaktır...*»

O'NUN EN ÇOK SEVDİĞİ EN ÇOK SINADIĞIDIR

Milattan asırlarca önce yaşamış Hz. Eyüp, peygamberliğinin ilk yıllarında, sıkıntıdan uzak, mutlu günler geçirmişti. Sayılamayacak kadar çok malı, hayvanları, çalışan köleleri, oğulları, kızları ve kendisine çok bağlı güzel karısı ile herkesin gıptayla baktığı birisi idi. Gerçi onun Tanrı elçisi olduğuna inananlar çok azdı ama Eyüp üzülüyor, sonuca güveniyordu.

Mutlu yıllar uzun sürmedi. Şimdi sınanma zamanıydı. Nitekim kısa günler içinde o mal, mülk sanki yerin dibine geçmişti, komşu kabilelerin baskınları, seller ve yeller hepsini alıp götürmüştü.

Hız. Eyüp haberlere ağlamadı, isyan da etmedi. Sadece secde etti ve şöyle konuştu: «*Annemden çıplak doğdum, toprağa da çıplak döneceğim. Allah verdi, Allah aldı. O'nun ismi kutlu olsun...*»

Dert, cana değil, mala gelmişti. Ama bu kadarla kalmadı. Bir gün bir ziyafet esnasında çöken evin altında kalan bütün kızları ve oğulları bir çırpıda can verdiler. İçi yandı, tutuştu elbet Eyüp'ün. Ağladı, sızladı her evlat acısı çeken gibi. Ama yine dili kötü söylemedi, yine gönlü isyan etmedi. O'nu Gülyüzlü yapana.

Ve sonunda dert bizzat kendine geldi Eyüp'ün. Hem de ne dert. Bütün vücudu tepeden tırnağa kötü çibanlarla doldu. Acısı, sıkıntısı neyse, çekerdi Eyüp, bir de herkesi yanından kaçarcasına uzaklaştıran şu kötü kokusu olmasaydı. Dünya dar geldi Eyüp'e, yaşamak çok zor oldu o günlerde. Etrafındaki inanan halka da çözüldü adım adım. Bu ne biçim seçilmişti öyle, ne biçim korunmaydı? Hani Allah ondan yanaydı. Nesi kalmıştı elinde? O saltanatın o şan ve şerefine ardında kalan şu illetlinin kim peşinden giderdi?..

Eyüp, dağılan halkaya mı, kendi derdine mi yansındı, kül içinde oturmuş bir çömlek parçasıyla yaralarını temizlerken o vefa timsali karısı bile sabrın önüne geçmiş şöyle konuşmuştu: «*Sen hala O'na inanmakta, bağlı kalmakta devam edecek, O'ndan geldiğini zannettiğini mi işleyeceksin. Sen sadece O Allah'a lanet et de ölümünü dile.*» Gözyaşlarını içine akıtan Eyüp şu karşılığı vermişti karısına «*Sen de o ahmak kadınlar gibi konuşuyorsun işte. Nasıl, Allah'tan gelen iyiliği kabul edelim de, kötülüğü kabul etmeyelim öyle mi? İşte bunu benden asla isteme...*»

Eyüp, sadece hâlâ ona inanmakta sebat eden üç yakın arkadaşına derdini dökabiliyordu. Gönlünde hep Rabbine bağlı kalmakla beraber, dili zaman zaman feryatlarına mani olamıyor, onlardan bir teselli bekliyordu. Ah! biz anlayışsız insanlar, başkasının çarığıyla biraz yol tepmeden uluorta eleştirilerle dertlere dert katan bizler. Eyüp'ün candan sandığı arkadaşları da onu anlamadılar. Gönülden gelmeyen katı cevaplarla suçladılar Eyüp'ü. İşte o an çok değişik bir sızı duydu yüreğinde Eyüp, çibanlardan bin beter...

İyi günler gibi kötü günler de sayılıydı. Ve sonu geldi bir zaman vakit tamam olunca Rabbinin bildirdiği bir suyla yıkanan Eyüp bir anda yeniden doğmuş gibi oldu. Sınanma bitmiş, denemeleri yüz akıyla geçmişti. Şimdi artık bir başka azimle yeniden yola çıkacak ve önü tutulmayanlardan olacaktı. Çeliğe su verilmişti bir kere. Nitekim kısa günlerde etrafı inananlarla doldu taşı da Rabbi aldıklarını misliyle tekrar geri verdi. Sabrın timsali elçisine; daha nice hayırlara kullansın diye...

ÇEKTİKLERİNE DEĞMEDİ Mİ?

Cebraill'in Yaradan'dan getirdiği haberleri yaymakla görevlendirilen Hz Muhammed, Mekkelileri evrenin yegâne sahibi Allah'a inanmaya çağırıyordu. Mekke ileri gelenleri hiç hoşlanmamışlardı bu davetten. Eşi olmayan tek bir Allaha ibadet ne demektir? Ya putlar ne olacaktı? Kâbe'deki putlar Mekke'yi bir ziyaret şehri yapmıştı, onların sayesinde Mekke'ye para yağıyordu. Mücadele Peygamber için çok eziyetli oldu. Hakaretlere uğradı, alay edildi, hatta dövüldü. Ama o, kuru gürültüye pabuç bırakanlardan, bir çelmede yere yıkılacaklardan değildi. Göğüs gerdi her sıkıntıya kendisine inananlarla beraber.

O sıralarda gelen ayetler de peygambere sabretmesini, onları Allah'a havale etmesini öğütüyordu zaten. Sabrettikçe tek tek de olsa çoğalmaya başladı inananlar. Kötü yolu bırakmak istemeyenler, inananlar çoğaldıkça öfkeden kuduruyorlardı. Baktılar ki zorla Peygambere bir şey yaptıramıyorlar, bu defa onu dünya nimetleriyle yolundan döndürmeye çalıştılar. Para teklif ettiler, kadın teklif ettiler hatta kendilerine başkan bile yapmaya razı idiler. Peygamber onlara akılları sadece çıkar planında işleyen bu gafillere tek cümle ile cevap verdi.

«Bir elime güneşi, bir elime de ayı verseniz, yolumdan yine dönmem!...»

İnanmayanlar, Peygamberi yolundan çeviremeyeceklerini anlayınca ekonomik tedbirlerle bir avuç Müslümanı yok etmeyi akıllarına koydular. Onlarla alışverişi ve her türlü ilişkiyi kestiler. Hz. Muhammed ve arkadaşları Mekke dışında bir dağın deresine sığınmışlardı. Perişanlık ve yokluk anlatılacak gibi değildi. Üç yıl süren bu ekonomik kuşatmanın kaldırılma sevinci bitmeden, iki yeni acıklı olay Peygamberi ta derinlerinden sarsmıştı.

Her zor anında ona kol ve kanat geren amcası Ebu Talib'in ve kadınlığın timsali sevgili karısı Hatice'nin peş peşe ölmeleri...

Bu iki gerçek dostun kaybindan sonra Mekkelilerin eziyetleri daha da artmıştı. Hiçbir peygamber emir almadan şehrini terk edemezdi. Kendine kalsa bir günlük bile takati kalmamıştı. Nihayet Yüce Kattan emir geldi. Tek başına Taif'e gidecekti. Taife mi? İşte bu insan mantığına çok aykırıydı. Başka her yer olurdu ama Taif olamazdı. Havasının güzelliği ve meyvelerinin lezzeti ile Mekkelilerin bir sayfiye şehri ve Lât putunun merkezi olan Taif'te onu kim dinlerdi? Mekkelilerden ve kazançlarının elden gitmesinden korkmazlar mıydı? Ama emir emirdi. İnanıp, teslim olup yola çıkan, önündeki hayrı göremese bile sonundaki hayra güvenmeliydi. Ve bir an tereddüt etmeden yola koyuldu Hz. Muhammed. Daha Taif'in dış mahallelerinde taşlanarak kovuldu, şehre giremedi bile. Gerisin geri kan revan içinde Mekke'ye kaçarken Rabia oğullarına ait bir bostana sığındı da canını zor kurtardı. Mekke'lilerin kudretli kişilerinden olan bu kimseler Peygamberin korunmasına dair söz verdiler de, gelecek günlerde bir süre daha rahat nefes alabildi yüce haberci...

Bir asra varmadan İspanya'dan Çin'e kadar yayılan İslam dininin kader sayfalarından biri belliydi ki o bostanda yazılmıştı...

Taif'ten, bu cefalı dönüşte sığındığı bostanda bir asmanın altına yorgun uzanmış o yüce Peygamber gökyüzüne bakıp şöyle dua ediyordu.

«Yarabbi, kuvvetimin sonuna geldiğimi, çaresiz kaldığımı halk nazarında hor görüldüğümü ancak sana arz ederim, ancak sana şikâyet ederim. Ey merhametlilerin en merhametlisi, herkesin hor görüp de dalına bindiği çaresizlerin Rabbi sensin. Yarabbi eğer sana karşı bir suç işlemediysem, çektiğim hatalara, sıkıntılara aldırmam. Senin rahmetinden uzaklaşmaktan, senin emirlerinin dışına çıkmaktan yine sana sığınırım Yarab. Sen razı oluncaya kadar işte affımı diliyorum. Her kuvvet ve her kudret ancak sendendir Allah'ım... »

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:28

İYİLİKTE YARIŞMAK

Kasım 1981

- Onlar ki bollukta ve darlıkta Allah için harcarlar, öfkelerini yenerler, insanları affederler, Allah da iyilik edenleri sever.
(3/134)
- Dini yalanlayanı gördün mü? İşte o öksüzü iter kakar, yoksulu doyurmaya önayak olmaz. Şu namaz kılanların vay haline ki, onlar namazlarından yanılmaktadırlar. Onlar gösteriş (*için ibadet*) yaparlar. En ufak bir yardımı esirgerler.
(107/1-7)
- Ama hepsi bir değildir. Kitaplılar (*Yahudi ve Hristiyanlar*) içinde gece saatlerinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanan bir topluluk vardır. Allah'a ve Ahiret gününe inanırlar, iyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, hayır işlerinde koşuşurlar. Ve işte onlar iyilerdendir. Yaptıkları hiçbir iyilik inkâr edilmeyecektir. Şüphesiz Allah (*günahlardan*) korunanları bilmektedir.
(3/113-115)

Kuran-ı Kerim'de vermekten, iyilikten, cimrilik etmemekten sık sık bahsedilir. Yukarıda okuduğunuz ayetlerde iyilik konusunda olumlu ve olumsuz iki davranış sergilenmekte ve Yahudilerle, Hristiyanların da iyilerinin öbür âlemde mükâfatlandırılacağı müjdelanmaktadır. Yeri gelmişken biri Hristiyan diğeri Müslüman, iki iyi insanın öyküsünü sizlere tekrar sunuyor ve yazının sonunda Hz. İsa'nın ikinci gelişinde tüm insanları nasıl yargılayacağını Matta İncilinden aktarıyorum.

CENNET KÖŞKLERİNİN EN BÜYÜĞÜ

Bundan senelerce önce Beyazıt Caminin imamlarından, mana gözü açık, hayırlı bir zat şöyle bir rüya görüyor. Rüyasında cenneti dolaşmaktadır. Gerçekten din kitaplarında tarif edildiği gibi yemyeşil bahçeler, tatlı ve ılık bir hava, insana sadece rahatlık ve sükûnet veren bir manzara içinde yarı sarhoş bir hale gelmiştir. Bu tatlı sarhoşluk içerisinde gezintisine devam ederken, sağlı sollu bahçeler içinde boy boy irili ufaklı köşkların balkonlarında, yollarda, bahçelerde yüzleri pırıl pırıl her hallerinden sevgi ve huzur taşan, çeşitli ırklara mensup sarı, siyah, kızıl, beyaz birtakım insanlar onu içten bir gülümseyişle selamlıyorlar.

Hoca efendi sarhoşluğu ve mutluluğu daha da artmış bir şekilde yürümesine devam ederken, birden evvelce gördüğü köşklere benzemeyen, onlardan hem daha muhteşem ve şatafatlı, hem de çok daha büyük bir köşk dikkatini çekiyor. Gözünü bir türlü o köşkten ayıramıyor ve için içinde düşünmekten kendini alamıyor: «*Her halde*» diyor «*Bu köşk ya peygamberlerden birinin, ya da en azından bir veli veya evliyanın olsa gerek*».

Merakını yenemiyor, çekine çekine köşke doğru yaklaşıyor. Balkonda gülümseyerek onu seyreden köşkün sahibine bütün cesaretini toplayarak ismini, nasıl böyle bir köşke hak kazandığını soruyor. Balkondaki adam aynı tatlı gülümseyişle hoca efendiyi şaşkına çeviren bir tek kelime ile, kendini takdim ediyor «KİRKOR». Hoca efendi bu şaşkınlık içindeyken uyanıyor.

Ama bir türlü rüyanın tesirinden kurtulamıyor. Bilhassa peygamberlere, evliyalara layık gördüğü köşkün alelade, hem de gayrimüslim bir adama ait olması hocayı derin derin düşündürüyor. Ayrıca temiz gönlünden gelen ısrarlı bir ses hocaya, simasını bütün hatlarıyla hatırladığı ve hayali bir an gözünün önünden gitmeyen Kirkor'u aramasını emrediyor. Ara, ara, ara... Nihayet bir gün rüyadaki simanın aynısıyla karşılaşılıyor hoca efendi. Ufak bir hazır elbise dükkânının sahibidir bu. Çekinmeden giriyor dükkâna ve ismini soruyor. Cevap, beklediği gibidir «KİRKOR».

Konuşma şöyle devam ediyor:

- Kiliseye devamlı gider misin?
- Senede bir iki defa
- İyilik ve hayır işleriyle aranınız?»
- Fakirlere, bilhassa zavallı çocuklara hiç dayanamam.
- Mesela son zamanlarda böyle büyük bir iyiliğiniz falan oldu mu?

Kirkor, «*Bilmem ki, eğer iyilik sayılırsa, son Ramazan Bayramı arifesinde idi...*» diye başlıyor ve devam ediyor: «*Dükkânıma kılık kıyafetinden hali vaktinin yerinde olduğu* anlaşılan bir müşteri geldi ve 10 yaşındaki çocuğuna bayram için bir ceket almak istediğini söyledi. Yanında çocuğu olmadığı için boy boy ceketlerden oğluna uyan birini seçmesini söyledim. Fakat bir türlü karar veremiyor, uygun olmayan bir ceket seçmekten endişe ediyordu. O sırada adam, sokaktan geçen bir çocuğu işaret ederek, «*İşte oğlum da bu kadar*» dedi. Hemen çocuğu dükkâna çağırdık. Fakir sokak çocuklarından biriydi, üstü başı dökülüyordu. Kırk yamalı ceketini çıkartarak ona uyacak bir ceketini üzerinde provaya başladık. Yavruca ne yaptığımızı anlamadan tevekkülle neticeyi bekliyordu. Nihayet bir tanesi tıpatıp oturmuştu. Biz çocuğa, çocuk da aynada kendisine bakıyordu. Ne de yakışmıştı kerataya. Hadi yavrum, bitti işin, çıkar artık ceketini dedik. Çıkardı, yeni ceketini ve kırk yamalıyı tekrar geçirdi sırtına. Birden aynada yine kendini gördü ve öyle bakakaldı.. Gözleri bulutlandı, omuzları çöktü, sanki sırtına dünya yüklenmiş gibi eğildi kaldı bir müddet. Aynı his deryasına ben de dalmıştım çocukla beraber. Kafamda bir müspet, bir menfi fikirler kovaladı durdu birbirini. Sonunda kararımı verdim: «*Çıkar oğlum o ceketini tekrar*» dedim. «*Giy şu yeniye. Bu senin artık, giy güle güle bayramda*»

Yüzü öyle aydınlandı ve gözleri öylesine parladı ki, küçüğün, şaşkınlıktan az daha eski ceketini bile almadan fırlıyordu dükkândan.

PEYGAMBERİN MUHABBETİ

1940 yıllarında Ali Bey İstanbul'da bir manifatura tüccarıdır ve hali vakti de yerindedir. Dini inançları kuvvetli olmasına rağmen ancak cumadan cumaya namaz kılabilmektedir. Fakat çok iyi ve çok sevilen bir zattır Ali Bey.

Çünkü eli çok açıktır, yardımdan hayırdan bir an bile geri durmaz. O yıllarda bir gün Ali Bey yanında kâtibiyile beraber Kapalıçarşı'da kuyumcular çarşısından geçerken, bir kenarda mahzun mahzun duran çarşafli bir kadın ile genç bir kız dikkatlerini çekiyor. Kızın elinde bir gerdanlık vardır. Her ikisi de sanki dokunsanız ağlayacak bir durumdadırlar. Ali bey bir dertleri olduğunu anlayarak yanlarına gidiyor ve soruyor. Çarşafli ana, bir an duruyor. Tartıyor bir müddet karşısındakini... Bu şehir-i İstanbul'da herkesle de konuşulmaz ki, hırlısı var, hırsızı var. Nihayet emniyet etmiş olacak ki, anlatıyor derdini.

— Bu gerdanlık kızıma babasından kalan tek hatıraydı. Ama ihtiyacımız oldu işte, satmak mecburiyetinde kaldık. Dolaşmadığımız kuyumcu kalmadı. Sanki anlaşılmışlar gibi 100 liradan bir kuruş fazla veren çıkmadı. Hâlbuki en az bunun iki misli eder. Çaresizliğimi ucuza kapatmak istiyorlar. Paraya ne kadar ihtiyacımız olduğunu ise düşünen bile yok. Annesi konuşurken kızı sessizce ağlıyordu. Ali bey gerdanlığa bir de alıcı gözüyle baktı. Mücevherattan anlardı. Kadının söyledikleri doğrudu.

— 350 lira versem satar mısınız bunu bana, diye sordu.

Kız ağlamayı bırakmış, annesi de doğru mu duydum acaba diye bir an düşünmüştü. Tabii minnetle kabul ettiler. Sakın aklına bir şey gelip caymasın diye de oradan hızla uzaklaştılar. Fakat Ali Beyin içi rahat etmemişti. Yaptığı yardım bile değildi. Gerdanlık o kadar etmese bile nihayet yine de ona yakın bir değeri vardı. Ani bir kararla kâtibine emretti: «*Çabuk onları takip et, semtlerini, evlerini onlara sezdirmeden öğren ve bana getir.*»

Ali Bey ertesi sabah ilk iş olarak yanına gerdanlığı alıp, kâtibinin getirdiği adrese yollanmıştı bile. Burası iki katlı köhne bir ahşap evdi. Kapıyı çaldı. Üst katın cumbasından bakan ana, kapıda Ali Beyi görünce yıldırımla vurulmuşa döndü. İşte korktuğu başına gelmişti. Adam aldandığını anladığı için herhalde gerdanlığı iade edecekti. Allah ona bir gecelik saadeti bile çok görmüştü. Ama elden ne gelir, çarnaçar ana kız kapıyı açtılar. Ali Bey selam sabahtan sonra, hemen konuya girdi:

— Sizden ayrıldıktan sonra layıkıyla yardımda bulunamadığım için üzüldüm. Kâtibim vasıtasıyla evinizi öğrendim. Bana kendinizden biraz daha bahsetmenizi rica edeceğim.

Bir çırpıda anlattı kadın. Kızının çok küçük yaşta öksüz kaldığını onu bin bir meşakkatle büyüttüğünü, yakında onu evlendireceğini, konu komşu içine çıkabilmek için kızına çamaşır almak istediklerini, gerdanlığı onun için sattıklarını... Birkaç saniyelik sükûttan sonra Ali Bey:

— Çok rica edeceğim bu gerdanlığı benim düğün hediyem olarak kabul edin dedi ve ilave etti. Mademki yavrucağınızın babası yok, beni baba kabul edin. Müsaade edin de onu kendi kızım gibi evlendireyim.

Ana kız bir an öyle kalakaldılar, ifadesiz bir yüzle öyle şaşırılmışlardı ki, teşekkürü bile unuttular bir müddet. Ve Ali Bey sözünde durdu. Kızın hiçbir eksiğini bırakmadı. Kendi eliyle evlendirdi onu.

Düğünün yapıldığı gece Ali Bey şöyle bir rüya görmüştü: Rüyasında arş-ı âlâda bir düğün görüyordu. Davetliler yavaş yavaş düğün yerine gelmeye başlamışlardı. Belliydi ki düğün saati yaklaşmıştı. Ali bey, kimin düğünü bu, ben acaba niye geldim buraya, diye düşünürken gözü geline takıldı. Baktı ki gelin o evlendirdiği fakir kız değil mi? Ali bey bu şaşkınlığı üzerinden atmadan, daha büyük bir olay onu daha da şaşırtmıştı. Hz. Muhammed düğünün ev sahipliğini yapıyor, gelenleri o karşılayıp yerine yerleştiriyordu. Ali bey düğünü falan unutmuş, o mübarek peygambere dalıp kalmıştı. Hz. Muhammed telaşlıydı. Düğün saati geldiği halde henüz ortalıkta gelinin babası görünmediği için peygamber herkese onu soruyordu; Nerede kaldı, gecikti, artık gelsin diye. Nihayet geline sordu:

— Nerede kaldı kızım baban?

Gelin etrafına şöyle bir baktı ve koştu Ali Beye, tuttu elinden, getirdi Hz. Muhammed'in yanına:

— İşte benim babam bu!

Hz. Muhammed kollarını açarak öyle bir kucakladı, öyle bir muhabbetle sıktı ki, Ali Beyi, bütün vücudunun peygamberin sevgisiyle dolduğunu, tüm dertlerinden kurtulmuşçasına ruhunun hafiflediğini, saf bir çocuk sevincinin bütün benliğini kapladığını hissetti.. Rüyadan uyandığında, kalbi mutlu, gözleri yaşlıydı.

HZ. İSA'NIN SORACAĞI SORULAR

Matta İncili 25. Bap'da Hz. İsa'nın Dünyaya ikinci gelişi ve insanları muhakemesi aynen şöyle anlatılmaktadır.

- **Fakat insanoğlu (Hz. İsa), bütün melekler kendisiyle beraber olarak izzetiyle gelince, o zaman izzetinin tahtı üzerine oturacaktır. Bütün milletler onun önünde toplanarak, çobanın koyunları keçilerden ayırdığı gibi, onları birbirinden ayıracaktır. Koyunları sağına ve keçileri soluna koyacaktır. O zaman Kral (Hz. İsa) sağındakilere diyecektir.**

Ey sizler, Babamın mübarekleri, gelin, Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan melekûtu miras alın. Zira aç idim bana yiyecek verdiniz, susamıştım, bana içecek verdiniz, yabancı idim beni içeri aldınız, çıplak idim beni giydirdiniz, hasta idim beni aradınız, zindanda idim yanıma geldiniz.

O zaman Salihler ona cevap verip diyecekler;

- **Ya İsa, biz seni ne zaman aç görüp içeri aldık veya çıplak görüp giydirdik? Ve ne zaman seni hasta veya zindanda görüp yanına geldik? Kral onlara cevap verip onlara diyecek. Doğrusu size derim, mademki bu kardeşlerimden şu en küçüklerinden birine yaptınız, bana yapmış oldunuz.**

O zaman solundakilere şöyle diyecek:

- **Ey lanetliler, gidin yanımdan İblis ile onun adamlarına hazırlanmış olan ebedi ateşe gidin. Çünkü aç idim bana yiyecek vermediniz, susamıştım, bana içecek vermediniz, yabancı idim, beni içeri almadınız, çıplak idim beni giydirmediniz, hasta ve zindanda idim, beni aramadınız.**

O zaman, onlar da cevap verip diyecekler:

- **Ya İsa, seni ne vakit aç veya susamış yahut yabancı veya çıplak yahut hasta veya zindanda gördük de sana hizmet etmedik?**

O zaman onlara cevap verip diyecek:

- **Mademki bu en küçüklerden birine yapmadınız, bana da yapmamış oldunuz. Ve bunlar ebedi azaba, fakat Salihler ebedi hayata gideceklerdir.**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:29

HZ. SÜLEYMAN VE SİHİRBAZLIK

Ocak 1982

- Süleyman'a da şiddetli rüzgârı (*boyun eğdirmiştik*) ki o rüzgâr onun emriyle bulunduğu yerden, o mübarek kıldığımız yere götürürdü. Biz her şeyi biliriz. Şeytanlardan, onun için denize dala(*rak inciler çıkara*) n ve bundan başka işler gören kimseleri de (*onun emrine verdik*). Biz onları (*onun emri altında*) tutuyorduk. (21/81-82)
- Andolsun biz Davud ve Süleyman'a bir ilim verdik de onlar «Bizi inanan kullarından birçoğuna üstün kılan Allah'a hamdolsun» dediler. Süleyman, Davud'a mirasçı oldu. Dedi ki «Ey insanlar bize kuşların dili öğretildi (*mantığı*). Ve bize her şeyden (*bolca bir pay*) verildi. İşte bu, büyük lütuftur. (27/15-16)
- Süleyman'a da sabah gidişi bir ay (*ılık mesafe*) akşam dönüşü bir ay (*ılık mesafe*) olan rüzgârı boyun eğdirdik ve onun için erimiş bakırı da kaynağından sel gibi akıttık. Rabbinin izniyle cinlerden bir kısmı onun önünde çalışırdı. Onlardan kim buyruğumuzdan sapsa, ona alevli azabı tattırırdık. Ona dilediği gibi kaleler, heykeller, havuzlar kadar (*geniş*) leğenler, sabit kazanlar yaparlardı. «Ey Davud ailesi, şükredin.» kullarımdan şükreden azdır. (24/12-13)

Peygamber Hz. Süleyman'a tanrı katından üstün güçler verildiği, doğa kanunlarından bazılarının sırlarından haberdar edildiği yukarıdaki ayetlerde ortaya konmaktadır. Bu üstün güçler ve bilgiler sayesinde Hz. Süleyman rüzgâra hükmediyor ve uzak mesafeleri kısa zamanda aşabiliyordu. Kuşların dili, düşüncesi, his ve mantığı ona öğretildiğinden kuşlara isteklerini anlatabiliyor ve onları anlayabiliyordu. Doğal koşullarda süptil bedenlere sahip olduklarından bizim beş duyumuzun sınırı dışında kalan cinlerin, materyalize olmalarını sağlıyor, onların güçlerinden yararlanıp onları dilediği işlerde çalıştırabiliyordu.

Kuşkusuz bütün bunları kendisine Yüce Yaradan'ın verdiği özel güç ve bilgilerle yapabiliyordu. Bu güç ve bilgiler ona Gülyüzlü bir yol gösterici, bir peygamber olduğu ve insan kardeşlerini doğru yola yöneltebilmesi, onları Tanrı buyruklarına uygun bir yaşama kavuşturması için verilmişti. Yani hayır için, birlik için, barış için, sevgi için kullanılsın diye verilmiş ve Hz. Süleyman'da yaşamı boyunca böyle davranmıştı.

Ne var ki, Hz. Süleyman'ın ölümünden sonra insanlar arasından şeytanlık edip vesvese verenler ortalığa gerçek dışı haberler yaymakta gecikmemişlerdi. Hz. Süleyman'ın yaptıklarıyla, sihirbaz ve büyücülerin özel tekniklerle başardıkları arasında çok büyük farklar olduğu Hz. Süleyman'ın yaptıkları sihirbaz teknik ve bilgilerini kat kat aştığı halde, vesvese verenler Hz. Süleyman'ın ölümünden sonra onun bir peygamber olmayıp bir sihirbaz olduğunu etraflarına fısıldayıp, inananları doğru yoldan saptırmaya çabalamışlardı.

Bu konuya biraz sonra tekrar değinmek üzere Kuran-ı Kerim'in Neml suresinde kısaca anlatılan Hz. Süleyman'ın karıncalarla ve hüdhüd kuşuyla konuşması olayını, yeni bilgilerle genişletilmiş olarak Beyti Dost'un bildirisinden okumamız çok yararlı olacak.

- ❖ **Yolda idi ordusuyla o Ulu, hayır için bir vakitte. Bir hayli yol almıştı uzun, yorucu... Yolda idi o Ulu'dan çok küçük var edilmiş olanlar, insanların hayrına yol almışlardı bir hayli. Yolları çatıştı bir yerde, bir zaman. Ve o Uludan en küçük olan dedi ki ardından gelenlere «Sininiz, saklanınız, bulduğunuz girebileceğiniz yere. Geliyor büyükler, geliyor şimdi bizim şeklimizden şekli başka olup, onların hayrına var edildiklerimiz. Görmezler de, bilmezler de yollarında olduğumuzu eziliriz.»**

Uluların başında giden döndü ardına, baktı bir hayli yorulmuş yoldaşlarına dedi ki: «Durunuz! Görmediğiniz, bilmeden basıp geçeceğiniz öyle hayırlılar var ki yolumuzda, onların hayrına var edildik biz.» İşte o zaman, o en küçük olan duydu bu sözü o Ulu'dan. Ve dedi ki «YARAB! Sen bilirsin yalnız, hangimizi hangimizin hayrına var ettin.»

Bir zaman sonra yedi renk belirdi bir köşeden. Bir zaman sonra geldiler hepsi bölük bölük yanına varmış olanlar, Bizi Sevgisinden Var edenin. Bir zaman sonra hepsi toplandılar orada ve dediler ki «Secde edelim, kaybolalım Bizi Sevgisinden Var Eden'in önünde, bizi birbirimiz için var ettiğinden.»

Ulu olan şükretti, secde etti.. Küçük olan şükretti secde etti. Karıştı birbirine Ulu, küçük; küçük, Ulu... Ulu küçüldükçe yüceldi, küçük yüceldikçe küçüldü...

Aradan geçti bir hayli zaman; yedi renk kayboldu... Onlar için yola çıkıp yollarına varanlar döndüler geri. Küçükler ayrı yönden çıktılar yollarına, büyükler ayrı yönden. Ve bir ara baktı büyüklerin başındaki Ulu, bir eksik var aralarında.

Her zaman omuz başında giden, onunla birlikte, şekli şeklinden başka, rengi renginden ayrı, yönü yönüyle bir. Sordu: «Nerededir?» Kimse bilmedi gidenin nerede olduğunu, gidenin niçin çıktığını önceden yola.

**Bir zaman geçti, hayli bir zaman aradan. Döndü izinsiz yola çıkmış olan. Sordular o kuşa: «Nerede kaldın, niçin yalnız oldun?» diye. «Bir hayır için, bir hayra vardım öyle, sizden habersiz emir aldım. Şimdi siz benden önce çıkacaksınız yola, varacaksınız Sizi Sevgisinden Var etmiş Olan'ın yanına. Orada kalacaksınız hep. Ardınızdan türlü söz diyecek şimdi en yakın zannettikleriniz. Çizecekler üstünüze kara çizgiyi ya.. İşte ben, sileceğim o zaman o çizgiyi»
(C:155)**

Beyti Dost, bildirisinin sonunda hüdhüd kuşunun konuşmasını aktarıyor. Kuş bu konuşmasında Hz. Süleyman ve arkadaşlarının kendisinden önce ölüp Yaradan'ın katına varacaklarını ve onların ölümünden sonra en yakın zannettiklerinin bile türlü vesveselerle üstlerine kara çizgi çekeceklerini, kendisinin bu kara çizgiyi sileceğini söylüyor. Kuşun bu sözleri gerçekleşmiştir. Kara çizgiyi nasıl sildiği şimdi bilinmiyor. Belki de Hz. Süleyman'ı sihirbazlıkla itham edenlere karşı dile gelerek, kendi dilleriyle onlara yalancı olduklarını söylemişti.

Hz. Süleyman'ın yaptıklarının sihirbaz oyunu olduğunu fısıldayıp onun üzerine kara çizgi çekenleri aşağıdaki Kuran-ı Kerim ayetlerinden okuyalım

- **Süleyman'ın hükümranlılığı hakkında onlar şeytanların uydurdukları sözlere uydular. (Süleyman'ın sihirle saltanatını kazanmış olduğunu söyleyenler, büyü ile uğraşan şeytan ruhlu insanlar ve onları azdıran cinler idi. İşte onlar, bu gibilerin iftiralarına uyarak Süleyman'ı bir büyücü olarak tanımaya başladılar.) Oysa Süleyman (büyü yaparak) küfre gitmemişti. Fakat o şeytanlar küfre gittiler. İnsanlara, büyü ve Babil'de Harut ve Marut adlı meleklerle indirileni öğretiyorlar. Hâlbuki onlar «Biz bir fitneyiz (bu bilgi, sizin bunu kötüye kullanıp kullanmayacağınızın denenmesi için size öğretilmektedir. Sakın bunu kötüye kullanıp büyü yaparak) küfre gitmeyin demedikçe kimseye bir şey öğretmiyorlardı. Fakat bunlar, onlardan, erkekle karısının arasını açacak şeyler öğreniyorlardı. Ama onlar, Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar veremezler. Onlar kendilerine yarar vereni değil, zarar vereni öğreniyorlardı. Andolsun onu sa(tıp onunla çıkar sağlay)anın, ahirette bir nasibi olmadığını gayet iyi biliyorlardı. Vicdanlarını sattıkları şey kötüdür, keşke (bunu) bilselerdi. (2/102)**

Bu ayette Hz. Süleyman'ın ölümünden sonra vesvese verenlerce suçlandığı, gerçekte onun yaptıklarının sihirle bir ilgisi olmadığı vurgulanmakla beraber, sihrin ve Babil'deki Harut ve Marut adlı meleklerin öğrettikleri gizli bilgilerin gerçekliği de açıkça ortaya konuyor.

Yani gizli güçleri harekete geçiren birtakım sihir teknikleri gerçekten vardır. Bu sihir tekniklerinin bir kısmı el çabukluğu ve göz boyama gibi basit teknikler olmakla beraber, esas sihir veya büyü diyebileceğimiz daha karmaşık tekniklerle insanlar kendilerindeki, diğer insanlardaki, doğadaki bazı gizli güçlerden veya cinlerin güçlerinden yararlanarak çevrelerine zararlar verebilmekte.

Örneğin; karı ve kocanın arasını açacak olay ve duygular yaratabilmektedirler.

Babil'deki iki melek Harut ve Marut sihir tekniklerinin temeli olan gizli doğa bilgilerini, öğretirlerken, bu bilgilerin fitneye ve kötülüğe neden olabileceğini, bu bilgileri hayır yolunda kullanmalarını öğütlemekle beraber, insanlar bu öğütlere kulak asmamışlar, küfre sapıp bu bilgilerden yararlanıp, insanlara zarar verecek birtakım usuller, teknikler ortaya koyup, nesilden nesile bunları birbirlerine aktarmışlardır.

Kuşkusuz ki, sihir veya büyü tekniklerinin etki gücünün bir sınırı ve hududu vardır. Yani ancak cürmü kadar yer yakabilmektedir. Nitekim Hz. Musa'nın asasıyla başardığı işlerin sihir ve büyü'nün sınırını aştığını ilk anlayanlar, o devrin ünlü sihirbazları olmuşlar ve onun peygamberliğine ilk onlar inanmışlardır.

Ancak cürmü kadar yer yaksa da sihir veya büyü'nün insanlara zararlar verdiği, bedenlerinde, zihinlerinde ve birbirleriyle ilişkilerinde bozukluklara neden olduğu da bir gerçektir. Buhari ve Müslim'deki bir hadiste Lebid b. A'sam isimli bir Yahudi'nin Hz. Muhammed'e sihir yaptığı anlatılır. Bu sihir nedeniyle Hz. Muhammed hiç yapmadığı şeyleri yapmış gibi görmeye başlamıştır. Hz. Muhammed bu garip halin kendisinden geçmesi için Yüce Yaradan'ına yalvarıp yakardı. Nihayet iki melek gelip Lebid b. A'sam'ın yaptığı sihirden, sihirde kullandığı tarak, kıl ve hurma kabuklarından ve bunların Zi-ervan kuyusunda olduğundan Hz. Muhammed'e haber verdiler de, bunlar bahsedilen kuyudan çıkarılıp gömüldü ve sihrin etkisi de Hz. Muhammed'den bu suretle geçti.

Hiç şüphe yok ki Tanrı izin vermedikçe kimse kimseye ne zarar, ne de yarar sağlayabilir. Tanrı dilemeseydi, hiç O'nun Gülyüzlü Sevgili Peygamberine sihrin zerre kadar etkisi olabilir miydi?

Belki de sihir ve büyü'nün zararı insanlar tarafından daha bir anlaşılсын diye olay bizzat peygambere yaşatılmıştır. Bütün şerlerden, kötülüklerden olduğu gibi sihir ve büyü'nün şerrinden de ancak Bizi Sevgisinden Vareden, Yüce Tanrıya sığınabiliriz. Kuran-ı Kerim'de Felâk suresinde bütün şerlerden, büyüden, kıskanıp haset edenlerin kötülüklerinden Allah'a sığınmamız öğütlenir.

- **De ki: Sığınırım ben, karanlığı yarıp sabahı ortaya çıkarana, yarattığı şeylerin şerrinden, düğümlere üfleyip tüküren büyücü kadınların şerrinden. Ve haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden. (113/1-4)**

Yeri gelmişken Hârut ve Mârut isimli iki melekten biraz daha bahsedip, konumuzu tamamlayalım. Kuran-ı Kerim'de sadece okuduğunuz ayette isimleri anılan bu iki melek hakkında birçok söylentiler zamanımıza kadar anlatılagelmiştir. Bu rivayetlerden birinde bu iki meleğin yeryüzündeki insanların kötülüklerine, kan dökmelerine, Yaradan'larını inkâr edip küfre sapmalarına bir türlü akıl erdiremedikleri ve bunun nedenlerini şikâyet yollu Tanrı'ya sordukları anlatılır. Tanrı da onları insan olarak ve insanların koşulları içinde yaşayıp, sinansınlar diye dünyaya gönderir. Ve onlar da bu sinanmada başarısızlığa uğrarlar.

Dünya insanının zor koşullar içinde denendiklerini bu suretle bizzat yaşayıp anlarlar. Ve bir daha meleklerin arasına dönemezler. Kendilerine indirilen bazı ilahi bilgileri, kötüye kullanmayacaklarına söz veren insanlara öğretmekle görevlendirilirler.

Ancak yukarıda okuduğumuz ayette de ifade edildiği gibi (2/102) bazı insanlar sözlerinde durmayıp bu bilgileri sihir ve büyüde kullanırlar.

Harut ve Marut hakkındaki bu söylentileri geniş ölçüde doğrulayan Beyti Dost'un. bildirisini naklederek konumuzu noktalayalım.

- ❖ **Hani bir zamanda bir ikili vardı ya parlaklar arasında çok. Hani bir zaman neden ayrı tutulduklarını sorup yeryüzünde olanların ve dönmek istediler de sınanmak için onların yanına. Hani başaramadılar ya. Ve o zaman anladılar ayrı tutulmuşların ayırda oluş sebebini. Ve bir daha dönmek istedikleri halde eski yerlerine dönemediler. Ve onlar bir zaman için belli bir şeyi anladılar, belli bir şeyi bildiler ve sonra bildirme yolunda oldular. Bildirirken O'nun sevgisini, adını ve gerçeklerini andılar. (ÖGC:98)**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:30

BİLGİNLER VE DİNLER

Şubat 1982

- **Göklerde ve yerde nice ayet (*Tabiat kanunları*) var ki onların yanından yüzlerini çevirerek geçerler.**
(12/105)

Orta çağlarda Hristiyanların ileri gelen din bilginleri önemli bir konuyu tartışmak için bir araya gelmişlerdi. Toplantının amacı. «*Atın ağzında kaç dişi vardır?*» sorusunun cevabını bulmaktı. Ancak toplantılar birbirini kovalıyor yine de herkesi tatmin edecek bir sonuca ulaşamıyordu. Tevrat ve İncil'deki metinler didik didik edilmiş, Havarilerin mektupları, hayatları incelenmiş, azizlerin sözleri yeni baştan gözden geçirilmiş yine de bir ipucu bulunamamıştı. İşte böyle çaresizliğin arttığı bir sırada, bilgisine güvenemediği için o ana kadar sadece konuşmaları dinlemekle yetinen genç bir papaz şöyle bir öneride bulundu. «*Bütün kutsal metinleri inceledik bir sonuca varamadık. Aslında bu kadar yorulmaya da pek gerek yoktu bence. Bulalım bir at kafası, sayalım dişlerini; olsun bitsin bu iş!.*»

Bu bir öneri değil, bir bombaydı sanki. Ortalık birdenbire karışmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyor, hepsi de bu genç ve bilgisiz papazı alabildiğine eleştiriyordu:

- Ne demek bu?
- Kim papaz yapmış bu cahili?
- Gerçekleri kutsal metinlerin dışında mı arayacağız?

Ve el birliğiyle kapı dışarı ettiler bu bilim dışı konuşan cahil papazı. Yeniden daldılar kutsal metinlere, atın dişlerini bulmak için.

Bu temsili olay, Hristiyan Ortaçağ Avrupa'sının olaylara bakış açısını ve gerçeklerden nasıl yüz çevirdiklerini vurgulamak için anlatılır. Bilime, inceleme, araştırma ve deneye bu denli sırtını çevirdiği için Avrupa, tarih kitaplarından öğrendiğimiz kopkoyu karanlık bir ortaçağ yaşamaktaydı. Diğer yandan aynı ortaçağ, İslam dünyasında apaydınlıktı. Çünkü yukarıda okuduğunuz ve benzeri pek çok ayetle Kuran-ı Kerim'de, insanları, yeri, göğü, canlıları ve kendilerini incelemeye çağırıyor ve ancak böyle çalışılırsa gizli Tanrı yasalarının, tabiat kanunlarının bulunabileceğini söylüyordu.

Bu nedenle ilk Müslümanlar büyük bir öğrenme aşkıyla, önce o zamana kadar insanlar ne düşünmüşler ve bulmuşlarsa hepsini Arapçaya çevirip gerektiğinde yabancıların öğrencileri olup kendilerine mal etmişlerdi. Daha sonra da bilimin her dalında, kimyada, fizikte, tıpta, astronomide, matematikte, sosyolojide yetişen büyük İslam bilginleri yepyeni buluşlarıyla bugünkü modern bilimin ilk öncüleri olmuşlardı. Bu nedenle İslam tarihindeki MS 900 ile 1100 arasındaki 200 yıla "Altın Çağ" demişlerdi. Aynı yıllarda karanlık Ortaçağ Avrupa'sı atın dişlerini kutsal metinlerde arıyordu.

Ortaçağdan hemen sonra bu koyu karanlık dağılmış mıydı, Avrupa'nın üzerinden. Ne yazık ki, hayır!. Özünden saptırılmış, çıkar ve baskı aracı haline getirilmiş Hristiyan dini ve din adamları yine hür düşüncüyü, yeniliği, zincirleme gayreti içindeydi. Bundan çok değil, 360 yıl kadar önce ünlü fizik bilgini Galile, kendisinden 2000 yıl önce yaşamış Aristo'nun bazı fikirlerinden kuşkulanmak cüretinde bulunmuştu. Hristiyan bilginleri Aristo'ya bir ikinci İsa gözüyle bakarken ve onun düşüncelerini sanki ilahi kaynaktan gelmiş bir vahiy gibi tartışmasız kabul etmişken, Aristo'nun fikirlerinden kuşkulanmak gerçekten biraz haddini bilmemek oluyordu. Ama elinde değildi Galile'nin kuşku bir kere girmişti kafasına... Aristo, hiçbir deneye dayanmadan sadece akıl yoluyla bulduğu birtakım genel yargılardan yararlanarak cisimlerin düşmesiyle ilgili şöyle bir yasa ortaya koymuştu:

✓ *Yüksek bir yerden bırakılan ağır cisimler, hafif cisimlere nazaran daha hızlı yere düşerler...*

Söylentiye göre, Aristo, taş ve tahtayı aynı bir yükseklikten serbest olarak bırakınca, taşın daha önce yere düşeceği kanısındaydı. Ve işte Galile'nin kuşkulandığı buydu. Galile eline taş ve tahta parçaları alarak ünlü eğri Pizza kulesine çıktı ve gizlice deneyler yaptı. Gördü ki, kuleden aynı anda bıraktığı taş ve tahta parçaları yine aynı anda yere düşüyorlar. Deney her tekrarında aynı sonucu veriyordu. Nihayet gördü ki kuşkulanmakta gerçekten haklıymış. Her nasılsa Aristo yanılmış. Aslında uydurulmuş bir söylentidir bu. Galile eğik düzlemdeki hareketleri inceleyerek bu sonuca varmıştır. Vardığı sonuçları coşkuyla devrinin önde gelen din bilginlerine açıkladı. Hiçbiri kabul etmediler. Bu deneyleri bizzat onların gözü önünde yaptı, yine kabul etmediler ve dediler ki,

«Gözlerimiz yanılıyor. Aristo hata yapmaz!..»

Yine bunun gibi Aristo, Jüpiter gezegeninin uyduları olmadığını söylediği halde Galile kendi yaptığı teleskobunda bu gezegenin uydularını gördü. Din bilginleri kendilerine uzatılan teleskopa bakmaya bile gerek duymadan aynı sözlerle yanıtladılar Galileyi.

«Asla gördüğünüz doğru değildir, Aristo yanılmaz. Gözleriniz yanlış görüyor»

Hristiyan uluları nereden bulmuşlar bilinmez, dünyayı sabit, evreni onun etrafında dönüyor diye iddia ederler ve bunu dinsel bir inanç olarak yayarlardı. Tersini savunanlara dine ve Allah'a inanmıyor gözüyle bakılırdı. Galile, kendisinden 50 yıl önce «Dünya Dönüyor» dediği için Hristiyan din adamlarının yargılamasıyla ateşte yakılan Bruno'nun acıklı sonunu düşünmeden, dünyanın döndüğünü bilgiyle kanıtladı. Neyse ki iddiasını geri aldı da canını kurtardı.

Avrupa'da Galile'den itibaren 20. yüzyılın başına kadar her yeni buluş, eğer papazların dini bir hale soktuğu öğretilere aykırı ise, aynı tepkiyle karşılandı durdu. Fakat her defasında kuvvetini yitire yitire, evet buluşlar engelleniyor, yenilik köstekleniyordu ama gerçek er geç ortaya çıkıyor ve önce bilim adamlarında, sonra da aydın kitlede dini dogmalara ve bizzat dine karşı kuşkular gün geçtikçe artıyordu.

«Demek ki yüzyıllardır insanlara öğretilen şeyler gerçek değilmiş»

fikri, düşünen kafalara yerleşmişti bir kere. Bir adım daha atılıyor, Allah'da, peygamberler de, kitaplar da topyekûn reddediliyordu.

Aslında belki de en fazla gözyaşı döken ilahî âlemden olayları seyreden Hz. İsa idi. Çünkü o, ne taşın düşmesinden, ne Jüpiter gezegeninin uydularından, ne de dünyanın dönmesinden, hiçbirinden bahsetmemiş, sadece insanları mutluluğa ve hayra götürecektir ilahi kaideleri ortaya koymuştu. Mesih adına konuştuğunu söyleyen bu papazlar ordusu nasıl da Hz. İsa'nın gerçek sözlerinden sıyrılıp çıkıyor ve söylemediği şeyleri dini bir öğreti gibi halka sunuyorlardı. İşin kötü tarafı halk, papazlar tarafından kendisine ne söyleniyorsa din olarak onu kabul ediyordu.

Din adamlarının gerçeği bu şekilde çarpıtmaları Kuran-ı Kerim'de, şöyle anlatılır.

- **Onlardan bir grup var ki, Kitapta olmayan bir şeyi, siz Kitaptan sanasınız diye dillerini Kitaba eğip bükerek ve: «O, Allah katındandır» derler. Oysa o, Allah katından değildir. Bile bile Allah'a karşı yalan söylerler. (3/78)**

HİRİSTİYAN VE MÜSLÜMANLARIN LANETLEDİĞİ ADAM

Ne yazık ki Kuran-ı Kerim'in ve Hz. Muhammed'in bilim ve insanları araştırmaya yöneltici buyruklarıyla apaydınlık yüzyıllar, altın çağlar yaşamış İslam dünyasında, daha sonraları bu öğrenme ve araştırma aşkı küllenmiş, önce duraklama ve ardından da gerileme dönemlerinin gelmesi gecikmemiştir. Gerileme döneminde, aynı Hıristiyan Avrupa'sında olduğu gibi İslam dünyasında da bilime, ilerlemeye ve yeniliklere din adına karşı konmaya başlanmış din ve bilim kıyasıya bir çatışmaya itilmiştir.

Günümüzden 110 yıl kadar önce ünlü doğa bilgini Darwin'in, yirmi yıllık araştırmaları ve canlılar üzerinde yaptığı derin incelemeleri sonucunda kaleme aldığı bir kitaptaki yargıları, Hıristiyan din dünyasını yine allak bullak etmişti. Bu yargılar Müslüman ülkelere ulaştığında, aynı tepki ve nefret oralarda da görülmüştü. Darwin hayatın insanla başlamadığını, tek hücreden itibaren milyonlarca yılda gelişe gelişe ve değişik hayvan türlerinden geçtikten sonra insana ulaştığını ileri sürüyordu. Bu iddia Hıristiyan ve Müslüman din bilginlerince peşinen ve nefretle reddedilmişti. Zira kutsal kitaplardaki Adem ve Havva öğretisine aykırı buluyorlardı. Hâlbuki Tevrat'ın Tekvin kitabının birinci babındaki yaratılış kademeleri ile Darwin'in öğretisi arasında paralellik kurmak işten bile değildi.

Darwin, tekâmülün hayat savaşında zayıfların yok olması ile vuku bulduğunu söylüyor ve bu savaş sırasında türlerin kazandığı yeni organ ve düzeneklerin verasetle nesillere intikal edeceğini savunuyordu. Darwin'in bu tahmininin yanlış olduğu, üreme hücrelerine etki yapılmadıkça kazanılmışın verasetle yavrulara geçmediği bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Din adamları bu çürük noktalara parmak basacakları yerde, Darwin'i top yekûn reddetmekte direnip durdular. Bugün biyoloji biliminde Darwin teorisi kabul edilmekle beraber, yeni türlerin nasıl olduğu maddi olanaklarla bir türlü açıklanamamaktadır. İlahi bir müdahaleyi kabul etmeden de mutasyon diyerek geçiştirilen bu problemin çözülmesine imkan yoktur. Tek hücreden başlayan hayat tesadüflerin yardımıyla bugünkü durumuna gelmiş değildir. Her yeni aşamada ilahi idareci âleme mensup ruhsal varlıkların, meleklerin etkileriyle bu tekâmül zinciri bugüne kadar uzana gelmiştir. İşte Darwin'in de göremediği bu ruhsal varlıkların türden türe geçişte yaptığı müdahalelerdir.

Aslında, canlıların basitten karmaşığa ilk hücreden, gelişmiş hayvan organizmalarına doğru adım adım tekâmülü gerçekten vardır. Yani bütün bitki ve hayvan türleri ayrı ayrı, tek tek ve aynı anda yaratılmamışlardır. Fosil araştırmaları da, gelişmenin zaman içinde bir sıra izlediğini göstermektedir. Ancak basit bir türden, biraz daha karmaşık bir türün oluşması tesadüflerle olmamış, bizim melek dediğimiz yüce yönetici varlıkların üreme hücrelerine bilgiyle ve ince tekniklerle etki yapmalarıyla, türden türe geçişler sağlanabilmiştir. Nitekim bugün genetik bilginleri bunların çok basit örneklerini başarabilmektedirler.

Kuran-ı Kerim’de, tüm canlı hücrelerinin tek tek ve aynı anda yaratıldığını vurgulayan tek bir ayet bile yoktur. Ancak insanın doğrudan doğruya Yüce Yaradan tarafından çamurdan yaratıldığı, maymundan türemediği Kuran-ı Kerim ayetlerinde açıkça ortaya konmaktadır. Yani sadece insanın yaratılmasında bir ayrıcalık vardır.

Yaratılışın bir anda değil, bir sıra dahilinde olduğunu düşündüren ayetlerden biri şudur:

- **De ki: «Yeryüzünde gezin bakın (Allah) yaratmaya nasıl başladı... (29/20)**

Nitekim, bu türden türe geçişi savunan bazı İslam bilginleri de olmamış değildir. Elmalılı’nın Kuran-ı Kerim yorumunun 3434. sayfalarında İbni Tüketel’isfehanî’nin Fusus şerhinde bunu savunduğunu okumaktayız.

Aslında körü körüne ve top yekûn ret ve inkara gidilmeyip Darwin’in teorisindeki en çürük noktaya, her şeyi tesadüfe bağlayan düşüncesine karşı konsaydı, gerçek daha çabuk ortaya çıkacaktı. O zaman din ve bilim çatışması yerine, din ve bilim senteziyle karşılaşacaktık. Ve bundan da en karlı çıkan din olacak, bilimi ve aydınları bu denli karşısına almayacaktı.

Bundan hem din, hem bilim kazançlı çıkacaktı. Çünkü Einstein’ın dediği gibi,

«Bilimsiz din topal, dinsiz bilim kördür.»

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:31

DÜNYAYA DİREK OLANLAR

Mart 1982

- Biz onlara ayetlerimizi (*Tabiat Kanunları*) dış dünyada ve kendi içlerinde göstereceğiz...
(41/53)
- Göklerde ve yerde nice ayet (*Tabiat Kanunları*) var ki onların yanından yüzlerini çevirerek geçerler.
(12/105)

18. yüzyıl ortalarında İngiltere'de yaşayan Jenner genç bir tıp öğrencisiydi. Bir gün çalıştığı dükkâna alışverişe gelen bir köylü kızı söz arasında: «*Ben çiçek hastalığına tutulmam, çünkü evvelce ineklerden bana çiçek hastalığı bulaşmıştı, artık bir daha çiçek geçirmem*» demişti. Buna benzer sözler yıllar boyu inek sağan köylü kadınlar tarafından söylenegelmekteydi. Ancak kimse bunda bir doğruluk payı var mı acaba diyerek araştırmaya ve kendini yormaya yanaşmamıştı. Bu sözlere bir hurafe gözüyle bakılmış boş verip geçilmişti.

Ne var ki öğrenci Jenner bu kolay yolu seçmedi. Konuyu araştırmaya karar verdi. Meslektaşları kendisi ile alay ediyorlardı. Neredeyse vazgeçeceği bir sırada Londra'da büyük anatomist John Hunter'ın sözleri imdadına yetişti. «*Düşünüp durma, hemen denemelere koyul, sabırlı ol, titiz davran.*» Bu yüreklendirici sözlerle Jenner taşraya döndü. Deneyler yapıyor, düşünüyor ve araştırıyordu. Bu çalışmalarına durup dinlenmeden tam yirmi yıl devam etti.

Sonunda çiçek hastalığına tutulmuş ineklerin memesinden aldığı hastalıklı maddeleri insanlara bulaştırmak suretiyle çiçek aşısını buldu. Buluşuna o kadar inanmıyordu ki değişik zamanlarda kendi oğlunu üç defa aşıladı. Nihayet buluşunu 1798 yılında 70 sayfalık bir kitapta yayınladı. Kitabında 23 hastasında yaptığı aşidan bahsediyor, bu kişilerin hiç birinin ne bulaşma ne de enjeksiyon yoluyla artık bir daha çiçek hastalığına tutulmadıklarını delilleriyle gösteriyordu.

Kitabı umduğunun tam tersine hiç ciddiye alınmamış, aksine yine alaylarla karşılanmıştı. Hem de ne komik alaylar. Aşılanan çocukların yüzlerinin yavaş yavaş inek şekline dönüşeceğini, hatta boynuzları bile çıkacağını ileri sürenler çıkmıştı. Bu sözlerin etkisinde kalan halk, tek tük aşı yaptıranlara da saldırmaya başladığından zavallılar evlerinden çıkamaz olmuştu.

Ama aşı bir gerçektir. Ve gerçeğin yayılması bir süre için önlense de gerçek, yeryüzünde en büyük güç olduğundan er geç kendini kabul ettirecekti. Burada da yasa kendini kanıtladı. Önce yavaş yavaş sonra da çabucak çiçek aşısı uygulaması doktorlar tarafından benimsenmekte gecikmedi. "Allah'ın Kanunlarını" yüzünü çevirerek geçivermeden, çalışarak, didinerek, sabrederek bulmaya çalışan bir hayırlının sayesinde, dünyayı kasıp kavuran çiçek hastalığı illeti, bir daha geri dönmemesine artık dünyadan kovulmuştu...

ANTİBİYOTİK ÇAĞI

Dr. Alexander Fleming gece gündüz durmadan çalışıyordu. Akli fikri hastalık yapan bakterilerdeydi. Laboratuvarda aralıksız besiyerleri hazırlıyor, değişik bakteriler üretiliyor onları mikroskopta dikkatle inceliyordu. Ama uykusuz geçen gecelere rağmen hastalıkları iyileştirecek bir sonuca ulaşamamıştı. Ancak onun, bunca çabasını ödüllendirecek bir ilahi yasa imdadına yetişecekti. Hiçbir hayırlı emeğin karşılıksız kalmayacağı bir yasaydı bu. Bizce rastlantı denilecek bir olay vuku bulmasaydı Dr. Fleming'i bugün hiçbirimiz tanıyamayacaktık. Bu rastlantı bir çok hastalığa neden olan stafilokok mikroplarının üretildiği besiyerine yabancı bir takım mantarların kendiliğinden bulaşmasıydı.

Dr. Fleming, büyük dikkatle hazırladığı stafilokok besiyerinin tam ortasında mavi-yeşil bir hale gördüğü zaman doğrusu önce bayağı üzülmüştü. Bu davetsiz konuklar nereden bulaşıp böyle baş köşeye kurulmuşlar, bunca emeği boşa çıkarmışlardı. Ama Fleming gerçekte bir lütuf olan bu aksiliği sonradan değerlendirmesini, yine dikkati sayesinde bilecekti. Besiyerini çöpe atacağı yerde bu davetsiz konukları incelemeye başladı.

Ve hayretle gördü ki orta yere kurulmuş bu mavi-yeşil mantarların çevresinde bir beyazlık oluşmuş. Mikroskopla yaptığı incelemeler mutlu sonucu müjdelemekle gecikmedi. Besiyerine tesadüfen gelen ve Penicillin adı verilen küf mantarları hastalıklara neden olan stafilokok mikroplarının yaşayıp üremesine fırsat vermiyor, çabucak öldürüyordu. İşte kırk derde deva penicillin antibiyotiği böyle bir çalışma ve ilahi yardım sonucunda bulunmuş ve tıbbi tedavide büyük bir aşama olan antibiyotik çağı önümüze açılmıştı,

BOŞA GEÇEN BİR HAYAT

Tanrı yasalarını bulmak için bilimin her dalında böyle nice alın teri, göz nuru dökmüş hayırlılar gelip geçmiştir yeryüzünden. Bunların yanı sıra Tanrı'nın ahlaki yasalarını bilip bildiren ve bu uğurda hayatını ortaya koyan Gülyüzlü yol göstericiler ve onların izinden şaşmadan yürüyenler de madalyonun diğer yüzünü tamamlamış, bu suretle ilk ayette işaret edilen dış dünyadaki ve kendi içimizdeki Tanrı yasaları, yaşam bilgileri insanların yararına sunulmuştur. Dünyamıza hız kazandıran, uygarlıkların temellerini atanlar da hep bu insanlar olmuştur. Diğer taraftan kendilerine verilmiş üstün yetenekleri, imkânları ve zekâlarını sırf tembellikleri ve umursamazlıkları nedeniyle boşa harcamış ve hiç bir eser bırakmadan yeryüzünden esip geçmiş kişileri, çok daha fazla görmüştür dünyamız.

İşte büyük zekâ sahibi olarak şöhret yapmış çok yetenekli bir Fransız olan Benjamin Constant bunlardan biriydi. Akli ve yetenekleri sayesinde çok büyük işler yapabilecek durumda olduğu halde, yirmi yaşındayken baştan çıkmış, derbeder bir hayata koyulmuştu. Bir çok şeyler yapmaya karar verdiği halde bir türlü yapamıyordu. Soyadının anlamının tam tersine olan bu yaşantısı dolayısıyla herkes ondan "Constant the inconstant" yani "Sebatsız Constant" diye bahsediyordu.

Çok parlak bir yazı üslubu vardı. Büyük eserler yazmaya hevesleniyordu. Ama bütün yaptığı da bu heveslenmektir. Çok yüksek fikirleri vardı, ama hayatı da o nispette alçakça geçiyordu. Din hakkında bir kitap yazmaktayken kumar masalarından ayrılmak bilmiyordu. Hayatı entrikalar içinde geçiyordu. Bütün aklına rağmen o güçsüz ve kuvvetsizdi. Çünkü iyi şeylere, üstün şeylere, ahlaka, fazilete inanmıyordu

«Adam sen de! Şeref ve haysiyet de ne oluyor? Ne kadar yaşıyorsam, o kadar iyi görüyorum ki bunların hiç bir anlamı yok...» diyor ve ekliyordu. «Ben bu dünyadan sefalet ve ıstırapla birlikte bir gölge gibi geçip gidiyorum.»

İşte böylesine olağanüstü yetenek ve meziyetlerine rağmen hiç bir işte başarı kazanamamış, meyvesiz bir ağaç gibi çürüyüp, yıkılıp gitmişti yeryüzünden.

YERYÜZÜNÜN HALİFELERİ

Allah Kuran-ı Kerim’de,

«Ben sizi yerin halifeleri olarak yarattım» diyor.

Yani insanlara Tanrı adına dünyayı yönetmek hak olarak verilmiş, biraz düşünersek, Yaradan’ın bizlere tanıdığı bu yüce makamın karşısında ürpermemek olanaksız.

Neler gizli bu tek cümlelerin içinde;

«Sizi en mükemmel yarattım. Her şeyi sizin emrinize verdim. Yeri ve göğü bütün bereketleri sizlere cömertçe sunacak imkânlarla bezedim. Haydi! ey kullarım, işte bütün imkânlarıyla evren ve işte bütün gücünüzle siz, çalışın, düşünün, birleşin de dilediğiniz gibi yararlanın nimetlerimden cennete çevirin dünyayı»

diyor Âlemlerin Sahibi.

Ama biz rahatına ve işin kolayına düşkün insanlar, harikalar yaratabilecek aklımızı, sadece gündelik basit işlerde kullanıp, kendimizi hiç yormadan miskinlik içinde ömür sürer ve dara düşünce de «Adaletin bu mu?» diye kafa tutarız Yaradan'a.

Hız. İsa,

«Dileyin, size verilecektir, arayın bulacaksınız; kapıyı çalın size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur ve kapıyı çalana açılır» diyor.

Ama biz arayıp araştırmaz ve üstelik birbirimizle sonu gelmez boğuşmalara dalarsak ne yüzle Allah'tan yardım dileyeceğiz.

Aslında düzen öyle lehimize kurulmuş ki hayra doğru atılacak en ufak adım, mutlaka ilahi yardımlarla destekleniyor. Bakıyorsunuz karınca adımı, dev adımı haline gelivermiş. Ama put gibi olduğumuz yerde donup kalırsak, nemize yardım bizim.

Doğruluk, iyilik, çalışmak, bilgi ve sevgi diye isimlendirdiğimiz beş basamağın sadece bir basamağında bile gayret gösteren, karşılığını kat kat alıyorken, basamakların her birini tam yaptığımız, gerçek sevgiye ulaştığımız zaman Yaradan'ın bizlere verecekleri hesaba sığmayacaktır. Hele insanların büyük bir kısmı sevgi basamağına ulaşsın, Dünya Birliği kurulsun, “Göklerin Melekûtu”, (saltanatı, idaresi) yeryüzünde de hükmünü yürütsün o zaman O'nun rahmeti nasıl akacak yeryüzüne, yaşayanlar görecek.

O günlere tez ulaşmak için önce kendi imkânlarımızı sonuna kadar kullanalım, beş basamağı kendi gücümüzle tırmanmaya başlayalım, sonra O'ndan yardım dileyelim. Kendisi hiç bir gayret göstermeden yardım isteyenlere Beyti Dost şöyle sesleniyor;

❖ **Size bunların hepsini teker teker söyleyebiliriz. Sizde de zekâ var. Kendiniz bulmaya uğraşınız ki vakit kazanalım**

❖ **Size düşünmek için ne bulalım ki, ne söyleyelim ki, hazırca ona konmadan, konmayı düşünmeden kendiniz bulabilesiniz.**

Buna karşın, kendi sandalıyla düşünce denizine açılanları ise şöyle müjdeliyor.

❖ **Aranızda öyle şeyleri, öylesine düşünenler var ki, sizin için çalışmaktan kendimizi alamıyoruz.**

Behçet Kemal Çağlar'ın Kuran-ı Kerim'den ilham alarak yazdığı aşağıdaki mısralar bunların hepsini ne güzel özetliyor.

**Ey hazır imkânları harcayıp çiğneyenler
Sonra da «Allah bize yardım etmez» diyenler
Hiç akıl yormaksızın, hiç bir çile çekmeksizin
Hazıra konmak niçin, nenize yardım sizin?**

**Ne ektin ne biçsin?
Ne yapıp ne umdunuz,
Hiç bir hayra yaramaz bir berbat toplumsunuz...**

**Herkesin akıbeti yaptığı ile eş olur,
İyiye ışık olan, kötüye ateş olur.
İyiye sudan cömert, kötüye taştan katı,
Allah'ındır göklerin yerlerin saltanatı.**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:32

BÜYÜK PARLAK VARLIK

Nisan 1982

- Sana RUH'u sorarlar, De ki: Ruh, Rabbimin emridir. Zaten size (O'nun hakkında) az bir ilimden başka (bir şey) verilmemiştir. (17/85)

Hız. Muhammed devrinde yaşayan Museviler zor sorular hazırlayıp Peygamberi açmaza düşürmek hevesindeydiler. Arayıp araştırıp kendi kutsal kitaplarında çok az değinilmiş ya da hiç değinilmemiş üç soruda karar kıldılar. Peygambere Ashabı Kehf (yedi uyuyanlar), Zülkarneyn ve Ruh hakkında sordular. İlk ikisine cevap olarak çok geniş bilgi geldi Yüce Yaradan'dan. Bu cevaplar Kuran-ı Kerim'de Kehf suresinde uzun uzun anlatılmıştır. Ancak Ruh hakkında sadece yukarıda ayette okuduğumuz kadar bilgi verildi ve Ruhun Rabbin bir emri, O'nun «OL» demesiyle yarattığı, bir yüce varlık olduğu söylendi. Ve bu konuda insanlara az bir ilim verildiği de ilave edildi.

Burada hem soru hem de cevapta tekil olarak Ruhtan bahsedilmektedir. "Ervah" yani ruhlar denmemektedir. Belli oluyor ki genel anlamıyla tüm ruhlar değildir kastedilmiş olan. Aksine "RUH" diye isimlendirilen tek ve özel bir varlıktır bahis konusu olan. Nitekim aşağıdaki ayetlerde bu yüce varlıktan yine tekil olarak "RUH" diye bahsedilmekte ve O'na meleklerden bile bir üstünlük ve ayrıcalık tanınmaktadır.

- O gün RUH ve MELEKLER sıra sıra dururlar. Rahman'ın izin verdiğiinden başkası konuşamaz (konuşmasına izin verilen de ancak) doğruyu söyler. (78/38)
- Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. MELEKLER ve RUH o gece Rablerinin izniyle her iş için iner de iner. (97/3-4)

Yazının başında okuduğunuz ilk ayette "RUH" hakkında insanlara az bir ilim verildiği söylenmişti. Az da olsa bu konuda bir bilginin var olduğunu anlıyoruz bu ayetten. Öyleyse nedir bildiklerimiz? Aslında bu bilgiyi Kuran-ı Kerim yorumcularının ve gönül gözü açık tasavvuf ehlinin düşüncelerinde buluyoruz. Bunlardan bir kısmını Hasan Basri Çantay'ın Kuran-ı Hakim'in'den aktaralım.

Hazreti Ali, onun "RUH" adında büyük bir melek olduğunu söylemiş. İbni Abbas,

«O, kadir gecesinde inen meleklerin en büyüğü ve ulusu bir melektir... Allah onu Âdemoğulları suretinde yarattı» demiş.

Abdullah Bin Mesud'a göre ise,

«RUH, göklerden, yerden, dağlardan bütün meleklerden büyük bir melektir.»

(Hasan Basri Çantay'ın 17/85 ayetinin açıklaması)

78/38 ayetinin açıklamasında ise şunlar söylenmiştir.

«O öyle büyük bir melektir ki, arş müstesna olmak üzere Allah ondan büyük bir mahlûk yaratmamıştır (medarik) Bil ki, insan ruhlarının, bir demir nasıl mıknatısa doğru çekilip gidiyorsa, öylece cazibesine tutulduğu bir Hazret vardır. Orası beden gömleklerinden sıyrılan ruhların RUH-u AZAM (en büyük ruh) ile toplantısının yeridir... Orada tek bir şey gibi olurlar. (Şah Velîyullahi Dehlevî) Allah onu kendi nurundan âlemi de ondan yarattı. Varlık âleminin en şerefli, manevî mertebeye, kudretçe en yükseğidir. Ondan üstün bir melek yoktur. Hakka yakın olanların ulusudur o. Hak varlık değirmenini onun üstünde döndürdü.

(Abd-ül Kerîmî Ceylî)

BEYTİ DOST NE DİYOR?

- ❖ **Dünyayı o parlaklar idare ediyor. Dünya kuvvetini oradan alıyor. Siz kuvvetinizi kendinizde mevcut gıdadan zannediyorsunuz. Gıda topraktan toprak güneşten, o da başka varlıktan (En Büyük Parlak Varlıktan) alıyor.**

... Güneş de her verdiğini alır. Yalnız Büyük Parlak sadece verir, almaz.
(C:1)

- ❖ **En Parlak, emir alır. Uludur... Vazifesi çok, Küçük Parlakları idare eder.**
(C:4)

- ❖ **Arayınız, araştırınız, O'nun kadar güzel, onun kadar parlak bir ışık gördünüz mü? Sizin aradığınız her yanı doldurur. Siz onun, o sizin tıpkınızdır. İnmeyen ve çıkmayan yalnız odur.**
(C:26)

- ❖ **O önce, eşi olmayanı, yeri değişmeyi var etti sizi var etmek için.»**
(C:131)

Görülüyor ki Kuran-ı Kerim yorumcularının ve tasavvuf ehlinin söylediklerini Beyti Dost daha açık bir lisanla doğruluyor. Kuran-ı Kerim'in ve Beyti Dost'un bilgilerinin ışığında Büyük Ruh veya Büyük Parlak diye isimlendirilen, Allah'ın ilk yarattığı ve evreni de ondan var ettiği bu yüce varlık hakkında en güzel açıklamaları Dr. Refet Kayserilioğlu'nun "Seviniz, Birleşiniz, Bir Olunuz" kitabında buluyoruz.

DR. REFET KAYSERİLIOĞLU'NUN AÇIKLAMALARI

Şimdi bu açıklamaları okuyarak Büyük Parlağı daha yakından tanıyalım

- ✓ Dünya, güneş ve her çeşit varlıklar ve insanlar parlaklar tarafından idare ediliyorlar. Bu parlaklar, Büyük Parlağın yönetiminde, Yaradan'ın dileğine ve kanunlarına uygun olarak bu idareyi ve yönetmeyi yapıyorlar.

- ✓ Parlak varlıkların başkanı da En Büyük Parlak varlıktır. En Parlak varlık Yaradan'ın emridir. Doğrudan Yaradan'dan emir alandır. O almadan verendir. Parlak varlıklar, harcadıkları gücü Büyük Parlak varlıktan alırlar. İdare düzeninde Büyük Parlağa kadar yükselen bir hiyerarşi, bir kademelenme vardır. Asıl her şeyden sorumlu olan, her şeyi yöneten Büyük Parlaktır. Ama o da Allah değildir. Yaradan ondan da yukarıda olan erişilmez olandır. Önünde secde ettiğimiz, her şeyi Sevgisinden Var edendir. O, Büyük Parlak Varlığa kendinden güç vermiştir; yönetimi Yaradan'ın dileğine uygun olarak Büyük Parlak yapar. Kuran-ı Kerim'de bahsedilen Melei-alâ (Yüce Meclis) Büyük Parlaktan emir alır.
- ✓ Medyum, her celsede aynı şeyleri görerek Beyti Dost'un bulunduğu Parlak Yere kadar yükseliyor... Parlak yer yüksek idareci varlıkların bulunduğu, üstün bölgedir. Oraya nurlu bölge de diyebiliriz. Ortada Büyük Parlak Varlık ve çevresinde dönen, O'nun emrine tabi Parlak Varlıklar var. Orada her şeye hâkim olan Büyük Parlak Varlık var. Ona Büyük Ruh da diyorlar. Hepimiz ondan geldik, ondan parçalar taşıyoruz; Ondan devamlı tesirler ve emirler alarak yükseliyoruz. O bize lazım olanları, en hassas terazilerle tartarak, gerektiği kadar veriyor, ne fazla, ne az. Kaderimiz ve hayatımız ona bağlı. Ona gidiyoruz. En büyük emelimiz, Ona ulaşmaktır. Ona ulaşacağız. Büyük Parlak Allah mıdır? Hayır... O, emir alandır. Allah emir almaz. Ama o, doğrudan Yaradan'dan emir alıp, onları şaşmaz bir titizlikle uygulayandır. Parlak varlıklar, Büyük Parlağın emrindeki yöneticilerdir. İnsanların kaderiyle ilgili düzenlemeleri ve planları yapıp, insanların yükselmelerini ve arınmalarını, birliğe ulaşmalarını sağlamaya çalışanlardır. Beyti Dost, o parlak varlıklardan biridir. Dünyaya gerekli olan bilgileri getirmek görevi ona verilmiştir. Parlak âlemde gerilik söz konusu değildir. Oraya bir olmasını, kendindeki her şeyi dostuna vermesini bilenler ulaşabilirler. Orada ayrılık, yükseklik, alçaklık yoktur. Belki öndeki vazifeliler, arkadaki vazifeliler vardır.
- ✓ Büyük Parlak Allah değildir. Bazı yerlerde yaptığı işlere bakarak O'nu Allah gibi görenler olmuştur. Aslında insanların Allah'ta düşünebilecekleri bütün kudretleri elinde toplamış, kâinata hükmeden bir yüce varlıktır. Ama o, emir alandır, yeri değişmezler yeridir, Allah değildir. O da hepimizi Sevgisinden Var Eden tarafından yaratılmıştır. Doğrudan O'ndan emir alır, Yaradan'ın emirlerini kılı kırk yararcasına bir titizlikle hiç eksiksiz uygular. Büyük Parlak varlık âdeta Yaradan'ın yönetme ve yürütme aracı gibidir. İlk var edilen odur. İnsan Onan var edilmiştir. İnsanın özü, esası ondandır. O bizim, biz onun tıpkısıyız, çünkü özümüz mayamız ondandır. O arınmış, saf haldedir. Parlak ve en güzel bir ışık tarzındadır. Bizdeki ışık ise, maddi ilgilerle, isteklerle ve kopamadığımız küçüklüklerle kapalı haldedir. Arındıkça, temizlendikçe ona benzeyeceğiz. O en büyük bilgidir, en büyük sevgidir, en büyük güçtür. Mutasavvıfların fenafillah dedikleri mertebe, işte bu Büyük Parlağa ulaşmaktır... Büyük Parlak hem ruhumuzun, hem sevgimizin, hem bilgimizin kaynağıdır. Her şeyimizle O'na bağlıyız ve O'ndan devamlı alırız... Yücelerek, arınarak, bilgide, sevgide, çalışmada, iyilikte, dürüstlükte, hakka saygılı olmada yükselerek Büyük Parlağa ulaşılabilir. Ona ulaşanlar herkesle bir olmasını, kişiliklerini başkalarının kişiliklerinde eritmesini bilenlerdir. Ona ulaşmak, fenafillah mertebesine varmak, Yaradan'ın katına ulaşmak, İlahi İdare Mekanizmasına katılmak demektir. Oraya varanlar Yaradan'ın doğrudan huzurunda secde

edebilenlerdir, Ama doğrudan Yaradan'a ulaşmak kimseye nasip olmayacak sonsuz bir dilektir, ulu bir istektir. Yaradan'a ne kadar yakın olunursa olunsun, yine O'ndan sonsuzlar boyu uzakta olur varlıklar. Çünkü "O Erişilmez" olandır. Büyük Parlakta O'nun gücünden vardır. Parlaklığa ulaşanlarda da O'nun gücünden olur. "Enel Hak" (Ben Hak'ım, Allah'ım) diyen aslında «*Bende Yaradanın gücü belirdi*» demek istiyordu. Ama hazımsızlık etti şaşırdı, göklere erdim sandı. Yersiz, zamansız, yanlış anlaşılacak biçimde konuştu, başına bin türlü bela geldi.

Büyük Parlak hakkındaki bilgiler büyük bilgilerdir. Bu açıklamalar ışığında onu düşünmek ve sevmek gerekir. Onu seven, O'nun nurundan yaratılmış insanı da sever; insan, Yaradan'ın, Erişilmez Olanın Sevgisinden, Büyük Parlağın özünden yaratılmıştır çünkü. Büyük Parlağı bilmek ve tanımak Yaradan'a olan saygıyı sevgiyi azaltmaz artırır.. Büyük Parlak bilgisi, Yaradan'ın, Erişilmez Olanın yüceliğini daha çok gözler önüne serer. Büyük Parlağa, Melei-alâ'ya (*İlahi İdare Mekanizmasına, Yüce Meclise*) gösterilen saygı ve sevgi, aslında Yaradan'a yöneliktir.

Her insana gösterilen saygı ve sevgi bile, eğer insan bunun idrakinde ise, yine onlardan süzülerek Yaradan'a gider.

Yunus Emre'nin dediği gibi; «*Yaratılmışı severim, Yaradan'dan ötürü.*»

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:33

İNSAN ALAYA ALINMAZ

Mayıs 1982

- Ey inananlar, bir topluluk (*diğer*) bir toplulukla alay etmesin. Belki (*alay ettikleri kimseler*) kendilerinden iyidirler. Kadınlar da (*diğer*) kadınlarla alay etmesinler. Belki onlar, kendilerinden iyidirler. Birbirinizde kusur aramayın; birbirinizi kötü lakaplarla (*isimlerle*) çağırmayın. İnandıktan sonra kötü ad (*la çağırılmak*) ne kötü bir şeydir. Kim tevbe etmezse işte onlar zalimlerdir.
(49/11)

Bilindiği gibi Kuran-ı Kerim ayetlerinin tamamı bir defada, toptan Hz. Muhammed'e indirilmiş değildir. Yirmi üç yıllık peygamberlik hayatı boyunca kısım kısım vahyolunmak suretiyle Kuran-ı Kerim tamamlanmıştır. Pek çok ayet ise Hz. Muhammed'in veya çevresindekilerin başlarından geçen olaylarla ilgili olarak indirilmiş hem bu olaylara çözüm getirmiş, hem de bu suretle genel kurallar ortaya konmuştur. Açıklamada kolaylık sağlaması açısından ayetlerin hangi olay üzerine vahyolunduğunu bulmak için Kuran-ı Kerim yorumcuları çok çalışmışlardır. Yukarıdaki ayetin sebebi nüzulü (*iniş nedeni*) için birkaç olay birden sayılmaktadır.

Hz. Muhammed'in eşi Hz. Ayşe, peygamberin diğer karısı Huzeyme kızı Zeynep'i boyunun kısalığı dolayısıyla kınamıştı. Yine peygamberin eşlerinden Hz. Hafza ile Hz. Ayşe, peygamberin diğer eşi Ümmü Seleme'yi aynı şekilde kısa boylu olduğu için alaya almışlardı. Peygamberin eşlerinden Safiyye, Yahudi kökenli olduğu için diğer karıları kendisine

«Ey Yahudi kızı Yahudi diye laf atmışlardı.»

Safiyye, onları peygambere şikâyet edince Hz. Muhammed, Museviliğin kurucusu peygamberleri işaret ederek ne güzel cevap vermişti.

«Ey Safiyye, sen de onlara babam Harun, amcam Musa, kocam da Muhammed desene» demişti.

Peygambere en büyük kötülükleri yapmış olan Ebu Cehil'in oğlu İkrime Müslüman olmuştu. Buna rağmen bazı kimseler, babasını işaret ederek İkrimeyi

«Bu, bu ümmetin Firavununun oğlu» diye kötülemişlerdi.

İkrime de onları Peygamber'e şikâyet etmişti.

İşte yukarıdaki ayet bu olaylar üzerine indirilmiş ve insanların birbirleriyle alay etmeleri, birbirlerine vücut kusurlarından veya diğer özelliklerinden dolayı kötü isimler takmaları kesinlikle yasaklanmıştı.

Özellikle okul çağlarında beden kusurlarından dolayı kötü isimler takmak çevremizde çok yaygındır. Esasen kusuru nedeniyle zor bir yaşamı üstlenmiş olan çocukların, bir de arkadaşları tarafından alaya alınması, onlara hayatı yaşanılmaz hale getirmekte, günlerini zindana çevirmektedir. Hatta alaya alınmak, çokça vücut kusurlarından daha fazla yaralamaktadır onların körpe gönüllerini. Bu konuda yaşanmış ikisi olumsuz, biri olumlu üç örneği sunuyorum.

MOHİNİ

Ertan'ın tombul yanakları pancar gibi kızarmış, terden sıırılsıklam olmuştu. O iriyarı, göbekli vücudu sanki küçülmüştü. Amma da insafsızdı şu matematik hocası. Nereden bulup çıkarıyordu bu gün görmemiş çetin problemleri. İşte bir, iki üç...

Hiç birini bilememiş, kara tahtaya cevap namına tek satır bile yazamamıştı. Kaçamak bakışlarla sınıf arkadaşlarından istediği yardımlar da boşunaydı. Kısaca durumu berbattı Ertan'ın berbat! Oh nihayet mutlu an gelmişti. Hoca not defterine uzanmıştı. Kaç verirse versin aldırıyordu Ertan. Tek şu işkence bitsin de. Hoca, herkesin görmesini ister tarzda güzel bir sıfırı itina ile işledikten sonra davudi sesiyle gürlledi.

«Yazık be oğlum, sana verilen emeklere. Yiyip içmekten, göbek şişirmekten başka bir şey bilmez misin sen; tembel Mohini»

Filler için kullanılan bu son kelime, esasen lisenin en haşarı sınıfı olan 4-A'yı kahkahalara boğmuştu. Şişko, tombul, göbek, abal... bir sürü isimleri vardı Ertan'ın ama, şu hocalarının bulduğunu hiçbirisi daha önce düşünememişti. Tamam, cuk oturmuştu. Bundan sonra Mohini'ydı Ertan'ın adı. Ve füze süratiyle yayıldı Ertan'ın adeta alnına hakkedilmiş yeni markası. Bütün sınıf değil, kızlı erkekli bütün okul, tanımadıkları bile "Mohini" diye çağırıyorlardı onu.

Unutulmuştu esas ismi.

Ertan'a bu son ismiyle beraber vücudu da artık korkunç bir yük gibi geliyordu. Neydi onun çilesi? Her yerde alay, gülüşme, küçümseme... Küçük kardeşi bile kızınca "Mohini" diyordu ona!.

Ne ders çalışabilir, ne de topluluklara karışabilir olmuştu. Daha fazla çekilemezdi bu hayat... Yemekten içmekten kesildi Ertan. Tarifesinin iki üç misli de zayıflama hapları yutuyordu, hiçbir doktora danışmadan. Erisindi bir an evvel şu göbek, şu lopur lopur etler...

Ve Ertan inceldi, inceldi sarardı, soldu...

Anne ve babasının bütün ısrarlarına rağmen ayak diredi yememekte, içmemekte... Nihayet şiddetli bir tüberküloz aldı götürdü Ertan'ı aramızdan, Mohini namını bu geri gezegende bırakarak...

AKSAK TİMUR

Bülent Bey, önüne çıkan lostra salonuna aceleyle daldı. Sıra sıra dizilmiş kanepelerden boş olanına hemen yerleşip ayağını uzattı. İşi aceleydi. Ama aksilik, yavaşına çatmıştı boyacının... İki fırça sallıyor, bir duruyordu. Çabuk olmasını ihtar etmek için ilk defa boyacıya baktı. Hayret o da kendisine bakıyordu.

— Beni tanımadınız mı Bülent Bey?

Evet, bu gözler, bu zeki, manalı gözler hiç yabancı gelmiyordu ona. Ama çıkaramamıştı bir türlü...

— Ben Selahattin... Aksak Timur!

Selahattin mi, Aksak Timur mu? Kim tanımazdı onu lisede. Bu, sınıfın değil, okulun en zeki çocuğunu bilmeyen mi vardı? Ama ne olmuştu da bu olağanüstü insan buralara kadar düşmüştü? Şu gözler olmasa ona Selahattin demeye bin şahit isterdi.

Ve Bülent Bey acelesini unuttu. Uzun uzun eski günleri yad ettiler birlikte... Selahattin doğuştan topaldı. Küçük yaşlarında, neşesi, sevimliliği ve zekâsıyla topallığını çoktan unutturmuştu etrafına. Onu “Topal” diye çağırırlardı ama bu hemen hiç tesir etmezdi Selahattin’e. Tek sıkıntısı oyunlarda, koşularda arkadaşlarından geri kalmasıydı o kadar. Sınıflarını hep birincilikle, iftiharla geçe geçe delikanlılık çağına kadar sürdü Selâhattin’in bu mutlu hayatı.

Yaş dönümüyle birlikte herkes gibi Selahattin de yepyeni hislerle dolmuştu. Kız arkadaşları artık ona bambaşka görünüyordlardı. Konuşma konuları da değişmişti okulda. Sözler dönüp dolaşıp sevgililere, yeni başlayan aşklara, darılanlara, barışanlara geliyor, Selahattin 'in ince duygularla yüklü kalbi bu kervana onu da itiyordu. Bir, iki, üç... nafiye bütün teşebbüsleri boşa gidiyordu Selahattin'in. Arkadaşlık hududunu aşıp da sınıflarındaki hiçbir kız ona gönül vermemişti. Aslında Selahattin derslerdeki başarısıyla okulun gözbebeği idi. Zaten hem topallığını, hem de zekâsını dile getirmek için arkadaşları ona “Aksak Timur” ismini takmamışlar mıydı? Ama onun istediği şimdi bunlar değildi. Övgülere çoktan doymuştu o ...

Selahattin yavaş yavaş eski neşesini canlılığını kaybetti. Artık ders çalışmak da gelmiyordu içinden. Zekasıyla yine işi idare ediyordu ama, nerede o eski Selahattin!. Ve hiç kimse, sevgili hocaları dâhil, düşünmedi bu düşüşün nedenini, inmediler onun kırık gönlüne...

Bir değişiklik olsun diye başka okula geçti. Yine aynı durum, aynı şekle düşkünlük. Nerede gönül zenginliği, ruh yüceliğini arayan. Herkes “Almak” “Daha çok almak” yarışındaydı. Nerede “Vermeyi” düşünen. Okuyup da ne olacaktı, ne geçecekti eline? Selahattin soğudu insanlardan, toplumdan, istikbalden... Zannetti ki yüksek mevkilere geçmek, zirvelerde dolaşmak ona acısını daha da duyuracak, yalnızlığı daha da artacak...

Ve kaçtı ramp ışıkları altında yaşamaktan. Biraktı okulu. Sıradan adamların arasında kendini unutmak ve unutturmak için boyacılığı seçti Selahattin. Beyoğlu'nun arka sokaklarından birinde fırça sallıyor şimdi o; nerelere yükselebilecekken...

... VE İBRAHİM

- İbrahim sağa atla...
- İbrahim dikkat, şut çekiyorlar...
- İbrahim yat ayaklarına...

On bir ateş kulübünün çocukluk çağındaki süper futbolcularının sokak maçından yükseliyordu bu sesler. Ama neden hep kaleci İbrahim'e sesleniyordu çocuklar. İbrahim'in gözlerine dikkatle bakmadan verilemezdi bu sorunun cevabı... Çünkü İbrahim kördü. Hâlbuki o küçüklüğünde iri siyah gözleriyle mahallemizin en güzel çocuğuydu. Ne yazık ki menhus göz ağrısı azdıkça azmış iri siyah gözleri perdeleyivermişti bir daha görmemecesine...

Artık "İbrahim" değil "Kör İbrahim" di. Mahallede öyle çağırıyorduk kendisini, "Kör İbrahim» yukarı, "Kör İbrahim" aşağı... Oyunlarımızda, gezilerimizde hep kenarda kalıyordu zavallı. Bir körü kim kendi takımına alırdı?

Yine ona böyle kör kör diye seslendiğimiz bir günde, insandan, insan psikolojisinin derinliklerinden çok iyi anlayan ve gerçek bir din âlimi olan babam çekti İbrahim'den gayri bütün çocukları bir kenara ve tatlı tatlı anlattı bize, İbrahim'i korumamızı, ona kör demememizi...

İyiye de, kötüye de alabildiğine açık çocuk kalplerimizde şimdi tatlı meltemler esiyordu. Neydi o iyilik yarışı yarabbi! İlkın körü kaldırmıştık İbrahim'den. Kendi aramızda diğer İbrahimlerden ayırabilmek için "Gözü görmez İbrahim" diyorduk sadece...

Artık bütün oyunlarımızda İbrahim de vardı. Futbol maçlarımızda rakip oyuncular zaman zaman kaleci İbrahim'in kucağına nişanlıyorlardı topu; tutup da sevin sin diye Ve İbrahim hiçbir komplekse kapılmadan büyüdü aramızda. Hepimizden önce aşık oldu. Aşkına mukabele gördüğü hissini vermek için neler yapılmadı? Onun o günlerdeki giyim kuşam düşkünlüğünü bir görseydiniz. Her yüz metrede bir gıcır gıcır boyalı ayakkabılarını, cebinde taşıdığı kadife parçasıyla parlatmasına nasıl da gülerdik...

"Gözü Görmez İbrahim" karısıyla ve güzel çocuklarıyla mesut yaşadı.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:34

KURAN-I KERİM'İ OKUMAK VE ANLAMAK

Haziran 1982

- **Biz onu manasını anlayasınız diye Arapça bir Kuran-ı Kerim olarak indirdik
(12/2)**
- **Biz düşünüp anlamanız için onu Arapça bir Kuran-ı Kerim yaptık
(43/3)**
- **Biz onu (Kuran-ı Kerim'i) senin dilinle kolaylaştırdık ki düşünüp öğüt alsınlar
(44/58)**

Yıllar önce SEVGİ DÜNYASI'ndaki bir yazımda sormuştum, «*Yeryüzünde bugün en boynu bükük kitap hangisidir?*» Ve duraksamadan tek bir isim söylemişim, «*Kuran-ı Kerim !.*»

Biliyordum her gün milyonlarca Müslümanın namazın her rekatında bu kitaptan sureler okuduğunu...

Biliyordum bu kitabı binlerce ve binlerce hafızın baştan sona ezbere bildiğini...

Biliyordum kutsal gün ve aylarda Müslümanların kitabın tamamını okuyup hatim ettiğini...

Yine de bugün en boynu bükük kitap Kuran-ı Kerim demişim; anlaşılacak için okunmadığı, esaslı bilinip uygulanmadığı, yüzyılların karanlığında gerçek nuru örtülüp saklandığı için!

Oysa kitabın kendisi yukarıdaki ayetlerinde sadece ve sadece okunup anlaşılacak için gönderildiğini ve sırf bu nedenle Arapça olduğunu söylemektedir. Ve ne gariptir ki Arapça bilmeyen milletlerde bile bu ayetler, hep Arapça olarak okunduğundan kitabın anlamına bir türlü varılamamakta, sadece dinî bir sözlü musikinin mistik heyecanıyla yetinilmektedir.

Bir arkadaşım kayınvalidesine, ölenlerin arkasından defalarca okuduğu “Yasin” suresinin Türkçe anlamını bildirince karşılaştığı tepkiyi gülerek anlatmıştı. Yaşlı kadıncağz okuduğu surede efsanevi, akıl sır ermez şeyler bulunduğunu zannederken, herkesin anlayabileceği, özlü sade öğüt ve haberlere şaşırp kalmış ve sonunda,

«*Yok evladım*» demişti, «*Benim okuduğum Yasin*» bu değil!»

Kuran-ı Kerim'in en kısa, fakat büyük anlamları kapsayan "Kevser" suresi üzerinde düşünmüş, Elmalılı Hamdi Yazır'ın tefsirini incelemiş, yine de çözemediğim tarafları olduğundan tavsiye edilen Kuran-ı Kerim âlimlerine danışmak zorunda kalmıştım. Hiç yeniden düşünmek ve tartışmak gereğini duymadan kısaca cevap vermişlerdi bana: «*Elmalılı'dan daha fazla ne söylenebilir ki!..*»

Vaktiyle bir caminin arka bahçesindeki yeni yanmış gecekondunun kalan parçalarının yıktırılması için mühendis raporuna gerek duyulduğundan, yerinde incelemeye gitmiştik. Mahalle sakinlerinden, sakallı ve her halleri ile dinî bütün Müslüman oldukları anlaşılan şikayetçiler bizi çok geriden izlediklerinden, camiye biz daha önce varmıştık. Gecekondudan geriye fazla bir şey kalmamıştı. Fakat önemli olan o değildi. Cami duvarının bir kovuğuna kucağında çocuğu ile sığınmış, diğer çocuklarını ve kaynamakta olan tenceresini dışarda yağmurun insafına terk etmiş yangınzede kadıncağız bizi yerimize mıhlamıştı. Kocasını hapiste, dam yandı, şimdi nereye sığınacaktı bu kadın, çocuklarıyla?

İşlerini güçlerini bırakıp cami bahçesinin güzelleşmesi için çaba gösteren, aslında hayır niyetiyle hareket eden şikâyetçileri; önemli olanın cami bahçesi değil, şu kadın ve çocukları olduğunu, Peygamberin, komşusu aç yatan gerçek Müslüman değildir hadisini de hatırlatarak uyarmak istedim. Anlamsız, boş gözlerle yüzüme baktılar bir süre ve sonra içlerinden biri hepsine tercüman oldu «*Hangi birine yetişeceğiz?*»

Hâlbuki her gün okudukları Kuran-ı Kerim'de cami bahçelerinin güzelliğinden değil, yetimlerin, yoksulların, düşkünlerin haklarından bahsedilirdi defalarca. Günümüzün bu en boynu bükük kitabı gerçekte ne büyük çabaların eseriymiş. Peygamberin 23 sene boyunca kısım kısım alışı esnasında çektiği eziyetler ve zamanımıza kadar bozulmadan gelmesi için nice nesillerin gayretleri hesaba katılırsa Kuran-ı Kerim'e rahatlıkla «*Yeryüzünün en fazla emek verilen kitabıdır*» diyebiliriz.

Hiz. Muhammed'in her bir vahiy alışıta çektiği şu sıkıntıya bakınız.

«Vahiy alırken en önce vücutlarını bir titreme alırdı. Kendisini gam ve keder istila eder, yüzü kül gibi olur, gözlerini kapatır ve horultuya benzer şiddetli şiddetli nefes alırlardı. Şiddetli bir sure indiği zaman kendisi de surenin şiddetine uygun bir duruma girerdi»
(Buhari, Tecridi Sarih, Cilt 1. Sayfa 5)

50-60 yıl önce Amerika Birleşik Devletleri bütün imkânlarını kullanarak alkollü içkilere karşı şiddetli bir savaş açtı. Tedbirler, cezalar hiçbirini kâr etmedi. Sonunda pes etmek zorunda kaldı. Şimdi de sigara, eroin ve uyuşturucu maddelere karşı ümitsiz bir savaş verilmedi!.

Hiz. Muhammed döneminde yani Kuran-ı Kerim'in okunup anlaşıldığı ve getirdiği gerçeğin uygulandığı o olağanüstü dönemde, şimdi bazılarının çöl bedevisi diye küçümsediği Hiz. Muhammed, Kuran-ı Kerim gerçeğiyle koskoca Amerika'nın bin bir imkânıyla yapamadığının fazlasını başarmıştı. Hem de kızlarını diri diri gömen çöl insanlarını yirmi üç yıl gibi kısa bir süre içinde içkiden, kumardan, aşırı seksten, tembellikten, pislikten, maddeye düşkünlükten hepsinden sıyrıp kurtarmıştı. Elbette ki elde ettiği bu sonuç bütün çektiklerine değmişti...

Bugün ise Kuran-ı Kerim'in öz gerçekleri bir yana bırakıldığından bakınız İslami bilgi diye nelerle uğraşılmaktadır.

«Bütün yerler bir meleğin sırtı üzerindedir. O melek taş üzerindedir. Taş öküz üzerinde, öküz de bir taş üzerindedir. Ve taş balık üzerindedir. Balık su üstünde, su hava üzerinde ve hava zulmet üzerindedir. İbnî Abbas dedi ki; «Bütün yerler balık üzerindedir ve balık su üzerindedir balığın başı ile kuyruğu yine Arş'da buluşup cem olmuştur. Ve bu balığın tam vasfını Allah'tan başka kimse bilemez.»

(Envar'ül Aşıkın S: 31)

«Her meleğin 5 başı vardır. Her basın da sağı solu vardır. Her birinin başında da 9 ağız vardır. Mecmuu 63 eder. Bu 5 başı bu ağızlara zarp edersen 315 ağız eder. Her ağızda 3, bazen 5, bazen de 7 dil olur. 3 dil farz edersek o zaman her meleğin 945 dili vardır. Eğer 5 dil varsa o zaman 1575 dil olur. Eğer meleğin ağızında 7 dil varsa o zaman da 2205 dil vardır...

(Kitabul İbriz S: 151)

Bu bin bir emek mahsulü Tanrı kitabının sadece kalıbına gösterilen, şekli saygıyla yetinelim mi? Abdestsiz dokunulmaması, besmelesiz okunmaması, yüksek yerlere konması... Saygı gayretkeşlerinin yanında bunlar bile solda sıfır kalıyor. Vaktiyle bir İslami gazetede okuyucu uyarıda bulunuyordu. *«Yeni çıkan, 500 liralıkların arkasında İstanbul Üniversitesinin kapısının resmi var. Bu resmin üst kısmında Kuran-ı Kerim'den bir ayet yazılı. Cebinde bu paralar olduğu halde tuvalete gidenler günah işlemiş olurlar!..»*

Rahmetli Nurettin Topçu'nun şu sözünü nasıl hatırlamaz insan;

«Allah görünmedi, bilindi; Muhammed göründü, bilinemedi!»

NE YAPMALI?

2000 sene önce Hz. İsa, Tevrat'ın özünü bırakmış, kalıbına sarılmış Yahudi din adamlarına şöyle sesleniyordu.

- **Vay başınıza yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler. Çünkü nanenin, anasonun ve kimyonun ondallığını veriyorsunuz ve şeriatın daha ağır işlerini, adaleti, merhameti ve imanı bırakıyorsunuz. Onları yapmalı idiniz, bunları da bırakmamalı idiniz. Ey kör kılavuzlar, siz küçük sineği süzerek ayırırsınız, fakat deveyi yutarsınız.**

Lakin vay başınıza yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz göklerin melekûtunu insanların yüzüne kapıyorsunuz zira kendiniz girmiyorsunuz, girenleri de bırakmıyorsunuz ki girsinler...

Hız. İsa, bugün konuşsa belki aynı sözleri yine söyler, fakat sonu hariç;

«Girenleri de bırakmıyorsunuz ki girsinler.»

Çünkü o günlerde kutsal kitap sadece dar bir din adamları çevresinin tekelindeydi. Halkın gerek okuma-yazma ve dil bilgisizliği ve gerekse el yazısı kitap sayısının azlığı dolayısıyla dinin esas kaynağına ulaşması çok zordu. Bu nedenle sadece din adamlarının anlattıklarıyla yetinmek zorundaydılar.

Bugün durum tamamen tersinedir. Yakın zamana kadar bir engel olan dil sorunu da çözümlenmiştir artık. Pek çok Kuran-ı Kerim çevirileri var kitapçılarda. Belli konularda derinleşmek isteyenler için “Elmalılı Hamdi Yazır” ın dokuz ciltlik “Hak Dini Kur’ân Dili” tefsiri iyi bir kaynak olacaktır. Osmanlıca kelimelere alışık olmayanlar için bir Türkçe Osmanlıca lügat ve biraz da sabır gerekecektir. Kuran-ı Kerim çevirisi olarak Hasan Basri Çantay’ın üç ciltlik “Kur’an-ı Hakim ve Meali Kerim’i» ve Süleyman Ateş’in “Kur’ân Meali” tavsiye edilebilir.

Bir kolaylık daha var. Bazı ayetlerin anahtar kelimelerini bilmek ve anlamda daha derinleşmek gerekebilir. Arap harflerini bilmeden de bunu yapabilirsiniz. “Tibyan Tefsiri” isimli iki ciltlik kitapta Kuran-ı Kerim ayetleri Latin harfleriyle de yazılmıştır. Artık çeviriyi yapanlara körü körüne bağlı kalmadan sadece anahtar kelimeyi Arapça bilenlere danışmak kâfi gelecektir.

Kulüp köşelerinde kumar ve içki masalarında, televizyon ekranı karşısında öldürülen zamanımıza acıyalım artık. Fakir ülkemizin bin bir emek ve masrafla yetiştirdiği, halka önder olması gereken aydınların kendi uğraşlarının ötesinde yapmaları gereken en önemli şey, içinde büyüdükleri halkın inanç temellerini ana kaynaklarından incelemek, doğruları, asırların pasından, cahillerin safsatalarından, dinî geçim kaynağı yapmış muhterislerin elinden kurtarmak olmalıdır.

Milliyet gazetesinin 21 Nisan 1976 sayısında yayınlanan “Türk Toplumunun Sosyal Görünüşü” ile ilgili Peva araştırmasına göre Türk halkının yüzde 82.91’i dini inançları çok önemli buluyor. Bunların yüzde 93.1’i Tanrı’ya, yüzde 87.9’u Tanrı’nın her şeyi gördüğüne, yüzde 63.5’u öbür dünyaya inanıyor. Sayıların yüksekliğine dikkat ediniz. Yani, ülkemizde her 100 kişiden 83’ü dini inançlara en ön planda yer vermektedir. “Halk için ve halkla beraber” sloganını her gün tekrarlayan ve yol gösterici mevkiinde bulunan aydınların, çevrelerine buzdan bir duvar çekerek halkın inanç kaynaklarına sırt çevirmesi en başta bu .sloganlara aykırı düşmüyor mu?

Demem o değil ki, yanlış, doğru ayırt etmeden halk neye inanıyorsa hemen peşinden gidelim. Tam aksine, gerçeği araştırıp bularak, yanlışları doğrulardan ayırıp, hep beraber doğruya varalım diyorum.

Ön hazırlıksız Kuran-ı Kerim çevirilerini okuyanlarda umduğunu bulamamanın bir şaşkınlığı olduğunu biliyorum. Kuran-ı Kerim ayetleri Hz. Muhammed’in yaşantısıyla ilgili olarak olaylara yön verecek şekilde parça parça indiği için, Peygamberin hayatını ve o devrin şartlarını iyice bilmeden Kuran-ı Kerim’in anlaşılması güçtür. Önce Bodley’in ve Muhammed Heykel’in “Hazreti Muhammed Mustafa” isimli kitaplarını okumak çok yararlı olacaktır.

Araştırmaların sonunda birçok soruların cevabını Kuran-ı Kerim’den vermeniz çok kolaylaşacak. Ampülü bulan Edison’u, fizik bilgini Einstein’ı Afrika’nın ortasında doktorluk yapan Schweitzer’i Hristiyan’dır, Yahudi’dir diye bir çırpıda cehenneme göndererek akli tepetaklak edenlere Bakara 62 ve Maide 69’u okumanız yetecek.

- **Şüphe yok ki iman edenler ve Yahudiler, Hristiyanlar, Sabiiler bunlardan her kim Allah'a ve Ahiret gününe gerçekten inanır ve iyi işler işlerlerse elbette bunların Rableri yanında mükâfatları vardır, bunlara bir korku yoktur ve bunlar kedere uğratılacak değillerdir.**

Müslüman kelimesinin ve dininin Hz. Adem'den başladığını, inancı ve teslimiyeti belirten anonim bir kelime olduğunu Bakara 132, Ali İmran 67, Yunus 72, Yusuf 101... den öğrenince, hayrı ve iyiliği sadece bir devir ve zümrenin tekelinde göstererek aslında dinin özüne zarar verenleri yola getirmeniz kolay olacaktır.

«Kuran-ı Kerim'de her şey vardır»

Diyerek, Allah'ın sonsuz bilgisini bir kitaba sığdırmaya kalkanlara sadece Kehf 109'u okuyacağız:

- **De ki: Rabbimin sözleri için denizler mürekkep olsa ve bir o kadar daha mürekkep katılsa, yine Rabbimin sözleri bitmeden o denizler tükenir.**

Kuran-ı Kerim incelemesinden en büyük kazancımız « *Kuran-ı Kerim Muhammed'in uydurmasıdır* » diyenlere 1400 sene önce kimsenin bilemeyeceği, yakın zamanda bulunmuş bilimsel gerçekleri göstererek inancımızı sağlam temellere oturtmak olacaktır.

Birçok ayet bize Vahiy müessesesinin doğruluğunu ve dolayısıyla manevi âlemin, Allah'ın varlığını bir kere daha kanıtlayacaktır.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:35

EKİLEN ERGEÇ BİÇİLİR

Ekim 1982

- **(İş) ne sizin kuruntunuza, ne de kitap ehlinin kuruntusuna göre olmaz, Kim kötü bir iş yaparsa cezasını çeker ve kendisine Allah'tan başka ne dost, ne de yardımcı bulamaz. (4/123)**
- **Kim bir iyilikle gelirse, ona daha hayırlısı verilir. Kim de bir kötülükle gelirse o kötülükleri işleyenler ancak yaptıkları kadar ceza görürler (28/84)**
- **Allah gökleri ve yeri hak ile yaratmıştır. Ta ki her can kazancına göre karşılık görsün. Onlara haksızlık edilmez. (45/22)**
- **İyiliğin karşılığı, yalnız iyilik değil midir !... (55/60)**
- **Asra andolsun ki insan kayıptadır. Ancak inanıp iyi işler yapanlar, birbirlerine hakkı öğütleyenler ve birbirlerine sabrı öğütleyenler başka (yani ancak onlar kazançlıdır) (103/1- 3)**

İyiliğin, sadece iyilikten, kötülüğün ise yalnızca kötülükten doğacağı Kuran-ı Kerim'in pek çok ayetinde sık sık tekrarlanır. Davranışlarımızın sonuçlarıyla yeryüzünde karşılaşmadığımız, borcumuzu ödemediğimiz takdirde, ölümden sonra kesinlikle hakkın yerini bulacağı, herkesin yaptıklarının karşılığını orada bulacağı, bunun Yaradan'ın değişmez bir kanunu olduğu gerek Kuran-ı Kerim'de gerekse Hz. Muhammed'in hadislerinde defalarca vurgulanır.

Mesela bütün dinlerde şiddetle yasaklanmış olan intihar fiilini işleyerek yaşamlarına kendi elleriyle son veren kişilerin, yaptıklarının yanlarına kar kaldığını sananlar olabilir. Hz. Muhammed gerçek bir hadisinde ne şekilde intihar etmişlerse ölümlerinden sonra aynı ıstırapı sürekli yaşayacaklarını 1400 yıl öncesinden bizlere haber vermiştir. Nitekim bu hadisten hiç haberleri olmayan Hristiyan batı ülkelerinde, spiritüalistlerin ruh çağırma celselerinde intihar etmiş kişilerle yaptıkları konuşmalar, bu hadisi çarpıcı bir şekilde doğrulamıştır. Örneğin, ayağına taş bağlayarak denize atlayıp boğularak intihar etmiş kimselerin de ölümlerinden sonra bu boğulma olayını aynen yaşadıkları, diğer intihar olaylarının da aynen tekrarlandığı pek çok ruh celsesinde ortaya konmuştur.

Elbet ki bütün davranışlarımızın cevabı ölümden sonraya kalacak değildir. Bunların bir kısmının yaşarken de ödenmesi, bir kısmının ahirete bırakılması da olabilir. Şimdi ancak ekilenin biçileceğini, iyiliğin iyilikten, kötülüğün kötülükten doğduğu gerçeğini Buda'nın nasıl bulduğunu ve yeryüzünde cevabı alınmış iki yaşanmış olayı yeniden hatırlayalım.

Dilencilerin prens olmayı istediklerini çok görmüş, duymuşuzdur. Ama bir prensin sırf gerçeği ve bilgeliği elde edebilmek için dilenciliği seçmesine ne az rastlanmıştır. İşte İsa'dan 600 yıl önce Hindistan'da bir insanın isteyebileceği her şeye kavuşmuş olan bir Prens; sarayını, güzel eşini, yeni doğmuş çocuğunu, servetini, ünvanını, hizmetçilerini bir anda terk ederek fakir bir rahip kılığında yola koyulmuştu.

Dünyadaki ıstırapının sebebini bulmak ve hayatın büyük kanununu öğrenmek için yapmıştı bunu. Karşılaştığı herkese sordu aradıklarını. Hiçbir cevap onu tatmin etmiyordu. Kutsal kitap Vedaları tekrar tekrar okudu. Çünkü bütün gerçek bilginin Vedalarda olduğunu söylüyorlardı Rahipler. Onlarda da cevap bulamamıştı sorularına. Bir rahip değişik bir metot öne sürdü.

«Bilgiyi kazanmak için önce ruhlarımızı arındırmalıyız. Bunun için de bedenlerimize işkence etmeli, aç bırakmalıyız. Ruh ancak büyük ıstıraplardan geçtikten sonra arınır.»

Bu yol da denenmeye değerdi. Öyle yaptı Buda. Kendini öyle işkenceye soktu ki bir gün açlıktan bayıldı. Yeniden kendine gelince

«Bu yol da doğru değil» dedi «Çünkü ben bedenlen kuvvetlendikçe dünya ve din hakkında daha iyi, daha berrak düşünebiliyorum...»

İstirap nereden doğuyordu; insanlar iyi bir hayat geçirmek için nasıl yaşamalıydılar? Bunu yine öğrenememişti.

Buda, ikinci terk edişini yaptı. Gerçeği bulduğunda onları tekrar arayacağını söyleyerek bıraktı arkadaşlarını, rahipleri, fakirleri, dilencileri... Yeniden çıktı yola, yapayalnız... Günler, günleri, aylar ayları kovaladı, sayısız şehirler, ormanlar, nehirlerde dolaştı ve hep düşündü Buda. Bir gün bir yabani incir ağacının altına oturmuştu. Dedi ki kendi kendine

«Burada oturup şimdiye kadar gördüklerimi, öğrendiklerimi düşüneceğim. Böylece gerçeği bulacağım.»

Uzun bir zaman sonra bir gün birdenbire yüzü sevinçle parladı «Nihayet» diye bağırdı.

«Nihayet gerçeğin anahtarını buldum. Hayatın ilk kanunu şudur; iyilik iyilikten, kötülük kötülükten doğar.»

Bulduğu gerçeği büyük bir heyecanla arkadaşlarına anlattı. Dudak bükerek güldüler.

«Yeni bir şey söylediğini mi sanıyorsun.. Herkes bilir bunu» dediler. «Demek bunu herkesin bildiğini sanıyorsunuz» «Evet, tabi» diye tekrar etti rahipler.

«Öyleyse» dedi Buda «Neden kötülük bu kadar çok ve iyilik yok denecek kadar az, neden, hiç düşündünüz mü?!..»

Ve cevabını yine kendi verdi.

«Çünkü herkes bu gerçeği sadece diliyle söyler. Ama gerçekten bilen ne kadar az!..»

Buda, doğru düşünüyordu. Yakıcı olduğunu bildiğimiz ateşe hiç elimizi uzatır mıyız? Kötülüğün dönücü olduğuna, bize ancak kötülük getireceğine ateşin yakıcılığı kadar inanmış olsaydık, yanlış yolları böyle kolaylıkla dener miydik hiç!..

HZ. HAMZA’NIN ÖYKÜSÜ

Hiz. Muhammed devrinde Medine'deyiz. Bedir ile Uhud savaşı arasındaki senelerde henüz içki yasağı gelmemişken eğlenceli bir manzara seyrediyoruz. Peygamberin amcası ve Müslümanların ulularından Hiz. Hamza, şarkıcı hafifmeşrep bir kadınla içki âleminde. Kadının şuh kakhaha ve şarkıları evden dışarı taşıp sokaklara yayılıyor. Eğlencenin en coşkulu anında kadın, pencereden gördüğü iki deveyi işaret etti yanındaki erkeğe

«Şunların ciğerleri kim bilir ne nefistir. Şarapla da ne güzel gider!...»

O anda bu bir dilek değil, bir emirdir sanki. Hiz. Hamza, fırladı yerinden, boyunlarına yedikleri iki kılıç darbesi ile yerlere, serildi zavallı develer. Ve canlı canlı çıkarıldı ciğerleri, şarkıcı kadına sunulmak üzere...

Yakında yapılacak düğününün giderlerini karşılamak üzere gözü gibi baktığı develerini, boyunları kesilmiş, karınları yarılmış, boylu boyunca cansız yatarken gören peygamberin müstakbel damadı Hiz. Ali, gözyaşlarını tutamadı. Hele onları bir hiç uğruna bu hale getirenin amcası Hiz. Hamza olduğunu etrafındakilerden işitince üzüntüsü bir kat daha arttı. Ağlaya ağlaya şikayete gitti Hiz. Muhammed'e.

Peygamber olanları duyunca yanındakilerle doğruca içki âlemi yapılan eve yollandı. Müsaade isteyip hep beraber içeri girdiler. Peygamber, yaptıklarından dolayı Hiz. Hamza'yı kınamaya başladı. Hiz. Hamza içkiden ve hiddetten kıpkırmızı kesilmiş gözlerle peygamberi aşağıdan yukarı süzdü ve bakışını yüzünde noktaladı. Aynı hareketi iki defa tekrar etti. Nihayet küçültücü bir eda ile;

«Sizler babamın köleleri değil misiniz? »

Diyerek sert cevaplar vermeye başlayınca Peygamber, daha ileri gitmenin tatsız olaylara yol açacağını anladı. Herhangi bir fiili saldırı ihtimalini düşünerek geri geri uzaklaştı oradan, yanındakilerle beraber.

(Hadis; Buhari - Müslim)

Köprülerin altında bir süre daha aktı sular. Bedir'deki büyük bozgunu hazmedemeyen Mekkeliler, bütün güçlerini seferber ederek Medine'ye doğru yola çıkmışlardı. Müslümanlar da başlarında Hiz. Muhammed onlara doğru harekete geçtiler. Uhud'da çetin bir savaş başladı. Hiz. Hamza, olağanüstü yararlıklar gösteriyor, önüne geleni deviriyordu. Ama yine de ecelinin önüne geçemedi. Sırf onu öldürmek için pusu kuran vahşinin tam hedefini bulan mızrağı, hayat defterinin son noktası olmuştu.

Uhud kahramanı Hamza'sını, din yolunda büyük gayretler sarf eden ve şehit mertebesine ulaşan Hamza'sını Yüce Allah, bütün borçlarından temizlenmiş olarak yanına almak istemişti her halde.

Savaşın sonunda Hz. Hamza'nın cesedi bir vadide bulunmuştu. Ama tanınmayacak haldeydi. Mekke reislerinden Ebu Süfyan'ın karısı Hind bütün hıncını onun ölüsünden almak istercesine karnını deşmiş, ciğerini çıkarmış, yüzünü, gözünü yaralamıştı...

Yüce Allah Hz. Hamza'nın olduğu kadar Hz. Ali'nin develerinin de Rabbiydi ve onları da sevgisinden yaratmıştı...

VE ROCKEFELLER

Amerika'nın muazzam servetiyle ün yapmış ailesinin birinci ferdi John Rockefeller için hayatta bir tek gaye vardı. Her ne pahasına olursa olsun bol para kazanmak. İyi bir pazarlık haberinden ve kârlı bir işten başka hiçbir şey yüzünü aydınlatamazdı. Onu en çok üzen ise para kaybetmektir. Senelik gelirin 500 bin dolar olduğu sıralarda sigortaya boş yere 150 dolar kaptırdığı için hastalanıp yataklara düşmüştü. 33 yaşında ilk milyonunu biriktirdi. 43 yaşında dünyanın en büyük tröstüne sahip oldu. Önüne geleni yıkıp geçiyor, rakiplerini insafsızca eziyor, kimsenin gözünün yaşına bakmadan milyonlarına milyonlar katıyordu. Böylece büyük parasal başarılarla bir on yıl daha geçti. 53 yaşında Rockefeller kafasındaki bütün saçı, hatta kirpikleri, kaşları bile dökülmüş, anlaşılmaz sindirim sistemi hastalıklarına tutulmuş, rengini kaybetmiş buruşuk parşömen gibi bir cilt ve çökmüş omuzlarıyla bir mumyayı andırıyordu.

Bundan daha da kötüsü, etrafı dalga dalga bir nefret çemberi ile kuşatılmıştı. Kitaplar, gazeteler aleyhindeki yazılarla dolup taşıyor. Demiryolları ile gizli iskontolar yaptığı, rakiplerini nasıl mahvettiği bir bir ortaya dökülüyor. Pensilvanya eyaleti gaz madenlerinde çalışanlar onu dünyanın en nefret edilen adamı seçtiler. Ezip geçtiği kimseler resmini yaparak boynuna ip dolayıp astılar. Aslında bizzat kuru boynuna ip geçirmeyi ne kadar arzu eden vardı. Ateş püsküren mektuplar yazıhanesine yağıyor, ölümle tehdit ediliyordu.

Zavallı Rockefeller ektiğini biçiyordu. Bir yandan kasasına sapsarı altından seller akıyor, servetine haftada bir milyon dolar ekleniyor, bir yandan ise hastalığı sebebiyle bir dilencinin beğenmeyeceği yemekleri yemeye mecbur oluyordu. Ender rastlanabilecek bir samimi anında etrafındakilere «*Sevilmek istediğini*» itiraf ediyordu...

Rockefeller bu çift yönlü ıstıraba daha fazla dayanamadı. Nihayet insan olduğunu anladı. Düşündü, taşındı ve çıkış kapısını buldu. Hayatını tamamen zıt yöne çevirme kararına vardı. Artık bundan böyle sadece almaya değil, vermeye de çalışacak, etrafındakileri mutlu etmeye uğraşacaktı. Servetini dağıtmaya başladı. İlk başlarda kolay olmuyordu. Ama alıştı gitgide. Din kurumları, okullar, hayır dernekleri, para gerektiren işlerde ilk önce onu hatırlamaya başladılar. Bir kolej borcu yüzünden batacağını öğrendi, hemen imdadına koştu, Chicago Üniversitesini inşa etti. Zencilere, zenci okullarına yardım elini uzattı. Sağlık kurumlarına, tıp araştırmalarına olukla para akıttı..

Ve nihayet en büyük hayrını yaptı. Rockefeller müessesini kurdu. Bu tesis bugün de pek çok yararlı işe destek olmaktadır. Ya kasasına seller gibi altın akarken mutlu olamayan Rockefeller, paralarını böyle saçarken ne halde idi. Bir kelimeyle, mutluydu. Gençliğinde 150 dolar kaybettiği için hastalanıp yataklara düşen Rockefeller, mahkemece tarihte görülmemiş büyük bir para cezasına çarptırıldığı zaman gece rahat rahat uyumuştı.

Ve 53 yaşında mezarın eşiğine kadar geldiği halde, 98 yaşına kadar mutlu yaşamıştır.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:36

ARAMIZDAKİ PARLAKLAR

Aralık 1984

- **Sizin içinizde öyle bir topluluk bulunsun ki onlar herkesi hayra çağırınsınlar, iyiliği emretsinler, kötülükten vazgeçirmeye çalışsınlar. İşte onlar murada erenlerin ta kendileridirler.**
(3/104)

Hız. Muhammed'in hicretinden önce Medine'nin iki büyük kabilesi Evs ve Hazreç arasında kökleri yüzyıldan fazlaya dayanan şiddetli bir kin ve düşmanlık vardı. Hicretten sonraki yıllarda Yüce Yaradan'ın Müslümanları birlik ve beraberliğe çağıran kutsal ayetleri ve Hız. Muhammed'in örnek davranışları bu çok eskilere dayanan kin ve düşmanlık ateşinin adım adım küllenmesini sağlamıştı.

İşte kavga ve husumetin bir daha geri gelmeyeceğinin sanıldığı o günlerde, Evs ve Hazreç'den bir grup Müslümanın oturup tatlı tatlı sohbet ettiklerini gören Şemmas İbni Kays ismindeki ihtiyar Yahudi'nin kan beynine sıçramıştı. «Eyvah» demişti kendi kendine «*Bunlar böyle birlik ve beraberlik içinde oldukça Medine'de biz Yahudilere hayat hakkı hiç yok.*» Şemmas, hemen şeytanca planını uygulamaya koyuldu. Bir Yahudi delikanlısına «*Git! o sohbet eden gruba ve onlara Buas gününü ve o gün söyledikleri şiirlerden bazılarını bir hatırlatıver bakalım!..*» dedi.

Delikanlı, ihtiyarın sözlerini aynen uyguladı. Düşmanlık ateşi tamamen küle mi dönmüştü, yoksa ateş külün altında için için yanıyor muydu; şimdi belli olacaktı. Çünkü Buas, Evs ve Hazreç'in en son savaştıkları ve Evs'in galip geldiği bir günün adıydı. Olanlar ihtiyar Yahudi'nin beklentisini doğruladı. Evs ve Hazreç'liler arasında yavaştan başlayan tartışma, çabucak meydan okumaya dönüşmüş ve en sonunda yeniden silah silaha bir çatışma gün ve yerinin tespitine kadar tırmanmıştı. Bir kıvılcım, ateşi alevlendirmeye yetmiş de artmıştı bile.

Peki, ateş yangına dönüşecek miydi? Eğer aralarında yukarıdaki ayette belirtildiği gibi hakka ve iyiliğe çağıran, kötülükten vazgeçirmeye çağıran bir Gülyüzlü haberci ve onun gönül güzeli yardımcıları bulunmasaydı; bu bin bir emekle sağlanmış dostluk ve kardeşliğin, eskisi gibi kavga ve düşmanlığa dönüşmesi bir an meselesi olurdu.

Ama haberi hemen alıp bir grup arkadaşıyla aralarına gelen Hız. Muhammed'in etkili sözleri ve onlara yeniden hatırlattığı Tanrı sözleri hepsini gafletten uyandırmış ve nasıl bir vesveseye kurban olmak üzere olduklarını anlayıp, eskisinden daha üstün bir birlik ve beraberlik içinde olmaya söz vermişti. Eğer o gün orada tutuşturulan fesat ateşi, hayrın ve iyiliğin davetçileri tarafından anında söndürülmemiş olsaydı, ne Medine'de dört bir tarafından kuşatılmış düşmanlarına karşı koyacak güçleri, ne de dinlerini başkalarına yaymalarında örnek sayılacak birlik ve beraberlikleri ellerinde kalacaktı.

Bir de günümüze bakalım. Günümüzün İslam ülkelerinde yukarıdaki ayette emredildiği gibi, insanları hayra, iyiliğe, dostluğa, kardeşliğe, barışa çağıran söz sahibi kişiler, etkili gruplar var mı, bir arayalım. Ne yazık ki bulamıyoruz.

Koskoca iki İslam, üstelik birinin başında İslam'ı temsil ettiğine inanılan kişilerin bulunduğu iki ülke, İran ile Irak yıllardır amansızca savaşıyor. Onları doğru yola getirecek, onlara doğruyu gösterecek hiçbir etkili İslami grup veya kurum ortalıkta gözüküyor. Nükleer bir yok olmanın eşiğine gelmiş insanları hayra, iyiliğe, dostluğa çağırarak, kötülükten vazgeçirecek İslami gruplar ve öncüler şimdi görev yapmayıp da ne zaman yapacaklar diye sormayacak mıyız?

Haydi, dünya çapındaki görevden vazgeçelim. Hiç olmazsa ülkemiz çapında birlik ve beraberlik gayretlerini beklemek hakkımız değil mi? Ama ne görüyoruz? O 1969 yılının ilk aylarında Taksim meydanında yaşanan kanlı pazar gününü bir hatırlayalım!

Sabah namazını, koyunlarında taş ve sopalarla Dolmabahçe Camiinde kılan kışkırtılmış gafiller, o gün Taksim meydanında kendilerine düşman diye tanıtılan kardeşlerine saldırmışlar, nicelerini yaralayıp, nicelerini öldürmüşlerdi. Hani neredeydi, doğrunun ve basiretin sesi. Ertesi gün ve diğer günler hiçbir İslam otoritesinin hiçbir İslam kurumunun olayı kınayan, lanetleyen, camilerin savaş değil, barış mabedi olduğunu hatırlatan gür sesi ortalıkta görünmemişti. Ne bir ses, ne bir nefes.

Hâlbuki her gün huşu içinde okunan ve dinlenen Kuran-ı Kerim'de, Tanrı onlara kötülükten vazgeçiren, hayra çağıran topluluklar kurun diye emredip duruyordu! İslam ülkelerinde varlığını görmediğimiz etkilerini duymadığımız böyle öncü kişi ve kuruluşların, çok şükür ki dünyamızda az da olsa, örnekleri var. Üzerinde rahatça dolaştığımızı defalarca yok edecek hidrojen bombalarının yığıldığı, bir dehşet dengesinin sivri ucunda yaşandığı şu zor yıllarda, insanlığı bu korkunç akıbete karşı uyaran ve onları birbirini anlamaya, dinlemeye çağıran etkili kişiler şükrederiz ki yılmadan çaba gösteriyorlar.

Bunlardan biri 14 yıl önce aramızdan ayrılmış, diğeri yaşamakta olan ikisini yeri gelmişken yeniden analım.

BERTRAND RUSSELL

İngiltere'nin soylu bir ailesinden gelen Lord Bertrand Russell, suya sabuna dokunmadan çok rahat bir hayat yaşama imkânlarıyla donatılmıştı. Soylu bir ailesi, dört dörtlük bir eğitimi, üstün bir zekâ ve yeteneği, onu dünya nimetleriyle burun buruna getirmişti. Ah şu insan sevgisiyle dolu yüreği, doğruyu söylemeden duramayan dili, bulduklarını başkalarıyla paylaşmaya kullandığı kalemi olmasaydı.

Daha Birinci Dünya Savaşının patladığı, İngiltere'nin savaşın taraflarından biri olduğu yıllarda, onun bu başını derde sokmaktan çekinmeyen, doğrucu tarafı ortaya çıkmıştı. Russell, savaşa karşı çıkıyordu. Bu yüzden çevresinin nefretini kazanıyor, büyük para ve hapis cezalarına çarptırılıyordu. Ama onu yine de yolundan döndüremiyorlardı.

Hâlbuki Cambridge mezunu, hayranlık uyandıran felsefe ve matematik kitaplarının yazarı, Royal Society üyesi bu ünlü kişi, diğerleri gibi olup, yani bir mezar taşının suskunluğunda gününü gün etmeye baksaydı, kimsenin onunla uğraşmaya niyeti olmayacaktı.

Russell hapisten çıktığı 1920 yılından öldüğü 1970 yılına kadar elli yıl boyunca hiç durmadan bilim, ahlak, din, toplum, felsefe, eğitim, demokrasi, savaş ve barış gibi çok değişik konularda doğru bildiği fikirleri, peş peşe çıkardığı kitaplarıyla insanlığa, duyurdu. Ve doğaldır ki, çevresine aynı görüş ve duyuşta yığınla insan da toplanmakta gecikmedi. Özellikle 1960'lı yıllarda savaş düşmanlığı ve nükleer bombaların kullanılmaması yolundaki çabaları dünyanın her tarafından taraftarlarını arttırdı. Bugün de onun fikirleri insanlık dostlarına ışık tutuyor.

Beyti Dost, öncü kişileri,

- ❖ **Sizin aranızda da parlaklar vardır. Onlar kendini bilgiye verenlerdir. Hükmedenler hakkında hüküm verenler de onlardır.**

Diye tarif eder. İşte kendini bilgiye vermiş, etrafını aydınlatmış kişilerin önde gelenlerinden biri olan Russell'in yol gösterici bir kaç düşüncesi.

- ✓ **Kötülükler hala yaşıyor. Çünkü insanların yüreklerinde kötülüğe giden ve başkalarını mutlu kılma isteğine yanaştırmayan tutkular var. Modern tekniğin güçlükleri ile birlikte yeni Dünyanın bütün derdi bence, insan türünün psikolojisinden, insan türünün kötü tutkularından gelmektedir. Yeni ve iyice bütünleşmiş bir dünyada mutlu olabilmek için, ne kadar nefret de etseniz, komşumuzun da mutlu olmasına katlanmanız gerçekleşirse, daha da iyi gerçekleşirse.. Bütün bunlar gerçekleşirse, şimdiye kadar var olmamış daha mutlu bir dünya kurulabilir.»**
- ✓ **Bundan ötürü, işbirliği yapmak, yarışmaktan daha önemlidir ve komşumuzu sevmek, sadece kiliselerin sözle aşılacakları bir ahlâk ödevi değil, kendi mutluluğumuz açısından en akıllıca bir davranıştır**
- ✓ **İnsanlığın bir aile olduğunu, hep birlikte mutlu, ya da mutsuz olacağını aklınıza koyarsanız, bu gücünüzü iyiye kullanabilirsiniz. Büyük yığınların yoksulluğu üstüne kurulmuş bir anlık mutluluğu sağlayabileceğiniz günler geçmiştir. O zamanlar geçmişte kaldı. İnsanlar katlanamaz artık buna ve mutlu olmak isterseniz, başkalarının da mutlu olduklarını öğrenmeye alışmak zorundasınız.**

Eğer insanlar akıllıca eğitilirlerse, daha anlayışlı olurlarsa, kendi mutlulukları için başkalarının da mutlu olmasını kaçınılmaz bir koşul saymakta güçlük çekmezler. Zaman zaman hayalimde, hepsi gülbüz, hepsi akıllı, hiçbirisi ezmeyen, hiçbirisi ezilmeyen bir mutlu insanlar dünyası gördüğüm oluyor. Bir dünya ki, orada insanlar ortak çıkarlarının, kendi çıkar çabalarından daha ağır bastığı bilincine varmışlardır. İnsan zekâsının ve hayal gücünün yarattığı gerçekten parlak olanakları gerçekleştirme çabasındadırlar.

Böylesi bir dünya, insanlar olmasını isterlerse olabilir ve eğer olursa, gerçekten olursa çok daha şerefli, çok daha mutlu, bundan önce görülmedik hayaller ve mutlu coşkularla dolu bir dünya olur bu.

ANDREI SAHAROV

Sık sık gazetelerde ismi geçen ama yurdumuzda pek az kişinin fikirlerine eğildiği bir büyük Rus bilim ve düşünce adamıdır Saharov. Dünya bilim adamlarınca “Hidrojen bombasının prensibinin bulucusu” olarak kabul edilen bu olağanüstü zekâ ve yeteneğe sahip kişi de, Russell gibi «*Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım*» görüşünde olmadığından, herkesin imreneceği itibarlı bir lüks yaşam yerine bugün Rusya’nın bilmem neresinde bir sürgün hayatının binbir mihnetiyle yaşam savaşı veriyor.

Hâlbuki onun gençlik yılları sayısız başarılarla doluydu. İleride Nobel fizik ödülü alacak olan” Quantum Mekaniğinin” bir numaralı bilgini İgor Tamm’ın yanında yetişmiş ve 1947 de daha 26 yaşındayken doktorasını elde etmiş, 1948 yılından itibaren bir grup bilim adamıyla, Hidrojen bombası üzerinde çalışmalara katılmıştı. Bu konudaki başarısı onu Sovyet bilim tarihinde eşine rastlanmayan bir şekilde daha 32 yaşındayken Bilimler Akademisi üyesi yapmıştı. Hocası Tamm’da aynı yıl akademiye üye oluyordu. Daha sonraları “Denetlenebilir Termonükleer Kaynaşım Kanunu” formülünü ortaya koyarak Stalin ödülünün sahibi olmuştu.

Saharov’un dünya görüşünü yansıtan fikirlerini ortaya koyuşu 1958’den sonralara rastlar. Bunu geniş halk yığınlarınca tanınmaya başlaması izler. Kruşçev döneminin, fikir özgürlüğüne kısıtlı da olsa imkan tanıyan ılıman ortamında, seçkin Rusların kendi görüşlerini açıklama fırsatını bulması, Saharov’un işine yarar. Stalin döneminin kanlı uygulamaları, bağnazlıkları, despotluğu Saharov’un şiddetle lanetlenmesine hedef olur. Daha sonraki yıllarda yeni Stalin’cilerle de amansız bir kavgaya koyulur. Bu her türlü baskıya karşı koyan, gözü pek mücadelelisi, onun Sovyet aydınları üzerindeki manevi etkisini alabildiğine arttırır.

Russell gibi o da dünyanın nükleer bir çılgınlığın eşiğine geldiğinin farkındadır. Ve her şeyden önce insanlar arasında barışın, anlayışın, birliğin sağlanması, savaşın önlenmesi problemini öne almak zorunluluğuna inanır. Sovyet yöneticilerinin fikirlerine zıt düşüncelerinden dolayı başı sürekli derde girmesine rağmen yolundan dönmez.

Bugünlerde sürgünde de olsa aynı yolda yürümektedir. Bu aydınlık insanın Sander yayınları arasında çıkmış olan “Sovyet Rusya’da Düşünce Özgürlüğü ve Barış İçinde Yan Yana Yaşama” kitabından özlü satırlarını okuyalım.

- ✓ **Uygarlığımızı bitip gitmekten kurtaracak tek yol, düşünce özgürlüğü ile el ele yürüyecek dünya ölçüsünde bir işbirliği, bunun yanı sıra da dogmacılıktan ve yönetici sınıfların gizli çıkarlarına yarayan baskılardan arınmış yüksek ahlaki değerdeki Emek ve Sosyalizm düşünceleridir.**

Her çeşit yaklaşma, tartışma ve uzlaşmayı reddeden, ideolojilerine taassupla, yobazlıkla, aşırılıkla bağlı kalan kişilerle işbirliği yapılamayacağını okuyucu kendiliğinden anlamıştır. Nasıl ki faşistler, ırkçılar, militaristler, Stalinciler ve Maocu demagoglarla da herhangi bir işbirliği söz konusu olamaz.

(S: 31)

- ✓ Bugün dünya yüzünde on binlerce ton plütonium üretilmektedir. Eğer bu plütoniumun yarısının askeri amaçlarda kullanıldığı doğru ise ve bir termonükleer mermi başı için bu değerli madenden sadece yedi kilosuna ihtiyaç olduğu göz önüne alınırsa, dünya yüzünde hiçbir canlı yaratık bırakmayacak kadar nükleer silahın daha şimdiden kat kat elde bulunduğu anlaşılır.
(S: 38-39)
- ✓ Zamanımızda hümanist ve enternasyonalist görüşün eninde sonunda başarıya ulaşacağı besbelli bir şeydir.
(S: 97)
- ✓ Bu genişlikteki bir bilimsel ve teknolojik devrimin gerçekten ve düzen içinde oluşabilmesi için insanların ilerdeki gelişimi üzerindeki tahminlerin çok kesin olarak yapılması ve -kişisel, manevi ve ahlaki- bütün insan değerlerine tam olarak saygı gösterilmesi şarttır. Böylesine bir devrim ancak üstün yetkili kişileri bünyesinde toplayan, dünya ölçüsünde bir ödev duygusuna sahip bir otoritenin yönetimi altında iyiye ulaşabilir.
(S: 105)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:37

DİN GÜNÜ - I

Mart 1985

17 ve 18 sayılı “Yaşayacağımız Büyük Günler I ve II” başlıklı yazılarımda, şimdilerde, “Din Günü” kavramına yeniden eğilmemiz gerektiğini, bunun hepimiz için aktüel bir önemi olduğunu vurgulamaya çalışmıştım.

Kuran-ı Kerim'in en özlü yedi ayetinden oluşan, namazın her rekâtında mutlaka ve öncelikle okunması gereken, kitabın birinci suresi Fatihâ'da, Allah'ın, Din Günü'nün sahibi olduğu belirtilir. 1400 yıldan beri her Müslüman, her gün «maliki yevmiddin» diyerek din gününü ve onun yegane sahibini defalarca anar durur. Kitabın en önemli suresinin yedi ayetinden biri olan «maliki yevmiddin» üzerinde ne yazık ki önemine yaraşır dikkatle duran çok az kişi olur. Kuran-ı Kerim çevirilerinin çoğunda “Din Günü” deyimine bile yer verilmeden “ceza günü”, “Kıyamet Günü” ya da “Hesap Günü” gibi yorumlu Türkçeleri sunulduğundan, okuyucuda “Din Günü”, 'kavramı gündem konusu bile olmadan kaybolup gider.

Geçmişten beri din günü olarak ceza ve kıyamet günü anlaşıla geldiğinden, yeni Kuran-ı Kerim yorumcularının da aynı alışılmış yolu izlediklerini ve bu nedenle çevirilerinde gönül rahatlığıyla “Din Günü” yerine kıyamet gününü kullandıklarını görüp durmaktayız. Kuran-ı Kerim'in birçok yerinde esasen yevmil kıyame diyerek kıyamet gününden bahsedildiği halde, niçin “Din Günü” deyiminin üstelik namazın her rekâtında tekrarlanacak şekilde ortaya konduğu üzerinde çok az kişi düşünmektedir.

Acaba kıyametten önce vuku bulacak ve kıyamettekini andırır olayların sergileneceği bir ön kıyamet ve ön hesap günü mü ihtar edilmektedir diye ise, kimse düşünmemektedir.

Şimdi biz alışlagelmiş, kolayından yorumları bir kenara bırakarak “Din Günü” kavramına yeni bir gözle bakmaya, çalışalım. Ve önce anahtar kelime olan “DİN” sözcüğüne, onun Kuran-ı Kerim'in indiği yıllarda Araplar arasında, kullanımına ve Kuran-ı Kerim'deki değişik anlamlarına eğilmekle işe başlayalım.

Hız. Muhammed'in dönemindeki Arapçayı inceleyen din bilginleri din kelimesinin halk arasında belli başlı dört anlamda kullanıldığını ortaya koymaktadır.

Birinci anlamı: Galip gelmek, güç kullanarak karşı konulmayacak tarzda hâkimiyetini, üstünlüğünü kabul ettirmek. Kesin otorite kurarak itaate zorlamak.

İkinci anlamı: Birinin galibiyeti ve üstünlüğü karşısında itaati ve kulluğu kabul etmek, alçak gönüllülükle otoriteye boyun eğmek.

Üçüncü anlamı: Şeriat, kanun, kaide, nizam, örf, adet, gidilen yol.

Dördüncü anlamı: Ceza, mükâfat yargılama, hesap sorma.

Peygamberin döneminde yaşayan Arapların din kelimesini yer yer bu değişik anlamları ifade etmek için kullandıklarını, dil bilginleri o devrin şiirlerini, yazılarını ve Hz. Muhammed'in hadislerini inceleyerek, delilleriyle ortaya koymaktadırlar. (Bakınız: Mevdudi-Kur'ana göre dört terim).

Kuran-ı Kerim'de Arapların kullana geldikleri bu değişik anlamların çerçevesi daha da belirgin tarzda çizilmek suretiyle, din kelimesinin çeşitli ayetlerde kullanıldığını görmekteyiz. Din kelimesinin halk arasında kullanılan birinci ve ikinci anlamları Kuran-ı Kerim'de üstün bir otoritenin, yani Allah'ın mutlak hâkimiyeti ve bu hâkimiyet ve otoriteye kayıtsız şartsız teslimiyet ve boyun eğmenin gerekliliğini vurgulayan aşağıdaki ayetlerde örneklenebilir.

- **Din de daima O'nun dur.**
(16 - 52)

Bu ayette din sözcüğü mutlak hâkimiyet ve otorite anlamında kullanılmış ve bunun sahibinin Yüce Yaradan olduğu vurgulanmıştır. Nitekim aşağıya aldığım diğer çevirilerde aynı ayet bu anlam belirtilecek tarzda Türkçeleştirilmiştir.

- ✓ **Kulluğun da yalnız O'na yapılması lazımdır.**
(Süleyman Ateş)
- ✓ **İbadet de, itaat de daima O'nadır.**
(Milliyet)
- ✓ **İhlas ve itaat ile mevsuf din de O'nundur.**
(N. Taylan)

Din sözcüğünün bu birinci ve ikinci anlamında kullanıldığı bir diğer örnek birbirini takip eden şu iki ayettir:

- **Biz bu kitabı sana hak ile indirdik. Öyleyse sen de DİN'i yalnız kendisine halis kılarak Allah'a kulluk et. İyi bil ki halis DİN yalnız Allah'ındır. O'ndan başka, veliler edinerek, biz bunlara sırf bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye tapıyoruz diyenler...**
(39/2-3)

Din kelimesinin üçüncü anlamdaki kullanılışı, yani insanların uygulamakta oldukları şariat, kanun, kaide, nizam, örf ve âdeti belirtecek tarzdaki kullanılışı, aşağıdaki ayetlerde görülmektedir. Bu ayetlerde Din kelimesini kaldırıp yerine yukarıdaki kelimelerden birini rahatlıkla koyabiliriz.

- **Gökleri ve yeri yarattığı günlerdeki yazısına göre Allah'ın katında ayların sayısı on ikidir. Bunların dördü haram aylardır. İşte doğru DİN budur.**
(9-36)
- **İşte Yusuf'a böyle bir çare öğrettik. Yoksa kralın DİNİNE göre (Yusuf) kardeşini alamazdı.**
(12-76)

- **Ben asla sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin DİNİNİZ size, benim DİNİM banadır. (109/4-6)**

Kuranda DİN sözcüğünün halk arasında dördüncü tarzda yani ceza, mükâfat, yargılama, hesap sorma anlamlarında kullanılışı, aşağıdaki ayetlerde görülmektedir. Bu ayetlerdeki din kelimesinin yerine bu sözcükleri koyunca değişmediğini hemen anlamaktayız.

- **Size vaadedilen mutlaka doğrudur. DİN muhakkak olacaktır. (51/5-6)**
- **DİN'i yalanlayanı gördün mü? İşte o öksüzü iter, kakar, yoksulu doyurmaya öneyak olmaz. Şu namaz kılanların vay haline ki onlar (niçin) namaz (kıldıklarından) habersizdirler. Onlar gösteriş yaparlar. En ufak bir yardımı esirgerler. (107/1-7)**

Kuran-ı Kerim'de din kelimesi ayrıca yukarıdaki dört anlamı da içerecek şekilde, bugün hepimizin anladığı din olarak da kullanılmıştır. Yani Allah'ı yegâne otorite kabul edip, O'nun önünde secde kılarak kulluk eden, O'nun kanun ve kaidelerine göre yaşayan, iyi ve kötü işlerinden dolayı O'nun karşısında hesaba çekileceğine inanan insanlar topluluğunun hayat nizamı en genel anlamıyla, din kelimesinin karşılığıdır.

Dinin bu genel anlamıyla aşağıdaki ayetlerde kullanıldığını görmekteyiz.

- **Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve resulünün haram kıldığını haram saymayan ve HAK DİNİNİ din edinmeyen kimselerle küçülerek elleriyle cizye verecekleri zamana kadar savaşın. (9/29)**
- **O, resulünü hidayetle HAK DİN ile sırf o dini, her dine galip kılmak için gönderendir. İsterse eş koşanlar hoş görmesin. (9/33)**

Başta da söylediğim gibi Kuran-ı Kerim yorumcuları "Din Günü" nü genellikle dinin dördüncü yani yargılama, hesap sorma anlamıyla sınırlama yoluna gitmişlerdir. Hatta bu anlamı bile daraltarak yargılamanın yalnızca olumsuz sonucuyla yetinerek din gününü ceza günü olarak Türkçeleştirmişlerdir. Arapça ceza kelimesi hem mükâfatı hem de azabı içine alan geniş anlamlı bir kelime olmakla beraber, Türkçemizde sadece olumsuz anlamıyla kullanıldığından ceza günü diye çeviri yapmak din günü kavramını daha da daraltmakta ve yanlış kanaatler oluşmasına yol açmaktadır.

Bu konuda Fatiha Suresi tefsirinde Elmalılı Hamdi sadeleştirilmiş olarak şöyle yazmaktadır:

- ✓ Çünkü DİN kelimesi ARAP lisanında ceza, hesap, kaza, siyaset, taat, adet, hal, kahr ve nihayet bütün bunlarla ilgili ve hepsine temel ve ölçü olan millet ve şariat manalarına gelir ve bunun doğrudan doğruya kıyamet manası yoktur. Burada ilki ceza, ikincisi bilinen din manaları ile herkesçe kabul edilen iki türlü tefsir yapılmıştır.
- ✓ ... Bunun için din gününün lisanımızda bir ismi de ceza günüdür. Lakin şunu unutmamalıdır ki, aslında ceza kelimesi şimdi halk arasında yayıldığı gibi yalnız azap ve işkence demek olmayıp, iyi ve kötü yapılan bir işin tatlı ve acı karşılığını, ecrini vermek anlamında bir mastardır... Böylece din günü, ceza günü, her işin karşılığının verileceği son gün, gelecekte ödül ve cezanın dağıtılacağı vakit demektir ki, şariat dilinde buna son gün dahi denilir ve bunda kaza ve hüküm anlamları da vardır...
- ✓ Bu izahattan anlaşılır ki, din günü bütün ümitlerin veya ümitsizliklerin ileride hak terazisinden geçerek en son gerçekleştiği ve birbirlerinden tamamen ayrıldığı son kesin bilme günüdür. Bundan sonrası ya ümidin amacı olan ebedi ve büyük hoşnutluk veya ümitsizliğin sonucu olan, ebedi ve büyük hüsrana halidir ve bugün kıyamet gününün son anıdır. Ve bu suretle din günü, kıyamete işarettir. Yoksa din, kıyamet demek değildir. Kıyamet günü, kıyamet yani ölmüşlerin dirilmesi demek olan (ba's) dirilme, toplanma, bekleme, sorgu, hesap mizan, sırat ve en nihayet bütün yaptıklarımızın iyiye iyi sevabının, kötüye kötü azabının taksimi ile ceza gibi halleri ve dereceleri içine alır. Diğerleri bu son ceza anının başlangıç durumları olduğundan din günü yerine kıyamet günü (*ayağa kalkma, dirilme günü*) sual günü, hesap günü, denilmesi hem doğru çeviri değildir hem de bu sözün kuvvetini ve esas anlamını bozup sakatlar. Bu tür çeviri daha ziyade korku ve korkuya düşürmeyi ifade eder...
(S: 82-83).
- ✓ ... Bazı tefsirciler dini sadece mükâfat ve ceza anlamına değil, millet ve şariat diyebileceğimiz bilinen anlamında düşünerek tefsir etmişlerdir ki, bu durumda din günü şeriattaki bilinen anlamıyla dinin malum olan mühim günü demek olur ki, bundan da bizzat ahiret ve kıyamet günü anlaşılır.
(Kur'an Dili S. 91)

Okuduğunuz gibi tanınmış Kuran-ı Kerim yorumcusu Elmalılı Hamdi Yazır din günü olarak kıyamet ve hesap günü kelimelerinin kullanılmasına karşı olmakla beraber din gününün kıyamet gününün son devresi, yani dünyada yaptıklarımızın iyi ve kötü sonuçlarıyla karşılaştığımız, son anı olduğu kanaatindedir.

Bilindiği gibi kıyamet kelimesi Kıyam'dan, kalkma, ayağa kalkma kelimesinden türeyerek, öldükten sonra bütün insanların dirilmesini ifade etmektedir. Geniş anlamıyla ise dünyanın son gününde Tanrısal büyük bir yıkımla bütün insanların öleceği günü ve daha sonraki diriliş gününü, toplanma gününü, hesap gününü ve hesabın sonucunda ödül ve azaba çarptırılmayı yani bütün bunların hepsini kapsar. İşte Elmalılı Hamdi Yazır, din günü olarak kıyametin bu son gününü, yani ödül ve azapla karşılaşma gününü anlamaktadır.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:38

DİN GÜNÜ - II

Nisan 1985

Önceki yazımızda Kuran-ı Kerim'in en önemli yedi ayetinden oluşan ve namazın her rekâtında okunan Fatiha Suresinin üçüncü ayetinin yorumu üzerinde durmuştuk. Bu ayette «Maliki yevmiddin» denerek âlemlerin Rabbi ve din gününün sahibi yüce Allah'a hamd edilir.

Din sözcüğünün değişik anlamlarından biri de ceza, mükafat, yargılama ve hesap sorma olduğundan, Kuran-ı Kerim yorumcuları din gününü, ceza günü, kıyamet günü olarak almışlar ve böyle Türkçeleştirmişlerdir. Nitekim ünlü Kuran-ı Kerim yorumcusu Elmalılı Hamdi Yazır'ın bu ayetle ilgili düşüncelerini genişçe nakletmiştik.

Kıyamet günü tek bir gün değil, bir süreci ifade eder. Bu süreç, dünyanın son günündeki büyük yıkımı ve bütün insanların yok olmasını ve daha sonraki ba's (*diriliş*) toplanma, hesap ve mükâfat ya da ceza gününü yani bütün bunların hepsini kapsar.

Peki din günü, kıyametin hangi safhasını ifade etmektedir bu durumda? Dinin ceza ve mükâfat anlamından yola çıkıldığına göre elbet ki kıyametin son safhası, yani hesaptan sonraki ödüllendirme veya azaba sokulma safhası vurgulanmaktadır diye düşünmüşlerdir Kuran-ı Kerim yorumcuları.

Yine önceki yazımızda, Elmalılı Hamdi Yazır'ın da bu kanaatte olduğunu Fatiha tefsirinde okumuştuk. Bu durumda Din Günü'nün tekrar dirilme günü ya da Kuran-ı Kerim'de geçen adıyla Yevmi Yüb'asün (*Ba's günü*)'nden daha sonraki bir gün olması lazım gelir. Zira bütün insanlar önce diriltilmiş olacaklar ki hesaba, ceza ve mükâfata daha sonra uğratılmış olabilsinler.

Kısacası bu yorumlar eğer doğru ise Din Günü'nün tekrar dirilme gününden (*Yevmi yüb'asün*) daha sonraki bir gün olması gerekir. Bu derece detayla, ayrıntıyla niçin vakit harcadığım ise aşağıdaki ayetleri incelemeye koyulduğumuzda daha iyi anlaşılacaktır.

- Bir zaman Rabbin meleklerle demişti ki. «Ben kupkuru çamurdan, değişken balçıktan bir insan yaratacağım. Onu düzenlediğim ve ruhumdan üflediğim zaman hemen ona secdeye kapanın» Meleklerin hepsi topluca secde ettiler. Yalnız İblis secde edenlerle beraber olmayı kabul etmedi. (*Allah*) «Ey İblis, nen var ki sen secde edenlerle beraber olmadın» dedi. (*İblis*) «Ben bir pişmemiş çamurdan, değişken bir balçıktan yarattığın insana secde edemem» dedi. (*Allah*) «Öyleyse çık oradan. Çünkü sen kovuldun. TA DİN GÜNÜNE kadar üzerine lanet (edilecek)tir» dedi. (*İblis*) «Rabbim, dedi bari tekrar dirilecekleri güne kadar beni ertele.» (*Allah*) «Haydi dedi, sen ertelenmişlerdensin. O bilinen vaktin gününe kadar.» (15/28-38)

Yukarıdaki ayetler dikkatle okununca açıkça anlaşılıyor ki İblis kendisine “Din Gününe” kadar süre verilmesinden hiç hoşnut olmamıştır. Israrla ba's gününe yani insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar vadenin uzatılmasını talep etmektedir. Eğer Kuran-ı Kerim yorumcularının ifade ettikleri gibi Din Günü tekrar dirilme gününden daha sonraki bir gün olsaydı İblis'in bunu derhal kabul etmesi gerekirdi.

Hâlbuki ayetlerde okuduğumuz gibi İblis, süresinin “Din Gününden” daha sonraki bir güne yani ba's gününe, tekrar dirilme gününe ertelenmesini istemektedir. Tanrı ile İblis arasındaki bu konuşmadan açıkça anlaşılan husus “Din Gününün” “Tekrar dirilme” gününden daha önceki bir gün olduğudur.

Aşağıdaki ayetlerde bizzat “Kıyamet” kelimesini kullanmak suretiyle İblis'in, kıyamet gününe kadar ertelenmesini istemesinden de kesin olarak Din Gününün kıyamet gününden daha önceki bir gün olduğu anlaşılmaktadır. Zira iblis, süresinin uzatılmasını istemektedir.

- **Meleklerle, «Âdem'e secde edin!» demiştik. Secde ettiler. Yalnız İblis etmedi. «Ben çamur olarak yarattığın kimseye secde eder miyim?» dedi. «Şu benden üstün yaptığını gördün mü; andolsun BENİ KIYAMET GÜNÜNE KADAR ERTELERSEN, onun zürriyetini, pek azı hariç, kökünden koparıp sürükleyeceğim.» (17/61-62)**

İblis'e din gününe kadar mühlet verildiğine ve din günü de kıyamet ve tekrar dirilme gününden daha önceki bir gün olduğuna göre, İblisin bir gün öleceğini ve daha sonraki günlerde insanların kıyamete kadar İblis'in şerrinden kurtulmuş olarak yaşamlarını sürdüreceklerini düşünmek mantığın bir gereği olur. İblis'in ölümüyle ilgili olarak Elmalılı Hamdi Yazır'ın Kuran-ı Kerim tefsirinde 15/36 nolu ayetin de açıklanmasında İblis'in ba's gününe kadar değil, “Bilinen Vakit Gününe” (Din gününe) kadar ertelendiği anlatıldıktan sonra İblis'in ölümünün sur'a üfrölme gününde olacağı belirtilmekte ve hatta Azrail tarafından nasıl öldürüleceğine dair uzunca bir rivayet nakledilmektedir. (S: 3063)

Şimdi din günü nasıl gündür konusuna geçmeden önce, yeri gelmişken sur'a üfrölme üzerinde biraz duralım.

- **Sur'a üflendi, göklerde ve yerde olanlar hep düşüp öldüler. Ancak Allah'ın dilediği kaldı. Sonra ona bir daha üflendi, birden onlar ayağa kalktılar, bakıyorlar. Yer, Rabbinin nuru ile parladı, kitap kondu, peygamberler ve şahitler getirildi ve aralarında adaletle hükmedildi. Onlara asla zulmedilmez. Herkese yaptığıının karşılığı tam verildi. O, onların yaptıklarını en iyi bilendir. (39/68-70)**

Kıyamet gününde İsrail'in sûr'una iki defa üfleneceğinden, ilkinde bu korkunç çılgınlık etkisiyle yerde ve gökte olanların, Allah'ın diledikleri hariç, hepsinin öleceğinden, ikinci sûr'da ise hesaba çekilmek üzere hepsinin tekrar diriltileceğinden haber verilmektedir. Ancak yine Kuran-ı Kerim'de yukarıda anlatılan iki sûr'un dışında bir başka sûr'a üfrölmeden daha bahsedilmektedir.

- **Sûr'a üflendiği gün göklerde ve yerde bulunan kimseler hep dehşetli korku içinde kalır. Yalnız Allah'ın diledikleri korkmazlar. Hepsi boyun bükerek O'na gelirler.**
(27/87)

Bu sûr'a üfürülüşte, kıyamet günündekilere nazaran çok önemli bir fark göze çarpmaktadır. Zira bunda yerdeki bütün insanların toptan yok edilmesine hiç değinilmemektedir. Sadece dehşetli bir korkuya tutulacakları açıklanmaktadır. Belli ki kıyametten önce vuku bulacak bir günün, yani Din gününün çılgılığıdır bu!...

Ancak Din gününün bu çılgılığı apansızın gelmeyecektir. Elbet ki öncesinden, Âlemlerin Rabbinin tüm insanlara yeniden gönderecekleri, bildirecekleri, müjdeleri ve uyarıları olacaktır. İşte son okuduğumuz ayetten hemen önceki ayetlerde, Din gününe insanları hazırlayacak olan DABBE'den haber verilmekte ve DABBE'nin insanları Tanrı buyruğuna davet edeceği bildirilmektedir. Yeryüzü insanları arasından seçilmiş hayırlı kişi DABBE'nin yaymaya çalışacağı Tanrısal mesajlara, kuşkusuz ki kulak veren çok insan olacaktır. Esasen yeryüzünde bütün dinlerin, Musevî ve Hıristiyanların yanı sıra Müslümanların da bozulup Allah'ın sorgusuna hak kazanacakları zamanda görevlendirilecektir DABBE. (Elmalılı S: 3704)

Doğru yolun kaybedildiği, gönüllerde O'nun buyruklarının rastlanmadığı, insanın kendisiyle, kardeşleriyle ve Yaradan'ıyla çekişmeye girdiği bu büyük bunalım günlerinde DABBE'nin söyledikleri iyiyi ve iyiliği isteyen insanların düşüncelerinde, ruhlarında büyük değişikliklere neden olacak, gönüller gönüllere sevgiyle açılacak, şükredenler dalga dalga dolduracaktır yeryüzünü.

Ama her şeye rağmen doğru yola gelmeyen, vesvese verenin ardından ayrılmayan, iyilere engel olmak isteyenler de olacaktır insanların arasında. İşte bütün iyilere ve iyiliklere rağmen kötülükte inat edip dünyadaki büyük birliğe, özlenen kardeşliğe engel olanlar o büyük günde, DİN GÜNÜNDE yeryüzünden, İblisle beraber koparılıp alınacaklardır. Hasetlerden ve vesvese verenden alınmış cennet dünyada insanlar o zamana kadar görülmemiş bir birlik düzenini kuracaklar. Eskilerde söylenmiş sözü yerine vardırıacaklardır.

« Göklerin melekûtu yeryüzünde tesis olunacaktır.»

Etrafımıza, olanlara dikkatli gözlerle baktığımızda, o günlere çok yakın olduğumuzu hissetmekteyiz. Bir ön kıyamet, ön sorgulama ve ayırt etme günü olan DİN GÜNÜNE hayırla varacaklardan olabilmek, bugün herkesi yakından ilgilendirmelidir.

Kıyamettekine benzer büyük olayların, yerde ve gökte büyük değişikliklerin olacağı, o korkunç sesin sökün edeceği gün, yalnız yaşayanların değil, öbür dünyaya göçmüş olanların da yargılanacakları gündür.

- **Yani biz öldüğümüz, toprak ve kemik olduğumuz zaman diriltilir miyiz? Evvelki atalarımız da mı? De ki «Evet hem de hor ve hakir olarak. O sadece korkunç bir sesten ibarettir. Hemen onlar bakıyorlardır. «Vah bize bu DİN GÜNÜDÜR» dediler. Bu oyalanmakta olduğunuz hüküm günüdür.**
(37/16-21)

Ayetlerde kıyamet günündekine benzer bir dirilişten bahsedildiği halde buna “Din Günü” denmesi, İblis’le, Yaradan’ın mühlet konusundaki konuşmaları tekrar hatırlanırsa Din Günü’nün kıyametten önceki bir gün olduğu fikrine tekrar varılır. Din Günü’nde yerde ve gökte kıyamettekine benzer olayların sergileneceğini aşağıdaki ayetler ortaya koymaktadır.

- **Gök yarıldığı zaman, yıldızlar saçıldığı, denizler akıtıldığı zaman, kabirlerin içi dışına getirildiği zaman. Her can ne öne sürdüğünü ve ne geride bıraktığını bilir. (83/1-5)**
- **İyiler mutlaka nimet içindedirler. Kötüler de yakıcı ateş içinde, DİN GÜNÜ oraya girerler. (83/13-15)**

Bütün bu anlatılanların ışığında Beyti Dostumuzun DİN GÜNÜNDEN bahseden aşağıdaki sözleri yeni bir anlam kazanmaktadır.

- ❖ **Her şey, hayrınıza ve şerrinize varedilen toplanacak. Her şey, bölük bölük bir yerde duracak. Herkes, hayırda ve şerde olan, bir yerde birlikte olacak o gün. Ve karanlıkla beyaz arasından kulakları yırtan, çıldırtıcı bir ses edecek sökün. (C:185)**

Dostumuz, esasından saptırılmış ve Yaradan’ın gerçek dileği olan sevgi, kardeşlik, birlik ruhundan çok uzaklara düşmüş dinlerin, o gün hesaba çekileceğini ve hangi çıkarlarla bu hale getirildiğinin ortaya döküleceğini aynı celsesinde ifade etmektedir.

Bütün bu aktardıklarımızdan anlaşılmaktadır ki o güne DİN GÜNÜ denmesinin sebebi, Yaradan’ın önünde herkesin toplanmasından ve DİNİN getirdiği esasların apaçık ortaya konulmasındandır.

Gerçeğin tamamen anlaşıldığı ve yeryüzünün tüm kötülüklerden ve İblis’in şerrinden kurtulduğu DİN GÜNÜNDEN sonra dünyamız, Gülyüzlülerce defalarca müjdelenen o mutlu döneme adımını atacaktır.

- **Andolsun Tevrat’tan sonra Zebur’da da yazmışızdır ki dünyaya İYİ KULLARIM MİRASÇI OLACAKTIR. (21/105)**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:39

İYİLERİN DÜNYASI

Ağustos 1985

- **Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazmışızdır ki dünyaya İYİ KULLARIM MİRASÇI OLACAKTIR.**
(Kuran-ı Kerim 21/105)

38 sayılı, yaşayacağımız büyük günden, DİN GÜNÜNDEN bahseden yazımda aynen şöyle demiştim.

«Doğru yolun kaybedildiği, gönüllerde O'nun buyruklarının izine rastlanmadığı, insanın kendisiyle, kardeşleriyle ve Yaradan'ıyla çekişmeye giriştikleri bu büyük bunalım günlerinde DABBE'nin söyledikleri, iyiyi ve iyiliği isteyen insanların düşüncelerinde, ruhlarında büyük değişikliklere neden olacak, gönüller gönüllere sevgiyle açılacak, şükredenler dalga dalga dolduracaktır yeryüzünü. Ama her şeye rağmen doğru yola gelmeyen, vesvese verenin ardından ayrılmayan, iyilere engel olmak isteyenler de bulunacaktır insanlar arasında. İşte bütün iyilere ve iyiliklere rağmen kötülükte inat edip, dünyadaki büyük birliğe, özlenen kardeşliğe engel olanlar, o büyük günde, DİN GÜNÜNDE yeryüzünden iblisle beraber koparılıp alınacaklardır. Hasetlerden ve vesvese verenden arınmış cennet dünyada insanlar, o zamana kadar görülmemiş bir birlik düzenini kuracaklar, eskilerde söylenmiş sözü yerine vereceklerdir.»

«Göklerin melekûtu yeryüzünde tesis olunacaktır.»

Dünyanın o büyük günden sonra, iyi kullara, onların yönetimine devredileceğini açıkça ortaya koyan, okumakta olduğunuz şu yazımın, en başına koyduğum Kuran-ı Kerim'in 21. suresi olan Enbiya'nın 105. ayetinde bu büyük haberin daha önceki kutsal kitaplarda Tevrat ve Zebur'da da insanlara müjdelendiği açıkça ortaya konmaktadır.

Öyleyse şimdi biz Kuran-ı Kerim'den önce gönderilmiş Kutsal kitaplarda Tevrat, Zebur ve İncil'de bu büyük günden ve Salihlerin (*iyilerin*) dünyasından bahseden bazı ayetlere aklımızın erdiğince bir göz atmaya çalışalım.

Günümüze kadar bozulmadan gelmiş bir tek ilahi kitap Kuran-ı Kerim olduğundan, önceki kutsal metinleri incelerken Tanrı sözleri arasına insan sözlerinin de karışmış olabileceğini, eksiklikler, fazlalıklar ve sıralanmalarda yanlışlıklar bulunabileceğini de hesaba katmayı elbette ihmal etmeden.

Eski Ahit'in (Tevrat) İşaya peygamberin sözlerinden bahseden aşağıdaki ayetlerinde, Tanrı'nın o büyük günden önce, Tevrat ve İncil sahiplerinin dışındaki bir millete yol göstereceği ve sonunda yeni bir dünya, mutlu bir dünya kurulacağı anlatılmakta.

«Beni sormayanlar tarafından aranıldım, beni aramayanlar tarafından bulundum, ismimle çağırılmayan bir millete: “Buradayım, buradayım dedim” (İşaya 65/1)

«Çünkü işte ben yeni gökler ile yeni yer yaratmaktayım. Ve önceki şeyler anılmayacak ve fikre gelmeyecek. Ancak yaratmakta olduğumla mesrur olacaksınız ve ebediyen sevinçle coşacaksınız, çünkü işte ben, sevinç olarak Yeruşalimi ve meserret olarak onun kavmini yaratıyorum. Ve Yeruşalimle sevinip coşacağım. Ve kavmimle mesrur olacağım ve artık onda ağlayış sesi ve figan sesi işitilmeyecek.» (İşaya 65/17-19)

«Çünkü ben onların işlerini ve düşüncelerini bilirim. Bütün MİLLETLERİ ve DİLLERİ bir araya toplayacağım vakit geliyor ve gelip benim izzetimi görecekler.» (İşaya 66/18)

Yeremya peygamber, din gününün çılgılığından, bütün insanların sorguya çekilmesinden ve kötülerin ve bilhassa kötülerin elebaşlarının (sürüye baş olanlar) neslinin yeryüzünden kesileceğinden, o günün diliyle şöyle bahseder.

«Bundan dolayı onlara karşı bütün bu sözleri peygamberlik et ve onlara de: RAB yüksekte gümbürdeyecek ve mukaddes meskeninden ses verecek, ağılına karşı kuvvetle gümbürdeyecek. Dünyada oturanların hepsine karşı üzüm basanlar gibi bağırarak. Gürültü yerin ucuna varacak, çünkü RABBİN milletlerle davası var. Bütün beşerle muhakeme olacak, kötülere gelince onları kılıca verecek, RAB diyor.

Orduların Rabbi şöyle diyor: İşte, milletten millete bela çıkacak ve dünyanın uçlarından büyük kasırga kopacak. Ve o gün yerin bir ucundan yerin öteki ucuna kadar RABBİN öldürdüğü adamlar olacak, onlar için dövünmeyecekler ve onlar toplanılıp gömülmeyecek, toprağın yüzünde gübre olacaklar. Uluğun ey çobanlar ve feryat edin ve sürüye baş olanlar, külden yuvarlanın. Çünkü boğazlanmak için, günleriniz doldu ve sizi dağıtacağım ve değerli bir kap gibi düşeceksiniz. Ve çobanlara kaçacak yol ve sürüye baş olanlara kurtuluş yolu kalmayacak. Çobanların feryat sesi ve sürüye baş olanların uluyuşu! Çünkü RAB onların otlaklarını harap ediyor. Ve RABBİN kızgın öfkesi yüzünden selamet ağıllarında ses kalmadı. Genç aslan gibi inini bıraktı çünkü onların diyarı, gaddar kılıcın kızgınlığı yüzünden ve kızgın öfkesi yüzünden ıssız kaldı.»

(Yeremya 25/30-38)

Eski Ahit'te Yoel'e gelen Rabbin sözlerinde, o büyük günden önce oğullar ve kızların peygamberlik işleri ve sözleriyle yeryüzüne dağılacakları, gökte ve yerde mucizeler olacağı, olacıklardan ancak O'na sığınanların kurtulabileceği anlatılmakta.

«Ve ondan sonra vaki olacak ki, bütün beşer üzerine Ruhumu dökeceğim, oğullarınız da, kızlarınız da peygamberlik edecekler, ihtiyarlarınız rüyalar görecekler, gençleriniz rüyetler görecekler. O günlerde köleler üzerine de, cariyeler üzerine de Ruhumu dökeceğim. Ve göklerde ve yerde alâmetler

göstereceğim, kan ve ateş ve duman direkleri. RABBİN büyük ve korkunç günü gelmeden önce güneş karanlığa ve ay kana döndürülecek. Ve vaki olacak ki, her kim RABBİN ismini çağırırsa kurtulacak. Çünkü RABBİN dediği gibi, Sion dağında ve Yeruşalim'de kaçıp kurtulanlar ve artakalanlar arasında RABBİN çağırdığı kimseler olacak.»
(Yoel 2/28-32)

Tsefanya'ya gelen Tanrı sözlerinde Rabbin günü yaklaşınca O'nun çağırdığı kişileri mübarek kılacağı, kurban gününde ise yeryüzünü zorbalık ve hile ile dolduranları kırına uğratacağı, kötülerden arındırılmış dünya insanına bir yürekle Rabbe kulluk etsinler diye yeni bir lisan (dudak) verileceği müjdelenmektedir.

«RABBİN günü yakındır, çünkü RAB kurban hazırladı, çağırdıklarını takdis etti Ve RABBİN kurbanı günü vaki olacak ki, reisleri ve kral oğullarını ve ecnebi esvabı giyenlerin hepsini yoklayacağım. Ve eşik üzerinden sıçrayanların hepsini, o gün yoklayacağım. Onlar ki zorbalıkla, hile ile efendilerinin evini doldurmaktadırlar. Ve o gün balıklar kapısından çılgık gürültüsü ve ikinci mahalleden uluma ve tepeler tarafından büyük kırım olacak, RABBİN sözü.»
(Tsefanya 1/7-10)

«Çünkü bir yürekle RABBE kulluk etmek için hepsi RABBİN ismini çağırınsınlar diye, kavimlere o zaman temiz dudak vereceğim.»
(Tsefanya 3/9)

Peygamber Hz, Davud'un kitabı Zebur'da ise (Mezmurlar) kötülerin köklerinden sökülüp atılacağı, yeryüzünün Salihlere (iyilere) miras kalacağı sık sık tekrarlanmaktadır.

«Çünkü şerirler kesilip, fakat RABBİ bekleyenler, dünyayı miras alacaklardır. Biraz bekle ve kötü yok olacaktır. Onun yerini araştıracaksın ve yok olacaktır. Fakat halimler dünyayı miras alacaklar ve selâmet bolluğunda lezzet bulacaklardır.»
(Mezmurlar 37/9-11)

«Salihler yeri miras alır ve onda ebediyen otururlar»
(Mezmurlar 37/29)

«RABBİ bekle ve onun yolunu tut ve yeri miras almak için seni yükseltecektir. Kötülerin kesilip atılacağı zaman bunu göreceksin. Kötüyü büyük kudretle ve yeşil ağaç gibi bittiği yerde yayılmış gördüm. Fakat o geçti ve işte yok oldu ve ben onu araştırdım bulunmadı. Kamil insana göz koy ve doğru adama bak, çünkü akıbet selamet ehlinindir. Fakat asiler birlikte yok olacaklar, kötülerin sonu kesilecektir.»
(Mezmurlar 37/34-38)

Hristiyanların kutsal kitabı İncil'in birçok ayetinde de dünyanın iyilere teslim edileceği vurgulanmakta, hatta iyilerle kötülerin birbirinden ayrılacağı ön hesap günü hakkında daha da ayrıntılı bilgi verilmektedir.

Hız. Muhammed, Hız. İsa'nın ikinci gelişini müjdeleyen hadislerinde söze Allah'a yemin etmekle başlar ve Hız. İsa'nın bir hâkim-i adil olarak (*adaletli bir yargıç*) Muhammed ümmeti arasına ineceğinden bahseder. Matta incilinden aldığım aşğıdaki ayetlerde de Hız. İsa'nın gelişindeki görevi aynen bu şekilde vurgulanmakta ve Hız. İsa'nın insanların iyileriyle kötülerini bir çobanın koyunlarıyla keçileri ayırması gibi birbirinden ayıracağı ve dünyayı, iyilere teslim edeceği müjdelenmektedir:

«Fakat insanoğlu bütün melekler kendisi ile beraber olarak İzzet ile gelince o zaman İzzetinin tahtı üzerine oturacaktır. Bütün milletler onun önünde toplanarak, çoban koyunları keçilerden ayırdığı gibi, onları birbirinden ayıracaktır. Koyunları sağına ve keçileri soluna koyacaktır. O zaman kral, sağındakilere diyecektir: Ey sizler, Babamın mübarekleri, gelin dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan melekûtu miras alın.»
(Matta 25/31-34)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:40

HZ. MUHAMMED'İN BAŞLANGIÇTAKİ KUŞKULARI

Mart 1987

Mekke'de Tanrı evi Kâbe'yi inşa eden Peygamber Hz. İbrahim ve oğlu Hz. İsmail'den sonra, üç bin yıla yakın uzun bir süre geçmişti. Ve geçen bunca uzun zamanla birlikte o Gülyüzlü, iyilik habercilerinin ortaya koydukları Tek Allah'a ve O'nun üstün ahlak kurallarına dayanan öğretisi de adım adım gerileyerek tarih sahnesinden silinmiş ve öğretinin tam aksine Kutsal Kâbe insan elinden çıkma yapma mabutlarla, putlarla doldurulmuştu.

İşte her şeyin kopkoyu karanlığa büründüğü o dönemde, yaşı kırka yaklaşmış Muhammed, henüz ne görevle var edildiğini bilmeden derin düşüncelere dalmıştı. Yaşadığı olaylar, etrafında gördükleri, duydukları, bu doğruluktan, dürüstlükten kıl boyu şaşmamış temiz kişiye ters ve anlamsız geliyor, onu korkutuyor, ürkütüyordu.

İç dünyasındaki gerçeği arama, doğruyu bulma fırtınaları onu herkesten uzaklaştırmış, kurtuluşu Hira dağındaki mağarada derin düşüncelere dalmakta bulmuştu. Düşünce çileleriyle günler günleri, yıllar yılları kovalarken gönlü kendisini Sevgisinden Var Eden'e her yönüyle açılmış, artık O'ndan gelenleri alabilecek yüceliğe erişmişti. İşte böyle tek başına kendini mağarada iç dünyasına teslim ettiği bir günde, insanlığın kaderini değiştiren o harikulade buluşma vuku bulmuş, yanında beliriveren yüce melek Cebrail, Allah'ın kendisini kavmine Peygamber seçtiğini müjdelemiş ve O'na Kuran-ı Kerim'in ilk ayetlerini vahyetmişti.

- **Yaradan Rabbinin adıyla oku, O insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku, Rabbin en büyük Kerem sahibidir. O insana kelimeler öğretti; bilmediğini belletti.**
(96/1-5)

Melek Cebrail'in geldiği gibi aniden kaybolması ile Hz. Muhammed'in benliğini büyük bir korku ve şaşkınlık kaplamıştı. Ne acayip şeydi şu yaşadığı... Sakın o hiç hoşlanmadığı kâhinlerin durumuna düşmesindi! Ya da daha fenası, bir kötü ruh, bir şeytan olmasındı şu esrarengiz ziyaretçi. Böyle bin bir düşünce ile evine dönerken ufukta uzayı kaplayan Cebrail'in şeklini görünce şaşkınlığı dayanma gücünün sınırına varıyordu. Ne garip!.. Yüzünü nereye dönerse Melek de orada beliriveriyordu.

Hummaya tutulmuş gibi titreye titreye güç bela evine ulaşınca, kendisini hemen bir yatağa atmış sevgili karısı Hatice'ye sadece «*Beni ört*» diyebilmişti. Ancak neden sonra yatışıp kendine gelince olağanüstü macerasını anlatabilme gücünü bulabilmişti karısına. Dış görünüşü birbirine çok benzeyen rahmani ve şeytani ilham arasındaki ince farkı nasıl anlayacaklardı? Kocasının dürüstlüğü, merhameti ve insan sevgisini yakından bilen Hatice kendinden emin konuştu.

«Allah'a yemin ederim ki senin milletine Peygamber olmanı umuyorum. Allah seni asla horlamaz. Çünkü sen hakkı tanır, sözün doğrusunu söyler, başkasının derdi ile dertlenir, güçsüzlere yardım edersin.»

Bu sözler ruhuna sükûnet vermişti Hz. Muhammed'in, ama daha sonraki günlerde en yakın dostlarına peygamberliğini bildirmesi emredilince şüphe bulutları yine gamlandırmıştı gönlünü. Sakın gelen şeytan olmasındı?

Ömrü boyunca kimseyi aldatmamaya özen göstermiş bir yüce insan için ne doğal bir kuşku idi bu?

Bir defasında karısı ile birlikte iken, gelen ruh varlığını bugün bize basit gelen bir sınamaya bile tabi tutmuşlardı. Tam vahiy esnasında karısı sevgi ile kendisine sarılınca, gelen ruhun onların gizliliklerine saygı göstererek çekip gitmesi, içlerine ferahlık vermişti. Çünkü şeytan olsa idi bu inceliği göstermeyecek, orada bulunmakta devam edecekti.

Görülüyor ki başından itibaren Hz. Muhammed, doğru yolda olup olmadığını ince eleyip sık dokuyarak araştırmaya koyulmuştu. Çünkü o, ne kadar şerefli bir makam sunulursa sunulsun, ne kendisini ne de etrafındakileri aldatacak, yanıltacak bir görevi asla üstlenemezdi. Ancak peş peşe gelen ayetlerin gerek dil, gerek anlam olarak olağanüstü çarpıcılığı, sadece iyilikten, doğruluktan, üstün ahlak kurallarından bahsetmesi, Peygamberdeki son şüphe kırıntılarını silip atmıştı.

Kendisinde ne cinlere çarpılmışların anormal davranışları, ne kâhinlerin birbirini tutmaz abuk sabuk sözlerinden eser bile bulunmaması, aksine üstün bir kişiliğin bütün özelliklerinin her davranışında belli olması, Hz. Muhammed'e gelenin geri bir varlık değil, bir melek olduğunu etrafındakilere de açıkça kanıtlıyordu. Ama yine de olanlara şüphe ile bakan çok kişi vardı etrafında. İşte dinin yakın tanıdık ve akrabalarına yayılmaya başladığı o ilk yıllarda Kuran-ı Kerim bu gelenlerin şeytandan değil, O'nun katından olduğunu şu ayetlerle açıklıyordu.

- **Muhakkak ki o (Kuran-ı Kerim) Alemlerin Rabbinin indirmesidir. Onu uyarıcılardan olman için apaçık bir dille senin kalbine RUH'ül Emin (Cebrail) indirdi. (26/192-195) ...Onu şeytanlar indirmedir. Bu onlara yaraşmaz ve zaten yapamazlar da. Çünkü onlar (meleklerin sözünü) işitmekten uzaklaştırılmışlardır. (26/211-212)**
- **...Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi? Onlar her günahkâr yalancıya inerler. O yalancılar (şeytanlara) kulak verirler, çokları da yalan söylerler. (26/221-223)**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:41

ŞEYTAN NEDİR?

Nisan 1987

Uçsuz bucaksız kâinatlar sistemlerinin biri içinde, bir nokta kadar yer tutan Güneş sisteminde, bir yanı karanlık bir yanı aydınlık, usanmadan dönüp durmakta olan dünyamızda, yer canlanmış, her yanı bitkiler, hayvanlar doldurmuştu. Ancak yüce planın esas amacı, âlemlerin gururu, yerin halifesi olacak insanoğlu, henüz var edilmemişti. Evren'in sahibi, başlangıcı ve sonu olmayan Yüce Yaradan, hayrından var ettiği ve kanunlarını uygulayıp, varlık değirmenini O'nun emri ile döndürmekle görevlendirdiği meleklerine, insanın var olması müjdesini verdiği zaman, hepsi secde edip sevinmişlerdi. Ancak daha sonra, O, olacakları peşinen onlara duyurunca bu defa hepsi derinden üzülmüşlerdi. Yeryüzünde insanların birbirine reva göreceği akıl almaz sıkıntılar, savaşlar, katliamlar...

Bir olup her şeyin sahibi olmak yerine, ayrı ayrı taraf olup birbirini horlayıp, yerin nimetlerini heder ederek, bin bir yoksulluk içinde yaşayacakları binlerce ve binlerce yıllar, bir çırpıda gözlerinin önüne seriliverince o Yüce Varlıklar üzümeyip de ne yapsınlardı?

Âlemlerin Rabbinin, insanın yaradılışı sırrına ortak ettiği melekler, nurdan var edildikleri için O'nun emirlerini kayıtsız şartsız uygularlardı. İnsandan önce yeryüzünde hüküm sürmüş, aynı insan gibi hayır ve şer salıncağında bir oraya, bir buraya gidip gelerek olgunlaşma sınavına tabi tutulmuş, yaradılışları dumansız alevden olan ve "Cin" diye isimlendirilen varlıklardan yücelerek üstün görev almaya layık görülmüş bazıları da melekler arasında yer almıştı.

Gerçekte cinlerin işi meleklerden daha da zordu. Zira onların meleklerin aksine şer işlemek, hayrın dışına çıkmak, yani Yaradan'a asi olmak gibi özgürlükleri vardı. Gerçi yeryüzünde yaratıldıkları halde, seyyal bedenleri dolayısıyla zaman zaman yukarılara çıkıp meleklerin sözlerine kulak misafiri olabiliyor, manevi âlemin sırlarına bir nebze olsun yaklaşabiliyorlardı. Ama güçlerinin belli bir sınırı olduğundan daha ilerisine gidemiyorlardı.

Ya cinlerden de daha büyük zorluklar içinde yaratılacak insan, o ne yapacaktı. Katı bedeni ile yeryüzüne çakılıp kalmış, manevi âlemle direkt temas imkânından mahrum bırakılmış, sanki evrende yalnız, yapayalnızmışçasına hayır ve şer, ne dilerse onu yapabilecek özgürlükle donatılmış bilgisiz insanı, girebileceği çıkmazlardan, varabileceği karanlıklardan kim kurtaracaktı?

Nihayet ilk insan olan atamız Âdem bizzat Yüce Tanrı'nın dilediği şekilde yaratılıp yeryüzünde boy gösterince bu sorunun cevabı verilmekte gecikmeyecekti. Her şeyden önce bizzat Yüce Yaradan, insanı büsbütün bilgisiz bırakmıyor, ona yaşayacağı büyük serüvende yardımcı olacak, üstelik meleklerin bile bilmediği bazı sırları bildiriyordu.

- Âdem'e isimlerin tümünü öğretti. Sonra onu meleklerle sunup «Haydi doğru iseniz onların isimlerini bana söyleyin» dedi. Dediler ki, «Sen Yücesin. Bizim, senin bize öğrettiğinden başka bir bilgimiz yoktur. Şüphesiz sen bilensin, hâkimsin»
(2/31-32)

İnsana kolaylık sağlamada bu yeterli değildi. Yüce Yaradan cinlerin olgunlaşmış olanlarının ve meleklerin insanın şerle, kötülükle cebelleşmesinde ona yardımcı olmalarını emredecekti. Elbet ki, insanların arasından yükselerek ileri gelenler de boş durmayacak, O'nun emri ile tekrar kardeşlerinin arasına inerek, bir Gülyüzlü peygamber olarak Tanrı buyruklarını ve hayır yolunu insanlara tekrar tekrar duyuracaklardı.

Çok zor koşullarda yaratılan insana bu kolaylıklar elbet gerekiyordu. Ancak meleklerin ve cinlerin bile onun hizmetine verilmesi, insana çok büyük üstünlük bağlıyordu. Belliydi ki insanlardan, zorlukları yenip, şerri aşanlar arasından nice bilenler ve bulanlar çıkacak ve âlemlerdeki herkese üstün kılınacaktı.

İnsana verilen bu yüce mevki, cinlerden olup melekler arasında görevlendirilmiş İblis'e çok, ama çok zor gelmişti. Uğraşa uğraşa bir yere varmakla beraber, aklını gönlü için kullanmadığından içindeki gurur, benlik, kıskançlık duygularını atamamıştı. Bu nedenle, kendi tapulu mülkü zannettiği yeryüzünün, yeni yaratılmış birilerinin emrine verilmesi, onu çileden çıkarmış, abes iş yapmaz diye bellediği Yüce Tanrı'ya bunu yakıştıramamıştı. Âdem yaratılıp, meleklerin ve cinlerin onun hizmetine sunulduğunun simgesi "Secde" emrinin gelmesi, İblis için bardağı taşıran son damla olmuştu

- Sizi yarattık, sonra size şekil verdik, sonra da meleklerle Âdem'e secde edin» dedik; hepsi secde ettiler, yalnız İblis etmedi, o secde edenlerden olmadı. (Allah) buyurdu «Sana emrettiğim zaman seni secde etmekten alıkoyan nedir?» (İblis) «Ben dedi, ondan hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın. (Allah) buyurdu «Öyle ise oradan in, orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık, çünkü sen aşağılıklardansın» (İblis) dedi: (Bari) bana «İnsanların tekrar dirilecekleri güne kadar süre ver» (Allah) buyurdu: «Haydi sen süre verilmişlerdensin» Öyleyse dedi: «Beni azdırmama karşılık ant içerim ki, ben de onları (saptırmak) için senin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra önlerinden, arkalarından, sağlarından sollarından onlara sokulacağım ve çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın» (Allah) buyurdu: «Haydi sen, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık. Andolsun ki onlardan sana kim uyarsa (bilinki) sizin hepinizden (derleyip) cehennemi dolduracağım.»
(7/11-18)

Kuran-ı Kerim'in bir başka ayetinde aynı olay İblis'in cinlerden olduğu da açıklanarak şöyle anlatılıyordu.

- **Meleklerle «Âdem'e secde edin» demiştik. Secde ettiler, yalnız İblis (etmedi). O cinlerden idi, Rabbinin emrinden çıktı. Şimdi siz beni bırakıp onu ve onun neslini dostlar mı ediniyorsunuz? Oysa onlar sizin düşmanınızdır. Zalimler için bu ne kötü bir değiş tokuştur. (18/50)**

İnsanın yeryüzünde nefsi ile yapacağı arınma savaşında, ona melekler, peygamberler, cin ve insanların yücelmişleri sonuna kadar yardımcı olacaklardı elbet. Ancak onların yapacağı her yardımı boşa çıkarmak için uğraşacak ve bu uğraşında kendisine yandaşlar, yardımcılar devşirecek İblis'de hayat sahnesinde görevini üstlenmişti artık.

Bundan sonrası sadece ve sadece insanın aklını kullanmasına, yapacağı seçimin isabetine, ruh - tecrübe - akıl - ruh zincirini gereğince çalıştıracak cehit ve gayreti göstererek akıl ve tecrübesiyle gönlünü arıtıp arıtmamasına kalıyordu...

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:42

CİNLERİN DÜNYASI

Mayıs 1987

İlk insan olan atamız Âdem'i kıskanıp Yaradan'ın emrine rağmen ona secdeden kaçınan ve kendini insanın düşmanı ilan edip Cennetten çıkmasına neden olan İblis'in, "Cin" lerden olduğunu Kuran-ı Kerim ayetlerine dayanarak geçen sayımızda anlatmıştık.

İnsanları, Yaradan'ın doğru yolundan çevirerek, onları ayrılığa, düşmanlığa ve kötülüğe yöneltmeye, Din Gününe kadar süre verilmiş olan İblis'in, kendisine öncelikle kendi cinsinden yani cinlerden yandaşlar devşireceği kuşkusuzdu. İnsanlardan önce yeryüzünde hüküm süren, daha sonra, yerin halifesi olarak yaratılan insana yardım etmekle görevlendirilen cinler; gerek İblis'in gayretleri, gerekse insanların birbirlerine kötü bakarak ayrılığa düşmeleri sonucunda, zor bir sınavla karşı karşıya kalmışlardı.

Nihayet, kardeşin kardeşe düşman olduğunu gören bazı cinler, İblis'in de kıskırtmasıyla düşmanlık için yardım eder, ayrılıkları körükler bir görevi üstlenmekte sakınca görmemişlerdi. Bir "Cin Şeytanı" olmak daha kolay, daha eğlenceli gelivermişti onlara. Bu nedenledir ki, bütün Gülyüzlü Peygamberler, İblis'in yanı sıra, onun yandaşları "Cin Şeytanları" na karşı da insanları sürekli uyarmışlardır.

Hız. Muhammed'in ilk vahiyleri aldığı zamanlarda, gelen varlığın Tanrı katından biri mi, yoksa bir cin, bir "Cin Şeytanı" mı diye kuşkulara düşüp, tahkiklere kalkışması, geçmişten itibaren yapılan bu uyarıların insanlar arasında kalan izlerindendi.

Bizlerle iç içe yaşayan, içimizden gönlümüze vesveseler verebilen, ancak seyyal bedenleri dolayısıyla normal koşullarda beş duyumuzla farkına varmadığımız cinlerden Kuran-ı Kerim ve hadislerde oldukça fazla bahsedilmiştir. Şimdi bunların ışığında öncelikle cinleri daha yakından tanıyalım. Daha sonra, "Cin Şeytanları" ve onlardan korunma yollarını inceleriz.

- **Andolsun biz insanı pişmemiş çamurdan, değişmiş cıvık balçıktan yarattık. Cinne gelince onu da (insandan) daha önce (vücudun gözeneklerine) nüfuz eden çok sıcak ateşten yarattık.**
(15/26-27)
- **İnsanı ateşte pişmiş gibi kuru çamurdan yarattı. Cini de halis ateşten yarattı.**
(55/14-15)

Bu ayetlerden Cinlerin insandan önce yaratıldıklarını açıkça anlamaktayız. Ayrıca onların katı maddenin içinden geçebilecek özellikte bir enerji kümesinden, bir ışıktan yaratıldığını bizlere düşündüren ifadeler görüyoruz. Bugünün insanı için bunları anlamak oldukça kolay.

Röntgen ışınları, radyo dalgaları, bunların hiç birini görmediği halde varlıklarından kuşkusuz emin olan günümüz insanının, bunlara benzer bir enerji kümesinin, ilahi bir bilgi ile organize edilip, yeryüzünde göze görünmeyen varlıklar halinde teşkil edilebileceğini düşünebilmesi artık hiç de zor değil. Bu gerçek 1400 yıl öncesinin insanına, ancak yukardaki ayetler kadarıyla anlatılabilirdi.

- **Ey Âdemoğulları! Şeytan, ana ve babanızı, çirkin yerlerini onlara göstermek için elbiselerini soyarak Cennetten çıkardığı gibi, sizi de (şaşırtıp) bir belaya düşürmesin. Çünkü o ve kabilesi sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Biz Şeytanları, inanmayanların dostları yaptık. (7/27)**

İblis'in ve onun kabilesi cinlerin normal koşullarda insanlar tarafından fark edilmemekle beraber, onların insanları görmekte olduklarını bu ayetten anlamaktayız. Esasen insana yardımcı olmak görevini yerine getirebilmeleri için cinlerin, bu tür yeteneklerle donanmaları gerekiyordu. İnsandan daha seyyal olan bedenleri, onların uzayda da kolayca hareketlerine imkân sağlıyordu.

- **Andolsun biz gökte burçlar yaptık. Ve onu bakanlar için süsledik. Ve onu her recim (kovulmuş) şeytandan koruduk. Ancak kulak hırsızlığı eden olursa parlak bir ateş şûlesi onu kovalar. (15/16-18)**

Cinlerin iyide olanlarının yanı sıra, ayrılıkta olanlarının, yani İblis'in adımlarının peşinden giderek kötülüğe sapmışlarının da, gökte seyahat edebileceğini anlıyoruz bu ayetlerden. Ancak onların fitne ve fesadını önlemek için, bu gezileri sırasında yüce melekler topluluğunun (Mele-i Âlâ'nın) dünyanın yönetimi ile ilgili aldığı kararları, kulak hırsızlığı ederek öğrenmeye çalışmaları halinde bir ateş alevi ile kovalandığı da belirtiliyor, aynı ayetlerde.

Böyle olmayıp da kötude olan cinler, gizli haberler, gayb haberlerini bilselerdi ya da bilmek isteyenlere engel olunmasaydı, onların işleyecekleri kötülüklere karşı insan son derece korunmasız bırakılmış olacaktı. Aşağıdaki ayetlerde Yaradan'ın kudretiyle bezenilmediği takdirde âlemlerde cinlerin ve insanların gücünün nasıl sınırlı olduğu yeniden vurgulanıyor.

- **Ey Cinler ve insanlar topluluğu, göklerin ve yerin bucaklarından geçip gitmeye gücünüz yeterse geçip gidin. Ancak kudretle geçebilirsiniz. (55/33)**
- **İkinizin de üzerine ateşten alev ve duman gönderilir kendinizi savunamazsınız. (55/35)**

Modern fizik ve astronomiden biliyoruz ki içinde bulunduğumuz kâinat sonsuz, ama sınırlıdır. Hep içinde kalmaya zorunlu olarak mahkûm olduğumuzdan, yani sınırlarını aşamadığımızdan kâinatımız bizim için sonsuzdur. Ancak dışından bakan biri için sınırları olan bir kâinatır. Kuran-ı Kerim, âlemler diyerek kâinatlardan çoğul olarak bahsettiğinden, bizimki gibi sınırları olan, ancak içindekiler için sonsuzluk arz eden, diğer kâinatların da varlığı açık bir gerçektir. Bizim Kâinatımız Kuran-ı Kerim’de “Dünya Göğü” ifadesiyle anlatılır. Hatta bazen yukarıdaki ayette olduğu gibi “Yer” sözcüğü bile içinde bulunduğumuz kâinatı simgelemek için kullanılmaktadır. Gökler ise kâinatların da dışında, onları kuşatan yedi ayrı sistemdir.

İşte gerek cinlerin ve gerekse insanların, bırakınız göklerin sınırlarını, kendi içinde bulundukları kâinatın sınırlarını bile geçemeyecekleri, ayette kati olarak belirtilmektedir. Yüce katlarda yer almış olan, Yüce Melekler Topluluğu’nu doğrudan dinleyebilmek kimin haddine kalmış öyleyse. Belki onların haberlerini Dünya Göğü’ne ulaştıran elçi meleklerin sözlerini kulak hırsızlığıyla çalmak isteyen ortaya çıkabilir. O’nu ateşten alev ve dumanla etkisiz hale getirivermek onlar için elbette çok kolaydır.

Aynı dünyayı paylaştığımızdan ve hayırda da, şerde de yaşayabilmek özgürlüğüne birlikte sahip bulunduğumuzdan, cinlerle ortak bir kaderimiz var. Bu nedenle Kuran-ı Kerim yukarıdaki gibi pek çok ayette «Ey Cinler ve İnsanlar Topluluğu» diye pek çok hitaplar yapılmaktadır. Dolayısıyla cinleri yakından tanımaya çalışırken, aslında bir yandan da kendimizi büyüteç altında inceliyoruz diye düşünmeliyiz. Bu nedenle yukarıdaki ayetler üzerinde biraz daha duralım.

Bunca çabasına rağmen ancak uydusu olan Ay’a ulaşabilmiş, güneş sistemindeki bir başka gezegene bile ayak basmamış insanoğluna, hem de 1400 yıl öncesinde, kâinatın sınırını aşamayacağından bahsetmeye Kuran-ı Kerim acaba niçin gerek görmüş?

Bu hitapta yerdeki bedenli insanın kudretinin en son sınırı belirtilmekle beraber, daha ziyade Spatyum’daki (*ahiretteki*) insan ruhlarının erişebilecekleri hududun sınırları çizilmektedir. Ancak, “Cin Üstü” veya “İnsan Üstü” seviyesine ulaştıktan sonra, Allah’ın kudreti ile güçlendirilmiş varlıkların bu sınırları aşabileceği, ayette bir cümle ile belirtilerek çok büyük bir müjde verilmektedir, her iki topluluğa da.

Nitekim ölümlerinden sonra kâinatı ve yedi göğü aşıp geçerek Yaradan’ın makamına, Miraç’a ulaşan Gülyüzlü peygamberler, böyle bir kudretle güçlenip, bu en büyük işi başarabilmişlerdir. Hz. Muhammed’in ise henüz yeryüzünde yaşarken, akıl sahibi bütün varlıkların bu en büyük özlemine ulaşma yüceliğine eriştiğini hepimiz biliyoruz. (*MİRAC olayı*) Şimdi tekrar cinlere dönelim.

- **Ey Cin ve İnsan Topluluğu, size ayetlerimizi anlatan ve bugününüzle karşılaşacağınıza dair sizi uyaran elçilerimiz gelmedi mi?..**
(6/130)

Ayetten insanlara olduğu gibi, cinlere de kendi aralarında peygamberler gönderildiğini, Tanrı’nın müjde ve uyarılarının onlara da yapıldığını anlıyoruz.

- **Biz onlara birtakım (kötü) arkadaşlar sardırđık.. Onların önlerinde ve arkalarında ne varsa, hepsini onlara süslü gösterdiler. Kendilerinden önce gelip geçmiş olan cinler ve insanlar için de (uygulanan) o söz kendilerine de gerekli oldu, (bunların da azap'a uğramaları hak oldu) Çünkü hep hüsranda idiler. (41/25)**

Cinlerin insanlarla müşterek olan kaderi burada da kendini gösteriyor, onlar da bizler gibi ölümlü varlıklar. Dahası, onlar da dünya ve ahirette yaşanmış ve yaşanacak olan belirli günlerin kaderini birlikte paylaşıyorlar, yani din günü, kıyamet, dirilme ve sorgu günleri ikisinde de aynı. Cehennem ve Cennet hem insanlar, hem Cinler için var.

- **...Rabbinin: «Hamdolsun ben Cehennemi hep cinlerden ve insanlardan dolduracağım» sözü tam yerine gelmiştir. (11/119)**
- **Çadırlara kapanmış huriler... Bunlardan önce onlara ne insan, ne de cin dokunmamıştır. (55/72-74)**

Bu son ayetten değişik anlamlar çıkarmak mümkün. Önce Cennette cinlerin de bulunacağını anlıyoruz.

Ancak, hurilere daha önce ne insan, ne de cin dokunmamıştır cümlesi çok enteresan. Cinlerin de erkek ve dişisinin olduğu, daha da ötesi onlarda da seks duygusunun bulunduğu anlatılmak isteniyor bu cümle ile.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:43

CİNLERİN HZ. SÜLEYMAN VE HZ. MUHAMMED'LE SERÜVENLERİ

Temmuz 1987

Işınlardan, enerji kümelerinden (*ateşten*) meydana getirilmiş seyyal bedenlere sahip olduklarından, cinlerin varlığından normal şartlarda haberdar değiliz. Ancak onların seyyal (*süptil*) bedenlerinin, üstün ruhsal güçlerin etkisiyle materyalize olarak, göze görünür katı bedenli hale gelmesi de mümkündür.

Cinler bir yana, dünya hayatını tamamlayarak öbür âleme geçmiş (*spatyuma*) ve dolayısıyla cinlerden daha seyyal bedenlere bürünmüş insan ruhlarının bile, üstün rehber varlıkların yönetiminde materyalize olarak (*bedenlenerek*) zaman zaman geçici bedenlerle görünür hale geldiklerini bilmekteyiz.

Spiritüalizma tarihinde bunun pek çok örnekleri var. Materyalize olan bu ruhların geçici bedenlerinin, zaman zaman fotoğrafları çekilmiş ve kitaplarda, dergilerde yayınlanmıştır.

Bu şekilde ilahi plânın kudretli varlıklarının etkisiyle materyalize olan, ya da katı maddeye hükmedecek duruma giren cinlerin peygamber Hz. Süleyman'ın buyruğuna girip hizmetinde çalışması Kuran-ı Kerim'in pek çok ayetinde açıkça belirtilmektedir.

- **Süleyman'ın cinlerden, insanlardan ve kuşlardan orduları toplandı, hepsi bir arada düzenli olarak sevk ediliyorlardı. (27/17)**
- **Rabbim beni affet, bana benden sonra hiç kimseye nasip olmayacak bir mülk ver. Çünkü sensin o çok lütfeden sen. Biz rüzgârı ona boyun eğdirdik. Onun buyruğu ile onun istediği yere yumuşak (*yumuşak*) akıp gidiyordu. Ve şeytanları, her bina ustasını ve dalgıcı ve zincirlerle birbirine bağlanmış başkalarını (*ona boyun eğdirdik*). (Ey Süleyman) «Bu bizim ihsanımızdır. Artık dilediğine ver veya verme, hesapsızdır» dedik. (38/35-39)**

Yukarıdaki ayetlerde cinlerin Hz. Süleyman'ın ordusunda görevlendirildikleri, ayrıca onları inşaat ve sualtı işlerinde kullanma yetkisinin de kendine verildiği bildirilmektedir. Ayrıca bu yetkinin kullanılmasında Hz. Süleyman çok özel bir imtiyaza sahip kılınmıştır. Aynı hünere, yani rüzgâra hükmetme ve cinleri maddeten kullanma hünerine, başkalarını da sahip kılıp kılmamakta Hz. Süleyman özgür bırakılmıştır. Geçmişte sağlığında ve şimdi de yüce idarecilerle beraber olduğu ruhlar âleminde bu yetkisini dilediğiyle paylaşma hakkı kendisine verilmiştir.

- **(Seba Melikesi Belkıs'tan bahsedilirken, Süleyman:)** «Ey ileri gelenler» dedi, onların bana teslim olarak gelmelerinden önce hanginiz onun tahtını bana getirebilir? Cinlerden bir ifrit (*kötü bir cin*) «Sen makamından kalkmadan önce ben onu sana getiririm dedi, bunu yapmaya gücüm yeter ve ben güvenilirim. Yanında kitaptan bir ilim bulunan kimse de: «Sen gözünü (*açıp*) yummadan ben onu sana getirebilirim» dedi. (Süleyman) tahtı yanına yerleşmiş görünce dedi. «Bu Rabbimin lütfundandır, şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak istiyor.» (27/38-40)

Spiritüalizmada “Apor” olarak adlandırılan, eskilerin tayy-ı mekân diye bildikleri olaydan bahsediliyor, yukarıdaki ayetlerde. Yani cisimlerin veya canlı varlıkların demateryalize (*bedensizleşip*) olup en küçük parçalarına ayrılması ve bu küçük partiküllerin büyük bir hızla başka bir yere gidip orada materyalize olup, tekrar eski haliyle teşekkül etmesi olayı. Uzay yolu filmlerinde “Işınlanma” diye defalarca seyrettiğimiz Kaptan Kirk ve arkadaşlarının hızlıca mekân değiştirme olayları da bunlardan esinlenerek senaryoya konmuş.

İşte Hz. Süleyman'ın emrindeki kötü bir cin, «*Ben Belkıs'ın tahtını, siz yerinizden kalkmadan buraya getirebilirim*» diyor.

Anlıyoruz ki, cinlerin bazılarında özel ruhsal yetenekler var. Bazı gizli teknikleri kullanarak, eşyaya uzaktan etki yapma güçlerine sahip olmuşlar. Belki işin kökenini, mahiyetini, bu işin nasıl olduğunu bilmeden, sadece belli kuralları uygulayarak bunu yapıyorlar. Bizlerin elektriğin aslını bilmeksizin düğmeye basıp ondan yararlanabilmemiz gibi.

Ancak, yukarıdaki ayetlerin son cümleleri çok önemli. İnsanların cinlerden üstünlüğü bir kere daha vurgulanıyor. Zira cinin böbürlenerek ortaya koyduğu yeteneğinin daha üstününe, bir insanın sahip olduğu açıkça belli oluyor. Üstelik o insanın, kökenine, gerçek bilgisine sahip olarak bu işi yaptığı “Yanında kitaptan bir ilim bulunan kimse” ibaresiyle bizlere düşündürülüyor. Nitekim bu kişi, gücünü ortaya koyarak Sebâ Melikesi Belkıs'ın tahtını göz açıp kapayıncaya kadar Hz. Süleyman'ın önüne getiriveriyor. Cinleri fazla gözümüzde büyütmememiz, onların daha üstünde yeteneklere insanın da ulaşabileceğini bilmemiz için anlatılıyor bunlar.

Cin veya insan bazı ruhsal yeteneklere, tekniklere ulaşmış olabilir. Ancak bu onların Tanrı bilgisine, kudretine, gayb haberlerine ulaştığı, olmuş olacak her şeyden haberdar olduğu anlamına asla gelmez. Genelde çokça bu yanlış değerlendirmeye düşüyor ve gözlemlediğimiz bir yeteneği gözümüzde büyüterek, onun sahibini her şeye gücü yeter bir mevkiye yükseltiveriyoruz. Gayba, gayb haberlerine sahip olan sadece Âlemlerin Rabbi ile O'nun bazı sırlarına ortak ettiği, resuller, nebiler ve gönül erleridir.

Cinlerin gizli Tanrı bilgilerine, gayb haberlerine malik olmadıkları Kuran-ı Kerim'de çarpıcı bir örnekle anlatılır. Bastonuna dayanmış emrinde çalıştırdığı cinlere nezaret eden Hz. Süleyman aniden ölür. Ancak hiçbir şeyden habersiz cinler kahr içinde çalışmalarına devam ederler. Ta ki, bir ağaç kurdu dayandığı bastonunu kemirip, Hz. Süleyman yere yuvarlanıncaya kadar.

- Süleyman'a da sabah gidişi bir ay(*lık mesafe*) akşam dönüşü bir ay(*lık mesafe*) olan rüzgârı boyun eğdirdik ve onun için erimiş bakırı da kaynağından sel gibi akıttık. Rabbi'nin izniyle cinlerden bir kısmı onun önünde çalışırdı. Onlardan her kim buyruğumuzdan sapsa, ona alevli azabı tattırırdık. Ona dilediği gibi kaleler, heykeller, havuzlar kadar (*geniş*) leğenler, sabit kazanlar yaparlardı. «Ey Davud ailesi şükredin.» Kullarımdan şükreden azdır. (*Süleyman'ın*) ölümüne hükmettiğimiz zaman, onun öldüğünü ancak değneğini yiyen bir ağaç kurdu gösterdi. (*Kurdun yemesiyle değnek çürüyüp de ona dayalı duran Süleyman*) yıkılınca (*onun öldüğü anlaşıldı* ve) anlaşıldı ki eğer cinler gaybı bilselerdi o küçük düşürücü azap içinde kalmazlardı. (34/12-14)

HZ. MUHAMMED VE CİNLER

Hız. Muhammed 40 yaşına gelmiş, Hira mağarasında Cebrail'le buluşup vahiy almaya ve peygamberliğe başlamıştı. Köprülerin altından akan sularla birlikte, bin bir zorlukla dolu yıllar yılları kovalamış, peş peşe gelen Kuran-ı Kerim ayetleriyle etrafındaki bir avuç Müslüman, Hepimizi Sevgisinden Varedenin istediği üstün insan vasıflarına, adım adım ulaşmaya koyulmuştu. Peygamberliğin başlangıcından on büyük yıl geçmiş, Medine'ye hicrete iki yıl kadar süre kalmıştı.

Peki, dünyayı birlikte paylaştığımız cinlerin, geçen bu on yıl içinde bu büyük olaydan, olup bitenlerden bildikleri, anladıkları neydi acaba? Hiçbir şey bilmemiş hiçbir şey anlamamışlardı. Sadece ve sadece bildikleri, gök kapılarının kendilerine eskisinden de sıkı kapatıldığı, hiç olmazsa kulak hırsızlığıyla olsun gayb haberlerinden, yüce meleklerin plânlarından haberdar olabilirken şu son yıllarda hiçbir şey duymadıklarıydı. Bunun nedenini ve dünyada başlamış olan büyük peygamberlik olayını, ancak yine Yüce Yaradan'dan aldıkları bir mesajla Hız. Muhammed'e sevk edilen birkaç cin, peygamberden dinledikleri, o emsalsiz Kuran-ı Kerim ayetlerinden anlamışlardı.

Demek ki başlamış olan bu büyük olaya en ufak bir fitne bulaştırmasınlar diye, cinler gök kapılarından böyle sıkı uzaklaştırılmışlardı. Eğer cinler Tanrısal bilgiye ve gayb haberlerine sahip olsalardı, bu büyük peygamberlik olayını aradan on koca yıl geçtikten sonra mı öğreneceklerdi? Üstelik kendiliklerinden değil, Yaradan'dan aldıkları işaretle Hız. Muhammed'e ulaşabilmişlerdi.

- Bir zamanlar cinlerden bir grubu Kuran-ı Kerim dinlemek üzere sana yöneltmiştik. Ona geldiklerinde (*birbirlerine*) «Susun (*dinleyin*) dediler. (*Okuma*) bitirilince de uyarıcılar olarak kavimlerine döndüler. «Ey kavmimiz dediler, biz Musa'dan sonra indirilen, kendinden öncekini doğrulayan, Hakka ve doğru yola götüren bir kitap dinledik. Ey kavmimiz, Allah'ın davetçisine uyun. Ona inanın ki günahlarınızdan bir kısmını bağışlasın ve sizi acı azaptan korusun.» (46/29-31)

Hız. Muhammed'in yanına Kuran-ı Kerim dinlemek için bu şekilde cinlerin altı kez varmış olduklarını güvenilir hadis kitaplarından öğrenmekteyiz. Bu buluşmaların bazılarında Hız. Muhammed'in haberi olmamış, olay tek taraflı olarak cereyan etmiştir. Kendisine daha sonra vahiy yolu ile bildirilmiştir. Bazılarından ise Hız. Muhammed'de bizzat haberdar olmuştur. Özellikle Abdullah İbni Mesud'dan nakledilen hadislerde peygamberin cinlere Kuran-ı Kerim okumak için emir aldığı, Abdullah İbni Mesud ve birkaç arkadaşını da kendine yoldaş ederek cin topluluğunun yanına vardığı, ancak yanındakileri bir kenarda bırakarak tek başına cinlere Kuran-ı Kerim okuduğu anlatılır. İbni Mes'ud'a göre bu buluşmalarda Hız. Muhammed cin topluluğunu bizzat görmüştür ve olay birkaç kere vuku bulmuştur.

Hız. Muhammed'in cinlerle serüveni Kuran-ı Kerim okumanın dışında da olmuştur. Örneğin aşağıda Buhari'den aldığım hadisteki gibi, peygamberden yiyecek isteyen hoş görünüşlü cin toplulukları da onu ziyaret etmiştir.

«Bana Nasibin cinlerinin bir heyeti geldi. Ama (bunlar) ne hoş cin! Benden yiyecek istediler. Ben de onların yararlanmaları için Allah'a «Cinler, uğradıkları her çeşit kemik ve tezcek üzerinde herhalde (kendilerine) bir yiyecek bulalar» diye dua ettim.»

(Buhari Muhtasarı 1546 no'lu hadis)

Hız. Muhammed'in yanına ona kötülük yapmak için uğrayan cinler de olmamış değildir. Peygamber cini etkisiz hale getirmiş ve bağlayarak onu çevresindekilere de göstermek istemiştir. Ancak cinlere hükmetme gücünün Hız. Süleyman'a ve onun izin verdiklerine özgü olacağını hatırladığından bunu yapmaktan vazgeçmiştir:

*«Cinlerden bir ifrit dün gece namazımı bozdurmak için bana ansızın hücum etti. Lakin Allah (beni galip getirip) ona istediğimi yapmaya fırsat verdi. Sabah olunca hepiniz onu göresiniz diye mescidin direklerinden birine bağlamak istedim. (Fakat) kardeşim Süleyman'ın; «**Rabbim beni affet, bana benden sonra hiç kimseye nasip olmayan bir mülk ver**» demiş olduğu hatırıma geldi (de ifriti köpek gibi kovdum).*

(Buhari Muhtasarı 288 No'lu Hadis)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:44

CİNLER KENDİLERİNİ ANLATIYORLAR

Ağustos 1987

Geçen sayımızda Cinlerin Kuran-ı Kerim dinlemek için Hz. Muhammed'in yanına birçok kez gönderildiğinden bahsetmiştik. Bu buluşmanın bazılarında Hz. Muhammed'in önceden haberi olmuş, bazılarında ise ancak buluşma gerçekleşmesinden sonra vahiy yoluyla kendisine bilgi verilmiştir. İşte Kuran-ı Kerim "Cin Suresi" diye adlandırılan ve Cinler hakkında geniş bilgiler verilen surede, Hz. Muhammed'in haberi olmaksızın Kuran-ı Kerim dinleyen Cinlerin, arkadaşlarının yanına varınca neler konuştukları vahiy yoluyla Peygambere bildirilmektedir. Şimdi Cinlerin kendi özeleştirilerini de kapsayan bu baş başa konuşmalarına üzerinde düşünün düşünün kulak verelim:

- **De ki: Bana vahyolundu ki Cinler den bir topluluk Kuran-ı Kerim dinlediler ve şöyle dediler: «Biz harikulade güzel bir Kuran dinledik, doğru yola iletiyor, ona inandık, Artık Rabbimize hiç kimseyi ortak koşmayacağız. Doğrusu Rabbimizin şanı yücedir. O, ne eş, ne çocuk edinmemiştir.»**
(72/1-3)

Sure'nin başında «*Bana vahyolundu ki*» diye hitap ediliyor. Bu buluşmadan ve cinlerin konuşmalarından o esnada Hz. Muhammed'in haberinin olmadığını, bu hitap açıkça ortaya koyuyor. Kuran-ı Kerim'i dinleyip, onun büyük etkisi altında kalmalarından, cinlerin yaşadıkları çevredeki insanların lisanları hakkında bilgileri olduğunu anlıyoruz. Aksi halde dinledikleri Kuran-ı Kerim onlara hiçbir şey ifade etmeyecekti. Üstelik mesajın büyük etkisi altında kalmaları da, onların akıllarının bu bilgileri kavrayacak kadar gelişmiş olduğunu bize açıklıyor. O ana kadar Rablerine eş veya çocuk sahibi olmak gibi insani özellikler veren ve bu surette O'nun, birliği bölünmez, eşsiz ve tek olduğunu unutan cinler derhal işin doğrusunu anlamakta gecikmiyorlar.

Burada cinlerin meleklerden farklı olduklarını bir kere daha anlıyoruz. Allah'a eş koşabilmek melekler dünyasında asla gündeme gelebilecek bir konu değil. Onlara şer işleme, hayrın dışına çıkma kapısı tamamen kapatılmış durumda. Sadece insanlar ve cinler sonuçlarına katlanmayı göze aldıkları taktirde şerre sapma özgürlüğüne sahipler.

- **Meğer «Bizim Beyinsiz, Allah hakkında saçma şeyler söylüyormuş.» Biz cinlerin ve insanların Allah'a karşı yalan söyleyemeyeceğini sanmıştık. Doğrusu insanlardan bazı erkekler, cinlerden bazı erkeklerle sığınırlandı da, onların kibir ve azgınlıklarını arttırırlardı.**
(72/4-6)

Cinler “Bizim Beyinsiz” diyerek hepsince tanınan tek bir hemcinslerinden bahsediyorlar. Bu tanımlara uyan bir tek varlık var. Âdem’e secde etmeyerek Cennetten kovulan ve kendisine “Din Gününe” kadar insanları doğru yoldan saptırabilme serbestliği verilmiş olan iblis. İşte cinler o emsalsiz Kuran-ı Kerim ayetlerini dinleyip de yanlış doğrudan ayırma hünerine kavuşunca, İblis’in Allah’ı onlara nasıl saçma sapan anlattığının farkına varıyorlar. İblis onları kısıvrak bağlamak için, «Allah’a karşı yalan söylenemez» diyerek her sözüne peşinen inanmalarını sağlıyormuş. Bu suretle de etrafına kendisi gibi şerre anahtar olacak bir sürü cin şeytanını topluyormuş. Dinledikleri Kuran-ı Kerim ayetleri onları bu gafletten uyandırmış.

Cinler bir şeyin daha farkına varmışlar. Aslında Cinlerden daha üstün yeteneklerin tohumlarını taşıyan insanların kendi değerlerinin farkına varmaksızın cinlere sığınma küçüklüğüne düşmeleri ve bundan dolayı Cinlerin gurur ve azgınlıklarının iyice artması. Nitekim o yörede yaşayan Arap erkekleri çöle çıktıklarında «*Bu vadinin sahibi olan Cin’e sığınırım*» diyerek kendilerinin emniyette olacaklarını sanıyorlarmış. Bu ayetten ayrıca Cinlerde erkeklik-dişilik olduğunu kendi ağızlarından öğrenmiş oluyoruz.

- **Onlar da sizin sandığınız gibi Allah’ın hiç kimseyi diriltmeyeceğini sanmışlardı.**
(72/7)

Bu ayetten cinlerin de, insanlar gibi ölümlü oldukları anlaşılıyor. Öldükten sonra dirilme konusunda onlar da bizler gibi tereddüt, kuşku, hatta inkâr içindeler. Görülüyor ki ahiret hayatı hakkında insanlar ne biliyorsa, Cinler de o kadarını biliyorlar. Daha fazla bir bilgiyi onlarda boşuna aramayalım.

- **Biz göğe dokunduk, onu kuvvetli bekçilerle ve alevlerle doldurulmuş bulduk. Ve biz onun dinlemeye mahsus olan oturma yerlerinde oturur (*gayb haberlerini dinlemeye çalışır*) dık. Artık şimdi kim dinlemek isterse, kendisini gözetleyen bir alev parçası bulur.**
(72/8-9)

Evvelce yukarılara çıkıp, Yüce Melekler Topluluğunun (Mele-i Alâ’nın) haberlerini yeryüzüne ulaştıran elçi meleklerin sözlerini kulak hırsızlığıyla dinleyebiliyorlarmış. Son yıllarda bir de bakmışlar her taraf bekçilerle dolu, kulak hırsızlığına hiç izin yok. Yine de bir fırsatını bulan olursa bu defa bir şihap, bir ateş alevi peşine düşüp Cin’i etkisiz hale getiriveriyor. Şimdi anlıyorlar ki yeryüzünde, insanlara O’nun gerçeklerini anlatan bir Gülyüzlü Peygamber yaşamakta. O’na gönderilen gerçeklere en ufak da olsa bir fitne, bir fesat bulaştırmasınlar diye cinler gök kapılarından böyle şiddetli kovuluyorlar.

Gizli haberlerden, gayb haberlerinden bir nebze olsun bilgi sahibi olsalardı, bunları bir doğruya bin yalan katarak kendilerine sığınan büyücülere, kâhinlere, falcılara aktarıp insanların kafasını karıştıracaklardı. Baştan başa gerçeklerin haberini yayan Gülyüzlü Peygamberin söyledikleri ile kâhinlerin, falcıların aktardıklarını, sanki aynı kaynaktan geliyormuş gibi eş tutmaya, bir tutmaya çalışan insanlar için, doğru yolu bulmak o denli güçleşecekti.

Cinler gök kapı

larından kovularak, insanların bu karışıklığa düşmeleri kesinlikle önlenmiştir. Kuran-ı Kerim dinledikten sonra Cinler artık kendi küçüklüklerinin farkına vararak, gizli haberlerden, bilmedikleri şeylerden uluorta bahsetmeme idrakine kavuşuyorlar. «*Bütün bu olanlardan yerdeki Cinler ve insanlar için iyilik mi çıkacak, kötülük mü dokunacak biz bilemeyiz*» diyorlar.

- **Bilmiyoruz yeryüzündekilere kötülük mü istendi, yoksa Rableri bir hayır mı diledi.**
(72/10)

Cinler konuşmaya devam ederek aralarında iyilerin de, kötülerin de, Müslümanların da inkârcıların da bulunduğunu, gökte olduğu gibi yeryüzünde de tek hükmedenin O olduğunu, kimsenin O'nu etkisiz bırakamayacağını, Rabbine inananın hiçbir şeyden korkmayacağını, inkârcıların ise sonunun Cehennem olduğunu birbirlerine anlatıyorlar.

- **Biz yeryüzünde Allah'ı aciz bırakamayacağımızı (Göğ'e) kaçmakla da O'nu aciz bırakıp O'ndan kurtulamayacağımızı anladık. Biz yol gösteren (Kur'an)'ı işitince ona inandık. Kim Rabbine inanırsa (ne hakkının) eksik verilmesinden, ne de kendisine aşağılama gelmesinden korkmaz. Ve bizden Müslümanlar da var, Hak yolundan sapanlar da var. Kimler Müslüman olursa işte onlar doğru yolu aramışlardır. Yoldan sapanlar da Cehenneme Odun olmuşlardır.**
(72/11-15)

ŞEYTAN NASIL ALDATIR?

İster Cin, ister öbür âleme göçmüş bir insan ruhu, ya da aramızda yaşayan bir insan kardeşimiz, her kim ki insanların arasının bozulmasını, birlikten uzaklaşmalarını, sevgiden, kaçmalarını sağlıyorsa, dirlik ve düzeni bozuyorsa o şeytanlık ediyor demektir. Bunu kasıtlı, bilinçle, planlı ve programlı olarak yapıyorsa onun adı şeytandır, vesvese verendir, Artık o, şeytan ordusunun başkomutanı olan İblis'in askeri olmuştur. Görülüyor ki, Şeytan belli bir kişinin, hatta belli bir canlı türünün ismi değil, belli kötülükleri sistemli olarak yaymaya çalışan, cinlerin, insanların veya bedensiz insan ruhlarının genel bir tanımıdır. Kuran-ı Kerim'de bu üç sınıfın da yaptığı şeytanlıkların örnekleri vardır.

- **İnanmış olanlara rastladıkları zaman «İnandık» derler. Fakat şeytanlarıyla yalnız kaldıkları zaman, «Biz sizinle beraberiz, biz sadece (onlarla) alay ediyoruz» derler.**
(2/ 14)

Yukarıdaki ayette yaşamakta olan insanlardan “Şeytan” diye bahsedilmektedir.

- **Böylece biz her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman yaptık (bunlar) aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler vahyederler. Rabbim dileseydi onu yapamazlardı. Artık onları uydurdukları şeylerle baş başa bırak.**
(6/112)

Bu ayette insan ve cin şeytanlarının “Vahyetmesinden” bahsediliyor. Bunun üzerinde önemle durmak lazım. Kuran-ı Kerim Türkçe meallerinde bu kelime, Kuran-ı Kerim’deki aslı olan “Vahyederler” yerine “Fısıldarlar”, “Telkin ederler” gibi aslından farklı aktarılıyor. Cin ve insan şeytanlarından cinlerin vahyetmesini anlıyoruz. Zira vahiy, kişiler arasında normal konuşma yollarının dışında özel bir haberleşme kanalıdır. Göze görünmeyen bir cinle, yaşayan bir insanın konuşup anlaşması ancak böyle özel bir telepati, ilham kanalıyla olabilir. İnsan şeytanları için de “Vahyederler” sözcüğü kullanıldığına göre onların spatyumdaki (*ahiretteki*) henüz gelişmemiş, doğru yolu bulmamış, ancak haklarında kesin hüküm verilmediği için özgürlükleri ellerinden alınmamış bedensiz insan ruhları oldukları anlaşılmaktadır. Nitekim medyumlar aracılığıyla yapılan konuşmalarda böyle geri, kötülük dolu pek çok bedensiz insan ruhuyla karşılaşmıştır. Aynen yeryüzündeki gibi, spatyumda da insanların çok hayırlıları olabildiği gibi, çok şerlileri de bulunmaktadır.

Bizlere hem aramızda yaşayan hemcinslerimizden karşılıklı konuşarak; hem de telepati, ilham yoluyla cinlerden ve insan ruhlarından içimize seslenerek şeytanlıklar yapılmaktadır. Bu şeytanlıkların, bu vesvese vermelerin neler olduğu Kuran-ı Kerim’de yeri geldikçe anlatılarak insanlar uyarılmaktadır. Bunlardan bazılarını aktararak yazımızı noktalayalım.

- **Ey insanlar, yeryüzünde bulunan helal, temiz şeylerden yiye, şeytanın adımlarını izlemeyin, çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır. O size daima kötülük ve çirkin iş (*yapmanızı*), Allah hakkında bilmediğiniz şeyler söylemenizi emreder.**
(2/169)
- **Ey inananlar, şarap, kumar, dikilitaşlar (*putlar*), şans okları, şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.**
(5/90)
- **Kuran-ı Kerim okuduğun zaman kovulmuş şeytandan Allah'a sığın. Çünkü inananlara ve Rablerine dayananlara onun bir gücü yoktur. O'nun gücü sadece kendisini dost tutanlara ve Allah'a ortak koşanlardır.**
(16/98-100)
- **Kim Rahman'ın zikrini görmezlikten gelirse (*O'nun katından gelen bilgileri, kitapları, uyarıları inkâr ederse*) ona bir şeytanı sardırırız. Artık o onun arkadaşı olur. Onlar bunları doğru yoldan çıkardıkları halde, bunlar doğru yolda olduklarını sanırlar.**
(43/36-37)
- **Şeytan onları istila etmiş (ruhlarına hâkim olmuş), onlara Allah'ı anlamayı unutturmuştur. Onlar, şeytanın partisidir. İyi bilin ki şeytanın partisi kaybedecektir.**
(59/19)

Kuran-ı Kerim’de, bu son ayetin devamında Allah'ın partisine kayıtlı, O'na ve ahiret hayatına inanan, iyi ve hayırlı kullardan bahsedilmektedir.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:45

ÖTE ÂLEMLE BULUŞMA VE GÖRÜŞMELER - I

Eylül 1987

Öte âlemle yapılan ruhsal konuşmaların tümünü, bütün parapsikolojik, spiritüel olayları, dedublüman (*çift bedenlenme*), materyalizasyon (*ruhların maddi bedene bürünerek görünmesi*) ekminezi (*hipnoz uykusunda geçmiş hayatların yaşatılması*) çocuklukta geçmiş hayatların hatırlanması, eşyanın ruhsal güçlerin etkisi ile hareket ettirilmesi ve reenkarnasyon (*yeniden bedenlenme*) olaylarını cinlerin ama sadece cinlerin güçleri ile açıklamaya çalışan bazı aşırıları vardır. Allah bilir bu kişiler Gülyüzlü Peygamberlerin çağında yaşamış olsalardı, onların ortaya koydukları tüm mucizeleri, Yüce Kat'tan aldıkları olağanüstü mesajları, bilgileri de yine cinlerin eseridir diyerek inkâr etmek gafletine düşeceklerdi.

Nitekim "Peygamberler Tarihi" bu tür inkârcıların bitip tükenmeyen karşı koymalarını bizlere nakleder. Hz. Muhammed'e ilahi vahiyle gelen bilgileri cinlerin, cin şeytanlarının eseri gören ve onu cinlenmiş, cinnet getirmiş olarak reddeden çağdaşlarına karşı Kuran-ı Kerim bu suçlamaları şiddetle reddeder. Cin şeytanlarının böyle bir şey yapmalarının hem işlerine gelmeyeceğini, hem de esasen yapmaya güç yetiremeyeceklerini vurgular. Ayrıca onların günahkâr, yalancı kişilere musallat olduklarını, Hz. Muhammed gibi bütün hayatı doğrulukla, insan sevgisi ile dolu bir kişi ile onların hiçbir alışverişi olamayacağını açıkça ortaya koyar.

- **Muhakkak ki O (Kur'an) Âlemlerin Rabbinin indirmesidir. O'nu uyarıcılardan olman için apaçık bir dille senin kalbine RUH'ül Emin (Cebrail) indirdi. (26/192-195)**
- **... Onu şeytanlar indirmedir. Bu onlara yaraşmaz ve zaten yapamazlar da. Çünkü onlar (Meleklerin sözünü) işitmekten uzaklaştırılmışlardır. (26/211-212)**
- **... Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi? Onlar her günahkâr yalancıya inerler. O yalancılar (şeytanlara) kulak verirler, çokları da yalan söylerler. (26/221-223)**

Kuran-ı Kerim ayrıca aşağıdaki ayetlerde olduğu gibi bu akıldışı düşünenleri zaman zaman er meydanına davet eder.

- **Yoksa onu «Uydurdu mu?» diyorlar? De ki; «Öyle ise siz de onun benzeri on uydurulmuş sure getirin. Eğer doğru iseniz Allah'tan başka çağırabildiklerinizi de (yardıma) çağırın.» (11/13)**
- **De ki: «Eğer insan(lar) ve cin (ler) şu Kur'an'ın bir benzerini getirmek üzere toplansalar yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka olup (yardım et) seler de» (17/88)**

Önceki yazılarımızda, Kuran-ı Kerim ayetlerine dayanarak cinlerin güçleri, güçlerinin sınırı, neyi yapıp neyi yapamayacakları konusunda etraflıca durduk. Gördük ki onlar öyle her şeyden haberdar olan, her şeyi işitip gören üstün, yüce varlıklar değil, gök kapıları kendilerine kapatılmış olduğundan haberci meleklerin sözlerini duymaktan mahrumlar. Genelde uzakta olanları duyup bilme güçleri yok. Koskoca bir Peygamberlik misyonu olup dururken, Hz. Muhammed yıllarca vahiy alırken cinler hiçbir şeyin farkına varamamışlar. Nihayet Peygamberliğin onuncu yılında Yaradan'dan aldıkları bir mesajla Hz. Muhammed'e sevk edilip Kuran-ı Kerim dinlemişler ancak o zaman olmakta olanı anlayabilmişler.

Cinlerin, bırakınız gayb haberlerini, gizli haberleri bilmeyi, kendilerinin çalışmasına nezaret eden Hz. Süleyman'ın bile öldüğünden habersiz olduklarını, ancak dayandığı bastonunu bir ağaç kurdu kemirip yere yıkılınca, olayın farkına vardıklarını, ayetlerle açıklamıştık. Görmüştük ki Kuran-ı Kerim, cinlerin gaybı (gizlilikleri) bilmediklerini bu olayla bir kez daha vurgulamıştı.

- **... eğer cinler gaybı bilselerdi o küçük düşürücü azap içinde kalmazlardı (34/14)**

Anlaşıyor ki, güçleri belli bir sınırın ötesine geçmeyen, hatta pek çok konuda insanı bir adım geriden izleyen cinlerle, bütün normalüstü olayları, ilahi vahiyleri, ilhamları, ruh gücünün maddeye yaptığı etkileri açıklamaya çalışmak boşuna gayret sarf etmek oluyor. Aslında bir şeyle, bir kelime ile, bir güçle, her şeyi açıklama gayretkeşliği insanlarda çok görülen bir kolaya kaçma tembelliğinden doğuyor. Anlamadığı her şeye "Altıncı duyu", "İçgüdü", "Telepati", "Doğa" gibi sözcükler etrafında dolanarak, bu sözcüklerin kapsamına da akıl erdirmeye zahmetine katlanmaksızın açıklama getirdiklerini sananlar, aslında bilinmeyenle bilinmeyenle izaha çalışarak, boşuna konuşmaktadırlar. Bütün ruhsal fenomenleri, sadece cinlerle açıklamaya çalışanlar da bunu yapıyor. Gerçekte, Peygamberler Tarihini, kutsal metinleri biraz dikkatlice incelemek bile cinlerin dışındaki manevi varlıkların, bedensiz insan ruhlarının, meleklerin, dünya olayları üzerindeki etkilerini, yeryüzünde yaşayan insanlarla ilişkilerini ispatlamaya yeter de artar bile.

Her şeyden önce şunu düşünmek lazım, Peygamberlere ilahî vahyi getiren bir cin değil, bir yüce melek olan Cebrail'dir. Hatta zaman zaman insan şekline bürünerek Hz. Muhammed'e ve etrafındakilere görünmüş ve konuşmuştur. Öyle ise materyalizasyon (*ruhların bedenlenmesi*) ve ruhlarla konuşma olaylarını sadece ve sadece cinlerle açıklamaya çalışmak doğru olur mu?

Aynı konuda bir de İncil'e göz atalım.

- **İsa altı gün sonra Petrus, Yakup, ve kardeşi Yuhanna'yı yanına alıp ve onları ayrıca yüksek bir dağa çıkardı ve onların önünde heyeti değişildi (yeni bir görünüme büründü) yüzü güneş gibi parladı ve esvabı ışık gibi ak oldu. Ve işte onlara Musa ile İlya göründüler. İsa ile konuşuyorlardı. Ve Petrus İsa'ya cevap verip dedi. «Yarab, bizim için burada bulunmak iyidir. Eğer istersen, burada, biri sana, biri Musa'ya biri İlya'ya üç çardak kurayım. (İncil - Matta 17/1-4)**

Hız. İsa'dan asırlarca önce yaşamış ve öte âleme, ruhlar âlemine intikal etmiş peygamberler Hız. Musa ve Hız. İlyâ (Hız. İlyas), materyalize olarak bedenleniyorlar ve Hız. İsa ile konuşuyorlar. Hız. İsa'nın yanındakiler de olanları görüp hatta çardak kurmaya bile kalkıyorlar. Şimdi bu apaşıkâr olayı cinlerle nasıl açıklayabiliriz. Demek ki meleklerden başka, öbür âleme göçmüş bedensiz insan ruhlarının da, zaman zaman materyalize olarak bedenlenip göze görünmesi ve konuşması mümkün olabiliyor. Burada hem materyalizasyon hem de bedensiz insan ruhlarıyla konuşabilme olayının bir örneğı var.

Tabii ki bu olaylar sadece peygamberlerle kısıtlanmış da değil. Spritüalizma tarihinde fotoğrafları çekilmiş ve kitaplarda yayınlanmış böyle binlerce öte âlemdeki sıradan insan ruhlarının geçici bedenlenmeleri var.

Eski Diyanet İşleri Başkanlarından Prof. Dr. Süleyman Ateş "İnsan ve İnsanüstü" kitabının 67 ve 68. sayfalarında böyle iki olayı nakletmektedir.

«Muhiddin-i Arabî "Futuhât" isimli kitabında Mağrip şehirlerinden birinde vardığı manevi bir makamda, çok yalnızlık hissettiğı bir sırada, karşısına büyük mutasavvıf Ebu Abdurrahman Sülemî'nin ruhunun cisimlenip, kendisine geldiğini ve kendisi ile konuştuğunu, sorduğı soruları cevaplandırdığını yazmaktadır.»

Osmanlı bilginlerinden Hadimî Muhammed b. Mustafa'nın kendi el yazısı ile şunları yazdığını Bursalı Mehmet Tahir kaydetmiştir. «*Pederimin kabri başında murakabeye varmışım. Karşımda temessül eyledi (bedenlendi) nasihatını istedim*»

(Kitapta babasının uyarıcı sözleri de aktarılır.)

Görölüyor ki tarihin her devrinde ölmüş insan ruhlarının bedenlenmesi ve yeryüzünde yaşayanlarla konuşması olayları sergilenip durmuştur. Ölmüş insanların ruhlarıyla medyumlar aracılığıyla görüşölüp konuşulması hususunda, Musevilerin Kutsal Kitabı Tevrat'ın I. Samuel 28. babında çok etkileyici bir olaydan bahsedilir.

Düşman orduları ile başı derde giren İsrail Kralı Saul, son çareyi bir süre önce vefat ederek aralarından ayrılmış olan Peygamber Samuel'in ruhu ile görüşüp, onun tavsiyesini almakta görür. Bir cinci, bakıcı kadının medyumluğuyla Samuel'in ruhu ile görüşür. Ama Samuel Peygamberin ruhundan, umduğundan çok başka sözler duyduğu için boylu boyunca yere ykılır.

İnsan ruhlarının yeni bedenlerle tekrar dünyaya doğup başka hayatlar yaşamasının (*reenkarnasyonun*) da İncil'de çok çarpıcı bir örneğı var. Bir kasırğa ile göklere çıkmış Hız. İlyâ'nın (Hız. İlyas), tekrar bir anneden doğarak Peygamber olarak yaşayacağı ve Mesih İsa'nın geleceğı Museviler arasında dini bir inanç olarak yaşamakta idi

Hız. İsa, Peygamberlik görevine başlayınca inanmayanlar bu konuda kendisini sık sık sıkıştırdılar.

«Hani seni müjdeleyecek olan İlyâ gelmedi ki daha» dediler.

Nihayet bu itirazların etkisi altında kalan Havariler de aynı soruyu sorunca Hz. İsa dayanamadı ve onlara gerçeği açıkladı. İlyâ'nın esasen gelmiş olduğunu ve Peygamber Yahya olarak yaşadığını, kendisini müjdelediğini, ancak insanların onu tanımayıp, inanmayıp öldürdüklerini söyledi.

Matta İncilinde bu konu şöyle anlatılır.

- **Ve şakirtleri (öğrencileri) ondan sorup dediler: «Öyle ise niçin yazıcılar önce İlyâ gelmelidir diyorlar?» Ve İsa cevap verip dedi: «Gerçi İlyâ gelir ve her şeyi yerli yerine kor. Fakat ben size derim, İlyâ zaten gelmiştir ve onu tanımadılar, fakat ona her istediklerini yaptılar. Aynı suretle insanoğlu da onlardan elem çekecektir» İsa'nın kendilerine vaftizci Yahya için söylediğini, şakirtler o zaman anladılar.**
(İncil - Matta 17/10-13)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:46

ÖTE ÂLEMLE BULUŞMA VE GÖRÜŞMELER - II

Ekim 1987

Önceki yazımızda, öte âleme geçmiş bedensiz insan ruhları ile yapılan buluşma ve görüşmelerden ilginç örnekler sunmuştuk. Musevilerin Kutsal Kitabı Tevrat'tan, Hristiyanların Kutsal Kitabı İncil'den aktardığımız olaylar ve güvenilir İslam büyüklerinden Muhittin-i Arabî, Hadimi gibi üstün şahısların başlarından geçenler, bizlere öte âlemdeki insan ruhlarıyla buluşma ve görüşmelerin gerçeğin ta kendisi olduğunu anlatmıştı. Ruhların maddi bedenlere bürünüp (*materyalize olup*), görünerek konuşmaları, medyumlar aracılığıyla öte âlemdeki insan ruhlarından bilgi alınması, insanların tekrar tekrar dünyaya gelmeleri (*reenkarnasyon*) gibi gerçeklerin, tarihin her devrinde somut delillerle insanların gündemine sokulduğunu görmüştük. Gizli haberleri bilmekten (*gayb'dan*) uzak tutulmuş olan ve sınırlı güçleri ile aslında birçok konuda insanın bile gerisinde olan cin varlıklarıyla, bütün ruhsal olayları açıklamaya çalışmanın, ancak bilgisiz ve ön yargılı bir gayretkeşlikten başka bir şey olamayacağını iyice anlamıştık.

Şimdi aynı konuda yeni örnekler sunmaya devam edeceğiz, ilk aktaracağımız örneğin üzerinde ne kadar dursak yine de az gelecek. Çünkü hem Hz. Muhammed'in ilahi âlemden aldığı vahiylerle ve öte âlemle yaptığı müşahedelerle nasıl pek çok gayb haberlerinden bilgi ve görgü sahibi olduğunu, hem de spiritüalistlerin elde ettikleri sonuçların nasıl gerçekleri aksettirdiğini göreceğiz. Ayrıca, Hz. Muhammed'in birçok hadisinin (*sözleri ve yaşantısı*) 1400 yıl boyunca nice nesillerin üstün gayret ve fedakârlıklarıyla günümüze kadar doğru olarak gelebildiğinin bir kanıtını da elde edeceğiz.

İntihar edenlerin öte âlemde nasıl bir azaba uğrayacaklarını en güvenilir iki hadis kitabı Buhari ve Müslim'deki hadislerde Hz. Muhammed asırlarca önce şöyle anlatmıştı.

- ✓ *Resulullah buyurdu ki: «Her kim kendini bir demir parçası ile öldürürse, kendisi o demiri elinde karnına vuruyor olarak ebedi ve daimi surette cehennem ateşinde olacaktır. Her kim zehir içer de kendini öldürürse, o kimse de zehrini içer bir halde ebedi ve daimi bir surette cehennem ateşinde olacaktır. Her kim bir dağdan kendini aşağı atıp kendi kendini öldürürse, bu intihar eden kimse de cehennem ateşinde ebedi ve daimi surette kendisini yüksekten aşağıya bırakır olacaktır.*

(Sahihi Müslim, Mehmet Sofuoğlu çevirisi, cilt I Hadis, 175-109)

- ✓ *Kim ki keskin bir aletle kendini öldürürse, bu kimse de cehennem ateşinde o aletle azap olur.*

(Sahihi Buhari muhtasarı - Diyanet İşleri Yayını Cilt, 4; s.559, Hadis, 667)

- ✓ *Kendini boğan kimse, cehennemde kendini boğar, kendini vuran da cehennemde kendini vurur .*

(Sahihi Buhari muhtasarı Cilt. 4, s. 564, Hadis,669)

Kendisini öldürerek dünyaya veda eden kimselerin öte âlemde intihar azabını, kendilerine sanki sonsuz zaman kadar gelecek uzun bir süre boyunca aynen yaşayacaklarını haber veren yukarıdaki hadisler, dini derinlemesine inceleyen kişiler dışında İslam ülkelerinde bile çok az bilinir. Öyle dilden dile, kulaktan kulağa çokça söylenen hadislerden değildir bunlar. Doğaldır ki İslam ülkelerinde bile bu kadar az tanınan bu hadislerden, yayın hayatının fazla canlanmadığı, bundan 130 yıl öncesinde, üstelik bir Hristiyan ülkesinde kimsenin haberi yoktu. Buna rağmen intihar eden bir adamın ruhu ile 1858 yılında medyum aracılığıyla yapılan görüşmeyi klasik spirütüalizmanın kurucusu Fransız bilim adamı Allan Kardec şöyle aktarmıştı.

- ✓ *1858 senesi Nisanının yedinci günü akşama doğru elli yaşında kadar bir adam Paris'te Samaritaine müessesesine bir banyo almak üzere gitmiş ve bir locaya kapanmıştı. Üzerinden iki saat geçtiği halde garson bu adamın dışarı çıkmadığını görerek merak etmiş ve rahatsız olup olmadığını anlamak için kamerasına girmişti. İçeri girer girmez korkunç bir manzara ile karşılaştı. Bu bedbaht adam boğazını ustura ile kesmişti ve banyonun suyu onun boynundan fışkıran kanla boyanmıştı. Kadavra morga gönderildi. Ölümünden altı gün sonra adamın ruhu Paris Spiritizma Cemiyeti tarafından davet edildi.*

(Davet) (Medyumun rehber ruhu cevap veriyor:)

R. R. Biraz bekleyiniz... Şimdi geldi, buradadır.

S: Şimdi nerede bulunuyorsunuz?

C: Bilmiyorum. Siz söyleyiniz ben neredeyim?

S: Siz spiritizma ile meşgul olan bir insan topluluğu içindesiniz. Onlar sizin iyiliğinizi arzu eden kimselerdir.

C: Ben yaşıyor muyum, söyleyiniz? Tabutumun içinde boğuluyorum.

Burada Allan Kardec'in şu notları vardır. «*Bedeninden ayrılmış olmasına rağmen onun ruhu hala cismani maddenin girdapları içine tamamiyle gömülü bulunmaktadır. Ve onun fikirleri hâlâ canlı olarak yaşamaktadır. O, öldüğünü bilmiyor.*»

S: Bizim yanımıza gelmenize kim sebep oldu?

C: Sizin yanınızda teselli duyduğumu hissediyorum.

S: İntiharınızın sebebi nedir?

C: Ben öldüm mü? Hayır, hâlâ bedenimdeyim. MERHAMETLİ BİR EL CIKSA DA BU İŞİ BİTİRSE!

Bu adam boğazını keserek kendisini öldürdüğü için bütün dikkatini bu uzvu üzerinde toplamıştır. O çoktan öldüğü veya boğulduğu halde hâlâ boğulma ameliyesinin bitmediğini duyuyor ve bu işi bitirecek bir insanın çıkmasını ve kendisini azaptan kurtarmasını temenni ediyor. Bu hal intihar edenlerin mümeyyiz vasıflarından birisidir. (Bedri Ruhselman - Ruhlar Arasında S:43)

Açıkça görülüyor ki Hz, Muhammed'in hadisi ile ruhsal buluşmada söylenen sözler aynen birbirini tutmaktadır. Ustura ile boynunu kesip banyoda boğulan kişi, öldüğünün farkına varmaksızın öte âlemde sürekli boğulma olayını yaşamakta ve işini bitirecek merhametli bir el aramaktadır. Aynı konuda 1947 yılında Dr. Bedri Ruhselman'ın operatörlüğünde yazıcı bir medyum aracılığıyla yapılan celsede rehber varlık Kadri, intihar edenlerin ilk ölüm ötesi hayatını anlatırken Hz. Muhammed'in hadislerini doğruluyordu.

- ✓ *Onun intihar ederken duyduğu o ilk anlardaki fena bir ruh ıstırapı vardır ya. Tabii siz bunu bilemezsiniz. Ben de anlatamam. Nasıl söyleyeyim? İşte anladığınız O İSTIRAP İCİNDE MÜNTEHİR SÜREKLİ OLARAK BOCALAR.* (Ruhlar Arasında S: 50)

Ortaçağda Arabistan'ın ortasında yaşayan bir okuma-yazma bilmeyen kişinin söyledikleri ile, 130 yıl önce Fransa'da, 40 yıl önce Türkiye'de yapılan ruhsal görüşmeler ve spirütüalistlerin 150 yıldır yaptıkları tüm çalışmalar, birbirini aynen doğruluyor. Bir şey gerçekse, biz ne kadar direnirsek direnelim er geç ortaya çıkmakta gecikmez. Uluorta peygamberliği de, peygamberlik misyonunu da inkâr edebiliriz. Aynı bunun gibi buluşma ve görüşmeleri iyice inceleme zahmetine katlanmaksızın, ya hepsini cinlerin eseri diyerek dar bir kalıba sıkıştırır, ya da toptan reddedebiliriz. Bundan zarar görecektir olan yalnız kendimizdir. Gerçek, şu yoldan veya bu yoldan yine görünmekte ve toplumlara kendini benimsetmekte gecikmez. Ama bugün, ama yarın!

Gönül isterdi ki, 150 yıldan beri bilimsel olarak incelenmekte olan spiritüalizma ile dinler, din adamları yakından ilgilensinler. Peşinen reddetmeden, geçmiş ile arasındaki köprüleri, bağları kursunlar. İnsanlara kendi dinlerinin temelini oluşturan ruhun ölümsüzlüğü, ahiret azabı veya mutluluğu, hesap günü konularında yeni deliller sunarak onların inancını pekiştirsinsinler. Ne gezer!

Gördüğümüz en azından umursamazlık oluyor. Reddetme, karşı koyma ve hatta suçlama ise daha ağır basıyor. Hiç olmazsa, kendisine reenkarnasyon (*insanların tekrar tekrar dünyaya gelmesi*) olaylarından bahseden bir ağabeyime, aydın ve bilgili bir din adamı olan babamın verdiği şu esprili cevaptaki gibi, kamçılayıcı, teşvik edici tarzda davranabilseler o bile yetecek.

- ✓ *Oğlum, biz asırlardır, öldükten sonra ruhların bir kerecik olsun dirilebileceğine insanları inandıramadık. Siz bunun defalarca olduğunu söylüyorsunuz. Öyle ise haydi hodri meydan!*

Sevindiricidir ki, son yıllarda metapsişik, parapsikolojik gerçekler, aydın ve hür düşünce sahibi din bilginlerinin yavaş yavaş da olsa gündemine girmekte. Örneğin, 16 ciltlik “Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri” ni(İbni Kesir) Türkçemize kazandıran Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerinden Dr. Bekir Karlığa kitabın 1. cildinde metapsişik olaylara ve spiritüalizmaya olumlu bir şekilde yaklaşmış, bu olayların Peygamberlik Misyonunun bir ispatı olabileceğini söyleyerek konuya birkaç sayfa ayırmıştır.

Gerçekler ısrarcı ve inatçıdır. Bulduğu her sebebi değerlendirip, varlığını sürekli duyurur durur. Ama herkese değil. Arayan akıllara, düşünen kafalara ve sabreden gönüllere...

İşte yurdumuzda daha ziyade hafif meşrep mizahi romanlarıyla tanınan ünlü İtalyan yazarı Pitigrilli de, düşünen ve arayanlardandı. 20 yılı aşkın bir süre yüzlerce spiritizma celsesine katılmış, kılı kırk yaran bir titizlik ve kuşku ile konuya yaklaşmasına rağmen, her şüpheyi yok eden dört dörtlük delillerle karşılaştığı için, sonunda öte âlemdeki ruhsal yaşamın varlığı ve ruhlarla konuşulabileceği gerçeğinin tam bir savunucusu olmuştu. “Hayatım” isimli kitabında yaşadığı bu ruhsal celselerden uzun uzun bahseder.

Onun, İkinci Dünya Savaşının bütün şiddeti ile devam ettiği 1940 yıllarında sürgünde olduğu sırada, komşu şehirdeki bir medyum kadınla yaptığı celseler, kitabında uzunca anlatılır. Okumaktan, kitaplardan hayli uzak sakın ve sessiz bir hayat yaşayan bu kadının, transa geçtiği zaman tanınmış şairlerin, ediplerin ruhlarından, onların özel üslûplarını aynen aksettirecek tarzda yazdığı tebliğler, Pitigrilli’yi ve oturumlarda bulunan kişileri hayretten hayrete düşürür. Şimdi onun bu medyum kadınla yaptığı bir celsesini aynen aktarıyorum. Bu celsede, öbür âlemdeki bedensiz varlığın söyledikleri, sonradan aldıkları bir mektupla aynen doğrulanır. Ne gayb’dan habersiz cinlerle, ne de “Tesadüf”, “Telepati” gibi zorlama yorumlarla açıklanamayacak bu tür ruhsal görüşmeler, bize öte âlemdeki yaşamı ve onlarla konuşulabileceği gerçeğini bir kere daha seslendirmektedir.

Bir sonraki yazımda, en ciddi bilim adamları ve araştırmacıların yaptıkları ruhsal deneylerden örnekler sunmak üzere şimdi sizleri Pitigrilli ile baş başa bırakıyorum.

- ✓ *Bir gece aynı salonda oturmuş sohbet ediyorduk. Medyum, durup dururken fenalık geçiren kimselerin, sıkıntılı haliyle kıvranmaya başladı. Alnı ve şakakları ter içinde kalmıştı. Sendeleme sendeleme masaya kadar yürüdü. Eline bir kalem aldı ve transa geçti. Salonda benden başka karım ve tanınmış bir mühendis vardı. Medyum yazmaya başladı. Almanca bilmediği halde Almanca yazıyordu. Hem de bir tek imla hatası yapmaksızın.*

— Liu, Ich bin Erwin / Liu, ben Erwin'im

Liu, karımın ismidir. Erwin de Alman ordusunda bir hava subayı idi. Subayın karısı Fedi ile benim karım henüz okul çağında iken, Contanza gölü sahilindeki Lindau Kolejinde beraber okumuşlardı. O zamandan beri deancığerk arkadaşlıklar.

— Fedi'nin kocası Erwin'mi?...»

diye karım Almanca sordu. Medyum yazmaya devamı ediyordu. Hep Almanca tabi.

— Evet, ben Fedi'nin kocası Erwin'im... Alevler etrafımı sardı. Uçağım yanıyor... Fedi... Fedi...

Hayretinden ne yapacağını şaşırarak karım kendini güçlükle topladı ve bir sual sordu

— Neredesin Erwin? Kendini yanan uçaktan kurtaramıyor musun?

— Hayır... Vücudum alevler içinde... Cayır cayır yanıyorum... Bana Fedi'yi çağır Fedi... Fediiii... Buraya gel...

İsminin Aldo olduğunu söyleyen diğer bir ruhun araya girmesi ile konuşma burada kesilmişti. Bu Aldo ileriki oturumların çoğunda duruma müdahale edecektir. Bu gibilere “Yol Gösteren Ruh” deniyor. Spiritizma oturumları sırasında edindiğimiz tecrübelerle göre, yol gösteren ruhlar, gelişmiş, olgunlaşmış ruhlar sınıfına dâhil. Ve ölümü takip eden günlerde bedenden yeni ayrılmış tecrübesiz ruhlara rehberlik etmektedirler.

Rehber ruhların diğer bir görevi de, hayattakilere faydalı tavsiyelerde bulunmanın yanı sıra öbür âlemlerde araştırmalar yapmaktır.

İşte bu Aldo'nun verdiği bilgiye göre Erwin bir hava saldırısı sırasında isabet almış, uçağı düşmüş ve alevler arasında kalarak yanmıştı. Çok ani olarak öldüğü için, kendini hala hayatta zannediyor ve o korkunç anı, hala yaşadığı kanısına kapılıyordu.

Aldo, bizi bu şekilde aydınlattıktan sonra uzaklaştı. Erwin tekrar geldi.

— Ben Erwin'im... Fedi'yi çağırın bana... Sevgili **MOEWE**'yi çağırın... Yanıma gelsin.

MOEWE, Almanya'daki ve İsviçre'deki bazı göllerde yaşayan göçmen bir kuşa verilen isimdi. Erwin'in de karısına bu isimle seslendiği anlaşıyordu.

Sekiz gün sonra karıma, arkadaşından bir mektup geldi. Fedi, bu mektupta kocasının ölüm haberini veriyordu. Mektubun son cümlesi hepimizi hayretler içinde bıraktı.

«Beni bundan sonra kim “**MOEWE**” diye çağırarak artık, kim?...»

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:47

ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ - I *

Kasım 1987

Dünyanın kuruluşundan beri katıksız, yalansız ve yanlışsız, tek gerçeği görenler ve söyleyenler sadece ve sadece Gülyüzlü Peygamberler olagelmıştır. İnsan akıllı, tecrübe edebildiği, görüp, duyup, düşünebildiği kadarına erişebildiğinden, kendi başına bırakıldığı zaman yanlış yollara, çıkmazlarla dolu labirentlere dalmakta gecikmez. Ama eline her zaman doğru yönü gösteren pusulasını, Gülyüzlülerin Yaradan'dan aldıkları öz sözleri alıp yoluna kılavuz edince, hedefe varmak için yan yollarda vakit kaybetmez. Artık ondan sonrası onun aklına, azmine, gayretine kalır.

Ne yazık ki insanoğlu gönlüne ibadet etmeyi, Yaradan'ına ibadetten daha önde tutma kolaylığına kaçtığından, her defasında Gülyüzlü Peygamberlerin getirdiği saf gerçekleri değiştirmekte, çarpıtmakta gecikmez. Nesilden nesile, bozula-dağıla, bir de bakılır ki birliği, sevgiyi, kardeşliği ve barışı emreden din; ayrılığı, bencilliği, kavgayı, kini körükler olmuş, insan soyunun en zor çağı başlar böylece. Doğruyu gösterdiğini sandığı pusulası onu çıkmazlarda, çöllerde, bataklıklarda oyalar durur. Akıl ve bilgi sahipleri ise yanlışları göre göre, bu kör kılavuzları neden izlesinler? Adım adım terk ederler. Bir de görülür ki din, düşünce dünyasından sürülüp atılmış. Sonra ne olur? Yanlış pusulanın esaret zincirlerinden kurtulmuş olmanın sevinci, tamamen pusulasız yola koyulmanın korkusu... Bu iki duygu arasında bocalar durur insan.

İşte 150 yıl kadar önce, o zamanlar dünyanın düşünce merkezi olan Avrupa, böyle bir büyük bocalamayı yaşıyordu. Kilisenin asırlar süren bağnazlığı ve zulmü, büyük mücadelelerle, hayat sahnesinden geri dönmemesine sürülüp atılmıştı.

Tabii ki Allah, öbür dünya, ruh ve maneviyat gibi kavramları da beraberinde götürerek. Doğu'da İslam dünyasında ise eski nesillerin sözlerine, yorumlarına bir virgül ilavesi bile büyük günah sayıldığından, hür düşünce sahibi aydınlar, yavaş yavaş dine sırt dönmekteydi. Allah'ın ve O'nun gerçek sözlerinin batıdan da, doğudan da kovulmakta olduğu bir acayip dönemdi bu!

Yaradan'ından bu denli kopmuş insanoğlu, sadece akılla ve deneye dayanan bilgisiyle gerçekleri nasıl bulacak, vesvese verenin üstesinden gelip kardeşliği, barışı, üzerinde rahatça yürüdüğü dünyasında nasıl tesis edecekti? Yanlışları ortadan kaldırırken, yeni yanlışlara düşmemeyi nasıl becerecekti? Kapitalist sömürünün karşısına haklı olarak çıkarken, sosyalizm adı altında yine kavgayı ve ayrılığı esas alıp, "Tanrısızlığı" bir de ekonomik doktrinin temeli yaparak, sağdaki çıkmaz sokaktan, soldaki çıkmaza mı sapacaktı. Darwin'in hayvanlar dünyası için haklı olarak saptadığı, "Türlerin Evrimi" teorisini, tamamen tesadüflere bağlayarak, canlılardaki bu olağanüstü düzeni, kör bir doğaya teslim edecek, insanı da bu kör zincirin son halkasına mı oturtacaktı?

İşte o zamanlar dünyanın efendisi Avrupa'da bütün bunlar olmakta ve tüm dünya düşünürleri de körü körüne onları izlemekteydi. Dinsel düşüncenin ve manevi kavramların sığınacak delik aradığı böyle bir dünyaya, üst âlemin yardım eli elbette uzanacaktı. O günün bilim adamlarına, düşünürlerine, aydınlarına uzanacak bu

yardım elinin, her şeyden önce onların dilinden konuşması gerekiyordu. Öyleyse önce gözleme, deneye, delile, ispata dayanacak bir metotla insanlara, dinlerin temelini oluşturan ruhun ölmezliği, öbür âlemin varlığı, ruhun madde üzerindeki etkileri gösterilmeliydi. Bunların benimsetilmesinden sonra ise üst âlemin yüce rehber varlıklarının, insanlara doğru yaşam kurallarını, ahlaki prensipleri yeniden duyurması, insanın kendine, diğerlerine ve Yaradan'ına görev ve sorumluluklarının iyice belirtilmesi gerekiyordu.

Üst âlemin bu yüce planının ilk şimşeği, 1848 yılında Yeni Dünyada, Amerika'da New York yakınlarında, Hydewille köyünde küçük bir evde çakmaya başlamıştı. Fox ailesinin iki kızıyla birlikte bu eve taşınmasından üç ay sonra, bütün aile değişik zamanlarda, sebebi belirsiz darbe ve benzeri sesler duymaya başlamışlardı. Daha sonra darbe sesleri gecelere de taşmış, aile zaman zaman geceyi uykusuz geçirir olmuştu. Nihayet darbelerin bilinçli bir varlığın eseri olduğunu keşfettiler. Ellerini kaç kere çırparsa darbe de o sayı kadar tekrarlanıyordu. Mademki bilinçli idi, bu darbeleri yapan her kimse onunla konuşmak kolaydı artık. Hemen formülü buldular. Bir vuruş b, iki vuruş c, üç vuruş.. Zahmetli de olsa arada diyalog böylece başlamıştı. Ve sistematik darbe seslerinden bu davetsiz misafirin kimliğini, hayattayken ne yaptığını, mesleğini öğrenmişlerdi. Davetsiz misafir sandıkları, aslında bu evin eski sakini olduğunu, cinayete kurban gittiğini, cesedinin bodruma gömüldüğünü de onlara söylemişti. Bodrum kazıldığında bulunan insan kemikleri söylediğini doğruluyordu.

İnsanoğlu yeryüzünde çoğalmaya başladığından beri spiritüel olayları yaşayagelmmişti. Bunlar çokça bireysel, kesintili, systemsiz olduğundan ve çevrede duyulması sakıncalı olduğundan unutulup gidiyordu. Ama bu defa ruh gücü dünyaya geri dönmek üzere temel atacağından, eskisi gibi olmayacaktı. Olay hızla tüm Amerika'ya yayıldı. Fox kardeşler şehir şehir dolaşarak aynı olayı herkesin önünde tekrarladılar. Gazeteler, kurulan kulüpler, dernekler bu olayı ve benzerlerini hararetle tartışmaya başlamışlardı bile.

Yeni Dünya'da ilk köprübaşı kurulmuştu. Her tarafta pıtrak gibi ruhsal kökenli benzer olaylar sergilenmeye başlamıştı. Mademki bilim çağına girilmişti, öyleyse insanların beş duyusuna hitap edilecekti. Devir fizik medyumların devriydi. Evet, bunca olayla kamuoyunun dikkati öte âleme çekilmiş, ilk düşünce ışıkları kafalarda çakılmıştı. Ama sadece beş duyuya hitapla kalınırsa, üst âlemin esas amacı toz duman arasında kaybolur giderdi. İşin fikriyatının da bununla at başı gitmesi gerekirdi. Nitekim Fox kardeşler olayının başlamasından üç yıl sonra, 1851 yılında, Andrew Jackson Davis'in "Ruhlarla İlişki Kurmanın Felsefesi» isimli eseri bu boşluğu dolduruyordu. Bütün Amerika'da üstün güçleri ve medyumluğuyla tanınan Davis bu kitabını, 60 sene önce ölmüş olan Amerikan devlet adamı ve paratoneri icat eden bilgini Benjamin Franklin'in ruhundan aldığı bilgilerle derlediğini, sakınmadan söylüyordu.

Spiritüel gözlemlerin ve yorumlarının temel taşlarının yerli yerine konmasıyla olay, tahminlerin üstünde yayılmasını sürdürdü. 1855'de ülkede iki milyona yakın spiritüalist olduğunu dergiler yazmaktaydı. Spirit olaylar Amerika'nın dışındaki diğer uygar ülkeleri de etkilemekte gecikmedi. Amerika'da değer kazanan medyumlar, Avrupa'ya da geçip gösterilerini tekrarladılar. Sıkı kontrol şartları altında ve seçkin izleyiciler arasında yapılan bu denemelerde yine beş duyuya hitap eden fizik olaylar ön plandaydı. Özellikle Amerikalı Daniel Dunglas Home'un, Avrupa'ya geçip 20 yıl boyunca yaptığı fizik medyumluk gösterileri ve öte âlem varlıklarıyla görüşmeleri,

izleyenleri hayretten hayrete düşürüyordu. Ağır masalar havalanıyor, müzik aletleri el dokunmadan çalıyor, medyumun kendisi yerinde yükselerek boşlukta duruyor ve hatta bazen üst katın penceresinden dışarı, boşluğa doğru süzülüyordu. Bunlar sahnede olmuyordu, oturumda bulunanlarla iç içeydi medyum. Toplantılarda devrin ünlü bilginleri, aydınları, zenginleri, hatta zaman zaman Fransa kralı III. Napolyon, Alman imparatoru, Rus çarı bulunuyordu. Bunlar arasında sihribaz hilelerini, göz boyama hünerlerini bilen ve hatta bizzat yapan kişiler de vardı. Ancak, 26 yıl boyunca Avrupa'nın hemen bütün ülkelerinde ve Amerika'da, sıkı denetim altında bunca akıl almaz olayları sergileyen Home'un, bir tek defa olsun aldatmacasına rastlanmamıştı.

Home'la deney yapanlar arasında ünlü İngiliz bilgini Sir William Crookes da vardı. Kimyasal element Thallium'u keşfeden ve kendi adıyla anılan Crooks tüplerini bularak x ışınlarının incelenmesini kolaylaştıran bu büyük bilgin, yıllarca ruhsal seanslara katılmış, bizzat deneyler yapmış ve bu arada medyum Home'un celselerinde de bulunmuştu. Kendi kurduğu bir bilim dergisinde Home'un medyumluk yetenekleriyle ilgili olarak vardığı şu sonucu açıklamaktan çekinmemişti.

- ✓ *Home'un medyumluk yetenekleri üzerinde yapılan laboratuvar araştırmaları, henüz bilinmeyen tarzda insan organizmasıyla ilişkisi bulunan ve ruhsal güç diye adlandırılabilir yeni bir kudretin varlığını göstermektedir.*

Sir William Crookes yakaladığı bir gerçeği yarıda bırakacak maymun iştahlılardan değildi. Zaten öyle olsaydı bunca fiziksel buluşu nasıl gerçekleştirebilirdi. Ruh gücünün ortaya koyduğu bu normal dışı olayları ve onların arkasında yatan asıl gerçeği araştırmaya hiç ara vermedi. Zaten devir de öyle bir devirdi ki, özellikle fizik medyumlar, üstelik büyük güçlerle donatılmış olarak her tarafta faaliyet halindeydiler.

Bunlar arasında Miss Florence Cook adında değişik biri vardı. Transa girdiği zaman vücudundan «Ektoplazma» dediğimiz akışkan, şekilsiz, çok ince bir madde çıkıyor ve yavaş yavaş katılaşp şekillenerek, medyumdan ayrı, değişik bir kadın hayali olarak belirliyordu. Medyum, kabin içinde derin trans uykusundayken kabinin dışında beliren bu ikinci varlık, kendisini “Katie King” diye tanıtıyordu. Kendisinin, daha önce Kraliçe Katharine zamanında yaşadığını söylüyordu. 1873 yılında “Katie King” in materyalize olarak görüldüğü böyle bir spiritizma seansında beklenmedik bir olayla karşılaşıldı. Konuklar arasında bulunan şüpheli bir adam, aniden yerinden fırlayarak Katie King'in üstüne atılıp, orasını burasını ellemeye başladı. Katie King bu ani saldırıya aynı şiddetle karşı koydu. Nihayet diğer konukların da yardımıyla adam etkisiz hale getirilebildi.

Sonradan anlattığına göre Katie King'i tamamen maddesel bir insan vücudu gibi hissetmiş. Saldırıdan birkaç dakika sonra kabinin perdeleri açılınca, medyum Florence'ın iskemlesinde oturmuş inlemekte olduğu görüldü.

Kendisini bağlayan ipler yerli yerindeydi ve düğümlerdeki mühürlü mumlarda hiçbir değişiklik yoktu. Bütün bu olanlar Sir William Crookes'un kulağına gidince, medyuma beraber çalışma teklifinde bulundu ve çeşitli evlerde değişik kişiler arasında seanslar düzenlemeye başladılar. 1874 Mart'ında yapılan bir seansta Katie King, üstünde beyaz bir elbise ve başında bir türbanla odada belirip bilginle konuşmaya başladı.

Kendisine kabine girip Florence'e yardım etmesini, çünkü kanepeden devrildiğini söyledi. Crookes, hayaletin önünden geçerek kabine girdi ve Florence'ı yerden kaldırdı. Yeni yeni seanslar yapılırken Crookes, akla gelebilecek her kuşkuyu önleyecek değişik önlemler almaktaydı.

Bir defasında, medyumun telle bağlı ellerini çözme girişimini anında gözlemleyebilmek için tellere hafif bir elektrik akımı verilmiş ve bir galvanometreye bağlanmıştı. Seans boyunca galvanometrede en ufak bir kıpırdanma görülmemişti.

Crookes bunlarla da yetinmeyip, göz yanılması kuşkusuna cevaben Katie King'le fotoğraf da çektimişti. Bir başka deneyde ise, her ikisinin ayrı ayrı nabızı ölçüldü. Florence'inki dakikada 90 atıyordu. Katie King'inki ise ondan hayli düşüktü Dakikada sadece 75.

Değişik kontrol koşulları altında yapılan bu sürekli seanslar sonunda Crookes, iyice anlamıştı ki, medyumun beden maddelerinden yararlanarak materyalize olup görünen öte âlemdeki bir ruhsal varlık Katie King adı altında kendini tanıtıyordu. Eskilerin hayalet hikâyeleri bu surette deneylerle doğrulanıyordu. Crookes bu sonucu açıklıkla söylüyordu. «*Miss Florence Cook ile Katie King'in iki ayrı varlık olduğuna kesinlikle inanıyorum.*»

Sonraki yazımda, dünya çapında ünlü başka bilim adamlarının en kuşkucu yaklaşımlar ve olağanüstü kontrol koşullarıyla yaptıkları deneylerden ve aldıkları dört dörtlük delillerden, vardıkları sonuçlardan söz etmeye devam edeceğiz.

Thallium elementini keşfeden, radyometreyi bulan, ismiyle anılan tüpleri insanlığın yararına sunan, katot ışınları üzerinde deneyler yapan, ünlü İngiliz fizik bilgin Sir William Crookes'un, konuk olarak bulunduğu veya bizzat yönettiği yıllar süren ruhsal araştırmaları sonucunda eriştiği kanaati, kendi ağzından naklederek yazımızı noktalayalım.

- ✓ *Gerçekliğine inanmış olduğum spiritizm olayları hakkındaki tanıklığımı inkâr etmek ahlaki bir alçaklık olur.*
Ben bunların mümkün olabileceğini söylemiyorum, BUNLAR VARDIR DİYORUM...

*Parapsikoloji tarihi incelemelerimde, Werner Keller'in "İnsanlar ve Mucizeler-Parapsikoloji" kitabından çok yararlandım.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:48

ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ - II

Aralık 1987

Akla mantığa ve yeni düşünceye kapılarını sınıksız kapatarak, koyu bir karanlığa gömülen dinlerin bıraktığı derin boşluğun, doldurulması gerekiyordu. Bu boşluk ancak akla, mantığa, deneye, delile ve ispata dayanarak ruhun varlığı, ölümsüzlüğü ve onları Sevgisinden Yaradan'ına karşı sorumluluğu açıkça ortaya konarak doldurulabilirdi.

İşte bu nedenledir ki, dünyanın koyu bir materyalizme sürüklendiği bir sırada, 1848 yılında Amerika'da Fox kız kardeşlerin medyumluğuyla başlayan bilimsel spiritüalizma akımı, birbirinden yetenekli pek çok fizik medyumun, uygar ülkelerin değişik yörelerinde boy göstermesiyle çevrede hızla yayıldı. Özellikle düşünürler, bilim adamları ve gerçeği arayanlar arasında.

Bireysel deneme ve araştırma yılları akıp geçerken, gönüllerde ve kafalarda, spiritüel olayların gerçekliği apaçık delil ve ispatlarla kök salmakta gecikmemişti. Artık sıra elbirliği ile birlikte, kolektif çalışmaya gelmişti. Amerika'da ilk ışığın çakmasından 34 yıl sonra 1882'de bu defa İngiltere'de, devrin ünlü bilim adamları bir araya gelerek ruhsal olayların araştırılmasında bir dönüm noktası sayılabilecek "Society for Psychical Research" (*Ruhsal Araştırmalar Kurumu*) oluşturmuşlardı.

Kısa adıyla SPR diye anılan bu kurumun kurucu ve üyeleri arasında fizik profesörü Sir William Barret, eski diller filoloğu Frederic Myers, Liverpool Üniversitesi fizik profesörü Sir Oliver Lodge, öğrencisi Richard Hodgson, psikoloji profesörü Henry Sidgwick, ünlü fizikçi-kimyacı Sir William Crookes ve başkaca pek çok bilim adamı bulunuyordu. Kurum, psişik, manyetik ve spirit olayları incelerken, her türlü ön yargıdan uzak olma prensibini en değişmez ilke olarak benimsemişti. Bilimin kılı kırk yaran ve yanılgılardan sakındıran metotlu araştırma kuralları, SPR'nin baştacıydı. Zaten her biri kendi alanlarında önde gelen bir bilim adamı olan kurucu ve üyelerin, çifte standart uygulama gibi bir kendi kendini kandırmacaya saplanmalarına, ne akılları ne de bilgileri izin verirdi. Fizikte, kimyada, psikolojide, biyolojide araştırma kuralları ne idiyse, burada da aynı sağlam yoldan gidilecekti. Nitekim SPR'nin bilimsel temelleri öylesine sağlam zemine atılmıştı ki, yükselen yapısında günümüze kadar hiçbir çatlağa rastlanmadı.

Taraf tutmayan, para-psişik olaylarda şu veya bu teori veya yorumun yanında yer almayan tavrıyla, zamanın harap edici darbelerine karşı koymasını bildi. Araştırma sonuçları kurumun yayın organı Proceedings'de yayınlandığı için gelecek nesillere de değerli bir armağan sunuluyordu.

Kuşkusuz ki, SPR'nin kurulması öncesinde ve sonrasında olağanüstü ruhsal yeteneklere sahip pek çok medyumun her yanda boy göstermesi bir rastlandı değildi. Ruh gücü bu defa geri dönmek üzere dünyamızda köprübaşlarını tutmak zorundaydı. Öyleyse bu düşünen, araştıran insanlara gerekli imkânlar sunulmalı, öncelikle onların beş duyularıyla manevi gerçeklere varmaları sağlanmalıydı.

Bu bir kere sağlamca yerine konduktan sonra, O Sevgisinden Yaradan Yüce Allah'ın, O Erişilmez Olanın izniyle evreni ve dünyamızı yöneten, Yüce İdare Mekanizmasının, Kuran-ı Kerim tabiriyle Mele-i Âla'nın esas amacına sıra gelecekti; İnsanlara Yaradan'ın gerçek dileğini, sevgiyi, kardeşliği, O'nun değişmeyen ahlak yasalarını, mutlu bir yaşamın tekamül ettirici, yüceltici, gönül arıtıcı altın kurallarını yeniden insanlara duyurmak. Geçmişte dinlerin üstlendiği bu görevi, bu defa bilimsel metotlarla ve herkesin tanık olabileceği, esasına varabileceği usullerle ortaya koyabilmek. Kaybolan o nuru, artık yeni bir din, yeni bir ekol yaratmadan ve yeni ayrılıklara neden olmadan, bilimi de dini de kuşatacak yepyeni bilgilerle tüm yeryüzüne yayabilmek.

Yüce İdare Mekanizmasının bu esas amacına, daha sonra sıra elbette gelecekti. Ama o yıllarda önce ruh gücünün varlığını duyurması ve üzerinde düşündürmesi gerekiyordu. Nitekim SPR'nin ilk yirmi beş yılında, öylesine üstün ruhsal yeteneklere sahip medyumları ve olağanüstü araştırma aşkına sahip bilim adamlarını yan yana getiren **Yüce Planın** meyveleri de, o derece olgun olmuştu. Kuruluşundan çeyrek yüzyıl sonra, SPR'nin yayın organı Proceedings bültenleri, yirmi ciltlik bir büyük bilgi hazinesine ulaşmıştı. Gelecek kuşaklar ve araştırmacılar için bir bilgi hazinesi olan bu bültenlerde; medyumlarla, önsezileri, ruhsal yetenekleri olan insanlarla, bilimsel metotlarla ve kılı kırk yaran araştırma yöntemleriyle yapılmış deneylerin tutanakları, raporlar, uzmanların olaylar üzerindeki ayrıntılı yorum ve tartışmaları bir araya getirilmişti.

Kuşkusuz ki bu dönemde SPR'ye en büyük doküman sağlamış medyum Mrs. Leonore E. Piper isimli bir Amerikalı kadındı. Bu medyumla yapılan 30 yıllık çalışmalar sonucunda üç bin sayfadan fazla yazı yayınlanmıştı. Mrs. Piper çocukluğunda da bir takım ruhsal olaylar yaşamamış değildi. Ancak esas yeteneği, 25 yaşında evli bir kadinken, bir doktor muayenehanesinde kendiliğinden transa geçmesiyle yazdığı yazılarla ortaya çıkmıştı. Bu yazılar orada bulunan tanınmış bir hukukçunun ölmüş oğlundan gelen bir mektuptur. Ve içinde sadece aile bireylerinin bilebileceği çok özel, ayrıntılı bilgiler vardır. Seanslar birbirini kovaladı. Bir yıl gibi kısa bir sürenin sonunda artık Mrs. Piper adı Amerika'da dillere destandır.

Anlatılanları büyük şüpheyile dinleyen Harvard Üniversitesi'nin ünlü felsefe ve psikoloji profesörü William James, seanslara bizzat katılıyor ve her türlü hile yollarını tıkayacak önlemleri eksiksiz alarak, bir buçuk yıl süreyle celselere katılıyor. Sonunda vardığı kanaat, «*Bu medyumda normalin üstünde yetenekler bulunduğu*» dur.

Artık Profesör James için yapılacak en akıllıca iş, medyumunu bu konuda en yetkili kuruma, SPR'ye havale etmektir. Nitekim “Hile Yakalayıcısı” olarak, şarlatan medyumların korkulu rüyası haline gelen bilim adamı Dr. Richard Hodgson, Mrs. Piper'la celseler yapmak üzere Amerika'ya gönderilir. Akla hayale gelmeyecek kontrol şartları ve önlemler altında yapılan ruhsal görüşmelerde alınan sonuçlar çok doyurucudur.

Celseye çağrılanlar tamamen Hodgson tarafından seçiliyor, medyumun hiç tanımadığı bu kişiler, üstelik yalancı isimler ve değişik mesleklerle takdim ediliyordu. Buna rağmen Mrs. Piper, transa girip rehber varlığıyla ilişki kurunca, celsede bulunanların yaşantılarıyla ilgili önemli, önemsiz pek çok olay ortaya dökülüyordu.

Bunlar bazen ilgili kişinin bile unuttuğu şeyler oluyor, sonradan hatırlanıyor veya araştırılınca doğrulanıyordu. Hondgson, bu tür olayları şüpheyle karşılayan Colombia Üniversitesi felsefe profesörü James Hyslop'un da celselere katılmasını istedi. Öyle sıkı önlemler alındı ki, her tarafı kapalı bir arabayla geldi ve yüzü de maskeliydi. Medyuma değişik bir isimle tanıştırıldı.

İlk celseden itibaren Hyslop'un ölmüş babasından tebliğler gelmeye başladı. Öyle ayrıntılı olaylardan bahsediyor ve baba evinin ufak tefek eşyalarını bile öyle tarif ediyordu ki, bunları ancak beraber yaşadığı babası bilebilirdi. Böylece peş peşe on iki celse yapıldı ve profesör sürekli ölmüş babasıyla konuştu durdu. Sonunda SPR tarafından yayınlanmış raporunda gerçeği vurgulamaktan çekinmemiştir.

✓ *Benimsediğim görüş, gelecekte bir hayatın bulunduğu ve kişiliğin burada da devam ettiğidir.*

Böyle olağanüstü bir medyumu eline geçirmiş olan Dr. Hodgson bu kadarla yetinecek değildi. SPR'yi ikna ederek Mrs. Piper'i 1889 yılında Londra'ya gönderdi. Böylece tamamen yabancı bir muhitte hiç tanımadığı insanlar arasında medyumluk yeteneği çetin bir sınavla denenmiş olacaktı. Kendisini istasyonda fizik profesörü Sir Oliver Lodge karşıladı. Doğruca eski diller filoloğu Frederic Myers'in evine götürüldü. Bu suretle gece gündüz gözetlenmeye alınmıştı. Hizmetçiler bile itinayla seçiliyordu.

İşte böyle bin bir önlem ve kontrol koşulları altında Lodge, Myers, diğer SPR üyeleri her defasında değişen tanınmamış konuklar arasında tam 88 celse yapıldı. Daha ilk seansta Sir Oliver Lodge'un babası, amcası, halası, yakınlarda ölmüş olan oğlu konuştular veya rehber ruh aracılığı ile haberler gönderdiler, çok özel, kimsenin bilemeyeceği şeyler anlattılar. Diğer akrabalarından, dostlardan üstelik onların ancak yakınlarının bileceği lakapları anılarak bahsedildi. Arka arkaya yapılan celselerde anlatılanlarla, neredeyse Lodge ailesinin ayrıntılı bir tarihçesi ortaya konmuştu.

Myers'in hazırladığı resmi raporda bütün bunlar detaylı olarak anlatılmıştı. Sir Oliver Lodge, medyum kanalıyla alınan bilgilerin, normal araştırma yöntemleriyle ele geçirilmesi için nasıl bir çaba sarf etmek gerekiyordu, bunu denemek istedi. Tuttuğu bir dedektife iki amcasının büyüdüğü yerde, onlarla ilgili bilgileri derleme görevini verdi. Haftalarca çalışmadan sonra dedektifin hazırladığı raporu inceleyen Lodge'un itirafı çok ilgi çekicidir.

✓ *Mrs. Piper beni yendi. Araştırmalarım sonunda onun söylediği gerçeklerin ancak pek azını ele geçirebildim.*

Mrs. Piper'in aylar süren İngiltere yolculuğu bitip tekrar ülkesine, Amerika'ya dönmesinden sonra Hodgson, medyumla çalışmasını yine sürdürdü. Yedi yıl kadar süren bu sıkı çalışmaların raporları, SPR'nin yayın organı Proceedings'de zaman zaman yayınlanmıştır. Kılı kırk yaran bir şüpheci ve "Hile Yakalayıcısı" unvanıyla meşhur Dr. Hodgson'un ,Mrs. Piper'le yıllar süren celseleri sonucunda vardığı karar, onun kesinlikle bir inanca vardığını göstermekteydi.

Yazdığı rapor aynen şöyleydi.

- ✓ *Ruh rehberlerin varlığında gerçekten bir kişiliğin söz konusu olduğundan şüphem yok. Bunlar bizim ölüm adını verdiğimiz bir değişikliği geçirmişler ve yine bizim hayattakiler dediklerimizle Mrs. Piper'in trans halindeki vücudu aracılığıyla ilişki kurmuşlardır. "Telepati" varsayımıyla yıllarca denemeler yaptıktan ve bir o kadar denemeyi de "Ruhlar" varsayımıyla yürüttükten sonra bugün şunu belirtmekte hiç sakınca görmüyorum. "Ruhlar" varsayımı elde edilen sonuçları haklı çıkarmış, diğer varsayımlar ise bunu başaramamıştır.*

Hodgson bu kesin yargıya elbette elde ettiği yüzlerce delil sonucunda varmıştı. Ama bizzat kendi gençlik yaşantısıyla ilgili, hiç kimseye anlatmadığı bir sırrının, bu celselerde ortaya dökülmesi onu derinden etkilemişti.

Doğup büyüdüğü yer olan Avustralya'da, delikanlılık yıllarında çılgıncasına seviştiği sevgilisiyle evlenmesine, ailevi nedenlerle engel olunmuştu. Hayata küsen Hondgson, çareyi ülkesinden çok uzaklara İngiltere'ye çekip gitmekte bulmuş ve yıllarca içine gömdüğü bu acı sırrından kimseye bahsetmemişti. Amerika'da 1893 yılında Mrs. Piper'le yaptığı bir celse esnasında medyum, ansızın bir ruhun geldiğini ve kendisiyle konuşmak istediğini haber veriyor. Gelen, geçmişte çılgıncasına sevdiği genç kızdı ve az önce öldüğünü söylemekteydi. Hondgson'u gençlik acılarına döndüren bu celse kuşkusuz onu çok heyecanlandırmıştı. Ama söylenenlerin doğruluğuna araştırmaktan da kendini alamamış. Bir süre sonra acı gerçeği öğrenmişti.

Eski sevgilisi gerçekten celsedeki buluşmadan kısa bir süre önce ölmüştü.

Gerek medyum Mrs. Piper'le yaptıkları celseler, gerekse diğer ruhsal araştırmaları sonucunda SPR üyesi iki ünlü bilginin vardıgı kanaatleri, kendilerinden dinleyelim.

Cambridge Üniversitesi profesörü, 1900 yılında Paris Uluslararası Psikoloji Kongresi fahri başkanı olan FREDERIC MYERS şunları söylüyor.

- ✓ *Gözlem ve deneylerimiz gerek vasıtasız ve gerekse telepati ile yalnız yaşayanların birbirlerinin ruhlarıyla değil, aynı zamanda dünyada yaşayanlarla, öbür âlemdeki ruhlar arasında konuşma ve haberleşmenin olabileceğine, biri de ben olan birçok araştırmacıyı inandırmıştır.*

Liverpool Üniversitesi profesörü, daha sonra Birmingham Üniversitesi rektörü olan ışık, elektrik, eter fiziği ve telgraf üzerinde çalışmaları bulunan, büyük İngiliz fizikçisi SIR OLIVER LODGE ise yıllar süren ruhsal çalışmalarının sonucunu şöyle özetliyordu.

- ✓ *Kendi hesabıma ve bütün sorumluluğu yüklenerek derim ki, bendeki inanç ruhsal araştırma ve incelemelerim sonucunda yavaş yavaş ve uzun zamanda meydana geldi. 20 yıllık incelemelerimden sonra, sadece ölümden sonra ruhsal yaşamın devamının bir gerçek olduğuna inanmakla kalmadım, aynı zamanda spatyumla (öte âlemle) güçlükle ve bazı özel şartlar altında olmakla beraber, karşılıklı bir haberleşmenin de mümkün olabileceğine şimdi kanaat getirmiş bulunuyorum.*

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:49

ÜNLÜ BİLİM ADAMLARININ RUHSAL GÖRÜŞMELERİ - III

Ocak 1988

Gülyüzlü Peygamberlerin getirdikleri gerçeklerin çarpıtılıp tanınmaz hale sokulması, özün kaybolup şeklin peşinden koşulması, dinlerin düşünce dünyasından sökülüp atılmasına neden olmuştu. Hâlbuki insanlığın başlangıcından itibaren o Gülyüzlüler, sadece gerçeği ve Hepimizi Sevgisinden Varedenin değişmeyen ahlak yasalarını getirmemişler miydi? Onların hepsi de ruhun ölümsüzlüğünden, insanın kardeşliğinden, iyilikten, doğruluktan, çalışmaktan, bilgiden, sevgiden, Yaradan'ımıza borcumuzu birbirimize iyi verdiklerimizle ödediğimizden bahsetmemişler miydi? O Gülyüzlülere, o Dünyamızı aydınlatan sultanlara, topyekûn sırtımızı döndüğümüze göre karanlık yollarımızı şimdi kim aydınlatacaktı?

Önceki yazılarımızda, bu sorunun cevabını, son 150 yılda dünyamızın uygar ülkelerinde, ruh gücünün kendini nasıl bilimsel metotlarla ortaya koyduğunun delillerini sunarak vermeye çalışmıştık. Görmüştük ki, devirlerinin en ünlü bilim adamları, her tarafta ortaya çıkan olağanüstü yetenekteki medyumlarla, yıllar ve yıllar boyu bıkip usanmadan çalışmalar yapmışlar ve dinlerin öz gerçeklerinin doğruluğunu bizzat deneyerek anlamışlardı. Somut gerçeklerle, beş duyuya hitap eden delillerle öte âlemin mevcudiyetine, onlarla haberleşmenin imkânına, dünya yaşamının acı tatlı olaylarla ruhun olgunlaşması için bir araç olduğuna kani olan bilim adamları, güçlerini birleştirmekten de geri kalmamışlardı. İngiltere'de 1882 yılında kurdukları "Ruhsal Araştırmalar Kurumu" kısa adıyla SPR günümüze kadar spiritüel olayların kılı kırk yaran araştırmalarını yapmış, ciltler dolusu raporlarla her yeni neslin el uzatabileceği dört başı mamur bir arşiv oluşturmuştu. Kuşkusuz ki bu olanlar, Yüce idare Mekanizmasının planının birinci kısmıydı. Öncelikle somut delillerle Allah'ın varlığı, öte âlemin, öte âlemle haberleşmenin mümkün olduğu ortaya konmuştu...

Kısacası dinlerin "Amentüsü", bilimsel metotlarla doğrulanmış oluyordu. Bu yapıldıktan sonra ise, evreni ve dünyamızı yöneten Mele-i Alâ'nın esas amacına sıra gelecekti.

Kıyametten önce yeryüzünde yaşanacak büyük bir sorgulama günü vardı. Kuran-ı Kerim'de "Din Günü" diye adlandırılan bu güne, insanların hayırla girebilmesi, kaybedenlerin az olması, ulu idarecilerin en büyük özlemiydi. Hasetlerin ve vesvese veren İblis'in aramızdan sürüleceği o günden sonra dünyamıza iyi kullar, salih kullar mirasçı olacaktı. Öyleyse Mele-i Alâ'nın planının birinci kısmı tamamlandıktan sonra, esas amacının gündeme gelmesi gerekiyordu. İnsanları din gününe hazırlamak, o günde hesaplarını yüz akıyla vermelerini ve iyilerin dünyasının sağlam esaslar üzerinde yükselmesini sağlamak için, ilahi prensipleri yeni baştan insanlara duyurmak. Ancak bu ikinci safhaya, bu esas amaca sıra gelmesi için öncelikle ilk safhanın sağlam kurulması gerekiyordu. Bu nedenledir ki, hür ve uygar dünyanın sadece Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere' sinde değil, diğer ülkelerinde de ruh gücünün varlığını göstermesi gerekiyordu. Anglosakson ülkelerinde telekinezi, levitasyon gibi masa oynaması, medyumların havalanması olaylarının hızı kesilmişken, bu defa Avrupa'nın güney ucunda, bu konularla ilgisi pek zayıf olan İtalya'da olağanüstü bir kadın medyum ortaya çıkmakta gecikmemişti. Eusapia Palandino.

Güney İtalya'da fakir bir ailenin çocuğu olduğu için ne okul yüzü gören, ne de okuma-yazma öğrenebilen Eusapia, küçük yaşlarından itibaren kulağında kaynağı belirsiz sesler duymaya başlamıştı. Ondaki medyumluk yeteneğinin keşfedilmesine bu sesler sebep olmuş ve kendisini Napoli'ye getirmişlerdi. Orada Dr. Ercole Chiaja'nın himayesine girmesi hayatının akışını değiştirmişti.

Ancak Eusapia Palandino'nun dünya çapında üne kavuşması 1891 yılında, ünlü kriminoloji uzmanı ve Turin Üniversitesi sinir ve akıl hastalıkları profesörü Cesare Lombroso' nun, Dr. Chiaja'nın davetine uyarak Napoli'ye gelmesi sayesinde olmuştu. Lombroso yıllarca bu tür olayları reddedip durmuştu. Onu ikna etmek epeyce güç olacaktı. Ama bir kere davaya kazanılırsa, yankısı dünyayı tutacaktı. Lombroso işi sağlama bağlamış, yanında dört profesör daha getirmişti. Yapılan iki oturumda çok şüpheli olan Lombroso, hile yapılmasını önleyecek bütün kontrol ve önlemlerini aldı. Medyumun üstü baştanbaşa arandı, mum ışıkları ile etraf iyice aydınlatıldı. Eusapia'nın elleri ve ayakları yanında oturanlar tarafından etkisiz hale getirildi. Bütün bu sıkı tedbirlere rağmen, medyum transa girip ruhsal irtibat kurulunca, odada olağanüstü olaylar olmaya başladı. Havalanan bir çığırak, kuş gibi uçarak gözlemcilerin masasına gelip kondu. Göz önünde duran ve kimsenin elinin değmediği bir masa ağır ağır yürüyerek hareketlendi. Lombroso olayların gerçekliğine kesin olarak kani olmuştu. «*Şaşırdım*» diyor ve ekliyordu: «*Ve bunca zamandır böyle olayların olabileceği görüşüne inatla karşı çıktığıma da üzuldüm.*»

Uluslararası üne sahip Lombroso'nun bu itirafı, Eusapia Paladino' nun üzerine bütün dünyanın önemli kişilerinin dikkatini çekmişti. Hemen o yıl Milano'da yapılan on yedi oturuma katılanlar bunun bir örneğiydi. Fransız fizyoloji profesörü, sonraki yıllarda Nobel tıp ödülü sahibi Charles Richet, İtalya'nın büyük astronomi bilgini Giovanni Slaperelli, üç fizik ve felsefe profesörü, Rus spiritizma araştırmacısı ve yazarı Aleksandr Nikolayeviç Aksakov bunlar arasındaydı. Bu defa yapılan deneylerde kontroller daha da artırılmış, fotoğraf makineleri, fosforlu şemsiyeler odaya konmuştu. Yine etraf iyice aydınlatılmıştı. Medyum transa girince masa oynamaya başladı, fosforlu şemsiyeye doğru kalkan eller belirdi. Lamba isiyile kaplı kâğıt üzerine bu ellerin izi çıkmıştı. Fotoğraf makinesiyle masanın yükselmiş hali filme çekilmişti. Celseden sonra komisyonun yazdığı rapor olayların doğruluğunu açıkça ortaya koyuyordu.

- ✓ *Hazırlanan koşullar altında, kuvvetli ya da zayıf ışıktaki görülen olayların hiç biri, insan elinden çıkma herhangi bir araç kullanılarak meydana getirilemez.*

Eusapia, artık Avrupa'nın paylaşılamayan medyumuydu. Polonyalı Profesör Julius Ochorowicz onu 1893-94'de Varşova'ya götürdü. Medyumları sınamasıyla ünlü profesörün huzurunda yapılan deneyler başarılı olmuştu. Burada kontrol araçları arasına elektrikli aletler de katılmıştı.

Milano'daki deneylere katılmış olan Fransız fizyoloji profesörü Charles Richet, Eusapia'yı aklından çıkaramamıştı. Onu Polonya'dan Fransa' ya getirtti. İngiltere'den SPR üyesi Sir Oliver Lodge, Frederic Myers, Henry Sidgwick ve eşi de oturuma katılanlar arasındaydı. Yine bütün önlemler alınmış ve medyumun elleri sımsıkı tutulmuş olmasına rağmen, hatta bir keresinde ağzı da Charles Richet tarafından kapatılmışken odada bulunan piyanonun kendi kendine çalmaya başlamasının önüne geçilememişti.

Ancak 1895 yılında İngiltere'de SPR 'nin davetiyle yapılan oturumlarda, elde edilen sonuçların bir aldatmaca olduğu yolunda verilen rapor ortalığı karıştırmıştı. Lakin Eusapia üzerindeki ilginin azalmasına neden olmamıştı. Zira medyumun celse esnasında ayaklarını kontrolden kurtarmasıyla suçlanması ve yaratılan olayların bununla açıklanmaya çalışılması inandırıcı gelmemişti. Örneğin piyanonun kendiliğinden çalmaya başlamasını, kontrolden kurtulan ayakla açıklamaya çalışmak doğru olur muydu?

Nitekim Fransız filozofu Henri Bersson, Nobel sahibi bay ve bayan Curie, ünlü astronom Camille Flammarion, onunla yaptıkları fizik medyumluk deneyleriyle ilgili dizi dizi raporlar hazırladılar. Bu raporlarda uzaktan cisimleri hareketlendirme, olduğu yerde havalanma gibi telekinezi, levitasyon olaylarının gerçekliği vurgulanmaktaydı.

Ancak SPR'nin olumsuz tavrının yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu. Zira aradan geçen zaman içinde, olumsuz rapor vermiş kişilerin hemen hepsi olumlu yönde yazılar yazmışlardı. Gerçi bu kişiler şimdi hayatta değildiler. Fakat kurum yaşamını sürdürüyordu. Öyleyse Eusapia bir kere daha SPR tarafından sınanmalıydı.

Napoli'ye gönderilen üç uzman hokkabazlık konusunda usta kişilerdi ve parapsişik olaylara inanmıyorlardı. SPR özellikle bu kişileri seçmişti.

Uzmanlar bütün önlemleri aldılar. Medyumun ayakları sandalyelere bağlandı. Elleri ise denetçilerin bilekleriyle kenetlendi. Ayrıca uzmanlardan biri medyumun bacaklarıyla masanın ayakları arasına yere yatıp kollarını koydu. Bunlara rağmen masa dört ayağıyla havalanmış, üstelik yanındaki bir koltuk ile bir sandalye de hareketlenmişti. Böylece üst üste on bir celse yapıldı. Bu celselerde kaydedilen fiziki olayların sayısı tam 470 adede ulaşmıştı. Sonunda herkesin merakla beklediği karara sıra gelmişti. Uzmanların raporu hiçbir tereddüte imkân vermeyecek kadar açıktı.

«Eusapia'nın bir tek defa olsun hile yaptığı görülmemiştir.» Bu rapor Eusapia'yı tamamıyla akıyor ve son şüphe kırıntılarını temizliyordu. Eusapia'nın yirmi celsesine katılmış olan Prof. Charles Richet "Otuz Yıl Ruhsal Araştırı" isimli kitabında bu ünlü medyumdan şöyle bahseder.

- ✓ *Dünyada Eusapia'dan başka medyum bulunmasaydı, yine de onun gösterileri, telekinezi ve ektoplasma olaylarının gerçekliğini bilimsel açıdan kanıtlamaya yeterdi. Aldığımız güvenlik tedbirlerini düşündüğüm zaman- ki bunları bir defa değil, yirmi defa, yüz defa, belki bin defa tekrarlamıştık- bütün bu oturumlar sırasında aldanmış olabileceğimizin imkânsızlığını daha iyi anlıyorum.*

Eusapia'nın dünyaca ünlü bir medyum olmasında ilk ateşi yakan tanınmış psikiyatri ve kriminoloji bilgini Cesare Lombroso, evvelce bütün metapsişikle uğraşanları akıl hastanesine göndermek isteyenlerin başında geliyordu. Ancak medyum Eusapia ile başlayan ciddi araştırmaları sonunda bu olayların doğruluğuna ve önemine inancını şu sözleriyle ortaya koyuyordu:

- ✓ *Spiritizma olaylarının olağanüstü büyük bir önemi haiz olduğunu ve bilim âleminin vakit kaybetmeksizin dikkatini bu tezahürler üzerine çevirmesi lazım geldiğini söylemeye kendimi mecbur hissediyorum. ...Spiritizma olaylarının doğruluğuna karşı vaktiyle mücadele etmiş olduğumdan şimdi utanıyorum.»*

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:50

TÜRKİYE'DE SPİRİTÜALİZM VE DR. BEDRİ RUHSELMAN

Şubat 1988

1848 yılında Fox kız kardeşlerin medyumluğuyla Amerika Birleşik Devletleri'nde başlayan bilimsel ruhi çalışmaların, dünyanın diğer uygar ülkelerinde nasıl hızla yayıldığını geçtiğimiz yazılarımızda anlatmıştık.

Etrafı sarmış olan maddeci hayat görüşüne, özünü yitirmiş, aslından uzaklaşmış, yeni düşünceye kapılarını sınıksız kapamış dinlerin karşı koyamayacağı bir dönemdi bu. Öte âlemin varlığının elle tutulur, gözle görülür, beş duyuya hitabeden delillerle ortaya konması, her branştan bilim adamını spiritüalizmayı derinden incelemeye sevk etmişti.

İlahi idareciler, ince düzen ve ince planlarla dengeyi sağlıyorlardı. Maddeci hayat görüşüne kendi dilinden cevap veriliyor, gözlem, deney, akıl ve mantık yoluyla manevi inancın temelleri tekrar ortaya konuyordu. O dönemde Batı dünyasının her tarafında boy gösteren üstün yetenekli fizik medyumlar, bilim adamları için bulunmaz bir fırsat oluyor, hileyi önleyici olağanüstü sıkı önlemler altında yıllar ve yıllar süren ruhsal çalışmalar yapıyordu. Nihayet İngiltere'de 1882 yılında bilim adamlarının kurdukları "Ruhsal Araştırmalar Kurumu" kısa adıyla SPR ile çalışmalar organize hale getiriliyor, gelecek kuşakların da yararlanabileceği raporlar, arşivler ve yayın organlarıyla süreklilik ve kalıcılık sağlanıyordu.

Batı dünyasında bütün bunlar olurken hem ünlü bilim adamları hem de sokaktaki insanlar ruhsal olayları böyle yakından inceler ve araştırırken bizde neler oluyordu acaba? Tabir yerindeyse hiçbir şey olmuyordu. Bilimin, düşünmenin, bulmanın, yenilik peşinde koşmanın hepsine birden sırtımızı dönmüş yaşarken, ruhsal araştırmalarla keyfimizi bozacak değildik ya!

1908 sonrasında Hasan Bedrettin'in Hasan Mersuk takma adıyla yazdığı "Cinler ile Muhabere" kitabı ve dergisi hiç olmazsa halka, olanlardan haber vermişti. Kitabın yazarı spiritüalist değildi. Batılı yazarların spiritizma, manyetizma ve hipnotizma deneyleriyle ilgili fikirlerini toplamıştı. Bu yayınların etkisiyle halk evlerde ruh celseleri için bir araya gelmeye başlamışlardı. Sistemsiz, bilgisiz sadece merak tatmini için yapılan bu celselerle elbette bir yere varılamamıştı.

Eğer Dr. Bedri Ruhselman gibi kılı kırk yaran bir bilimsel kafanın büyük azim ve gayretlerle ortaya koyduğu eserleri ve yetiştirdiği öğrencileri olmasaydı bugün Türkiye'de spiritüalizm sadece salon eğlencesi olarak kalacaktı.

Dr. BEDRİ RUHSELMAN KİMDİR?

Güngör Özyiğit arkadaşımız, başta Dr. Refet Kayserilioğlu olmak üzere Dr. Bedri Ruhselman'ın yakınında bulunan öğrencileriyle röportajlar yaparak onu bize tanıtmaya çalışmıştı. Tekrar kısaca hatırlayalım.

Dr. Bedri Ruhselman 1898'de İstanbul'un Fındıklı semtinde doğmuştu. Kabataş Lisesini bitirdikten sonra Tıbbiye'ye girerek 4. sınıfa kadar okumuştı. Fakat 10 yaşından beri elinden bırakmadığı kemanda çok ilerlemişti. O devirde İstanbul'un en üstat kemanisti olan Braun'dan ders almış, onun takdirlerini kazanarak bazı prenslere ders vermek üzere tavsiye ve takdim edilmişti. Dördüncü sınıfa gelince musikiye olan sevgisi tıp tahsiline baskın çıkmış ve bir prensesin maddi desteğiyle Prag'a musiki öğrenimine gitmişti. Orada konservatuvardan sonra girilen virtüöz okuluna (Meisterschule) ye girmiş, son sınıfı yarısına kadar gayet parlak derecelerle okumuş, kemanda virtüözlük mertebesine yükselmişti.

Dr. Bedri Ruhselman'ın metapsişik bilimler konusundaki çalışmaları Prag'daki musiki eğitimi sırasında başlamıştı. Allan Kardec, Leon Denis, Gabriel Delan gibi ünlü spiritüalistlerin eserlerini okumuş, ayrıca hipnotizma yapmayı öğrenmişti. Virtüöz okulunu bitirmesine dört aylık kısa bir süre kalmıştı. Ondan sonrası şan, şöhret, itibar ve para... Ama kader böyle söylemiyordu.

Koruması altındaki prensesin iflasıyla bütün ümitler bir anda sönüyordu. Cumhuriyetin ilk yıllarında eğitimini tamamlayamadan apar topar yurda dönüşünde Saray Sinemasında verdiği en koyusundan klasik keman konserinde kimi uyuklayan, kimi sıkıntıdan oflayıp puflayan, anlayışsız dinleyicileri görünce eline bir daha almamacasına keman sevdasını orada noktalıyordu. Esas görevinde ona gerekli olacak olan azmi, çalışmayı, sabrı, ince duyguyu, ölçü ve ahengi ruhuna mal etmişti bir kere. Öyleyse keman da, müzik eğitimi de fonksiyonunu hakkıyla yerine getirmiş demekti, onu yeryüzüne gönderen Yüce Plan için.

Çeşitli öğretmenlikler yapmış şimdi sıra pozitif bilimlerdeki eksiğini tamamlamaya gelmişti. Tıbbiyeyi bıraktığı dördüncü sınıftan değil, daha aşağıdan ikinci sınıftan başlayarak ve bin bir maddi zorluğu da sırtında taşıyarak bitirmiş, ünlü Prof. Frank'ın yanında iç hastalıkları uzmanı olmuştu. İzmir'de bir yandan muayenehanesinde çalışırken, diğer yandan ruhsal çalışmalar yapmaktan geri durmamıştı. Prag'da öğrendiği hipnotizmayı medyumlara uyguluyor, ruhi celseler yapıyordu. Ama bütün bunlar bir başlangıçtı.

İstanbul'a dönüşünde Dr. Ruhselman'ın en verimli ve semereli faaliyeti 1935 yılında "Üstad" ismiyle kendini tanıtan büyük bedensiz varlığın celseleriyle başlıyordu. Bu celselerin medyumları geniş kültürü, 7-8 lisanı, dürüstlüğü, zekası, Türk musikisindeki hamleleri ile seçkin bir yer kazanmış olan H. Sadettin Arel idi. Bu celselerde çok üstün bilgiler alınmıştı. Bedensiz varlık Üstad, celselerini tamamlayıp veda ederken;

✓ *Bu celseler dünya ile dört boyutlu âlemin ilk buluşmasıdır Bunların devamı sizin ölçülerinize göre uzunca bir zaman sonra olacaktır.*

demidir.

Dr. Ruhselman Afganistan'da bir sanatoryumun başhekimliğine tayin edilince yâd ellerde boş durmamış, o güne kadar öğrendiği her şeyi Üstad celselerinin ışığında sentezleyip birbirine bağlayarak "Ruh ve Kâinat" isimli üç ciltlik kitabının temellerini atmıştı. Nitekim yurda dönüşünden hemen bir yıl sonra 1946 yılında kitabını yayınlamayı başarmıştı. İşte yurdumuzda bilimsel spiritüalizmanın yayılıp gelişmesine imkân hazırlayan ilk ciddi ve bilimsel temel eser bu olmuştu.

Ama Dr. Ruhselman boş durmamış, “Ruhlar Arasında”, “Allah”, “Medyumluk”, “Mukadderat ve İcabat” isimli kitaplarıyla değişik konuları derinliğine inceleyerek okuyucularına sunmuştu. Bugün bu kitapları ancak Sahaflara sipariş verip aylarca bekleyerek ele geçirme talihine sahip olabiliyoruz. Bu kitapların yazılmasında Kadri, Mustafa Molla, Akın, Şihap, Kemal Yolcusu gibi, isimlerle tebliğler vermiş bedensiz varlıkların katkılarını da Dr. Ruhselman, her defasında dile getirmiştir. Sadece kitap yayınlamakta yetinirse görevinin eksikli kalacağını gören Dr. Ruhselman 1950 yılında kurup yedi yıl başkanlığını yaptığı Metapsişik Derneğinde, spiritüalizmanın uygulamalarını, bilimsel ve felsefi yönlerini öğrencilerine benimsetmek için çırpınır durmuştur. 1957 yılında, ikinci başkanlığını Dr. Refet Kayserilioğlu'nun yaptığı derneği terk etmek zamanı gelmişti. Emaneti emin ellere teslim etmenin rahatlığı içinde Dr. Ruhselman artık insanlığa son hizmetini yerine getirebilirdi.

Nitekim Atilla Güyer'in medyumluğunda “Önder” isimli bedensiz varlığın verdiği bilgilerle hazırlanan kitap bu bağımsız dönemin ürünüdür. Medyum ve iki arkadaşının dışında kimsenin içeriğini bilmediği bu kitap bir noterde saklı tutulmaktadır. Ancak medyumun alacağı bir tebliğle bu bilgiler kitap halinde basılacak ve insanlığa sunulacaktır. Son görevini de bitirmenin mutluluğu içinde artık yeryüzünde günlerinin sayılı olduğunu bilen Dr. Ruhselman veda gününü sabırsızlıkla beklemekteydi. Yetiştirip dernek başkanlığını teslim ettiği Dr. Refet Kayserilioğlu onun açtığı yolda koşarcasına ilerlemekte, bilgilerin halka indirilmesinde olağanüstü çaba harcamaktaydı. Nitekim Dr. Kayserilioğlu “Ruh ve Madde” dergisinin ilk sayısını 1960 yılının şubatında bin bir zorluğu yenerek ve arkadaşlarını da şevke ve gayrete getirerek çıkarmayı başarmıştı. Belliydi, maya tutmuştu. Artık «Allahaismarladık» diyebilirdi. Nihayet derginin çıkışından birkaç gün sonra 18 Şubat 1960'da yetiştirdiği öğrencilerinin arasında şakalaşarak, espriler yaparak ama enfarktüs krizinin bütün sancılarını da bedeninde hissederek dünyamızı terk etti. Ölümünden bir gece önce akşam saat 9'dan gece 3'e kadar altı saat boyunca Dr. Kayserilioğlu'nu yanında tutmuş, onunla baş başa konuşmuştu. Dr. Kayserilioğlu bu konuşmayı şöyle aktarmaktadır.

- ✓ *Bir gece önce benimle uzun uzun konuşmuş, insanlığa yol gösteren Eflatun gibi, Rama, Krişna, Buda, İsa, Muhammed gibi büyük önderlerin ıstıraplarla dolu hayatından bahsetmişti, Onlar bile dünya ıstıraplarından kurtulamamıştı. En çok İsa'nın durumu ona dokunuyordu. Sabaha karşı saat 3'de yanından ayrılacağım zaman bana “Meşale” isimli büyük bedensiz varlığın bir sözünü hatırlattı. Tekâmül durumu arttıkça ıstıraplar da büyüyordu, mutluluklar da büyüyordu. Bunları anlattı ve yolumda bana gerekli olacak birçok özel öğütlerde bulundu.»*

Batı dünyasının yüzyıl boyunca, uzun uğraşlarla, ünlü bilim adamlarının bitip tükenmeyen gayretleriyle ve kollektif çalışmalarıyla ortaya koydukları ruhsal araştırmaların ve elde ettikleri sonuçların Türk Ulusuna aktarılması gerekiyordu. O Türk Ulusu ki, İslam dinini kabul etmesiyle bu dinin kaderini değiştirmiş, Anadolu'ya, Bizans'ın başkentine yerleşmesi ile dünyaya çağ atlatmıştı. Daha sonra daldığı derin gaflet uykusundan Atatürk gibi bir ulu önderin öncülüğünde uyanmıştı. Laik devlet sistemini benimsemiş tek İslam ülkesi olarak, yükleneceği yeni görevinden habersiz yaşamaktaydı. Ama dünyaya yön veren ulu İlâhi İdareciler, olanlardan da olacaklardan da haberdar idiler. Öyleyse yüzyıllık ruhsal çalışmalar Türk Ulusuna aktarılırken sadece ve sadece bitip tükenmeyen olaylar anlatılıp durulmasın.

O olaylar arasında bağ kurulsun, sebepleri, sonuçları da ortaya konsun. Hatta daha da ileri gidilsin. Batılılar bininci defa yaptıkları deneyin bin birincisi ile uğraşıp aynı sonucu almanın durgunluğunu yaşarken, Türkler bu olaylardan yeni bir yaşam kuralı, doğru yaşama prensiplerini ortaya koymakta insanlığa önder olsunlar. Öyleyse bu işin öncülüğünü yapacak kişinin, birçok yetenekli insanın hayatını tek hayatına sığdırabilecek çapta biri olması gerekiyordu.

İşte Dr. Ruhselman'ın doğuştan getirdiği özel yeteneklerinin yanı sıra, değişik eğitimlerden geçirilmesi, Fransızca, İngilizce, Almanca dillerini öğrenecek imkânlarla kavuşması, H. Sadettin Arel gibi olağanüstü bir insanın medyumluğuyla çalışma fırsatını yakalaması boşuna olmamıştı. Dr. Ruhselman kendisine sunulan bu imkânları boşa çıkarmamış, aldığını fazlasıyla kardeşlerine vermekten geri durmamıştı. Onun “Ruh Ve Kainat” ını okuyanlar değişik ruhsal olaylar arasındaki bağı, ruh ve maddenin karşılıklı alışverişlerindeki işbirliğini, ölüm, öte âlem, öte âlemle haberleşme, tekamül, reenkarnasyon konularını kavramakta gecikmez. “Mukadderat ve İcabat” ı okuyanlar ise determinizma, fatalizma, cebriyecilik, ilahi irade kanunları, kader, mukadderat, talih, hayat imtihanı, vicdan, sorumluluk, bencil ve sencil davranışlar, özeleştirici konularında derin düşüncelere dalarlar.

Dr. Ruhselman'ın ilk sayısını görebildiği Ruh ve Madde dergisi, Metapsişik Derneği tarafından ara verilmeksizin her ay yayınlanıyor. Ayrıca derneğin özellikle çeviri kitaplar konusundaki geniş yayın hayatı pek çok isteğe cevap veriyor. Kitap fuarlarındaki Ruh ve Madde stantları Dr. Ruhselman'ın emeklerinin boşa gitmediğini vurguluyor.

Dr. Refet Kayserilioğlu'nun Ruh ve Madde dergisini kurup, geliştirip yeni ellere teslim etmesinden sonra “Ruh Dünyası” ve şimdi de “Sevgi Dünyası” yayınları da aralıksız sürüyor. Ancak her yeni neslin, her yeni dalganın yaratılış amacına uygun yeni görevlerinin de bulunması değişmeyen bir gerçek. İnsanların iyilikte, doğrulukta, çalışmada, bilgide ve sevgide birleştirilmesi gibi hayati bir görevin sorumluları bilimi de, spiritüalizmayı da, dini de içine alan ve onları barıştıran yepyeni bir sistemin inşasında. Üst âlemle işbirliği yapmak zorundalar. İnsanlık çocukluktan kurtulmalı. Öyleyse önce örnek olacakları, öncü olacakları “Yüce Plan” eğitip, terbiye etmeli ki, onlar da başkalarını terbiye edip yükseltebilsinler.

Bunu 21 Mart 1955'de Bedri Beyin operatörlüğünde Medyum Mazhar kanalıyla bilgi veren varlık, bugünün Türkçesiyle ne güzel vurgular.

- ✓ *Ey hakikatten haber soran kişi, dünya ihtiyarladı, siz daha çocukluktasınız. Cehlin mantığı, hislerin körelmesindendir. Hislerin körelmesi çocuk tabiatınızdandır. Şimdi bunca çocuk tayfasına bir terbiyecisi gerekmez mi?*

Evet, bu cümleyi bir daha tekrarlayalım.

«Bunca çocuk tayfasına bir terbiyecisi gerekmez mi?...»

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:51

ÜST ÂLEMDEN YOL GÖSTERİCİ BİLGİLER - I

Mart 1988

Geçen yüzyılın ortalarında başlayan bilimsel spiritüalizma akımı, başlangıçta daha ziyade ruhsal olaylar, tezahürler peşinde koşmuştu. Materyalizmin hızla yayıldığı, aslından uzaklaşmış, yeniliğe sırtını dönmüş dinlerin çaresiz kaldığı bir dönemde, ruh gücünün varlığının elle tutulur, gözle görülür delillerle yeniden ortaya konması gerekiyordu. Bu nedenle spiritüalizmanın öte âlemi, ruhların varlığını ve ruh gücünün maddeye etkisini somut biçimde ortaya koyan celseleri, herkesin ilgisini çekmekte gecikmemişti. Ancak bu bir başlangıçtı.

Kuşkusuz öte âleme, ruhun ebediliğine, öte âlemde hayatın sorgulanmasının yapılacağına insanları inandırmak önemliydi. Ancak daha önemlisi ve esas yapılması gerekeni, dünya hayatının doğru kurallarını, Gülyüzlü Peygamberlerin üstün ahlak prensiplerini insanlara yeniden duyurmak ve benimsetmekti. Çünkü dinlerin gerilemesiyle birlikte bu öz gerçekler, dogmaların, törenlerin, şekillerin arasında kaybolup gitmişti. Bu nedendir ki, deneysel spiritüalizma herkesin ilgi merkezi olur, ünlü bilim adamları çok üstün yetenekli medyumlarla bilimsel çalışmalar yapadururken, bir yandan da üst âlemin rehber varlıkları insanlara seslenmeye başlamışlardı bile.

Bakınız Fox kardeşlerin medyumluğuyla 1848'de Amerika'da başlayan spiritüalizma hareketinin henüz 15. yılında, Fransa'da bu bilimin klasik esaslarını koyan Allen Kardec, "Eraste" isimli rehber varlığı tarafından ikiyüzlülere karşı nasıl uyarılıyordu.

- ✓ *Bugün gözle görülür derecede topluluklarınızın sayısı artmakta ve yandaşlarınız milyonları bulmaktadır. Oysa bir o kadar daha sahte inanç taşıyanlar da karışmaktadır aranızda. Saflarınıza sadece beneksiz kuzuları ve beyaz düveleri kabul edin demek istemiyorum. Hayır, çünkü günahkârların kusurlarından arınmak üzere sizler arasında kendilerine bir sığınak aramaya diğer insanlardan daha çok hakları vardır. Sakınmanızı öğütleyeceğim kimseler, daha ilk bakışta güven duygusu veren ikiyüzlülerdir. Bildiğinden şaşmaz tutumları sayesinde bu tipler insanlara "Ne saygıdeğer adam!" dediyecek ölçüde ciddi ve soylu havalara bürünmektedirler. Oysa sadece göze hitap eden bu soyluluğun arkasında bazen kalleşlik ve ahlaksızlık yatmaktadır..»*

Dediğim gibi çoğunluk ruhsal olayların görünür cepheleriyle ilgilenirken, yol gösterici bedensiz varlıklar az sayıdaki seçkin kişilere rehberlik etmeye, onlara doğru yaşama kurallarını öğretmeye başlamışlardı. Geçen yazılarımızda, bilim adamlarının deneysel spiritüalizma çalışmalarından genişçe bahsetmiştim.

Şimdi de üst âlemden alınmış yol gösterici bilgilerden bazılarını kısaca nakletmek istiyorum.

Jale Gizer Gürsoy arkadaşımız, İngiltere'deki bir gruba 1920'li yıllardan beri, elli yılı aşkın bir süre boyunca aralıksız bilgi veren Silver Birch isimli bedensiz varlığın tebliğlerini, yıllardan beri bitip tükenmeyen bir çabayla bizlere aktardı durdu. Ruh ve Madde, Ruh Dünyası, Sevgi Dünyası dergilerinde bunları 25 yıldır büyük bir ilgi ve istifade ile okuduk...

Dünyanın problemleri, insanların birbirlerine yaptığı zulümler, çekilen ıstıraplar bütün bunları kendisi yaşıyormuşçasına ele alan Silver Birch, materyalizmin, kesin olarak yeryüzünden sürülmesinin ve vaadedilen "Gökler Saltanatının" yeryüzüne indirilmesinin yakın olduğunu veciz sözleriyle şöyle ortaya koyuyor:

- ✓ **Dünyanız birçok krizlerden sağ çıkmıştır. Şimdi şiddetin, anarşinin ve açgözlülüğün yer aldığı bir diğer kriz içinden geçmekte. Sebebi uzaklarda aramaya gerek yok. Materyalizm, maddecilik pek çok kimselerin benimsediği bir İncil haline gelmiştir. Onlar dünya malı saydıkları şeyleri ister doğru, ister eğri yollardan edinmekten başka hiçbir şeye önem vermemektedirler.**
- ✓ **Bir ölüm ötesi hayatın bulunduğunu ve orada her eylemimizin hesabını vermek zorunda olduğumuzu bilince, o zaman tutumunuzun değişmesi gerekli ve zorunludur.**
- ✓ **Gitgide daha çok sayıda kimseler bu gerçekler hakkında anlayış kazandıkça, materyalizm dünyanızdan sürülecektir. Bencillik ve açgözlülük geri çekilecek, şiddet yatışacak, insanlar bütün dünyada ruhsal kardeşliği öğrenecekler ve görecekler ki ruhun birleştirici prensibi onların renk, milliyet, ırk gibi fiziki ayrılıklarından daha kuvvetlidir.**
- ✓ **Onlar birbirleriyle işbirliği yapmayı, ahenk içinde yaşamayı öğrenecekler ve böylece siz yavaş yavaş Gökler Saltanatını yeryüzünde kurmaya başlayacaksınız.**
- ✓ **Bu gerçeklere varmış olan ve onları yaşamaya başlayan her insan, ruh gücünün iş yapmasına aracılık etmiş olan her medyum veya alet, bir küçük ışık merkezi haline gelir. Bu ışık merkezlerinin sayısı bütün dünyada artmakta, bunların her birisi aynı zamanda bir köprübaşısıdır. Böylece ruh gücü ilâhî amacını yerine getirmek üzere bütün dünyada adım adım yayılmakta, sonunda galip geleceği kuşkusuz. Çünkü ruh gücü kalmak üzere geldi.**

Silver Birch Hristiyan dogmasının etkili olduğu İngiltere'de kutsal kitap İncil'in insanlar tarafından bozulmuş olduğunu açıkça söylemekten çekinmemekte ve Kuran-ı Kerim'in bu konudaki hükmünü doğrulamaktadır.

Tebliğleri yıllardan beri Psychic News ve Two Worlds dergilerinde yayınlandığından, bu önemli gerçeğin pek çok insan tarafından anlaşılmasına yardımcı olmaktadır.

- ✓ **Bildiğiniz gibi Kitabı Mukaddes orijinal bir doküman değildir. O bir kopyanın kopyasının kopyasından, bir çevirinin, çevirisinin çevirisidir. Onda bozulmuş ve çıkartılmış kısımlar vardır.**

Silver Birch yine bunun gibi Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olamayacağını açıkça söylemekte, hatta celselerine katılmış Hristiyan din adamlarıyla bu konuda kutsal metinler üzerinde tartışmalar yapmaktadır.

- ✓ **Onlar Büyük Ruh, İlahi Mimarı, tüm evreni o çok çeşitli ifadeleri içinde ayakta tutan o kudreti sınırlandırmaya kalkışır. Nereye kadar? Madde dünyasında 33 yıl yaşamış bir varlığı (Hz. İsa'yı) Tanrılaştırmaya kadar. Ve O'nun nimetlerini kısıtlamaya kalkarlar, bir tek mezhebin yandaşlarına hasretmeye kadar. Oh, hayır! Oh, hayır! Onlar DİN kelimesinin anlamını utanılacak bir hale düşürüyorlar. Bir bilselerdi ki onlar Nasıralı'ya (Hz. İsa'ya) hala gözyaşları döktürüyorlar, onu haça germeye hala devam ediyorlar.**

Yine Jale Gizer Gürsoy arkadaşımızın bizlere tanıttığı Findhorn grubunun bedensiz rehber varlığı Elixir'in bilgilerinden de çok yararlandık. 1962 yılında İskoçya'nın kuzeyinde, Findhorn körfezindeki, bir çöplükte rehber varlığın işaretiyle bir karavanda başlayan hayat, bugün bütün sosyal tesisleri, daimi kalanları ve ziyaretçileri ile bir site yaşamına dönüşmüştür. Geleceğin birliğe kavuşmuş dünyasının ufak bir örneğini şimdiden yaşamaya çalışan bu hayırlı insanlara, Eileen isimli hanım medyum kanalıyla Elixir yol göstermekte, Yüce Yaradan'ın yeryüzünde, O'nun halifesi olan kulları aracılığıyla, nasıl hayat sahnesine çıkarılabileceğinin esasları, onlara öğretilmekte. Aşağıda değişik tarihlerde alınan bu bilgilerden pasajlar sunuyorum.

- ✓ **Sevgililer, O'nun ilahi kanunları ile ahenk içinde çalışın. Yaptığınız her işe maksatlarınızın temiz ve başkalarının hayrına olmasına dikkat edin. Asla unutmayın ki dış hayat, iç hayatın aksetmiş şeklidir. İçte kavga, tatminsizlik, ahenksizlik olunca bu dışa aksedecektir. İnsan, işler kendisi için yolunda gitmediği ve ters gittiği zaman, kabahati başkalarında bulmayı sever, dış olayları, şartları ve insanları suçlamayı sever. Yaradan'ın ilahi kanunları ile ahenksizlik ve uyuşmazlık içinde bulunduğunu ve kendi dileğini yapmakta olduğunu görmek için kendi içine bakmak üzere zaman ayırmak istemez. İçte olanı düzeltmedikçe o, gönül ve zihin huzuru bulamayacaktır ve dış şartlar ise iyileşecek yerde daha da kötüye gidecektir.**

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:52

ÜST ÂLEMDEN YOL GÖSTERİCİ BİLGİLER - II

Nisan 1988

Yeryüzünde doğup büyüüp, düşünce ufuklarında kanat çırpmaya başlayan insanoğlunun cevabını aradığı en önemli sorusu her defasında şu olmuştur.

«Ben kimim, nereden gelip nereye gidiyorum? Bir amaçla mı yaratılıp dünyaya gönderildim. Eğer öyleyse nedir bu amaca uygun yaşamının doğru kuralları?»

İşte bu ve bunun etrafında dönen bin bir sorunun düğümünü çözmeye çabalayan insanoğlu, çok geçmeden görür ki, gelip geçmiş nice nesiller bu konuda ne emekler harcamışlar, ne düşünceler üretmişler. Böylece değişik filozoflarla, evreni, doğayı inceleyen bilim adamlarıyla, sezgi kanalları açık üstün insanlarla, O'nun katından bilgi getiren Gülyüzlü Peygamberlerle tanışır. Artık kuru başına, yardımcısız ve pusulasız değildir düşünce ufuklarında. Az veya çok, karanlığın içinden hedefini belirten bir ışık, yaşam yolunu aydınlatır durur.

Ne var ki son yüzyıllarda, Gülyüzlü Peygamberlerin ışığını insanlara ulaştırması gereken dinler, gerçeğin araştırılması yerine, doğmalara, şekillere, merasimlere dalıp, hür düşünceye zincir vurarak, akıl sahiplerinin gündeminden adım adım çıkmakta gecikmediler. Filozoflar, bilginler ise sadece ve sadece madde ve maddenin kanunlarıyla uğraşmakla, gerisiyle ilgilenmemekle kendilerini sınırlandırdılar. İnsanoğluna yol gösterici olarak iyi düşünen, sezgi kanalları açık üstün insanlar ortada yapayalnız kaldılar.

Ve pek doğaldır ki, gitgide materyalizme boğulan, Yaradan'ı ve O'nun üstün ahlak kurallarını hayat sahnesinden kovan yeni nesillere yeterli olamadılar. İşte geçen yüzyılın ortalarından itibaren, hür dünyada patlama tarzında başlayan ve ünlü bilim adamlarını yıllar süren ruhsal araştırmalara sürükleyen spritüalizma akımı, bu ihtiyaçtan doğdu.

Yüce İlahi İdareciler, öncelikle öte âlemin, insanın ruhsal yönünün maddi ispatlarıyla, Gülyüzlü Peygamberlerin dünyanın kuruluşundan beri söyledikleri manevi gerçeklere, araştırmacıları inandırdılar. Ama bunun yanı sıra esas vermek istedikleri mesajları da, kenarından köşesinden vermekte gecikmediler. Yeryüzünde görevlendirdikleri medyumlar kanalıyla, insanlara Yaradan'ın değişmeyen ahlak kurallarını, doğru yaşama ilkelerini, yeniden, ama onları eriştikleri akıl ve bilgi seviyesinden, uygun olarak duyurdular.

Geçen yazımızda üst âlemin bu yol gösterici bilgilerinin, batı dünyasında alınanlarından örnekler sunmuştuk. Şimdi de, yurdumuzdaki medyumlar kanalıyla verilen yol gösterici bilgilerden örnekler aktaracağız.

Önce 1955 yılında, Mazhar Öğüt isimli bir eski köy imamının medyumluğuyla Dr. Bedri Ruhselman'ın operatörlüğünde peş peşe yapılan üç celseden bugünün Türkçesine sadeleştirerek pasajlar sunmak istiyorum.

- ✓ **Hayat bir uçsuz bucaksız deryadır, ruh coşkunun âlem... Sonsuza kadar iç içe, madde içinde madde, ruh içinde ruh incele incele gidiyor her yerde. İçte değil, dışta değil her yerde tabakalarla kademeler teşkil ediyor.**
- ✓ **Bak her yerde ıstırap, ölüm, gençlik, ihtiyarlık, felâket, kaza-belâ tufanındasınız. Kurtuluşun yoluna dönen nerede, bozguna, felâket çöküntüsüne kanmadınız mı? Varlığınız cansız, idraksiz kör maddeye bağlı kaldıkça felâket dumanı başınızdan eksilmez.**
- ✓ **Sizden öncekilerin geçmişte geçtiği yollardan siz de geçmek isterseniz, bu geriye dönüş sizi geriletir. İleri gitmek isterseniz, tekâmülün sınırına koşun. Ruh varlığını geçici sayıp maddede ebedilik aramaya kalkmayın.**

Orta kültür seviyesinin altındaki medyumun ağzından, veciz cümlelerle ruhun, maddenin iç içe organizasyonları ve karşılıklı alışverişleri anlatıldıktan sonra, insanlığın bugünkü çıkmazının nedenleri ve kurtuluşun geçmiş yolları aynen çiğnemekten değil, tekâmülün, ilerlemenin nuruna koşup, yeni şeyler söylemekten geçtiği ne güzel belirtiliyor.

O'nun erişilmez olduğunu unutup, çalışıp çabalayarak bir gün Tanrısallaşmak, kerametlere, mucizelere ulaşmak gibi yine de nefsanîyet kokan "Aşkın idealine mi" yoksa tekâmülün sonsuz, O'nun bilgi ve sevgisinin hudutsuz olduğunu bilip "İdealin aşkına" mı gitmeliyiz. Elbet ki doğru olan ikincisidir.

Ama bu doğru yolda yürürken de engeller yolumuza çıkmayacak mıdır? Eğer gerçeklerin geliştiğini fark etmez, hep aynı bilgi çerçevesinde kalır, daha üstününü aramazsak "Taallûk dikenini" yürümümüzü aksatır. Ya da yerde veya öte âlemdeki bir geri varlığın obsesyonuna, tasallutuna uğrayarak onun emrine girer kendi özgür irademizle hızlı yol alamaz, bir yerde çakılı kalırız.

Mazhar Öğüt'ün ağzından konuşan varlık bunları ne güzel belirtir.

- ✓ **Ey aziz dost, ey sevgili kardeşler, aşkın idealine mi, idealin aşkına mı gidiyorsunuz? Tekâmülün seyrine tabi olup ona hizmet ederseniz, tekâmülün aşkı ile gidiniz. Fakat bir yanda taallûk dikenini, bir yanda tasallut çengeli olduğunu asla unutmayarak ruhunuzun gayretlerini ona göre ayarlayın.**

İşte bütün sır, bütün hikmet bundadır.

- ✓ Niçin önünüzdeki engeli aşmadan onu geçmek istiyorsunuz. İmkânsızlık sizi vehme düşürdü. Hâlbuki bu âlem imkânsızlık değil, bir imkân âlemidir. Dün mümkün olmayan bugün imkân dâhiline girdiği gibi, bugün imkânsız görünen şey, yarın elbette mümkündür. İçinde bulunduğunuz durum sizi kötümser etse bile geleceğin ümidiyle iyimser olabilirsiniz. Onun için ileri, daima ileri.
- ✓ Niçin ihtiras kötüdür ey dost bilir misin? Evet, ihtiras bir kuvvettir. Fakat o kuvvet nefsanîyet yolunda tüketilirse, boşa gitmiş, murdar olmuş bir nesnedir. Âlemde ise murdarlık, pislik denen şeyin manası nedir? Bir şey ne zaman pistir, ne zaman temizdir? Çünkü bal ağza alındığı zaman temiz, yüze sürüldüğü zaman pisliktir. Gübre ona ihtiyacı olan yerde temizdir. Fakat sizin yatağınızda veya cebinizde olduğu zaman pisliktir. İşte böylece HER PİSLİK YERSİZLİKTİR, HER YERSİZLİK PİSLİKTİR. Son olarak söyleyecek sözüm şudur ki; Ey dost iyiliğe harcanan ihtiraslarla ancak uygarlık, insanlık mutluluk bulacak. Allahaismarladık.

Şimdi de Dr. Bedri Ruhselman'ın "Mukadderat ve İcabat" kitabının hazırlanmasına, verdiği bilgilerle çok önemli katkıda bulunmuş olan KADRİ isimli büyük bedensiz varlığın celselerinden bir örnek sunalım. Kadri varlık hayat mücadelesinin amacının doğru tespitinin önemini ve insanın kendisini kurtarmasının yolunun, başkalarını kurtarmaktan geçtiğini şu özlü sözlerle, dile getiriyor;

- ✓ İnsanlar hayatla mücadeleden kaçınmamalıdır. Hayat onlara tecrübe sahası hazırladığı için bundan kaçmak korkaklıktır. Ona katılmak, fakat bu atılışın da manasını bilmek esastır. Neden atılıyorsun? Ve neyi ümit ediyorsun? Ne elde etmek istiyorsun? Bunları tayin ederek işe başlarsan başarı elindedir.

Hayatla mücadele edenler hiçbir zaman ne yapmak istediklerini doğru olarak tespit etmemişlerdir. Edenler çok azdır. Bir tanıdığınıza ve güvendiğinize sorunuz. Neden bu kadar çok çalışıyor ve ne maksatla kazanıyorsun, deyiniz. Zengin olmak için, refaha kavuşmak, geleceği garantilemek için diye cevap verirler.

Yani hep dünya işlerinden bahsederler. Ben bu kazancı bir silah olarak kullanmak, önüme dikilen engelleri yıkmak için kullanacağım, onunla doğru yolu bulmanın çarelerini arayarak, yollarda saplanmış olanları kurtararak, başkalarının, diğerlerinin selametini, beşeriyetin menfaatini düşünerek hayat mücadelesine girdim. Kazanırsam bu başarı benim değil, beni buraya gönderenlerin ve arkada bırakacaklarımla olacak, diye cevap vermezler. Eğer böyle cevap verirlerse, o zaman hayat imtihanında kazanmış bir talebe ve gerçek bir insan olurlar.

(Kadri-24.6.1949)

Dr. Bedri Ruhselman'ın düşünce ufuklarının genişlemesinde önemli rol oynayan bir diğer büyük bedensiz varlık da «MUSTAFA MOLLA» dır. Tebliğinden bir paragrafı sadeleştirerek aşağıya alıyorum. Mustafa Molla bu kısa satırlar içinde dünyanın bugünkü perişan manzarasını, bencilce yaşamının doğurduğu ve doğuracağı felaketleri vurgulamaktan çekinmiyor.

Ama bütün bunların sonucunda, kötülerin, kötülüklerin umumi bir kıyımdan, umumi bir helakten geçirilerek dünyanın iyi kulların eline teslim edileceğini de belirtmekten kendini alamıyor, Bu surette Kuran-ı Kerim'deki şu ayeti bir kere daha hatırlatıyor:

- **Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da «Yeryüzüne mutlaka iyi kullarım mirasçı olacak» diye yazmıştık.**
(21/105)

✓ *Siz kendi ayaklarınızın ipini kendiniz vurmuşsunuz. Gözlerinizi bizzat kendiniz bağlamışsınız. Aklınız, sadece kemik düşünen canavarların rüyalarından daha kutsal bir merhaleye açılammış. Bundan kimin mesul olması lazım geldiği aşikârdır. Öyleyse dünyanız dünyadır ama insansızdır. O böylece genel bir kıyımdan süzülerek, bir kurtuluşu hak kazanmış topluluğun hâkim olmasını sağlayıncaya kadar devam edecektir. Yangınlarınız olacak ve bu yangınları selleriniz söndürmeyecek, tufanlarınız olacak, bu tufanları güneşleriniz dindirmeyecek, evlatlarınız olacak, onlar yollarını göremeyecekler, elleriyle kendilerini boğarken mutluluğu aramakta olduklarını sanacaklar. Bütün bunlar hep isteklerinizin perişan manzarasıdır.» (Mustafa Molla 22.3.1948)*

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:53

ÜST ÂLEMDEN YOL GÖSTERİCİ BİLGİLER - III

Mayıs 1988

«Ya hemen bir şeyler yapmak zorundayız, ya da yok olup gitmek!..»

Bu hayati ikaz 1960'lı yıllarda yapılıyordu. Uyarının üzerinde önemle durmak gerekirdi. Çünkü dünyamızda, nükleer gücün nelere sebep olacağını en iyi bilmesi gereken biriydi, bu sözlerin sahibi. Sovyet Rusya'da hidrojen bombasının mucidi diye bilinen Andrei Saharov.

Saharov, nükleer gücün büyük yıkıma neden olmasının yanı sıra, ucuza maledilmesinin de tehlikenin boyutlarını büyüttüğü görüşündedir. Hiroşima'da patlatılan atom bombasının 150 katı kadar daha geniş bir yeri tahrip edecek, üç megatonluk bir nükleer füze başlığının, bir savaş uçağının maliyetine elde edilmesi, bu dehşetli silahın seri bir şekilde üretilmesini kolaylaştırmıştır. Nitekim henüz 1960'lı yıllarda, yeryüzünde üretilen on binlerce ton plutoniumun yarısının askeri amaçlarla kullanılması halinde, birkaç dünyayı yok edecek nükleer silahın stoklanmış bulunduğu anlaşılmaması, Saharov ve benzeri bilim adamlarını etkin bir mücadele ve uyarı çabasına sürüklemiştir.

Saharov'un 1968'de Amerika'da yayınlanan ve "Sovyet Rusyada Düşünce Özgürlüğü ve Barış İçinde Yan Yana Yaşama" adıyla Sander yayınları arasında Türkçeleştirilen kitabında bu büyük tehlikeden dünyamızı, kurtarmanın yolları ve aşamaları tartışılmaktadır. Yazar, son aşamada insanların bir araya gelerek bir "Dünya Hükümeti" kurmaları gereğine inanmaktadır.

✓ *Böyle bir hükümet ancak üstün yetkili kişileri bünyesinde toplayan, dünya ölçüsünde bir vazife duygusuna sahip bir otoritenin yönetimi altında iyiye ulaşabilir.*

Demektedir.

Kısacası insanların iyide ve doğrudan birleşip bir araya gelmeleri ve bilgilerini hayra kullanacak yöneticilerin idareyi ele almalarıyla dünya yok olma tehlikesinin üstesinden gelebilecektir.

Aynı yıllarda, bir medyum aracılığıyla bizlere üst âlemden seslenmeye başlayan Beyti Dost da, ilk celsesinden itibaren, bu topyekûn yok olma tehlikesine karşı insanlığı uyarıyordu. 13 Ekim 1964 tarihindeki henüz ikinci buluşmamızda, öldürücü, mahvedici nükleer silahların kullanılmasıyla, sadece dünyamızın değil, evrendeki diğer canlıların da zarar göreceğini vurgulamıştı.

Bizleri yakından izleyen bu başka dünyaların zeki varlıklarının, vereceğimiz zararlardan nasıl endişe içinde olduklarını Beyti Dost şu sözleriyle açıkça ortaya koyuyordu.

- ❖ **Siz en mühim şeyi unutup, en küçük şeyle uğraşıyorsunuz. Dostluğu, iyiliği bir yana bıraktınız. Sizin için olan şeyi, sizden uzak tutmaya sebep ne. İyi olun, dost olun, başkalarına da zararınız olmasın.**

Kendi kavganızdan başkalarına da zararlı oluyorsunuz, olacaksınız. Korkuyorlar, zararlı olacağınız için.

Siz öldürücü, mahvedici kuvvetleri bulmakta mahirsiniz. Bunları iyilikte kullananları endişeye düşürüyorsunuz. Siz, birbirinizi yok etmek isterken kâinatı düşünmediniz.

Beyti Dost bütün insanlığı, bu en hayatî soruna, yok olma tehlikesine karşı, ilk celselerinden itibaren uyarırken, bizimle buluşmasının en önemli nedenini de dile getirmiş oluyordu. İnsanlar bu kuşku, bu korku, bu kin, bu nefret, bu düşmanlık ve bu gaflet içindeyken onları toplumsal bir intihardan, bir erken kıyametten kurtaracak tek yol, hepsini sevgi ile bir araya getirmekten geçiyordu.

Öyleyse onlara, Hepimizi Sevgisinden Vareden'in, ilk insandan bugüne değişmemiş olan ve kıyamete kadar da değişmeyecek olan temel ahlak yasaları yeniden duyurulmalıydı. Onları iyiliğe, doğruluğa, çalışmaya, bilgiye, sevgiye götüren gönül arıtma metotlarının bin bir yolu yeniden gösterilmeliydi. Ama elbette onların eriştikleri üstün akıl ve bilgi seviyesine uygun olarak, Yaradan'ın hepimizi eş sevgiyle sevdiği, insanın insana farksızlığı, aynı özden aynı sözle yaratıldığı, başlangıçta hep birlikte O Yüceler Yücesine koro halinde «*Evet, Sen bizim Rabbimizsin*» diyerek secde ettiği, yeniden açıkça ortaya konarak, onların ruhsal kardeşliği dile getirilmeliydi. Bununla yetinilmemeli, insanın yeryüzündeki serüveninin başlangıçları bir daha duyurulmalı ve

- ❖ **Elbet ki bir zamanda sizden olup da tek başına dolaşanın varlığına inanmanız gerektir. Çünkü her oluşun başında önce bir tek vardı ve ondan nesli devam edecek ikinciler geldi.**
(C:452)

denerek aynı bir Adem ve Havva'nın çocukları, bedenden de kardeş olduğumuz tekrar hatırlatılmalıydı.

İşte sadece bizlerin değil, iyi, kötü, büyük, küçük, inanmış, inkârcı, tüm insanlığın dostu olan Beyti Dostumuz, yıllar ve yıllar boyu bu gerçekleri tekrar ve tekrar dile getirmekten usanmamıştı. Yeni yayınladığımız "Bizim Celselerimiz" kitabında onun insanlığa 23 yıllık seslenişini, o olağanüstü üslup ve şiiriyet dolu Türkçesinden defalarca okumaktasınız.

Türkiye dünya üzerinde ufak, ancak önemli bir ülkedir. Hem doğu, hem batı uygarlığının düşünsel nimetlerinden yararlanabilen, Atatürk, İnönü ve nice diğer emeği geçen üstün, fedakâr önderleri sayesinde laik, hür, bağımsız bir düzen kurmuş olan Türklerin, bir bunalım çağındaki dünyamıza elbet ki verebileceği çok şeyi olacak. Dostumuz, daha ilk celselerinde dünyaya barış ve kardeşliğin yayılmasında Türkiye'nin önder görevini üstleneceğini müjdelemişti.

Ancak böylesine hayati bir uyarının sadece Türkiye'ye yapılmasıyla yetinilmemeliydi. Değişik kültür ve dillerdeki insanlara "değişmeyen gerçekler" onların lisanınca da aynen söylenmeliydi ki, "doğrular" dünyaya daha hızla yayılabilirdi.

İşte bundan dolayıdır ki Dostumuz bizlere söylenenlerin başka yerlerde de söylendiğini bildirmiş, nihayet sekizinci buluşmamızda bizden başka, beş ayrı yere daha bu bilgilerin verildiğini müjdelemişti. Elbet günü geldiğinde bu altı grup birbirini bulup bilecek, elde ettiklerini birleştirip, insanlığı yok oluştan kurtaracak yolda birlikte çalışacaklardı.

Peki, bu her şeye yetecek miydi? İnsanlar topyekûn doğruya inanıp, kardeşliği benimseyip, el ele cennet dünyanın temellerini atabilecekler miydi? Hepimizi Sevgisinden Vareden'in müjdesi ve vaadi böyleydi insanlara. Tevrat' ta, Zebur'da, İncil'de, Kuran-ı Kerim'de, dört kitapta da yeryüzüne iyi kulların mirasçı kılınacağı müjdelenmişti.

Ancak bu vaat, "Armut piş, ağzıma düş" kolaylığıyla, insanların hiç bir gayret ve çabası olmadan gerçekleşecek değildi. Uyarılarla, düşüncesine, gönlüne, diline ve yaşantısına, O'nun dileğince yön vermiş öncülerin, bu defa kardeşlerini de aynı yöne sevk edecek üstün gayreti göstermeleri gerekecekti. Dinleyen dinleyecek, dinlemeyen dinlemeyecek...

Yüzyıllar boyunca kutsal metinlerde bildirilmiş, olacağı söylenmiş, bu yazımızda kısmen değineceğimiz "Büyük Günler" peş peşe yaşanacak, insanlar adım adım O'nun dileği olan birliğe yaklaşacaklardır. Yine de inat eden, gerçeği bildiği halde, duyduğu halde inkârâ sapan, suyu bulandıranlar da olmayacak değildir. Ancak onların son şerri işlemesine, dünyayı yok olmaya götürme çılgınlığına izin verilmeyecektir. Hem de tam anlayacakları dille konuşarak.

Beyti Dostumuz, "Uçan Daire", "UFO" diye bildiğimiz ve kendilerini reddi mümkün olmayan delillerle ortaya koymuş olan dünya dışı varlıkların, bu safhada işe koyulmak zorunda kalacağını, üzülerek bildirmektedir. Aslında onlar başlangıçta, dünyanın birliğe kavuşmasında öncülere, hayır yolunda giden insanlara her türlü yardımı yapmaktan geri kalmayacaklar. Aynı hasta olduğumuz zaman, kanımızdaki mikropları yenmemiz için savaş veren akyuvarlara yardım eden, bir aşı, bir serum gibi dışarıdan gelip içimize girerek bizi sağlığa kavuşturmaya çalışacaklar. Ancak bütün uyarılara rağmen yola gelmeyen, "Yaşanacak Büyük Günler" den de ibret almadan kötülükte ve ayrılıkta inat edip dünyayı yok oluşt sürüklemek isteyenlere, kendi dillerinden konuşmaktan, "cebir kullanmaktan" da geri kalmayacaklar.

Beyti Dostumuz ilk buluştuğumuz üçüncü günde bu gerçeği duyurmaktan kendini alamamıştı.

- ❖ Geçen sefer söyledim. Yine anlatacağım, dinleyiniz. Kavgalarınızı çoğalttınız, kendinizi yalnız zannettiniz, kâinatı unuttunuz. Sizi çok yakın duyanlar var. Hayrınıza, kâinatın hayrına size yardımcı olacaklar. Sizi doğruya, salime götürecekler. Onlar vazife aldılar. Siz onlarla mücadele edeceksiniz. Siz kâinatı yok etmekte tereddüt etmeyeceksiniz. Çünkü her şeyiniz hesapsız ve istekleriniz fazla.

Dostumuz aynı celsenin devamında, uçan dairelerle gelecek bu dünya dışı varlıkların, aslında üst âlemin dördüncü düzenine mensup olduğunu söyleyerek önemli bir gerçeği insanlığa duyurmuştur.

İnsan seviyesini aşmış, yönetici seviyesine ulaşmış bu manevi varlıklar, üstün güçleri sayesinde maddi evrende değişik tezahürler gösterebilirler. Ayrıca alt düzenlerdeki manevi varlıkları ve evrendeki diğer maddi ortamlarda yaşayan ilerlemiş akıl sahibi varlıkları da kendi emirlerini uygulamak üzere görevlendirebilirler. Hem dünya insanının, hem evrendeki diğer canlıların, bir çılgınlığımızın kurbanı olmaması için yapılmış bu plân ve bu düzenden korkmak değil gerçekte sevinmek gerek. Haşarılıkları boylarını aşmış öğrenciler, kalkıp bir de okullarını yakmaya kalkışarlarsa, buna üst sınıftaki ağabeylerinin ve okul idarecilerinin göz yumması mümkün müdür?

Kuran-ı Kerim’de insanların yoldan çıktıkları, Yaradan’ını ve O’nun öz sözlerini unuttukları bir devirde “Yeryüzünde Yürüyen” anlamına gelen ve “Dabbe” diye sıfatlandırılan bir hayırlı insanın yol göstericilik görevinden bahsedilir. Buna rağmen yola gelmeyenlerin akıbeti ise şöyle anlatılır.

- ...Yerden bunlar için bir DABBE çıkarınız ki, bu onlara insanların ayetlerimize kat’i bir inanç beslemediklerini söyler. O gün her ümmetin ayetlerimizi yalan sayanlarından bir cemaati toplayacağız, artık onlar tevkif olunacaklardır. Nihayet geldikleri zaman (Allah) buyurdu ki, Siz benim ayetlerimi onları hiçbir bilgi ile kavramadığınız halde yalanladınız ha! Ne idi o ısrar ile yaptığınız? Zulmettikleri için o söz vukua gelmiştir. Artık onlar söz de söyleyemezler. (27/82-85)

Beyti Dostumuzun 41. celsesindeki şu sözlerinden, Dabbe’nin günlerinde uçan dairelerle gelen öncülerle yapılan işbirliğini ve bir ön toplantı gününde insanlara nasıl hitap edeceğini anlamaktayız.

- ❖ **Saklandılar... Gördüler... Karanlıkta uzaktan bir ses geldi kulaklarına, hepsi geri döndüler.**

Ve onlara dedi ki. O size göklerin çığından ve yerin semizliğinden neler vermedi ki, bölüşün diye. Keşke selamete giden yolu bulsaydınız. İşte öncüler geldiler. Onlara ne diyeceksiniz? «Biz bunu bilseydik, böyle kötü yolda olmazdık, doğru yoldan ayrılmazdık.» Böyle mi diyeceksiniz? «Pişman olduk» mu diyeceksiniz? İşte size bu pişmanlıkta hayır yok. Çünkü siz hayrınıza olan hayırdan ayrıldınız dedi. Ve onlar da o vakit o Toplantı Günü’nü gördüler.

Kuran-ı Kerim’de “Din Günü” diye bahsedilen ve özellikle Fatiha suresinde “Maliki Yevmiddin” denerek namazın her rekâtında insanlara hatırlatılan toplantı günü ise er geç gelecektir. Kuran-ı Kerim’de Dabbe’den bahsedilen ayetlerde esasen, din gününde doğru yola gelmeyen insanların nasıl hesaba çekilerek yeryüzünden alınacakları anlatılmaktadır. Vesvese veren İblis’e de din gününe kadar mühlet verildiğinden.

- **(Allah), öyleyse çık oradan, dedi. Çünkü sen kovuldun. Ta Din Gününe kadar lanetim üzerindedir. (15/34-35)**

Din gününden sonra yeryüzü geçmişten beri müjdelenen kötülerden ve kötülüklerden arındırılmış cennet dünyaya kavuşacaktır.

- **Andolsun Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazmışsızdır ki, dünyaya iyi kullarım mirasçı olacaktır. (21/105)**

Beyti Dost, o büyük toplantı gününden, Din gününden 185.celsede şöyle bahsetmektedir.

- **Her şey, hayrınıza ve şerrinize varedilen toplanacak. Her şey, bölük bölük bir yerde duracak. Herkes hayırda ve şerde olan, bir yerde, birlikte olacak o gün. Ve karanlıkla beyaz arasından, kulakları yırtan, çıldırtıcı bir ses edecek sökün .**

Dostumuz, esasından saptırılmış, Yaradan'ın gerçek dileği olan “Birlik” den ayrılmış Dinlerin, yani şimdi ayrı ayrı durduğumuz, ayrı yöne baktığımız, esasa varmadan, bilmeden içinde olduğumuz dinlerin de o gün hesaba çekileceğini, hangi çıkarlarla bu hale getirildiğinin ortaya döküleceğini bizlere bildirmektedir.

Hasta dünyamızın, kesin olarak dirilip ayağa kalkacağı Din Gününe (*Toplantı Gününe*) kadar yaşayacağı önemli başka uyarı günleri de elbet olacaktır. Hiroşima'dakinden 100.000 kez daha güçlü olduğu iddia edilen MX füzeleri (22/04/1988 Hürriyet) ve diğer binlerce benzeriyle yeryüzünü cehenneme çevirecek nükleer silahların yanı sıra nüfusu da hızla artan, buna karşılık toprakları, ormanları azalan, suyu, toprağı ve havası gittikçe kirlenen, hatta koruyucu ozon tabakası bile delinmekte olan dünyamız insanını, bu korkunç gidişe karşı uyarmak hepimizin ilk görevi olmalıdır.

Ve kesindir ki bu sorunların hiç biri, birbirimizi tanıyıp, dinleyip, sevgi ile bir araya gelmedikçe, topyekûn karar verip, topyekûn uygulamadıkça çözüme ulaşmayacaktır. Yaradan'ın varlığına ve O'nun değişmeyen ahlaki kurallarına insanları inandırabilmek ve bu konuda düşündürebilmek için yaşanacak, birçok “Uyarı Günleri” kutsal metinlerde söylenegelmiştir. Beyti Dost da bizlere bunları hatırlatmaktadır. Dostumuz o günde kurtulacak olanların daha çok olacağını 145.celsesindeki aşağıdaki sözleriyle müjdelemektedir.

- ❖ **İnanmayanlar, inanmayacaklar. Dönmeyenler, dönmeyecekler. Onların sayısı az olacak inananların ve dönenlerin arasında. Ve biliniz ki, gerçek değişmeyecektir her şeye rağmen. Olan olacak... Gerçek çıkacaktır ortaya apaçık.**

Titreyecektir herkes ve insanlar görecektir o zaman, hayrın ve şerrin ayrılığını.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:54

CİN – İBLİS – ŞEYTAN (ÖZET)

Haziran 1988

Cinleri, cin-insan ilişkilerini, cinlerin en şerlisi iblis ve onun yandaşı şeytanları ve onların özelliklerini ilgili yazılarımızda uzunca anlattık. İnsanların, normal durumlarda beş duyumuza çarpmayan cinlerle telepatik görüşmelerinin, düşünce alışverişlerinin mevcut olduğunu bu yazılarımızda belirttik. Ancak insanların görünmeyen varlıklarla alışverişlerinin sadece ve sadece cinlerle sınırlandırılmadığını, meleklerle ve öte âlemdeki insan ruhlarıyla da görüşmeleri olduğunu uzun uzun örnekleriyle anlattık. Bu örnekleri kutsal kitaplardan, ünlü din büyüklerinden seçtiğimiz gibi, bunların yanı sıra tanınmış sanatçı ve bilim adamlarının deneylerinden de oldukça uzun bahsettik. Bu arada yurdumuzdaki spiritüalist çalışmaların nasıl başlayıp geliştiğine de değindik. Son olarak öte âlemin üst tekâmül seviyelerine ulaşmış bedensiz insan ruhlarından ve nihayet Beyti Dost'tan medyum aracılığı ile aldığımız yol gösterici, uyarıcı, yüceltici bilgilerden kısa pasajlar sunduk. Bu bilgilere kulak tıkamak yerine, kulağımızı dört açarak anlamaya çalışmanın, bütün benliğimize sindirip uygulamanın bugün bir ölüm kalım sınırına dayanmış dünyamız insanı için hayati önemini belirtmeye çalıştık.

“Kuran-ı Kerim'in Düşündürdükleri” adlı yazı serimizde pek çok önemli konuya değinmiş olmakla beraber, bütün bu yazdıklarımızın belli başlı noktalarını madde madde özetleyerek konuya kuşbakışı bakmaya çalışmanın faydalı olacağını düşünüyorum.

- 1) Öncelikle “Cin” diye isimlendirilen varlıkların, Hz. Muhammed'in özellikle peygamberliğinin ilk yıllarında nasıl yoğun bir gündem konusu olduğunu gördük. Cebrail'le ilk buluşmasından itibaren peygamberin bizzat kendisi kuşkulanmaya başlamıştı. Gelen varlık sakın bir cin, cin şeytanı olmasındı. Bunu irdelemek için bugün bize basit gelen bir denemeye bile girmişlerdi. Tam vahiy esnasında karısının kendisine sevgiyle sarılması ile Cebrail'in gizliliklerine saygı göstererek çekip gitmesi onlara ferahlık vermişti. Gelen şeytan olsaydı bu inceliği göstermeyecek diye düşünmüşlerdi. Ancak Cebrail'in getirdiği bilgiler birbiri peşi sıra eklendikçe ayetlerin gerek dil ve gerekse içerik olarak olağanüstü çarpıcılığı ve sadece üstün ahlak kurallarından dem vurma, peygamberdeki son şüphe kırıntılarını silip atmıştı.
- 2) Cin konusuna Hz. Muhammed'le başlamamın nedeni, en üst seviyedeki ruhsal irtibatlarda bile ilk şüphenin bu varlıklar çevresinde oluştuğunu göstermek ve dolayısıyla konunun önemini vurgulamak istememdendi. Nitekim Hz. Muhammed gelen varlığın meleklerin en ulularından Cebrail olduğuna bu kuşkulardan geçerek ulaşmıştı. Ancak olağanüstü ayetler peş peşe peygamberin ağzından döküldüğü ve etrafı da buna tanık olduğu halde olanlara şüphe ile bakan yine de çok kişi vardı. Kuran-ı Kerim bu gelenlerin şeytandan değil, Âlemlerin Rabbinden olduğunu, bilgileri getirenin bir cin, bir şeytan olmadığını, bir yüce melek olduğunu vurgulayarak onları cevaplıyordu.

Cin şeytanlarının hem bunu yapmak istemeyecekleri, hem zaten yapmaya da güç yetiremeyecekleri, esasen şeytanların Hz. Muhammed gibi bir doğruluk timsaline değil, aksine günahkâr ve yalancı kişilere incekleri de ayetlerde açıkça ortaya konuyordu.

- 3) Cin konusunun, son dinin kurulup gelişmesinde bile nasıl önemli tartışmalara neden olduğu bu şekilde belirtildikten sonra, cin topluluğu içinde insanları en çok ilgilendirmesi gereken varlığı, yani şeytanların başı İblis'i yakından tanımiştık. İnsanın yaratılmasından önce yeryüzünde hüküm süren cinler arasından bilgice yükselerek melekler arasına girmesine izin verilen İblis'in kıskançlığa kapılarak Âdem'e secde etmemesi, meleklerin arasından atılmasına neden olmuştu. Ayrıca "Din Gününe" kadar insanları yoldan çıkarmak için her türlü yolu denemesi için özgür bırakılmıştı. Aslında melekler ve cinler insanın yeryüzündeki çok çetin serüveninde ona yardımcı olsun diye emredilmişlerdi. "Secde" bunun bir simgesiydi. Ama İblis ters yolu seçmiş, bu şer yolunda, cinlerden ve insanlardan da kendisine yardımcı olacakları devşirmesine izin verilmişti. İnsanın yolu daha da zorlaşmıştı. Ama meleklerle, üst âlemden gönderilen ilhamlarla ve insanların arasından çıkan Gülyüzlü Peygamberlerle, insanlar doğru yolu bulmada İblis'e ve onun ordusu cin ve insan şeytanlarına karşı desteklenmişti.
- 4) İblisin insanları azdırmada en çok yandaşı olacak topluluk kendi cinsinden cinler arasından çıkacaktı. Başlangıçta bir tek ümmet olarak yaratılan insanın ayrılığa düşmesi, kardeşin kardeşe düşman olması, cin şeytanlarının ayrılıkları körükleyen bir görevi üstlenmelerine neden olmuştu. Öyleyse bu gizli düşmanlarımızı yakından tanımalı, güçlerini, güçlerinin sınırlarını yakından bilmeliydik. Kuran-ı Kerim'in ayetlerine dayanarak görmüştük ki cinler, katı maddenin içinden geçebilen bir enerji kümesinden organize edilip yaratılan süptil, seyyal bedenlere sahip olan, dünyayı birlikte paylaştığımız akıllı ve özgür iradeli varlıklar. Nasıl ki var olduğu halde röntgen ışınlarını, radyo dalgalarını göremiyoruz, İşte bunun gibi cinler de normal şartlarda beş duyumuzun ötesinde yaşıyorlar. Biz onları görmediğimiz halde, onlar bizi görebiliyorlar ve insanlardan dış geçirebildiklerinin gönüllerine fısıldayıp vesveseler vererek onları şer yoluna sokabiliyorlar.
- 5) Normal şartlarda seyyal bedenleri dolayısıyla göze görünmeyen cinlerin, ilahi planın kudretli varlıklarının etkisiyle materyalize olarak katı maddi bedenlere büründüklerini de Kuran-ı Kerim ayetlerinden anlamaktayız. Cinlerin bu şekilde bedenlenerek, Hz. Süleyman'ın ordusunda görev aldıkları, ayrıca onları inşaat ve sualtı işlerinde kullandığı Kuran-ı Kerim'de açıkça anlatılıyor. Hatta Saba Melikesi Belkıs'ın tahtını ruhsal güçlerden yararlanarak "Apor" yoluyla hızlıca getirebilmek işine bir cin talip oluyor. Ancak bilgi sahibi bir insan cinden de daha çabuk bir yöntem kullanarak tahtı getiriveriyor. Bu suretle cinlerin kullandığı ruhsal güçlerin daha üstününe insanların da sahip olabileceğini anlamaktayız. Yine Kuran-ı Kerim'de, cinlerin gizli Tanrı bilgilerine, gayb haberlerine malik olmadıkları çarpıcı bir örnekle anlatılır. Bastonuna dayanmış, emrinde çalıştırdığı cinlere nezaret eden Hz. Süleyman aniden ölür.

Ancak olanlardan tamamen habersiz cinler kahr içinde çalışmalarına devam ederler, Ta ki bir ağaç kurdu dayandığı bastonunu kemirip, Hz. Süleyman yere yuvarlanıncaya kadar.

- 6) Yine bunun gibi cinlerin Hz. Muhammed'le olan serüvenlerinden de, onların "Gayb"ı, gizli Tanrı bilgilerini bilmediklerini anlamaktayız. Hz. Muhammed'in peygamberliğinin onuncu yılına kadar cinler dünyadaki bu büyük olaydan tamamen gafil ve habersiz yaşamışlar. Nihayet Yaradan'dan aldıkları bir haberle Hz. Muhammed'in yanına varıp ondan Kuran-ı Kerim dinleyerek olayın farkına varmışlar.
- 7) Peygamberden Kuran-ı Kerim dinleyip, arkadaşlarına bunu aktaran cinlerin birbirleriyle yaptıktan konuşmalar ve kendi özeleştirileri Kuran-ı Kerim'in 72. suresi olan "Cin Suresinde" uzun uzun anlatılır. Bu sureden cinlerin de ölümlü olduklarını, ahirette dirilme konusunda onların da insanlar gibi şek ve şüphe içinde bulunduklarını anlamaktayız. Ayrıca göğün burçlarında oturup, meleklerin haberlerinden kulak hırsızlığı yapmak isteyen, gaybı bilmek isteyen cinlerin, bir ateş alevi ile engellendiği belirtiliyor. Kuran-ı Kerim bütün bu ayetleri ile cinlerin insanlardan üstün bir bilgiye sahip olmadıklarını, insanların cinlerden medet umarak onlara sığınmalarının yanlışlığını bizlere ihtar ederek bildiriyor.
- 8) Gerek cinlerden, gerekse öbür âleme geçmiş bedensiz, geri insan ruhlarından, ya da aramızda yaşayan kötülük dolu bir insan kardeşimizden her kim, kasıtlı, bilinçli, planlı olarak, birliği bozucu, hayır düzenini yıkıcı, insanları birbirine düşürücü işler peşinde koşuyorsa onun adı şeytandır, vesvese verendir. Yaşayan insanların şeytanlıkları, direkt yoldan elleriyle, gözleriyle, dilleriyle olur. Cinlerin ve öte âlemdeki geri insan ruhlarının şeytanlıkları ise gönüllere gizli vesveseler vererek, aldatıcı yaldızlı sözleri fısıldayarak olur. Kuran-ı Kerim'in "Vahiy" kavramını genelleştirerek "Normal Ötesi Konuşma Yolu" anlamına kullanır. Kuran-ı Kerim'in 6. suresinin 112. ayetinde cin ve insan şeytanlarının "Vahyetmesinden" bahsedilir. Bu ayetten cinlerden ayrı olarak öte âlemdeki bedensiz insan ruhlarının da yeryüzündekilerle telepatik yoldan haberleşebildiklerini, yani medyumluk yoluyla spatyumla (*ahiret*) ilişki kurulabileceğini bir genel kural olarak açıkça anlamaktayız.
- 9) Şeytan sözüyle, rahman sözünü, hak ve adalet buyuran sözü nasıl birbirinden ayırabileceğiz. Kuran-ı Kerim'in pek çok ayetinde bunun doğru ölçeği, sağlam terazisi apaçık ortaya konur. İnsanlara kötülük ve çirkin iş yapmalarını kim buyurursa şeytanlık ediyor demektir Şarap, kumar, putlara tapma, Allah'a eş koşma şeytanın işlerindendir. O'nun katından gelenleri, O'nun Gülyüzlü Peygamberlerini inkâr edip, O'nun ahlaki buyruklarına aykırı işler yapanların başına sardırılacak ancak bir şeytan olur. İyi, iyiyi; kötü, kötüyü çeker.

10)Nitekim İblis'in ordularının yanı sıra Allah'ın orduları da vardır. O'na ve ahiret hayatına inanan, iyi ve hayırlı kullar Kuran-ı Kerim'de "Allah'ın Partisine" kayıtlı kullar olarak anılır. Nasıl ki yeryüzündeki kötülerle arkadaşlık eden cin şeytanları, ya da spatyumdaki (*ahiretteki*) kötülük dolu, geri insan, ruhları, yani insan şeytanları varsa; Allah'ın partisine kayıtlı iyi insanları destekleyen, onlara ilhamlar, deliller, yardımlar sunan melekler ve yücelmiş bedensiz insan ruhları da elbette her an görev başındadır. Düalite Kanunu, burada da bütün adaletiyle hüküm sürmekte, serbest bırakılmış insan aklı, şerri ya da hayrı kendisine seçmede özgür bırakılmaktadır.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:55

ÖTE ÂLEMLE GÖRÜŞMELER VE ALINAN YOL GÖSTERİCİ BİLGİLER (ÖZET)

Temmuz 1988

Şimdi de öteki âlemdeki bedensiz insan ruhlarıyla yapılan görüşmeleri ve üst âlemde gelen yol gösterici mesajları konu alan yazılarımızı özetliyoruz.

- 1) Kuran-ı Kerim'de insanların görünmeyen varlıklarla telepati veya sezgi yoluyla irtibatının sadece ve sadece cinlerle olmadığı değişik örneklerle anlatılır. Sınırlı bir gücü olan, gizli haberlerden, gaybdan bilgisi olmayan cinlerin, Hz. Muhammed'e Kuran-ı Kerim'i vahyetmesinin mümkün olmadığı açıkça belirtilir. Aksini savunan inkârcılar İsra süresinin 88. ayetindeki gibi doğruca er meydanına çağrılır: «*Haydi cinleri de yanınıza alın da Kuran-ı Kerim'in bir benzerini de siz ortaya koyun.*» Kuran-ı Kerim'i getiren bir cin değil, bir yüce melek Cebrail'dir. Hatta bu yüce melek zaman zaman materyalize olup insan bedenine bürünerek Hz. Muhammed'e ve etrafındakilere görünmüştür. Ruhi irtibatları ve materyalizasyon olaylarını sadece cinlerle açıklamaya çalışmak en başta Kuran-ı Kerim'deki bu ayetlere aykırı olmuyor mu?!
- 2) Diğer kutsal kitaplarda da öte âlemdeki insan ruhlarıyla buluşma ve görüşmelerin örnekleri verilmiştir. Matta incili 17. Bap 1-4 ayetlerde öte âlemdeki Musa ve İlya peygamberlerin ruhlarının bedenlenerek Hz. İsa ile dağda görüştükleri anlatılır. Tevrat'ın I. Samuel 28. Bapında israil Kralı Saul'un bir süre önce ölmüş olan peygamber Samuel'in ruhuyla bir kadın medyum aracılığı ile konuşması anlatılır. Yine İncil'de tekrar dünyaya geliş (*reenkarnasyon*) inancının çarpıcı bir örneği vardır. Matta İncili 17. Bap 10-13. ayetlerde eskiden bir peygamber olarak yaşamış İlya'nın bu defa vaftizci Yahya olarak ikinci defa gelip peygamberlik ettiği Hz. İsa'nın ağzından herkese açıkça ilan edilir.
- 3) Dinler tarihinde de, öte âlemdeki insan ruhlarıyla buluşma ve görüşmelerin pek çok örneği vardır. Eski Diyanet İşleri Başkanlarından Prof. Dr. Süleyman Ateş, "İnsan ve İnsanüstü" kitabının 67. ve 68. sayfalarında bunlardan ikisini aktarır. İlkinde Muhiddin-i Arabi'nin öte eleme geçmiş şeyhinin bedenlenerek kendisiyle yaptığı konuşma, diğerinde ise Osmanlı bilginlerinden Hadimi hazretlerinin kabir ziyareti esnasında, babasının bedenlenerek kendisine nasihatle bulunması anlatılır.
- 4) İntihar eden kişilerin ruhlarıyla yapılan görüşmeler, Hz. Muhammed'in bu kişilerin öte âlemdeki yaşantılarıyla ilgili hadislerini aynen doğrulamıştır. Bu hadislerden hiç bilgisi olmayan bir Hristiyan ülkesinde, Fransa'da, üstelik 130 yıl önce yapılan ruhsal görüşmelerde intihar eden kişi, intihar anındaki büyük azabı, öte âlemde aynen yaşayarak tekrarlamakta olduğunu söylemişti. Başka birçok celsede de aynı sonuçlara varılmıştı. Hz. Muhammed de, hadislerinde, intihar edenlerin, öte âlemde kendisini nasıl öldürmüştü sürekli o ölüm anını

aynen yaşayacağını söylemişti. Hadislerle, ruhsal deneyler arasındaki bu tıpatıp aynılık, her ikisinin de doğrulanması olmuştur.

- 5) Gerçekler ısrarlı ve inatçı olduğundan, en umulmadık yer ve zamanlarda bile doğruluklarını ortaya koymaktan geri durmazlar. Ünlü İtalyan yazarı Pitigrilli'nin başından geçenler bunun bir kanıtıdır. "Hayatım" isimli kitabında 1940 yıllarında bir sürgün şehrinde, bir hanım medyumla yaptığı celselerden uzunca bahsedilir. Her biri öte âlemle yapılan konuşmaların doğruluğunu kanıtlayan delillerle dolu olan bu celselerden birinde, hemen o günlerde savaşta uçağı yanarak ölen bir hava subayının ruhuyla konuşurlar. Bu hava subayı ve eşi, Pitigrilli ailesinin eski tanıdıklarıdır. Ölen hava subayı karısından, sadece ikisinin bildikleri bir özel isimle bahseder. Birkaç gün sonra ölen subayın karısından aldıkları mektupta aynı isimle karşılaşan Pitigrilli ailesinin hayretlerine bir yenisi daha eklenir.
- 6) Dinlerin gerileyip düşünce dünyasından sürülmesi, bilimin ise kendisini sadece maddi olayları incelemekle sınırlaması, geçen yüzyıllarda insanoğlunu büyük bir manevi bunalıma sürüklemişti. İşte böyle bir karanlık dönemde bilimsel spiritüalizma olaylarında patlama tarzında bir artış olmuş, ünlü bilim adamlarının dikkatinin ruhsal olaylara çekilmesi sağlanmıştı. Geçen yüzyılın ortalarından itibaren, bilim adamlarının özellikle beş duyuya hitap eden fizik medyumlarla yaptıkları celselerde aldıkları sonuçlar, onların bu olayların doğruluğu hakkında kesin yargılara varmalarına sebep olmuştu. Werner Keller'in "İnsanlar ve Mucizeler" adıyla Koza yayınları tarafından Türkçemize kazandırılan kitabında, bu ünlü bilim adamlarının ruhsal deneylerinden uzun uzun bahsedilir. Ayrıca Bedri Ruhselman'ın "Ruh ve Kâinat" isimli kitabında da bu ünlü bilim adamlarının öte âlemin varlığı, ruhlarla konuşmanın mümkün olduğu konusunda vardıkları bilimsel sonuçlar ve bu olaylar hakkındaki yorumlar çok geniş olarak anlatılır.
- 7) Örneğin ünlü İngiliz fizik ve kimya bilgini Sir William Crookes'un uzun yıllar boyunca yaptığı ruhsal deneylerden en ünlüsü olan materyalizasyon çalışmaları, öte âlemin gerçekliği, ölümden sonra hayatın varlığı ve onlarla buluşulup görüşülebileceği konusunda dört dörtlük maddi delillerle doludur. Hanım medyumun bedeninden çıkan akışkan, seyyal bir maddenin öte âlemdeki bir ruhsal varlığın etkisiyle şekillenip bir kadın kılığında belirmesi ve üstelik fotoğrafının bile çekilebilmesi ünlü bilim adamını derin düşüncelere sevk eder. Üst üste yaptığı denemeler sonunda onun şu kesin yargıya varması şaşırtıcı değildir: «Gerçekliğine inanmış olduğum spiritizm olayları hakkındaki tanıklığımı inkâr etmek ahlaki bir alçaklık olur. Ben bunların mümkün olabileceğini söylemiyorum, bunlar vardır diyorum.»
- 8) 19. yüzyılın ikinci yarısında, Crookes gibi diğer pek çok ünlü bilim adamı, spiritüel olayları incelemeye koyulmuş ve beş duyuya hitap eden somut delillerle öte âlemin varlığı ve onlarla haberleşebileceği yargısına ulaşmışlardı. Bu surette etkisi kaybolmuş dinlerin bıraktığı boşluk dolduruluyordu. Bütün Gülyüzlü Peygamberlerin, insanın öte âlemde de yaşamaya devam ettiği ve

öte âlemden vahiyle, sezgiyle, ilhamla, transla, rüya ile bilgi alınabileceği konusundaki sözleri bilimsel olarak doğrulanıyordu. Nihayet 1882 yılında, bu tek tek çalışan bilim adamlarının güç birliği yaparak bir araya gelip kurdukları Ruhsal Araştırmalar Kurumu (Society For Psychial Research), kısa adıyla SPR, daha kuruluşunun ilk 25. Yılında, yirmi ciltlik bir büyük bilgi hazinesini insanların hizmetine sunmakta gecikmemişti. Ruhsal olayları tam bir tarafsızlıkla ve kılı kırk yarararak inceleyen bu bilimsel bültenlerden bugünkü nesillerin de elde edeceği yararlar var.

9) Batı dünyasında bütün bunlar olup dururken, ülkemiz her şeyden habersiz kendi sorunlarıyla savaşıp duruyordu. Ancak insanlığın bir araya gelmesinde ve kendi eliyle kendini yok etmesini önlemede, Türkiye'nin yapacağı önemli bir göreve hazırlanması daha fazla gecikemezdi. Dr. Bedri Ruhselman gibi üç lisan bilen, hem bir keman virtüözü hem de iç hastalıkları uzmanı bir doktorun tüm hayatını spiritüalizmaya vakfetmesi kuşkusuz tesadüf değildi. Yüce planın kilometre taşlarını yerli yerine koyan ince düzeni, uygun zamanda, gerekli yerde, gerekli kişilerin görev yapmasına imkân veren bir üstün organizasyondur. Ta ki görevli kişiler, varoluş nedenlerini unutmasınlar, yeteneklerini bu uğurda sonuna kadar kullansınlar. İşte, Dr. Ruhselman varoluş amacını gerçekleştirmekten bir adım geri durmayan, aldığı fazlasıyla insan kardeşlerine iletme çabasında olan, bir üstün görev anlayışıyla aramızda yaşadı. Uzun yıllar süren ruhsal çalışmalarını, 1946 yılından itibaren yedi yıl gibi kısa bir süre zarfında birbiri peşi sıra neşrettiği "Ruh ve Kâinat", "Ruhlar Arasında", "Allah", "Medyumluk", "Mukadderat ve İcâbat" isimli kitaplarıyla hepimizin istifadesine sundu. Bu suretle batı ile aramızdaki boşluğu doldurmakla kalmadı, üstelik olayların arkasındaki temel nedenleri yakalama çabalarıyla, bir adım daha öne geçirmeyi bile sağladı. Dr. Ruhselman ölmeden evvel emaneti emin ellere teslim etmenin bahtiyarlığını da yaşadı. Hayattayken, kendi eliyle makamını devrettiği Dr. Refet Kayserilioğlu, emaneti daha da ötelere ulaştırmak amacıyla 1960 yılından beri "Ruh ve Madde", "Ruh Dünyası" ve şimdi de "Sevgi Dünyası" yayınlarıyla aralıksız didinip duruyor.

10) Dinlerin aslından uzaklaşıp, insanların ihtiyaçlarına cevap veremez duruma girdiği ve inkârcı akımların arttığı bir dönemde, spiritüalizmanın, önce beş duyuya hitap eden çarpıcı ruhsal olaylarına hayat sahnesinde boy göstermesi çok yerinde olmuştu. Ancak, üst üste yapılan ruhsal denemeler, üstelik ünlü bilim adamlarının organize çalışmalarla ortaya koydukları gerçeklerle olumlu sonuçlara ulaştıktan sonra, hala bilineni tekrarlamak aslında geri gitmek demektir. Esasen, öte âleme ve onlarla görüşülebileceğine inanç sağlandıktan sonra, bütün bu olayları tertip eden üst âlemdeki yüce idareci varlıkların esas amaçlarına sıra gelecektir. İnsanlara doğru yaşama kurallarını, Gülyüzlülerin birbirlerini doğrulaya doğrulaya bildire geldikleri Yaradan'ın değişmeyen ahlak kurallarını, bilimsel metotlarla, medyumlar kanalıyla yeniden duyurmak. Bu amaç o kadar önemli ve hayati idi ki, kendi eli ile kendi dünyasını yok etme yolundan bir an geri durmayan insanoğlunu, bu kötü gidişten kurtarmanın tek yolu buydu. İnsanlar akıl ve gönül birliğine ulaşmış bir araya gelmedikçe ve sorunlarını birlikte dünya çapında bir yönetimle çözmeye koyulmadıkça, her geçen gün onların zararına işlemekte devam edecektir. İşte bunun içindir ki, dünyanın geleceğinden sorumlu Yüce İdare Mekanizması, fizik medyumların

yanı sıra, bilgi medyumlarını da insanlar arasına göndermekte gecikmedi. 1920'li yıllardan beri elli yılı aşkın bir süre, İngiltere'deki bir gruba medyum aracılığıyla bilgiler veren Silver Birch isimli bedensiz varlığın tebliğlerini, dergilerimizde yıllardır okumaktasınız. Bu tebliğlerde insanlığın yaşayacağı altın çağın, yerde kurulacak gökler saltanatının ahlaki temelleri her fırsatta tekrarlanıp duruluyor. Yine bunun gibi 1962 yılında İskoçya'nın kuzeyinde bir harabede kurulmaya başlanıp, bugün bir site yaşamına ulaşan Findhorn grubuna bilgiler veren bedensiz varlık Elixir'in tebliğlerini de, dergilerimizde zaman zaman okudunuz. Yüce Yaradan'ı dilleriyle anıp, davranışlarıyla kardeşin kardeşe düşmanlığını artıran kişilerin çoğaldığı bir zamanda, yeryüzünde Yaradan'ın eli, dili, gözü olacak öncülere ve onların birliğine insanlık çok muhtaç. Elixir celselerinde öncü olmanın ve birleşebilmenin yolları açık seçik anlatılıyor.

- 11) Dr. Bedri Ruhselman'ın Mazhar Öğüt isimli medyum kanalıyla aldığı bilgilerden, Kadri, Mustafa Molla isimli bedensiz varlıkların tebliğlerinden de, yazılarımızda özet olarak aktarmalar yaptık. Bütün bu tebliğler, 1964 yılının 5 Ekim'inde Türkiye'de bir medyum kanalıyla bilgiler vermeye başlayacak olan Beyti isimli yüce varlığa, grubun hazırlanmasında önemli aşamalar kaydettirdiler.

Yirmi dört yıldan beri grubumuza bilgiler vermekte olan BEYTİ DOST, dünyamızın bugünkü hayati sorunları, çözüm yolları, insanlığın birliğe kavuşacağı o mutlu güne kadar yaşayacağı büyük olaylardan bizleri haberdar etti, uyardı. Gönül arıtmanın, birliğe kavuşmanın binbir yolunu, O'nun gerçek dileği olan sevgi ve kardeşliğin temel prensiplerini, bugünün insanının eriştiği seviyeye uygun olarak ve olağanüstü etkili bir dille bıkıp usanmadan bizlere getirdi durdu. «Bizim Celselerimiz» isimli kitapta bu bilgileri sindire sindire, tekrar tekrar ve uygulaya uygulaya okumaktasınız.

Peşinen reddetmeden, gözlerini ve kulaklarını gerçeğe kapatmadan, hiçbir esas ve bilgiye dayanmadan, inadına inkârcılardan olmadan, bu bilgilere eğilenler elbette kazananlardan olacaktır.

- ❖ Şüpheli olmayın, öğretici olun, öğrenen olun, bilen olun, bulan olun, bildiren olun ama duran olmayın. İşte şer bundadır. Ayrılığın atına binmeyin. Şunu unutmayın ki, bir bilginin ölümü, bir milletin ölümünden daha mahvedicidir. (C:31)

Dünyamızın şimdi böyle bilenlere ve bulanlara çok ihtiyacı var.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:56

NEREDEN GELDİK, NEREDEYİZ, NEREYE GİDİYORUZ

Nisan 1990

Bu yazı dizisinde önemli gördüğüm konular üzerinden uzun yıllar geçtiğinden, hatırdta kalmasını gerekli gördüğüm bazılarını özet olarak sunarak yazı dizimi tamamliyorum.

BİZİM VE ÂLEMLERİN YÜCE YARATICISI

İnsanların nice kuşkular, vesveseler içinde olduğunu, inanmamak için ne akıl almaz bahaneler icat ettiklerini en çok bilen, elbette onları Yoktan Vareden Yüce Allah'tır. İşte bunun içindir ki, ilk insandan itibaren kullarını başıboş yalnız bırakmamış, elçileri aracılığıyla onları Varedene inanmaya ve birbiriyle hak, adalet çerçevesinde kardeşçe geçinmeye davet edip durmuştur. Böylece biri diğerini doğrulaya doğrulaya aynı ahlak kurallarını, Yaradan'ın değişmeyen esaslarını bıkmadan usanmadan duyuran nice peygamber gönderilmiştir yeryüzüne. Nihayet Hz. Muhammed'le İslam dininin son tuğlası yerine konmuş, din binası tamamlanmış ve sona erdirilmiştir.

Kuşkusuz bütün peygamberler aynı din binasının ustasıydılar. Aynı temel, aynı çatı ne var ki gönderildikleri insanların olgunluk seviyesi, akıl ve idrak yetenekleri, âdet ve ananelerine uygun olarak sadece detayda ve şekilde değişik şeriatlar getirmişlerdir. Ama fark sadece dış kabuktur. Özde en ufak bir ayrılık yoktur. İnançta aynı âmentü geçerlidir. Allah'a, meleklerle, peygamberlere, kitaplara, ahirete, hayır ve şerrin Varedicisinin O olduğuna inanmak. Temel ahlak kurallarında da tek fark yoktur. "Komşunu kendin gibi sev, sana yapılmasını istemediğini başkasına yapma" Özün özü hepsinde budur. İleriki yazılarımızda Tevrat'ın temeli olan "On Emir" in ve İncil'in esasları olan "Dağdaki Vaaz" ın Kuran-ı Kerim'de aynıyla nasıl tekrarlandığını ayet ayet gösterince bu gerçek daha somutlaşacak.

Yaradan'ın katından gönderilen bilgilerdeki bu büyük aynılık ve benzerlikler içinde bir ana temel, bir vazgeçilmez ortak nokta vardır ki işte bu, aslında hepsinin bir "**Ayırt Edici Özelliği**"dir. O'nun katından olanla, olmayanın; bozulanla, bozulmayanı ayırt edici mihenk taşı. Bu da bizleri ve evrenleri Yaratmış olan tek Allah'ın varlığına, eşi ve benzeri olmadığına, zamanda da, mekânda da başlangıcı ve sonunun bulunmadığına, her şeyin yegâne sahibi ve hâkiminin O olduğuna inanmaktır. İşte bu, temeldir, esastır ve asla değişmez. Son kitap Kuran-ı Kerim de bu ana temel üzerine inşa edilmiştir.

Kuşkulu, vesveseli insana Kuran-ı Kerim, Yaradan'ın varlığını, kelime oyunlarına, felsefi cambazlıklara hiç sapmadan, apaçık somut gerçeklerle düşündürmeye çalışır. Hem 1400 yıl önce indirildiği dönemin, hem de kıyamete kadar gelecek olan insanların akıl ve bilgi seviyesine hitap etmek onun tek amacıdır. Öyleyse her devrin insanının ortaklaşa inceleyebilecekleri şeyler: yer, gök, insanlar, hayvanlar, bitkiler, tabiat kanunları, rüzgârlar, yağmurlar, mevsimler... örnek gösterilmelidir. Bunlardaki büyük düzen, yaratılışlarındaki ve işleyişlerindeki olağanüstü bilgi, beceri, hüner düşündürülmeli, ancak yüce bir gücün bunları varedebileceği, çekip çevirebileceği inancı kafalara ve gönüllere yerleştirilmelidir.

- **Şüphesiz göklerde ve yerde, inananlar için (Allah'ın varlığına, birliğine ve kudretine) ayetler (deliller, işaretler) vardır. Sizin yaratılışınızda ve (yeryüzünde) yaydığı canlılarda kesin olarak inananlar için ayetler vardır. Gecenin ve gündüzün değişmesinde, Allah'ın gökten rızık indirip onunla ölümünden sonra yeri düzeltmesinde, rüzgârları yönetmesinde aklını kullanan bir kavim için ayetler vardır. (45/3-5)**

Kuran-ı Kerim, baktığımız her yerde Allah'ın ayetleri, yani işaretleri, delilleri, kanunları olduğunu genel ifadelerle sık sık belirtmekle yetinmez, özel olarak, belli canlıları ve doğal olayları da düşündürmeye çalışır.

- **Bakmıyorlar mı develere nasıl yaratıldı. (88/17)**

Çöl Arap'ı için deveden daha iyi ibret mi olur? Bitip tükenmeyen çöl yolculuğunda, gıdasını ve suyunu hörgücünde depo ettiği yağdan sağlayan, sonuna kadar hiçbir şey yemeden, içmeden hedefe varan develeri olmadan hangi Arap yola koyulabilir. Çöl şartlarına tamamen uyacak bu hayvanı yaratan bir akli inkâr mı edeceğiz öyleyse.

Bu 1400 yıl öncesinin Arap'ı için bir delil de bugün için değil mi. Uzun kirpikleri sayesinde kum fırtınalarında gözünü kapatma gereği duymaması, dikenli çöl bitkilerini yiyebilmek için üst dudağının yarık olması, kumlara batmamak için ayağının yastıklı bir biçimde yaratılması, bir ince plan ve düzenin sadece gözümüze hitap eden birkaç görüntüsü.

- **Rabbin bal arısına (şöyle) vahyetti «Dağlardan, ağaçlardan ve kurdukları çardaklardan evler edin. Sonra her çeşit meyveden ye de Rabbi'nin yollarında boyun eğerek yürü» Onların karınlarından, renkleri çeşit çeşit bir içecek çıkar ki onda insanlara şifa vardır. Şüphesiz bunda düşünen bir millet için (Allah'ın büyüklüğüne) ayet vardır. (16/68-69)**

Bilim adamlarının bugün bile çözemedikleri içgüdü bilmecesine 1400 yıl öncesinden bir açıklık getirilmektedir. Sadece bal peteğinin geometrik yapısındaki incelikleri düşünmek bile, bir üstün plan ve programın varlığını bizlere haykırmaktadır. Peteğin alt tabanında altıgen prizmayı kapatan çatının açısında bile en ince matematik formülleri gizlidir. Yüksek matematik bilginleri en az balmumu sarf edilmesi için bu açı ne olmalıdır diye sormuşlar ve ince diferansiyel hesaplarla 70 derece 32 dakika bulmuşlar. Petekteki açı ölçülmüş, hayranlıkla görülmüş ki arılar da derecesiyle, dakikasıyla tıpatıp hesaptaki gibi 70 derece 32 dakika yapmıyorlar mı? Milyonlarca seneden beri arılar bu ve benzeri harikaları hiçbir eğitim, öğrenim, alıştırma, deneme yanılma çalışmaları yapmadan, doğuştan getirdikleri yeteneklerle beceriyorlar.

Bizim, canlılarda esasını hiç bilmeden, kısaca "İçgüdü" diyerek geçiştiriverdiğimiz bu olağanüstü olayın mekanizması, yukardaki ayette insanlara duyuruluyor. Arı bedenini yönetecek olan kollektif ruha, hipnoz esnasında verilen emirlerin hipnoz sonrasında gerçekleşmesine benzer bir kanunla, ilahî düzenden emirler, bilgiler ekildiği belirtiliyor. Bizim bilgisayarlarımızda yaptığımız gibi, canlılar daha doğmadan evvel bir nevi programlanıyorlar. Öyleyse yüce programcıcıyı inkâr etmek kimin haddine?!..

- **O, meyvelerin hepsinden yine kendilerinin içinde çiftler yaratmıştır... Bütün bunlarda iyi düşünecekler için ayetler vardır. (13/2-3)**
- **Biz aşılایıcı rüzgârlar gönderdik. (15/22)**

Belirttiğimiz gibi Kuran-ı Kerim, o devrin insanının anlayabileceklerinin yanı sıra, bilim ilerledikçe insanların içyüzünü daha sonra kavrayacakları delilleri de duyurmaktan geri kalmamıştır. Yukardaki iki ayet buna örnektir. Meyvelerin içinde çiftler yarattık derken "zevceyn", karı-koca kelimesi kullanılmaktadır. Yani bilimin yakın zamanlarda bulunduğu çiçeklerin ve meyvelerin içindeki erkek ve dişi organlar kastedilmektedir. "Aşılایıcı Rüzgârlar" için de "levakih" kelimesi kullanılmakta, ilahî edici, döllendirici rüzgârlar gönderdik denilmektedir. Rüzgârların, çiçeklerin polen tozlarını savurarak döllenmeyi ve meyvelerin oluşmasını sağlaması, yakın tarihlerde bulunmuş tabiat kanunlarından. Kuran-ı Kerim bu ve benzeri örnekleri yeri geldikçe tekrar ederek insanları hem kendileri, hem de çevresindeki canlılar ve evren hakkında düşünmeye çağırmaktadır. Hiçbir şeyin sebepsiz ve amaçsız, plansız ve programsız kendi kendine oluvermediği sık sık belirtilmektedir. Hem Yaradan'ını tanıması, hem de kendisinin yaratılış amacını bulup ona göre hayat sürmesi için insan, aklını çalıştırmaya davet edilmektedir.

Hazreti Muhammed gibi ümmî (okuma-yazma bilmeyen) bir insanın ağzından, yüzyıllar ötesinin bilimiyle bulunacak olan tabiat kanunlarının ortaya konması, yeryüzünde yalnız olmadığımız, bizleri çok aşan bir ilahî düzenle çepeçevre kuşatıldığımız konusunda bugünün insanına yeni deliller sunmaktadır.

Kuran-ı Kerim'de sadece Allah'ın varlığından bahsedilmez. Yaradan'ın gücü, kudreti, tekliği, bölünmezliği ve tüm varettiklerinin ötesinde eşsiz olma vasfı da sık sık hatırlatılır. Bunlardan bazılarını nakledelim.

- **Göklerde ve yerde olanları Allah'ın bildiğini görmüyor musun? Üç kişi gizli konuşsa mutlaka dördüncüleri O'dur. Beş kişi gizli konuşsa mutlaka altıncıları O'dur. Bundan az, bundan çok da olsalar, nerede bulunsalar, mutlaka O, onlarla beraberdir... (58/7)**
- **Göklerde ve yerde olanları, gizlediğiniz ve açığa vurduğunuz şeyleri bilir. Allah, gönüllerde olanı bilicidir. (64/4)**

- Gözler O'nu görmez, O gözleri görür. O gözlerden uzak olan, her şeyi haber alandır.
(6/103)
- De ki: Göklerde ve yerde Allah'tan başka kimse gaybı (görünmeyeni, Allah'ın gizli ilmini) bilmez.
(27/65)
- Bu böyledir, çünkü Allah, HAK'tır (*varlığı kendinden olan gerçek zat yalnız O'dur.*) O'ndan başka yalvardıkları ise batıldır (*aslı olmayan yalan şeylerdir*) Allah, işte çok yüce, çok büyük O'dur.
(22/62)
- O, ilktir, sondur (*hem*) apaçıktır (*hem de*) çok gizlidir. (*Delilleriyle varlığı gün gibi açıktır, ancak akıllar O'nun özünü kavrayamaz*) O, her şeyi bilendir.
(57/3)
- De ki "Allah" birdir. Allah sameddir (*Her şey, varlığını ve geleceğini O'na muhtaçtır. O hiç bir şeye muhtaç değildir. Başvurulacak, yardım dılenecek tek varlık O'dur*) O doğmamış, doğurmamıştır. O'na denk hiçbir şey yoktur.
(112/1-4)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:57

ÂLEMLERİN RABBİ, TEK İLAH: ALLAH *Mayıs 1990*

Tek bir ana-babadan, Âdem ve Havva'dan türeyen insanlar başlangıçta tek bir ümmet, tek bir topluluktur. Aynı Allah'a ve O'nun Âdem peygamberle gönderdiği aynı ilahi kurallara inanıyor, barış içinde yaşıyorlardı. Ne zaman ki nesiller geçip, başlanılan yerdeki saflık bozulmaya, söylenilenler unutulmaya yüz tuttu, insanların birbirinden kopması da böyle başladı. Yeryüzüne dağılıp yayıldıkça Âdem'e getirilen hazır bilgiler daha da unutuldu. Elbet suyunun suyu da olsa, çarpıtılıp bozulmuş da olsa, dilden dile, nesilden nesile aktarılan kısıtlı bilgiler yine de vardı. İnsanı aşan üstün bir yaratıcı gücün varlığı hafızalardan silinmemiştir. Üstelik yaşadıkları güçlükler, duydukları korkular da bu üstün gücün varlığını sürekli kanıtlıyordu. Rüzgârlar, zelzeleler, seller, dondurucu soğuklar, bunaltıcı sıcaklar... İnsana çaresizliğini haykırıyor üstün bir kudrete sığınmaya zorluyordu.

Ama bu yüce güç, peygamber Âdem'in tarif ettiği elle tutulmayan gözle görülmeyen, beş duyunun dışındaki bir varlık hüviyetinden çıkarılıyor daha yakınımıza getiriliyordu. Yakıcı güneş, karanlıkta parlayan ay ve yıldızlar, insanı korkutan, ürktüren doğa güçleri, patlayan yanardağlar, yıkıcı kasırgalar... İnsanın taptığı, sığındığı, aman dilediği yeni ilahlar olarak dünya sahnesinde boy gösteriyordu. İş bununla kalmıyordu ki!

İnsanları bir arada tutan hak, adalet ve barış içinde yaşamalarını sağlayan ilahi değerler sistemi de Allah düşüncesindeki bu çarpıtılmaya paralel olarak bozulup dağılıyor, meydan; yalana, dolana, hileye, fitneye, zorbalığa, güçlünün zayıfı ezmesine kalıyordu. İnsanın yaratılış amacından saptığı, ıstıraptan bunaldığı bu durumda ilgili el yine imdada yetişiyor, mucizeler, deliller ve doğru yaşam kurallarıyla gönderilen bir elçi, bir peygamber insanı tekrar "Tek Yaratıcının" buyruğunda topluyor, mutluluğu yeniden kuruyordu.

- **Senden önce hiç bir peygamber göndermedik ki ona: «Benden başka ilah yoktur, bana ibadet edin» diye vahyetmiş olmayalım. (21/25)**

Dünyamız böyle nice bozulmalar ve nice peygamberlik olayları yaşayarak nihayet 1400 yıl öncesinde Hz. Muhammed devrine ulaştı. Hz. Muhammed'in peygamberliğe başladığı günlerde etraf, yine "Tek Allah" düşüncesinden ve doğru yaşam kurallarından sapmış insanlarla doluydu. Araplar, gökte oturan Yaratıcı Allah'ı kabul etmiyor değillerdi. Ama bu kadarıyla yetinmiyorlar, O'nun yanı sıra, sıkıntılı anlarında dua edip imdatlarına çağırdıkları, kudretine sığındıkları, gazabından korktukları başka ilahlara da inanıyorlardı. Bu başka ilâhlar sadece putlardan da ibaret değildi. Melekler, cinler hatta daha önce ölmüş olan ataları bile sığındıkları, yardım diledikleri, taptıkları düzmece ilahlar arasında yer alıyordu.

- **Kendilerine destek olsunlar diye Allah'tan başka ilâhlar edindiler. Hayır!. (yarın o taptıkları) onların ibadetlerini inkâr edecekler ve onlara hasım olacaklar. (19/81)**

Öyleyse bütün peygamberlerin de yaptığı gibi, ilk önce bu kuvvet, kudret ve otorite anarşisine son vermek, insanları sahte sığınaklardan kurtarmak, her şeyin başı ve sonu tek gerçek ve tek Yaratıcı Allah düşüncesinde onları birleştirmek gerekiyordu. En önce bu sağlamca yerine konmalı, kafalara ve gönüllere değişik ifadeler ve misallerle iyice yerleştirilmeliydi. O'nun uygulamamızı istediği doğru yaşam kurallarının, ahlak kanunlarının ortaya konması, benimsetilmesi, hatta müeyyidesi hep bu inanç etrafında örülmek zorundaydı.

Çünkü Allah, varoluşun temel taşı olduğu gibi, nasıl yaşamamız gerektiği, doğru ve eğrinin ölçeği konusunda da temel taşıydı. Nasıl ki saati yapan ustası, saatin ikide bir durmadan ve ayarı bozulmadan işlemesi için ne şekilde kullanılması gerektiğini herkesten daha iyi bilirse, etrafımızdakilerle birlikte hepimizi belli bir amaçla Yaradan'da her şeyin en doğrusunu bilendir elbet.

Öyleyse önce O'na inanmalıyız. Böyle olunca O'nun emrettiği doğru yaşam kurallarına şaşmadan uyma gayretimiz, aklımızda, gönlümüzde hiç sönmeden yaşar durur. Aksine hiçbir şeyi yaratmaya, hiç bir doğruyu ortaya koymaya, mükâfat ve cezaya gücü, kudreti olmayan sahte ilahlara ve otoritelere ve onların etrafında örülen temelsiz, esassız yaşam kurallarına bel bağlarsak, bir de bakarız ortada ne düzen kalmış, ne disiplin, ne birlik kalmış, ne de mutluluk. İşletme talimatına aykırı olarak sürekli hor kullanılan bir makinanın kısa bir süre sonra stop etmesi gibi. Kuran-ı Kerim, evlâtlarını bile sakınmaksızın diri diri toprağa gömecek kadar bozulan bu ahlak anarşisini ne güzel anlatır:

- **(Allah'a eş koştukları) ortakları, müşriklerden (eş koşanlardan) çoğuna evlatlarını öldürmeyi süslü (güzel bir şeymiş gibi) gösterdi ki (böylece) hem kendilerini mahvetsinler, hem de dinlerini karıştırıp bozsunlar. Allah dileseydi bunu yapamazlardı. O halde onları uydurdukları ile baş başa bırak.**
(6/137)

Cahiliye devri Araplarında ilah kelimesi, sığınılacak, yalvarılacak, yardım istenecek, ibadet edilecek üstün ve kudretli güç anlamına geldiğinden, Kuran-ı Kerim, böyle bir gücün ancak Allahta olabileceğini, başka ilahlar bulunmadığını sık sık belirtir:

- **Allah ile beraber başka bir ilaha yalvarma. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O'nun yüzünden (zatından) başka her şey helak olacaktır. Hüküm O'nundur ve O'na döndürüleceksiniz.**
(28/88)
- **Allah'ı bırakıp kendilerine ne zarar, ne de yarar veremeyen şeylere tapıyorlar ve «Bunlar Allah katında bizim şefaatçilerimizdir» diyorlar**
(10/18)

Ölmüş yakınlarından medet umanlar da şöyle uyarılır:

- **Allah'tan başka çağırdıkları; hiç bir şey yaratamazlar, zaten kendileri yaratılmaktadırlar. Onlar diri değil ölüdür. Ne zaman dirileceklerini de bilmezler.**
(16/20-21)

Söylediğimiz gibi, 1400 yıl öncesinin cahiliye döneminde, Arabistan, elleriyle yaptıkları putlardan, cinlerden, meleklerden, ölülerden medet uman, ümidini onların yardımlarına bağlayan Kuran-ı Kerim'in tabiriyle Allah'a eş koşan (şirk koşan) insanlarla doluydu. Üstelik hepsinin üstünde Allah'a da inanıyorlardı. Ancak bu uydurma ilahlara yaptıkları ibadetler, sundukları adak ve dualarla Allah'a yaklaşabilecekleri yanı sıra idiler. Günümüz dünyasında artık hiç kimse eliyle yaptığı taştan bir puta taparak kurtuluşa ereceğine inanmaz. Ama bu her şey için geçerli mi?! Günümüz insanının, sırtını Allah'a çevirip, büyük bir tutku ile sarıldığı, taparcasına bağlandığı, kendisinden başkasını düşünmeksizin daldığı dünya hayatında, isterse diliyle yüzlerce defa Allah zikretsin, O'nun esas buyruklarının dışındaki ahlaki yaşamı gizli şirk tuzaklarıyla dopdoludur. Bunun içindir ki; dünya hayatının, servetin, zenginliğin esiri değil de, efendisi olmaları için 2000 yıl önce Hz. İsa insanları şöyle uyarmıştı:

- **Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Çünkü ya birinden nefret eder ve ötekini sever yahut da birini tutar, ötekini hor görür. Siz hem Allah'a hem de zenginliğe kulluk edemezsiniz.**
(İncil-Matta 6/ 24)

Kuran-ı Kerim, gönlümüze ibadet etmememiz, istek ve arzularımızı ilâh yerine koyup nefsimizin kulu, kölesi olmamamız, yani gizli şirk düşmememiz için hepimizi açıkça uyarır.

- **Arzusunu ilah edinen kimseyi gördün mü? Ona sen mi vekil olacaksın (onu sen mi savunacaksın)**
(25/43)

Kısacası Lâilâheillallah (Allah'tan başka ilah yoktur) diyerek sadece O'na ve O'nun esas buyruklarına teslim olup, hayırlı işler yapanlar için hiç bir korku yoktur. O'na doğru giden en kısa yol da budur.

- **De ki: «Ey kitap ehli bizim ve sizin aramızda eşit olan bir kelimeye gelin; Yalnız Allah'a ibadet edelim, O'na hiç bir şeyi ortak koşmayalım; bizimiz, diğerini Allah'tan başka ilah edinmesin» Eğer yüz çevirirlerse, «Şahit olun biz Müslümanlarız» deyin.**
(3/64)
- **«Yahudi veya Hristiyan olun ki, doğru yolu bulasınız » dediler. De ki: «Hayır biz dosdoğru İbrahim dinine (uyarız). O (Allah'a) ortak koşanlardan değildi»**
(2/135)

Kur'an-ı Kerim'de Yaradan için 'Allah, İlah, Rab, Melik, Mâlik sözcükleri sıkça kullanılır. Bunlardan en çok kullanılan Allah'tır. İkinci olarak da bine yakın sayıda "Rab" ismi zikredilir. Kısaca ona da değindim. Rab kelimesinin asıl anlamı "Terbiye Edici" dir. Çocukları yetiştirmek için tutulan kişilere "Mürebbi" denmesi de bundandır. Bu kelimenin "Terbiye edici" anlamından başka ıslah etmek, olgunlaştırmak, kefil olmak, sorumluluğunu yüklenmek, başkanlık etmek, sahip olmak gibi anlamlarda Kur'an-ı Kerim'in değişik ayetlerinde kullanıldığını görmekteyiz. Allah'ın; kâinatları, melek, cin, insan, hayvan, değişik varlıkları yaratıp bir kenara çekilmediğini, aksine

her şeyin belli bir amaca doğru gelişip olgunlaşması için, yarattıklarından sorumlu ve onların maliki ve başkanı olarak her an olayların içinde olduğunu belirtmek için Rab kelimesi bu kadar sık kullanılmaktadır.

Özellikle kitap ehli Yahudi ve Hristiyanların Âlemlerin Rabbi Allah'ın yanı sıra, başkalarını da Rab olarak tanımaları, onları Allah'ın terbiyesine, yönetimine, mülküne ve başkanlığına ortak kılıp şirke düşmeleri Kur'an-ı Kerim'de yer yer kınanır.

- **Yahudiler «Üzeyr Allah'ın oğludur» dediler. Hristiyanlar da: «Mesih, Allah'ın oğludur» dediler. Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözleridir. (Sözlerini) daha önceki inkârcılarınkine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin, nasıl da (haktan, batıla) çevriliyorlar. Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan ayrı Rabler edindiler. Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa kendilerine tek ilah olan Allah'a ibadet etmeleri emredilmişti. Ondan başka ilâh yoktur. O, onların ortak koştukları şeyden münezzehtir. (9/30-31)**

İncil'de Hz. İsa çok başka manayı kastederek Allah'tan "Babam" diye bahseder. Ancak "Babamız" "Babanız" gibi sözler de söyleyerek anlamı genelleştirir. Sadece kendine özgü bir oğulluk değildir anlatmak istediği. Olgunlaşarak, Allah'ın gerçek dileği olan sevgi, birlik ve kardeşliği gönüllerinde duyan, arınmış insanlardır O'nun oğlu olan.

- **Ne mutlu sulh edicilere, çünkü onlar Allah oğulları (diye) çağrılacaklar. (Matta 5/9)**
- **Fakat ben size derim. Düşmanlarınızı sevin ve size eza edenler için dua edin ki göklerde olan babanızın oğulları olasınız; zira O güneşini kötülerin ve iyilerin üzerine doğdurur ve salih olanlar ile olmayanlar üzerine yağmur yağdırır. (Matta 5/44-45)**

Görüldüğü gibi Hz. İsa'nın sırf kendisine özgü bir oğulluktan bahsetmediğini, bugün elimizde olan İncil'ler bile haykırmaktadır. Hele Luka İncilinden aktaracağım Hz. İsa'nın şu sözü "Tek Allah" düşüncesinden başka nasıl yorumlanabilir:

- **Ve bir reis ona: «İyi muallim, ebedi hayatı miras almak için ne yapayım?» diye sordu. Ve İsa ona dedi: "Niçin bana iyi diyorsun? Birden başka kimse iyi değildir, O da Allah'tır." (İncil-Luka 18/18-20)**

Hangi dinden olursak olalım, Allah'ın gerçek sözlerini kutsal kitaplardan bizzat okuyup üzerinde iyice düşünmeliyiz. Eğer kolay yoldan gider, din adamlarının, hahamların, rahiplerin çarpıtarak naklettiklerinin peşine düşersek, bir nevi onları Allah'ın yerine koyup, yanılmaz ve yanılmaz olduklarını sanırsak farkına varmadan kendimizi şirkin, yalanın, yanlışın ve ayrılığın batağında buluveririz. Günümüz insanı için bu gizli şirk kapısı ardına kadar açıktır. Kendimizi yolda sanıp da sapıtmamak için, mutlak herkesin, kulaktan dolma bilgilerle, kör kılavuzların peşinden körcesine gitmek yerine, doğruyu yanlıştan, hakkı batıldan ayıracak kadar okumaya,

tartışmaya, düşünmeye vakit ayırması gerekmektedir. Kur'an-ı Kerim'in bir adı da bunun için "Furkan" değil midir?

Son okuduğunuz Kur'an-ı Kerim ayetinin yorumu için Hz. Muhammed'in yanına gelenler;

«Ama Hristiyanlar din adamlarına tapmazlar ki»

diye sorunca Hz. Muhammed'in verdiği cevap, bu gizli şirk kapısına karşı herkes için kati bir uyarı olmalıdır.

«Evet, yalnız din adamları halka; helali haram, haramı helâl kılıyorlar. Halk da onlara uyuyor. İşte Hristiyanların din adamlarına ibadeti budur»
(Hadis-Tirmizi)

Şimdi son olarak Yaradan hakkındaki bir diğer yanlış kanıya değinelim. Muhiddin-i Arabi ve bazı mutasavvıfların Vahdet-i Vücut kuramlarını, ruhların olgunlaşarak bir gün Allah'la birleşip Allah'laşacakları tarzında yorumlayanlar olmuştur. Yaratana, yaratılanlar arasındaki kesin farkın içyüzünü kavrayamayanlar, O'nun Erişilmez olduğunu bilmeyenler, yüzyıllarca çıkmaz sokaklarda zaman öldürdüler.

Geçmişte bir misafir celsesinde Beyti Dost'a bir soru yöneltilmişti. Dostumuz kısa bir cevap vermiş ve yaşayacağı bir olayla doğruyu bulacağını söylemişti. Soru sahibi misafirimiz önceden bildirilen bu olayı aynen yaşamış ve Allah'ın hiç kimsenin erişemeyeceği bir yücelik olduğunu anlamıştır. Bu olayı naklederek sözü tamamlayalım.

7 Haziran 1968 Cuma akşamı saat 21.30 da yapılan misafir celsesine davetli olan İş Bankası Müdürlerinden Sayın Mahmut Akçalı, Gaziantep'in tanınmış fabrikatörlerinden Cemil Alevli Beyi de celseye getirmişti. Senelerden beri psişik konularla ilgilenen ve ruhların tekâmülüne inanan Cemil Bey, aynı zamanda tasavvuf felsefesiyle de uğraştığı ve bilhassa Muhiddin-i Arabi'nin çok etkisinde kaldığı için Vahdet-i Vücut teorisini benimsemişti. Yani ruhların tekâmül ede ede nihayet Tanrı'ya ulaşacaklarına ve O'nun la birleşeceklerine inanıyordu. Beyti Dost'un spontan sözleri bitip de soru sırası kendisine geldiğinde Sayın Cemil Alevli'nin öğrenmek istediği bu konuyla ilgiliydi.

— İdrak hakkındaki düşüncem doğru mu, değil mi efendim, bunu öğrenmek istiyorum.

Beyti Dost'un cevabı kısa idi.

— Doğruya yakın, bir eksiklidir. Onu bir günde, hayırlı bir ağızdan bir cümleden çıkaracaksınız. Cumartesi günü saat 3 de yeşil gözlü biriyle konuşurken.

Bir hafta sonra Gaziantep'ten telefonla Mahmut Akçalı Beyi arayan Sayın Cemil Alevli büyük bir heyecanla, Doktor Refet beye benden selam söyleyin, diye söze başlamış ve olayı şöyle anlatmıştı.

- Biliyorsun ben kısa bir süre için İstanbul'a gelmiştim. Pazar günü Gaziantep'e dönecektim. Celseden bir gün sonraki Cumartesi öğle vakti Taksim'de dolaşırken çocukluk arkadaşım Y. Mühendis Mehmet Diliratay'a rastladım. İzmir'de müteahhitlik yapıyordu. Bu tesadüften yararlanıp hasret gidermek için beraberce Park Otele gittik. Yemekten sonra koyu bir sohbe dalmıştık. Bir ara arkadaşım Mehmet Bey bana, ruhi konularla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Ve kendisinin 20 yıldır uğraştığını, bilhassa Dr. Bedri Ruhselman'ın kitaplarından çok yararlandığını anlattı. Sonra nasıl oldu bilmiyorum söz dönüp dolaşıp Allah idrakine vardı. O anda önceki akşam celsede söylenenler hatırımda yoktu. Mehmet Bey, en geniş Allah idrakini Hz. Muhammed'de bulduğunu ve Peygamberin hiçbir zaman kulun bir gün Allah olacağına dair bir söz söylemediğini anlattı ve ilave etti.

«Gerçi bazı mutasavvıflar Vahdet-i Vücut teorisini ileri sürüyorlar. Bence onların kabı dardı. Ufacık bir tezahür veya olağanüstü bir hal yaşayınca Allah'a ulaştıklarını zannediyorlardı. Peygamberin ise kabı genişti. Onlardan çok daha üstün makamlara ulaştığı halde Allah'ın bütün idraklerin üstünde olduğunu biliyor ve kulluğunu unutmuyordu...»

Arkadaşımın bu son cümlesi beni çok etkilemişti. Birden aklıma akşamki celse geldi. Saate baktım, tam 3'tü.

Ve tuhaftır, o zamana kadar rengine dikkat etmediğim arkadaşımın gözlerine baktım, yeşil idi....

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:58

BÜYÜK PARLAK VE YARATILIŞIN ALTI GÜNÜ

Haziran 1990

- Sana ruhu sorarlar. De ki ruh, Rabbimin emridir. Zaten size (*O'nun hakkında*) az bir ilimden başka (*bir şey verilmemiştir*) (17/85)
- O gün ruh ve melekler sıra sıra dururlar. Rahman'ın izin verdiğiinden başkası konuşamaz (*konusmasına izin verilen de ancak*) doğruyu söyler. (78/38)
- Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Ruh o gece Rablerinin izniyle iner de iner. (97/3)

Yukarıdaki her üç ayette de ruh diye isimlendirilen tek bir varlıktan bahsedilmektedir. "Ervah" yani ruhlar denmemektedir. Kastedilen insanlar ve canlılardaki ruh değildir. Üstelik meleklerden ayrı olarak isminin zikredilmesi yani "Ruh ve Melekler" denmesi onun meleklerden ayrı bir varlık olduğunu göstermektedir. Öyleyse bu ayetlerde ismi bildirilen varlığı ne bizim ruhlarımız diye yorumlamak, ne de Cebrail diye düşünmek gerçeğe uymamaktadır. Eğer Cebrail olsaydı "Ruh ve Melekler" denmezdi. Çünkü Cebrail de bir melektir. Nitekim bu ayetleri bazı Kur'an-ı Kerim yorumcularının ve özellikle gönül gözü açık tasavvuf ehlinin gerçeğe uygun şekilde anladıkları görülmektedir. İşte bize ruh hakkında doğru yaklaşımlarda bulunan ve Onu Rûh-u Âzam (*en büyük ruh*) diye adlandırarak gerçek yerine oturtan düşüncelerden bazıları.

- ✓ O, öyle büyük bir melektir ki, arş müstesna olmak üzere Allah Ondan büyük bir mahlûk yaratmamıştır. (Medarik)
- ✓ Bil ki insan ruhlarının; nasıl ki bir demir, mıknatısa doğru çekilip gidiyorsa, öylece cezbesine tutulduğu bir "Hazret" vardır. Orası beden gömleklerinden sıyrılan ruhların RÛH-U ÂZAM ile toplantısının yeridir... Orada tek bir şey gibi olurlar. (Şah Veliyullahi Dehlevi)
- ✓ Allah Onu kendi nurundan, âlemi de Ondan yarattı. Varlık âleminin en şerefli, manevi mertebesi, kudretçe en yükseğidir. Ondan üstün bir melek yoktur. Hakka yakın olanların ulusudur O. Hak, varlık değirmenini onun üstünde döndürdü. (Abd-ül Kerimi Ceyli)

"Nereden geldik, neredeyiz, nereye gidiyoruz?" yazı dizimizde öncelikle Allah'tan Varedilmeden Vareden, başlangıcı ve sonu olmayan Yüce Yaratıcıdan bahsetmiştik. İkinci olarak Allah'ın ilk varettiği Rûh-u Âzam'dan (*Büyük Parlaktan*) söz etmemiz gerekir.

Çünkü yukarıda okuduğunuz gibi, «*Hak, varlık değirmenini Onun üstünde döndürdü Bizler etrafımızdaki her şey ve bütün kâinatlar o Büyük Parlak'tan yaratıldık.*» Mademki "Nereden geldik?" diye soruyoruz, öyleyse O Büyük Parlak'tan söz etmemek olur mu hiç?

Geçmiş yıllarda dergimizde Onun hakkında, Beyti Dost bilgileri ışığında epeyce bilgi verilmişti. Kısaca hatırlayalım.

- ❖ **En parlak emir alır. Uludur. Emir alır, vazifesi çok. Küçük parlakları idare eder. O hiç aşağıya inmedi. Onun yeri değişmezler yeridir. Onun yeri değişmedi.**
(C:4)
- ❖ **Arayınız, araştırınız, Onun kadar güzel, Onun kadar parlak bir ışık gördünüz mü? Sizin aradığınız her yanı doldurur. Siz Onun, O sizin tıpkınızdır. İnmeyen ve çıkmayan yalnız Odur.**
(C: 26)
- ❖ **O önce eşi olmayanı, yeri değişmeyi varetti, sizi varetmek için. Ve onu öylesine koydu yerine. İşte asıl almadan veren yalnız Odur.**
(C:131)
- ❖ **Küçük gönüller, küçülmesini bilenlerden alabilirler. Vermek için küçülünüz. İşte O, hayrınız için varedilmiş bir tek şey, hani hepsine hükmeden, O'ndan emir alan ve hepsini içine alan, sizin için ne kadar küçülür, görmeyeceğiniz halde, her yerde.**
(C:441)

Kur'an-ı Kerim yorumcuları ve tasavvuf ehlinin verilen az bilgiye rağmen vardıkları sonuçları Beyti Dost'un daha açık sözlerle doğruladığını ve yeni bilgilerle genişlettiğini görüyoruz. Allah'ın "Ol" emriyle varetmiştir. Büyük Parlak, O, varedilişinde en büyüktür. Bizler gibi tekâmül merdiveninde yükselen bir varlık değildir. Sürekli de yaratıldığı büyük yerde durmaktadır. Yeri değişmez. İnmeyen ve çıkmayan yalnız O olduğuna göre, O'ndan varedilen diğer bütün varlıklar sürekli Ona doğru yükselmektedir. Sevgi, bilgi, hikmet, akıl ve enerjinin kaynağı olan Büyük Parlak, ilk varedilişinde, bütün vereceklerini toptan almış olduğundan, yeniden almaya ihtiyacı yoktur. Sadece verir ve Yaradan'ın emirlerini kıl boyu şaşmadan aynen yerine getirir.

Bu yüce varlık hakkında en güzel açıklamaları Dr. Refet Kayserilioğlu'nun "Seviniz, Birleşiniz, Bir Olunuz" kitabında okuyoruz Bu açıklamalardan özetler sunarak Büyük Parlağı daha yakından tanıyalım:

- ✓ Dünya, güneş ve her çeşit varlıklar ve insanlar, parlaklar tarafından idare ediliyor. Bu parlaklar, Büyük Parlağın yönetiminde, Yaradan'ın dileğine ve kanunlarına uygun olarak bu idareyi ve yönetimi yapıyorlar.
- ✓ Parlak varlıkların başkanı da Büyük Parlak varlıktır. Büyük Parlak varlık Yaradan'ın emridir. Doğrudan Yaradan'dan emir alandır. O almadan verendir. Parlak varlıklar, harcadıkları gücü, Büyük Parlak varlıktan alırlar. İdare düzeninde, Büyük Parlağa kadar yükselen bir hiyerarşi, bir kademelenme vardır. Asıl her şeyden sorumlu olan, her şeyi yöneten Büyük Parlaktır. Ama O, Allah değildir. Yaradan, Ondan da yukarıda olan, Erişilmez Olandır. Önünde secde ettiğimiz, her şeyi Sevgisinden Varedendir. O, Büyük Parlak varlığa kendinden güç vermiştir, yönetimi Yaradan'ın dileğine uygun olarak Büyük Parlak yapar. Kur'an-ı Kerim'de bahsedilen Mele-i Âla (*Yüce Meclis*) Büyük Parlak' tan emir alır.
- ✓ Büyük Parlak varlık adeta Yaradan'ın yönetme ve yürütme aracı gibidir. İlk varedilen Odur. İnsan, Ondan varedilmiştir. İnsanın özü, esası Ondandır. O bizim, biz Onun tıpkısıyız, çünkü özümüz mayamız Ondandır. O, arınmış saf haldedir. Parlak ve en güzel bir ışık tarzındadır. Bizdeki ışık ise, maddi ilgilerle, isteklerle ve kopamadığımız küçüklüklerle kapalı haldedir. Arındıkça, temizlendikçe Ona benzeyeceğiz. O en büyük bilgidir, en büyük sevgidir, en büyük güçtür. Mutasavvıfların fenafillâh dedikleri mertebe, işte bu Büyük Parlağa ulaşmaktır. Büyük Parlak hem ruhumuzun, hem sevgimizin, hem bilgimizin kaynağıdır Her şeyimizle Ona bağlıyız ve Ondan devamlı alırız. Yücelerek, arınarak, bilgide, çalışmakta, Ona ulaşanlar, herkesle bir olmasını, kişiliklerini başkalarının kişiliklerinde eritmesini bilenlerdir. Ona ulaşmak, fenafillâh mertebesine varmak, Yaradan'ın katına ulaşmak, İlahi İdare Mekanizmasına katılmak demektir. Oraya varanlar Yaradan'ın doğrudan huzurunda secde edebilenlerdir. Ama doğrudan Yaradan'a ulaşmak, kimseye nasip olmayacak, sonsuz bir dilektir, ulu bir istektir. Yaradan'a ne kadar yakın olunursa olunsun, yine O'ndan sonsuzlar boyu uzakta olur varlıklar. Çünkü "O Erişilmez Olandır". Büyük Parlak'ta O'nun gücünden vardır. Parlaklığa ulaşanlarda da O'nun gücünden olur. "Enel Hak" (*Ben Hak'ım, Allah'ım*) diyen aslında "Bende Yaradan'ın gücü belirdi" demek istiyordu. Ama hazımsızlık etti, şaşırdı, göklere erdim sandı. Yersiz, zamansız, yanlış anlaşılacak biçimde konuştu, başına bin türlü bela geldi.

Büyük Parlak hakkındaki bilgiler, büyük bilgilerdir. Bu açıklamalar ışığında Onu düşünmek ve sevmek gerekir. Onu seven, Onun nurundan yaratılmış insanı da sever; insan, Yaradan'ın, Erişilmez Olan'ın Sevgisinden, Büyük Parlağın özünden yaratılmıştır çünkü. Büyük Parlağı bilmek ve tanımak Yaradan'a olan sevgiyi, saygıyı artırır. Büyük Parlak bilgisi, Yaradan'ın, Erişilmez Olanın yüceliğini daha çok gözler önüne serer. Büyük Parlağa, Mele-i Âla'ya (*İlahi İdare Mekanizmasını, Yüce Meclis'e*) gösterilen saygı ve sevgi, aslında Yaradan'a yöneliktir Her insana gösterilen saygı ve sevgi bile, eğer insan bunun idrakinde ise, yine onlardan süzülerek Yaradan'a gider.

Yunus Emre'nin dediği gibi: «*Yaratılmışı severim, Yaradan'dan ötürü.*»

YARATILIŞIN ALTI GÜNÜ

Kuşkusuz, insanın ruh ve beden olarak yaratılışı bizi hepsinden fazla ilgilendirmektedir. Herkesin öncelikle kendi tarihçesini merak etmesi gayet doğaldır. Gelecek yazımızda, bu konuyu derinlemesine inceleyeceğiz. Ancak insanın yaratılması için önce kâinatların ve diğer canlıların varolması gerekir. Yaratılışın bu altı gününü geçmiş yıllarda Sevgi Dünyasında Kur'an-ı Kerim ışığında incelemiştım. Aynen aktarıyorum.

- **O ki, yeryüzünde ne varsa hepsini sizin için yarattı; SONRA göğe yöneldi, onları YEDİ GÖK olarak düzenledi. O her şeyi bilir (2/29)**

Bu ayette önce Dünyanın ve üstündeki bitkilerin, hayvanların yaratıldığı, sonra da varolan ancak düzen verilmemiş olan göğün "Yedi Gök" olarak düzenlediği anlatılmaktadır. Nitekim aşağıdaki ayetlerde yaratılışın bu sırası gün (devir) belirtilmek suretiyle açıklanmaktadır.

- **De ki: Siz mi dünyayı iki günde yaratana tanımıyor ve O'na eşler koşuyorsunuz. İşte âlemlerin Rabbi O'dur. Ona üstünden ağır baskılar (sağlam dağlar) yaptı. Onda bereketler yarattı ve onda arayıp soranlar için gıdalarını tam dört günde takdir etti. Sonra DUMAN halinde bulunan göğe yöneldi, ona ve Dünyaya, «İsteyerek veya istemeyerek gelin» dedi. «İsteyerek geldik» dediler. Böylece onları iki günde yedi gök yaptı ve her göğe emrini vahyetti. Ve biz DÜNYA GÖĞÜNÜ kandillerle (yıldızlarla) donattık. (41/9- 12)**

Yer ve göklerin altı günde yaratıldığı Kur'an-ı Kerim'de birçok kez vurgulanmıştır. Bu altı günün ilk ikisinde dünyanın yaratıldığı, ikinci iki günde yerdeki bitki ve hayvanların varedildiği, bu suretle ilk dört günün tamamlandığı ve sonrasındaki iki günde ise duman halinde bulunan göğün, yedi gök olarak düzenlendiği, bu suretle altı günün tamamlandığı yukarıdaki ayetlerden anlaşılmaktadır.

Şimdiye kadar yapılan gökyüzü gözlemlerinde Kur'an-ı Kerim'de anlatılan tarzda yedili bir sistemin izine bile rastlanmamıştır. Üstelik önce Dünya ve üstündekilerinin varedildiğinin sonra da göklerin yaratıldığının söylenmesi kafamızı daha da karıştırmakta ve bugünkü astronomi bilgilerimizle uyuşmamaktadır. Öyleyse Kur'an-ı Kerim'de kastedilen nedir?

Bazı Kur'an-ı Kerim yorumcuları yedi göğün ilkiyle bizim gördüğümüz gökyüzü, yani inceleme alanımıza giren galaksiler, yıldızlar ve gezegenlerin kastedildiğini, diğer altı göğün ise manevi tabiatta olabileceğini söyleyerek bir uzlaşma sağlamak istemişlerdir.

(Elmalılı Hamdi S: 294)

Ancak yine de gördüğümüz gökyüzünün, Dünya ve üstündekilerin varedilişinden sonra yaratılmış olması bugünkü bilgilerimizle çelişki halindedir. Kaldı ki, ayette yedi göğün başlangıçta duman halinde olduğu söylendiğinde, yani onların hepsine de hem aynı, hem de maddi bir orijin verildiğine göre "manevidir" yorumuna girmeden biraz daha düşünüp araştırmak gerekmez mi?

Aslında bize ışık tutacak bir ipucu ayetin sonunda var. "Dünya Göğü" denerek yedi gökten ayrı bir isimlendirme yapılıyor ve dünya göğünün kandillerle (yıldızlarla) donatıldığı haber veriliyor. Anlaşıyor ki bizim bugünkü astronomi incelemelerimizin sınırı içinde kalan tüm galaksiler, yıldızlar ve gezegenleri Kur'an-ı Kerim "Dünya Göğü" sözcükleriyle ifadelendiriyor. Öyleyse yedi gök bugünkü gözlemlerimizin dışında kalan, beş duyumuzla halen farkına varmadığımız düzenler şeklinde anlaşılmalıdır. Onların farkına varmayışımız manevi tabiatla olduklarından değil, maddenin bizim bildiğimiz türünden başka bir yapıya sahip olduklarından.

Bu değişik türdeki madde Kur'an-ı Kerim'de duman (*duhan*) sözcüğüyle anlatılarak bize yeni ipuçları sunulmaktadır. Duman sözcüğü ışıksız maddeyi, yani karanlığı bize düşündürmekte (Elmalı 4191) ve bizim yok saydığımız karanlığın içinde şimdi farkına varmadığımız güçler bulunduğunu bize hissettirmektedir. Nitekim aşağıdaki ayet bu hissimizi doğrulamaktadır.

- **Hamdolsun O Allaha ki gökleri ve yeri yarattı, KARANLIKLARI ve aydınlığı varetti...**
(6/1)

Karanlığın bir yokluk olmadığı aynen ışık gibi, karanlığın da varedilmiş olduğu burada açıkça belirtilmektedir. Ayrıca ayette gökler ve yerin yaratılmasıyla, karanlık ve aydınlığın varedilmesinin peş peşe ve karşılıklı olarak sıralanması da yedi göğün karanlıklardaki şimdi farkına varmadığımız güçlerden varedildiği düşüncesine bizi yaklaştırmaktadır.

Evrenin yaratılışı ve yapısı konusunda bizlere ufuklar açan bu ayetlerden özetle şunu anlıyoruz; Dünyamız ve bugün astronominin incelediği Güneş, Ay, yıldızlar, gezegenler ve nebülözler yani Kur'an-ı Kerim tabiriyle "Dünya Göğü" evrendeki ikili bir maddi sistemin sadece bir yüzünü ifade etmektedir.

Sistemin ikinci yüzünü ise karanlıktaki bilmediğimiz güçlerden varedilmiş olan ve şimdi beş duyumuzla farkına varmadığımız yedi gök teşkil etmektedir. Ancak şu anda farkına varmadığımız gökler sonuna kadar gizli kalacak da değildir. Aşağıdaki ayetler göklerin de insanın emrine verildiğini söyleyerek bunu müjdelemektedir.

- **Göklerde ve yerde ne varsa hepsini kendinden (bir lütuf olarak) size boyun eğdirdi. Elbette bunda düşünen bir millet için ibretler vardır**
(45/13)
- **Görmediniz mi ki Allah göklerde ve yerde bulunan her şeyi size boyun eğdirdi ve size farkına vardığınız ve varmadığınız nimetlerini bol bol verdi? Yine de insanlardan kimi var ki ne bilgisi, ne yol göstereni ve ne de aydınlatıcı bir kitabı olmadan Allah hakkında tartışır durur.**
(31/20)

Beyti Dost'un şu sözüyle de bu müjde tekrarlanmaktadır:

- ❖ **GECE nasıl yedi sağlam yapının altında her şeye örtü ise ŞİMDİLİK..."**
(ÖGC:156)

"Şimdilik" sözcüğü ile gecenin, yani karanlığın örtücülüğünün, göreceklere perde olmasının geçici olduğu, bir gün bu örtünün kaldırılacağı anlatılmak istenmektedir. Peki, bu örtünün kalkması, yani evrendeki ikili gerçeğin farkına varılması nasıl mümkün olacaktır? Sadece bilimsel bilginin artması bunun için yeterli midir? Beyti Dostumuz beş şartın (*beş basamağın*) aşılmasıyla yani doğruluk, iyilik, çalışma, bilgi ve sevgide yükselip olgunlaşarak, eskilerin "Gönül Gözü" dedikleri görüşümüzün açılmasıyla bunun mümkün olacağını söylemektedir:

- ❖ **Elbet ki bilinecek olan; ikisi bir olduğunda vardır. Ve o ikisi elinizde iken siz doğrudan ve iyide oldukça varoluşunuzun sebebini bulabilirsiniz. Sizin farkına vardıklarınız sizde olan beş varlıktan dolaydır. Sizin farkına varacaklarınız size bildirilen BEŞ ŞART'la olacaktır?**
(Ahsud-1)

İnsan ister istemez sormadan duramıyor: Acaba şu anda maddenin iki ayrı fasetini teşkil eden gördüğümüz gökyüzü ve görmediğimiz gökler başlangıçta da böyle mi idi? Yoksa bir iken ikiye mi ayrıldı.

Sorumuzun cevabı Kur'an-ı Kerim'de apaçıktır.

- **İnkâr edenler görmediler mi ki göklerle yer BİTİŞİK idi. Biz onları AYIRDIK ve her canlı şeyi sudan yarattık? Halâ inanmıyorlar mı?**
(21/30)

Açıkça anlaşılıyor ki şimdi yer ve gökler olarak ayrılmış olan evrenimiz başlangıçta tek bir "İlk madde" halinde imiş. Bu ilk maddenin ikiye ayrılması kuşkusuz elmanın ikiye parçalanması gibi basit ve mekanik bir işlemle olmamıştır. Yüce bir bilgi ve ince bir müdahale ile iki ayrı düzenin yaratılmasıdır, burada anlatılmak istenen.

"Başlangıç" için olan sorumuzu bir de "Son" için tekrarlırsak, yani yer ve gökler sonunda ne olacak diye sorarsak, cevabını yine Kur'an-ı Kerim'den alabiliriz.

- **Biz gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları ancak gerçek ile ve BELLİ BİR SÜRE'ye göre yarattık. İnkâr edenler, uyarıldıkları şeyden yüz çevirmektedirler.**
(46/3)
- **Gökleri ve yeri ve bunların içine yaydığı canlıları yaratması da O'nun ayetlerindendir. O dilediği zaman onları (tekrar) toplamaya da kadirdir.**
(42/29)

İlk ayet göklerin ve yerin de bir süresi ve sonu olduğunu vurgulamakta, ikinci ayette ise yine başlangıçta olduğu gibi yer ve göklerin bir araya getirilip birleştirileceği belirtilmektedir. Ayrıca çok önemli bir konuya daha değinilmekte, göklerde de canlıların bulunduğu ve belli sürenin sonunda yer ve gökteki canlıların bir araya getirilecekleri ifade edilmektedir.

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında Beyti Dost'un aşağıdaki tebliğleri yeni anlamlar kazanmaktadır.

- ❖ **İçinizden biri ne zaman o bitmez yolculuğa çıkacak ise, onu biz yedi yerden geçiririz, yedi yerden dolaştırırız.**
(C:53)
- ❖ **Enginin yüzünde karanlık varken siz ondan öncesinden haberdar mı idiniz. Sizin öncenizi de, sonunuzu da bilerek vareden O'dur. Ve işte o zaman ikisini birbirinden ayırdı da gözünüzün önünde görmediğinizi varetti hayrınıza.**
(C:103)
- ❖ **O önce biri iki etti ve onun evveline şimdi sizin bilmediğiniz yüceliği koydu.**
(C:105)
- ❖ **Dertli olanı bulmayan kaybolacak olandır, bir gün yedi rengi görmeden, yedi yere varmadan ve yedi sesi duymadan**
(C:157)
- ❖ **Karanlığa göz açıp onda sizin için saklı olana bakın ve görmediğiniz zaman, asıl lâzım olanı göreceğinizi bilin de öyle ondaki hayra doğru gelin...**

Sizin için öyle biliniz ki ışık doludur her gününüz, yedi renkten varedilmiş. Sizin için öyle biliniz hayır doludur her geceniz şimdi bilmediğiniz, şimdi görmediğiniz yedi renkten varedilmiş...

Sizin adınız Şalûşez, siz karanlıkta görmeyi, aydınlıkta bulmayı, gerçeğe yönelmeyi, büyüklüğü gördükçe küçülerek yere yüz sürmeyi bilersiniz. İşte bunun için şükrediniz.
(C:203)

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:59

HEPSİ DEDİLER: "EVET RABBİMİZ SENSİN!..."

Temmuz 1990

Allah'ın varlığı, birliği, âlemlerin tek Rabbi, ibadet edilecek tek ilahı olduğunu ortaya koyan Kur'an-ı Kerim ayetlerini enine boyuna inceledik. O'nun ilk varedtiği Rûh-u Âzam'ı (*Büyük Parlak*) hem Kur'an-ı Kerim ayetleri, hem de Beyti Dost bilgileri ışığında, Dr. Refet Kayserilioğlu'nun yazılarından da faydalanarak yakından tanımaya çalıştık. En nihayet, bütün Kâinatların, yerlerin, göklerin ve tüm canlıların Büyük Parlak'tan varedildiği "Altı Gün" ün (*devrin*) öyküsünü geçen sayımızda yeniden hatırladık. Şimdi kendimizden rahatlıkla bahsedebiliriz artık. İnsanın macerası ne zaman ve nasıl başladı bunu Kur'an-ı Kerim ayetleriyle incelemeye başlayabiliriz.

Allah'ın, yaratılan her şeyin esas sahibi, baş planlayıcısı ve emredicisi olduğu hususu Kur'an-ı Kerim'de sürekli vurgulanan, yeri geldikçe tekrarlanan temel bir gerçektir. Büyük Parlak'ın ve Mele-i Âla'nın (*Yüce Kurul*) O'nun kanunlarının işleminde, evrenlerin yönetiminde rol sahibi kılındıkları, organizasyonda değişik görevler aldıkları da Kur'an-ı Kerim'de örnekleriyle anlatılır. Ancak, Başlangıcı ve Sonu olmayan, Varedilmeden Vareden, Erişilmez Olan sadece Allah'tır. Diğer her şey ve herkes O'nun gerçek zamanının belli bir yerinde, belli bir maksatla Yok'tan varedtiği eserleridir, kullarıdır. Yönetimde söz sahibi olmaları da O'nun buyruğuydur. Aslında en son söz yine O'nundur. Ve bu nedenledir ki bizim ve Âlemlerin en hakiki, terbiyecisi, yöneticisi, Tek Rabbi, Tek İlahı O'dur. Bu, bilinmesi en önde gelen, asla değişmeyen ve değişmeyecek olan en büyük gerçektir.

Yaratılışın altı gününde (*Dönem, safha, aşama*) baş planlayıcının O olduğunu görmüştük. İlk iki günde Dünyanın ve bugün astronomi bilimi içinde inceleye geldiğimiz Kâinatın, Kur'an-ı Kerim'in deyişiyle "Dünya Göğü" nün yaratıldığını söylüyordu ayetler. Diğer iki günde yeryüzündeki bitkiler, hayvanlar varedilmişti. Geriye kalan son iki günde ise yedi göğün yaratıldığı anlatılmıştı. Yeryüzü canlanmış, yeşermiş, bitkiler ve hayvanlar gelişmiş, çoğalmış, ortam insanın yaşamasına uygun hale getirilmişti. Altı gün tamamlanmak üzereydi. Artık dünyaya halife olacak, aklıyla dilediği gibi hükmedecek insana sıra gelmişti.

- Bir zamanlar Rabbin, meleklerle, «Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım» demişti. (*Melekler*) «Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek tespih ediyor ve seni takdis ediyoruz.» dediler. (*Rabbin*) «Ben sizin bilmediklerinizi bilirim» dedi. Âdem'e isimlerin tümünü öğretti, sonra onları meleklerle sunup. «Haydi, doğru iseniz onların isimlerini bana söyleyin» dedi. Dediler ki; «Sen yücesin (*Ya Rab*) bizim senin bize öğrettiklerinden başka bir bilgimiz yoktur. Şüphesiz sen bilensin, hâkimsin (her şeyin içyüzünü bilen, her şeyi yerli yerince yaparsın) (*Allah*) dedi ki; «Ey Âdem bunlara onların isimlerini haber ver.» (*Âdem*), bunlara onların isimlerini haber verince (*Allah*): «Ben size, ben göklerin ve yerin gaybalarını bilirim, sizin açıkladığınızı ve içinde gizlediğinizi bilirim, dememiş miydim?» dedi. Meleklerle, «Âdem'e secde edin» demiştik, hemen secde ettiler. Yalnız İblis diretti, böbürlendi, inkârcılardan oldu. (2/30-34)

Bundan sonra olanları biliyoruz. Âdem'in ve eşi Havva'nın; acıkmanın, susamanın, güneşten etkilenmenin olmadığı, ihtiyaçların anında karşılandığı yeryüzü cennetine konulmaları, İblis'in kandırmasıyla yasak olan ağacın meyvesinden yediklerinden dolayı cennetten çıkarılıp, yeryüzünün çetin şartları içine atılmaları ve böylece insanoğlunun uzun zamanlar boyunca yaşadığı ve yaşamakta olduğu zorlu Dünya sahnesinin ilk perdesinin açılması. Uzun zamanlar boyunca demem, sadece bizim takvimimize, bizim zaman ölçümüze göre hesap etmekten dolayı. İnsanın başlangıcından bugüne nihayet 200.000 yıllık bir misafirliği var yeryüzünde. Kâinatın yaşı bugünkü bilgilerimize göre 15 milyar yıl, kabul edersek, insanoğlunun son 75 binde birlik zaman diliminde varolduğu anlaşılır. Kâinatın yaşına göre yaşamamış gibi bir şeyiz. Ama gelin bir de bize sorun.

Kur'an-ı Kerim'e göre yeryüzünde hayatın başlaması, gelişmesi, bitkilerin, hayvanların ve nihayet insanın yaratılması hep ilâhî kanunlar içinde, ilahi plan ve programa göre, yani güdümlü olarak oluşturulmuştur. Bugünün materyalist bilimi ise bunun rastlantılarla, yani tesadüfen olduğunu söylemekte. Bu tartışmayı gelecek yazıya bırakarak şimdi aklımızı kurcalayan bir başka soru üzerinde durmak istiyorum.

Kâinatın yaşına göre son 75 binde birlik dönemde Dünya sahnesinde görüldüğünü hesaplamıştık. Üstelik ilk insan Âdem, üstün bir insan, bir peygamber olarak yaşadı yeryüzünde. Akıl sahibi, üstün bir varlık nasıl da birden bire gözüküverdi öyleyse? Yüz milyonlarca senedir bitkiler toprağa kökleriyle yapışmış, bir adım öteye adım atamaz; hayvanlar içgüdüleriyle aynı şeyleri tekrarlar dururken; tüm dünyaya aklıyla, bilgisiyile, buluşlarıyla egemen olacak bu varlık, hiç bir ön hazırlığı bulunmadan mı halifelik tahtına gelip de kuruluverdi? Yoksa Dünya yaşamından önce insanın başka yerde, başka biçimdeki bir hayatı mı bahis konusu? Mademki "Nereden geldik, neredeyiz, nereye gidiyoruz?" diye soruyoruz, bunu da düşünmemiz gerekmez mi?

Kur'an-ı Kerim'de bu sorumuza ışık tutacak iki ayet ve bazı hadisler üzerinde durup, aynı konuda Beyti Dostumuzun getirdiği, gerçekten düşüncelerimize yeni boyutlar ekleyen bilgileri aktarmak istiyorum.

- **İnsanın üzerinden dehr'den bir zaman geçmiştir ki, O, henüz anılmaya değer bir şey bile değildi.**
(76/1)

Dehr çok uzun zaman anlamına gelir. Zamanı kül diye de isimlendirmişlerdir. Yaratılışın başından en son yok oluşa kadar geçen zamanı "Dehr" diye yorumlamışlardır. Ayetten açıkça anlaşılan insanın varlığının geriye, çok çok eski zamanlara kadar uzandığıdır.

Ancak bu çok uzun zaman sürecinde insanın, anılmaya değer, zikredilecek, dile getirilecek olaylar sergilediği bir uzun döneminin de bulunmadığı ayette ortaya konmaktadır. Demek ki insan yeryüzüne konulmadan çok evvel de vardı. Ancak uzun zamanlar boyunca bu varlığını tezahür ettirecek, hayat sahasına sokacak imkânlar insanların eline verilmemişti. Bu nedenle anılmaya değer bir tarihçesi de haliyle olmamıştı. Bunu anladık. Dehr'in başlangıçtan sona kadar tüm zamanları ifade ettiğini biliyoruz. Öyleyse insanların olayların dışına itildiği ve anılmaya değer olmadığı dönemden önceki hali nasıldı, niceydi acaba? Dehr'in başlangıcından beri akıp giden zamanın içinde hiç anılacak serüvenleri olmamış mıydı insanların?!

Olmaz olur mu? Dehr'in ta başlarında vuku bulan öyle bir muhteşem yaşantımız dile getirilir ki Kur'an-ı Kerim'de "Nereden Geldik?" diye sorup soruşturan bir akıl, bunu görmezlikten gelip, ıskalayıp geçemez. Tüm insanların ruhlarının en derin katmanlarına kaydedilmiş bu olağanüstü olayın, beynimizle dar bir yere sıkıştırılmış olan bağlı bilincimizde bir zerresi bile mevcut değil. Nasıl olsun ki, hepimizin anne rahminde geçirdiğimiz aylarımız ve ilk bebeklik yıllarımız bile yok bu dapdaracak bilincimizin içinde. Buna rağmen bu dönemleri her insanın yaşadığı apaçık ortada. Hafıza kaybına uğrayan biri de tüm mazarını inkâr edebilir. Varsın etsin, bizim aklımız başımızda, yaşadığı olayları gözümüzle gördük şahidiz.

Daha en yakın geçmişini., bebeklik yıllarını bile hatırlayamayan insan, ta dehrin başındaki büyük macerasını nereden bilebilecek? Öyleyse bunu olmuş, olacak her şeyi bilenden, Yüce Yaradan'ımızdan dinleyelim. Çünkü Dünyaya gelmiş gelecek tüm insanlar olarak, hep birlikte yaşadığımız bu harikulade olayı, Hepimizi Sevgisinden Yaradan tek tek ruhlarımıza nakşetmekle kalmamış, gönderdiği kitapta kulaklarımıza da duyurmuş. O'nun kitabından Kur'an-ı Kerim'den dinleyelim.

- **Rabbin Âdemoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahit tutarak; «Ben sizin Rabbiniz değil miyim?» (demişti) «Evet (buna) şahidiz» dediler. Kıyamet günü «Biz bundan habersizdik» demeyesiniz. Yahut «(ne yapalım) daha önce babalarımız (Allah'a) ortak koştu, biz de onlardan sonra gelen bir nesil olduğumuz için öyle yaptık. (Gerçekleri) iptal edenlerin yaptıkları yüzünden bizi helâk mı ediyorsun» demeyesiniz diye (Allah sizlerin Rabbiniz olduğunu sizleri bizzat şahit tutarak göstermişti). İşte biz ayetleri böyle açıklıyoruz, artık herhalde döner (yola gelir) ler.**
(7/172-174)

Hani «*Ne zamandan beri Müslümanısın?* » sorusuna verilen çok bilinen bir cevap vardır; «*Kalû Belâ'dan beri Müslümanım*» derler. Başlangıçta tüm insanların yaratılıp Allah'ın huzurunda toplandıkları ve hep birlikte O'nun Rabimiz olduğunu doğruladıkları gündür dile getirilen "Kalû Belâ" (evet, dediler), yani Yaradan'la ilk ahdimizi yaptığımız günden beri Müslümanız, O'na teslimiz. O'nun buyruklarına göre yaşamaya azimliyiz. Büyük "Misak Günü", "Elest Bezmi" diye de adlandırılan ve tüm insanların Yaradan'a kulluklarını, secdelerini birlikte sundukları bu harika olayı Kur'an-ı Kerim'den 1400 yıl boyunca okuyagelen bütün nesiller, insana bahşedilen yüce değeri ve yüklenen büyük yükü düşünerek hem sevinmişler, hem ürpermişlerdir.

İnsan soyunun kaderinin başlangıç noktasını teşkil eden, hayrı da, şerri de seçme ve işleme özgürlüğünün aklımızın ve gönümüzün eline teslim edildiği bu günden Beyti Dost şöyle bahseder;

- ❖ **O, başlangıçta, önce yedi rengi varetti hayrınıza gördüğünüz. O, başlangıçta bir ses varetti hayrınıza, duyduğunuz. O, başlangıçta suya "OL" dedi. Sıra ile ard arda oldular. Sıra ile ard arda bir yerde durdular. Secde ettiler. Hayrınız için, hayırla başladılar yollarına. Önce O'nun öz sözü ile özünüzü aldılar ele. Sizin için olanları, olacakları sıra ile getirdiler dile. Yaptılar. Emir aldılar. Yaptılar. Oldu emredilen ve oldunuz. İşte siz, o günde de böyle bir yerde toplu secde edip durdunuz. İşte sizin için hayır, işte sizin için şer o günden başladı, böyle son güne kadar.**

Ve O'nun öz sözünden sizin için varedilmiş, gerçekten bir hayır, size ikisini bir etmeyi öğretecek ve siz hayrın şerden ayrıldığı yerde, O'nu göreceksiniz şüphesiz. O günü şimdiden bildiğinizden, o günün haberini aldığınızdan, böyle sorumlu, böyle yüklüsünüz. O güne kadar yapacağınız çok. O güne yakınsınız. Gözünüzü güzelliğe açıp, gönlünüzü gönlünüze veriniz de, artık durmadan O'nun yolunda, O'nun emrine uyup, O'na gidiniz"
(C:197)

Altı günün başında, gördüğümüz yedi rengin, duyduğumuz sesin ve suyun, özümüzü ele alarak O'nun emriyle, şimdi bilmediğimiz bir yerde, tüm insanları maddi şekilleriyle oluşturduğunu anlıyoruz bu bilgilerden. Zaten Kur'an-ı Kerim'de de "Kalû Belâ" anlatılırken Âdemoğullarının zürriyetinden bahsedilmesi bu olayın maddi bir ortamda vuku bulduğunu düşündürmek içindir. İnsanların Yaradan'larına söz verip, önünde secde ettikleri o günden sonra, o ortamda ne kadar kaldıkları ve neler yaşadıkları konusunda en ufak bir bilgimiz yok. Baştan sona gayb haberlerinden olan ve Dünyamızda vuku bulmadığı için hiçbir maddi ipucu yakalayamayacağımız bu olaylardan bilebildiklerimiz de, bildirilmiş olduğundan ve bildirildiği kadarıladır.

Dehr içinde, külli zaman içinde anılmaya değer olmaksızın insan üzerinden uzun bir zaman geçmiş olduğunu, Kur'an-ı Kerim söylemeseydi nereden bilebilecektik? Anlaşılan o ki "Kalû Belâ" ortamında bir süre yaşadıktan sonra, Spatyum ve Dünya hayatı başlayıncaya kadarki uzun zamanlar boyunca, insanlar hayat sahnesinden alınmışlardır. Bundandır ki bu uzun zamanlar boyunca anılmaya değer (mezkûr) hiçbir şey olmamıştır insanlar için.

Hız. Muhammed'in «*Âdem ruh ile toprak arasındayken ben peygamberdim*» dediği rivayet edilir. Eğer gerçekten söylemişse, insanlığın dünyadan önceki bir yaşamının varlığını çıkarmak gerekir bu hadisten. Yine Hız. Muhammed'in "Kalû Belâ" ile ilgili ayetleri açıklarken; «*Allah kıyamete kadar doğacakları ruh olarak topladı, sonra onları şekillendirdi, konuşturdu. Onlardan söz ve misakı aldı.*» diye söylediği nakledilir. Bu hadiste de o günde bütün insanların bedenli olarak söz verdikleri belirtilmektedir.

İnsanlarla birlikte, insanlığa verilecek tüm bilgilerin başlangıçta varedildiğini belirten Beyti Dost'un aşağıdaki sözleri de altı günün başındaki o günleri anlatmaktadır.

- ❖ **Hepsi aslında sizinle birlikte, O'nun bir sözü ile başlangıçta varedildi. İşte artık geliyor. Alacaksınız, bulacak, verecek, çoğalacak, yayılacaksınız. Ve bir gün birlikte O'na varacağız, şüphesiz. Secde ediniz.**
(C:413)

Beyti Dost;

- ❖ **Siz varolansınız. Siz var olalı beri ne balçıklar kaya, ne kayalar balçık oldu. Siz var olansınız.**
(C:25)

Diyerek de insanlığın bu çok geçmişteki başlangıcını bizlere düşündürmeye çalışmaktadır.

KURANI KERİM'İN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ:60

YERYÜZÜNDE HAYATIN BAŞLAMASI VE GELİŞMESİ

Ağustos 1990

Fizik, kimya, biyoloji gibi deneysel bilimlerde bilgimiz arttıkça, maddenin temel taşı olan atomun ve hayatın temel taşı olan hücrenin ne muhteşem hünerlerle bir araya getirilmiş, yüzlerce binlerce parçacıktan oluştuğunu görüyoruz. Her yeni buluşumuz hayranlığımızı artırıyor, düzendeki zekâyı, bilgiyi, ustalığı bizlere yeniden duyuruyor. Buldukça, bulunması gerekli yepyeni sırlarla karşı karşıya bırakıyor.

Hâlbuki geçmiş yüz yıllarda başımız ne kadar da rahattı. Maddenin esası olarak tanıdığımız atom, bölünmeyen, homojen, mikroskobik bilyalar gibi düşünülüyor ve işimiz çok basitleşiyordu. Araştırıldıkça görüldü ki, o bizim basit sandığımız atom, yüzlerce parçacığın çok ince hesap ve becerilerle birleştirilmesiyle meydana getirilmiş olağanüstü bir düzenek. Proton, nötron, elektron, anti proton, pozitron, mezon, nötrino, quark... gibi her gün daha yenileri de bulunan nice parçacıkların düzenli bir bileşimi.

Canlı organizmaların temel taşı olan hücreleri de geçen yüzyılda çok basit bir oluşum sanıyorduk. Bir çekirdek, bir protoplazma ve dışlarında bir zar. Hepsi bu. İçine daldıkça görüldü ki, öyle basit bir üçlünün, gelişi güzel bir bileşimi asla değil. Aksine bizim en karmaşık fabrikalarımızdan daha da kompleks, olağanüstü bir yapıya sahip.

Bu nedenledir ki, 150 yıldır laboratuvarlarımızda sürekli araştırdığımız, her yönüyle tanımaya çalıştığımız halde, hâlâ suni olarak bir benzerini taklit edebilmiş değiliz. Basit bir şey olsaydı daha ilk yıllarda Japonların yapay hücreleri piyasaya sürmesine kimse engel olamazdı. Çin işi, Japon işi bunu yapan bir kişi bile olamadı şimdiye kadar. Zira yapısında bin bir hesap, bin bir düzen, bin bir sır var.

Dediğim gibi geçen yüzyılda başımız çok rahattı. Atom mu dediniz, mikroskobik, homojen bilye taneleri... Hücre mi dediniz, çekirdek, protoplazma ve zarın basit bir bileşimi. Oh her şeyi biliyoruz. Bilinecek ne az şey kaldı. Cahil, cesur olur diye boşuna söylememişler. Yüz yıl kadar evvel her şeyi bilebildiğimizi sanan devrin bir bilgini, «evrende bilinecek yedi kadarcık sır kaldı» diyecek kadar böbürleniyordu.

Canlıları öyle basit düzenekler sanıyorlardı ki, içine yiyecek konmuş kirli çamaşırlardan bir süre sonra fare oluşabileceğini iddia edebiliyorlardı. Neyse ki 1857'de Pasteur, tohum hücreleri olmadan kendiliğinden bir canlı oluşmasının imkânsızlığını deneyle ispat etti de akıllar başa gelebildi. Bilim adamları böyleydi de din adamları farklı mıydı sanki?

Aksine, onlar daha da rahattı. Bilim adamları öğrenmek için, bilmek için hiç olmazsa laboratuvara, alete, araştırmaya, çabaya başvururken; din adamları gözünü sadece elindeki kutsal kitaba çevirmiş, tüm sırları onun satırları arasında aramaya koyulmuştu. Kitapta insana sadece ipuçları, anahtarlar, işaretler, yönler gösterildiğini, gerisini insanın araştırarak, çalışarak, düşünerek bulacağını unutmışlardı. 15. Yüzyılda, «Atın ağzında kaç diş vardır?» Sorusunun cevabını bile rahipler kurulu, Tevrat, İncil, dinsel metinler, azizlerin sözlerinde aramış, bulamamışlardı.

«*Tutalım bir at, açalım ağzını, sayalım dişlerini*» diyen genç rahibi ise düşüncesiz, bilgisiz diyerek kapı dışarı etmişlerdi. Ellerindeki kutsal metinler nesilden nesile bozulmuş mu, ya da yanlış yorumlarla anlamsız hale mi getirilmiş bunların inceliğine hiç girmeden, ustalarından öğrendiklerini papağan gibi tekrarlayıp, her bir sorunun cevabını böylece bulduklarını, bulacaklarını sanıyorlardı. Kutsal metinlere dayanarak Dünyanın 6000 yıllık bir geçmişi olduğunu, Allah'ın bütün canlı türlerini tek tek ve birbirinden bağımsız yarattığını, fosil diye bulunan tüm canlı kalıntı ve izlerin Nuh Tufanından artakalan şeyler olduğunu, hiç başka bir araştırma zahmetine girmeksizin rahatlıkla söylüyorlardı.

Ne var ki Paleontolojideki (*Fosil bilimi*) ilerlemeler gerçeğin hiç de böyle olmadığını, canlıların öyle Nuh Tufanı gibi birkaç bin yıllık bir olaydan artakalan şeyler olmayıp, çok eski jeolojik çağlara kadar uzandıklarını net bir şekilde ortaya koyuyordu. Bilim adamları 300 yıldır zaten bağnaz din adamlarından çok çekmişlerdi. Böyle net bulgularla kutsal kitap yandaşlarının yanlışları ortaya koyulunca, kendilerini iyice bağımsız hissettiler. Artık kendi yollarını sadece kendileri çizecekler, din adamlarının sözlerine kulak asmayacaklardı. Boş başak dik, dolu başak eğri durur. Bunun gibi az bilgi de burnu havaya diker. İşte geçen yüzyılda bilim adamları boş başak dönemini yaşıyorlar, az bilgi ile her sırrın anahtarını bulduklarını sanıyorlardı.

Daha 1809'larda Charles Darwin'in doğduğu yılda Lamarck, canlıların Yaratıcı'nın biçimlendirmesi ile değil, dış etkenlerin tesiri ile oluşup geliştiğini öne sürüyordu. Canlıların çevreye uyma yeteneğine sahip olduklarını, bu uyma esnasında fazla çalışan organların geliştiğini, çalışmayan organların ise gerileyip güdükleştiğini; bu gelişen veya güdükleşen organların yeni nesillere soya çekim kanunu ile aynen geçtiğini iddia ediyordu. Lamarck'a göre canlıların evrimi ve yeni türlerin oluşmasının mekanizması buydu. Zürafanın boynunun uzun olmasının nedeni bu teoriye göre, sürekli yüksek ağaçların dallarına uzanma gayreti sonunda adım adım uzayan boynun, zürafanın yavrularına kalıtımla geçmesindendi.

Lamarck'dan 50 yıl sonra Darwin, uzun yıllar sürdürdüğü araştırmaların sonunda, canlıların çevreye uyma yeteneğini kabul etmekle beraber bunu evrimin tek sebebi olarak görmüyordu. Onca evrimin ana sebebini, canlılar arasındaki hayatta kalma savaşında, üstün ve güçlü olan türlerin zayıfları yenmesi ve hayat sahnesinden uzaklaştırmasında aramak lazımdı. Böylece gelişmiş türler hayatta kalıyor ve evrim yukarıya doğru yol alıyordu. Darwin de Lamarck gibi sonradan kazanılan özelliklerin yavrulara kalıtımla geçeceğini söylüyordu. Türden türe geçişte bazı güdükleşmiş lüzumsuz organlar da ister istemez yeni türde belirliyordu. Kuyruk sokumu kemiği, apandisit, bademcik vb.

Özetle Lamarck ve Darwin'e göre hayat tek hücre ile başlamış dış etkenlerle ve hayat savaşı nedeni ile gittikçe gelişen yeni türler oluşmuş, maymundan sonra birçok insanımsılardan geçerek en nihayet ortaya insan denilen akıllı varlıklar çıkmıştır. Bütün bu oluşumlarda etken olan yaratıcı bir zekâ değil, dış şartlar ve tesadüflerdir.

Dediğimiz, gibi fosil bilim de canlıların basitten karmaşığa doğru geliştiğini bulgularıyla ortaya koymaktadır. Ayrıca anne karnında gelişen yavruların, gebelik süresi içinde tek hücreden başlayıp değişik türlerden geçe geçe olgunlaştığı da bilinen bir gerçektir. Bunlar Darwin'in teorisini desteklemektedir.

Ancak teorinin temeline yerleştirilen tesadüf Fenomenine gelince iş çatallaşmaktadır. Önce şu açıkça ortaya çıkmıştır ki, sonradan kazanılan özelliklerin soya geçmesi bahis konusu değildir. Çocukları asırlardır sünnet ediyoruz, yine de sünnetsiz doğuyorlar. Çinli kadınlar sürekli ayaklarını cenderelere sokup küçülttüler ama kızları yine normal ayaklı doğdular. Vücudumuzu aletli jimnastikle istediğimiz kadar geliştirelim evladımız normal adaleli doğacaktır. Lamarck da, Darwin de bundan yanılmışlardır. Zürafanın uzayan boynu yavrusuna kalıtım ile geçmez. Üreme hücrelerinin DNA'larında olumlu bir değişiklik yapabilir ve türe yeni genler kazandırabilirsek, soya çekim kanunları ile bunun yavruya geçmesi ancak bu suretle mümkün olabilir. DNA gibi son derece karmaşık ve son derece hesaplı kitaplı bir düzeneğe, tesadüfen etki ederek ondan yepyeni ve daha üstün bir düzen çıkarmak ise ihtimal hesaplarının dışındadır. Nitekim bunun ancak üstün bilgi ve hünerle olabileceğini "Gen Mühendisliği" adıyla kurulan yeni bilim dalı açıkça önümüze sermektedir.

Darwin'in hayatın tek hücreden başlayarak gittikçe geliştiği, türden türe geçişlerle üstün organizmaların oluştuğu teorisini reddetmek çok zor. Bulgular bunu destekliyor. Ancak bunun bir zekâ eseri olmayıp, tesadüflerle oluştuğunu kabul etmeye imkân yok. Nasıl ki gen mühendisleri, gen haritaları çıkarıp bilinçli müdahale ile sonuç alıyorsa, doğada da böyle bilgili ve akıllı tarzda iş gören, ruhsal âlemin üst kademelerine mensup "Manevi Gen Mühendisleri" iş görüp durmaktadır.

Spiritüalizma bilgisine sahip olanlar ruhsal âlemin yeryüzünde maddi etkilere de sahip olduğunu ve bunların deneylerle, hatta fotoğraflarla ispatlandığını yakinen bilirler. Masaların havalanması, cisimlerin bir yerde kaybolup başka yerde belirmesi (Apor) olayları, ruhsal bedenlenmeler, tekinsiz evler ve daha bir sürü olay bu fiziksel etkilerin kanıtları. Öyleyse melek seviyesinde üstün bilgi ve tekâmül kademesindeki varlıkların, doğada daha ince tertipteki fiziksel, kimyasal ve biyolojik etkilerini de kabul etmek zor değil.

Anlaşılan o ki, Âlemlerin Varedicisi Yüce ALLAH, yeryüzünde hayatın başlamasını murat edince, öncelikle maddenin temel taşı olan atomlardan işe başlamış. Yeryüzünün ilk dönemlerinde, hayatın içinde oluşacağı ilkel çorbanın atomlarının, Yaradan tarafından belli programlarla yönlendirilmesi gerekiyordu. Öyle yönlendirilsinler ki, öncelikle proteinlerin temel taşı olan aminoasitler ve daha sonra ilkel proteinler ve ilkel DNA'ları ve prokaryot hücreleri değişik bileşikler halinde meydana getirebilsinler. Canlıların oluşabileceği ve yaşayabileceği böyle bir ortamın hazırlanmasından sonra, hayatın temel taşı ilk ökaryotik hücrenin, yine Yaradan'ın gücü ve bilgisi ile var edilmesi sonucunda, daha organize hayat yeryüzünde başlamıştır. Böylelikle işin en zor safhası Yaradan'ın gücü ile ortaya konduktan sonra, İdare Mekanizmasında görevli Yüce ruhsal varlıklara, dünyadaki hayatın geliştirilmesi, çeşitlenmesi ve yayılması emri verilmiştir.

Tek hücrelilerden hücre kolonilerine, çok hücreli organizmalara ve gittikçe daha karmaşık canlılara geçilmesi, onların bilgili ve şuurlu genetik müdahaleleri ile olagelmıştır. Bu nedenledir ki bugün bilimin de farkına vardığı gibi türden türe geçişler ani sıçramalar, birikmiş mutasyonlar tarzında göze gözükmektedir. Tesadüfe yer bırakılmadığından Darwin'in güdükleşmiş, körleşmiş organlar varsayımı da mevcut olmamaktadır. Görülmüştür ki bademcik, apandisit, kuyruk sokumu gibi organlar lüzumsuz olmayıp, insan bedeninde önemli görevler yapmaktadır.

Türden türe geçiş, DNA'larda bilgili ve akıllı genetik değişikliklerle vuku bulunduğundan, hiçbir canlı türünde lüzumsuz denebilecek, işe yaramayan bir organa rastlanmamaktadır. Tesadüfen olsaydı tabii ki bu mükemmel sonuçlar asla alınmayacaktı. Bugünün biyoloji bilginleri "Göz" gibi çok değişik düzeneklerin uyumlu bir işbirliğini gerektiren kompleks bir organın nasıl birdenbire oluştuğunu bir türlü anlayamamaktadır. Onlar, işi sadece tesadüfe bıraktıkları için böyle üstün bir mekanizmayı elbet ki açıklayamazlar. Ama bilgili ve hünerli "Manevi Gen Mühendislerinin", icraat halinde olduğunu hesaba kattığımız takdirde, anlaşılmasa da şeyler anlaşılır hale geliverecektir. Artık bizim yapmamız gereken, o üstün gen mühendislerinin bilgi seviyesine erişebilmek ve Yaradan'ın işlerinde rol sahibi olabilmek için onlar gibi bilgide, çalışmada, sevgide ilerlemektir. İnsanoğlu başından beri buna hazırlanmaktadır.

Hayatın başlaması ve gelişmesine, bu yeni bakış açısı ile eğilince hem dinin, hem de bilimin söylediklerini aynı anda kabul etmemiz zor olmayacaktır. Zira bu yeni sentezle, hem hayatın zaman içinde basitten karmaşığa, bir türden başka türler meydana gelerek gelişmesini kabul ediyoruz, hem de bu oluşma ve gelişmede Yaradan'ın ve Yüce İdareci Varlıkların etkilerini hesaba katarak dinin temel gerçeklerini doğruluyoruz. Din ve bilimin, vahiy ile araştırmanın el ele vermesi halinde nice sırların, nice bilinmeyenlerin günışığına çıkıvereceği hızlı ve mutlu günleri bekliyor Dünyamız.

"İnsan Yaratılması" konusunda bu yazı dizimizin 5. ve 6. sayılarında geniş açıklamalarda bulunmuştum.

Kuran-ı Kerim'de;

- **Andolsun biz insanı çamurdan (elde edilen) bir süzmeden yarattık. (23/12)**

denmektedir. Diğer birçok ayette de insanın çamurdan varedildiği tekrarlanmaktadır. Kuran-ı Kerim'e göre insan, maymun ve insanımsıların evrimi ile oluşmamıştır. İçinde bütün elementlerin bulunduğu toprağın, su ve güneşin etkisi ile pişmiş bir kıvama getirilmesi ve bu çamurdan da nutfenin (spermin) yani tohum hücresinin, bizzat Yaratıcı Allah'ın gücü ile meydana getirilmesi ile oluşmuştur. Bu tohum hücresinin, anne rahmindeki koşulları içeren bir ortamda, dokuz ay on günlük gelişme aşamaları geçirmesi ile de ilk insan olan Âdem yeryüzünde doğmuştur. Bunu, bizim şimdiki tüp bebek metotlarının en üstünü kullanılmıştır diye düşünebiliriz. Bilim adamları Darwin teorisinin bir uzantısı olarak, bizlerin de maymundan sonraki Neandertal, Pekin adamı, Jawa adamı, Rodezya adamı ara safhalarından geçerek homosapiens, yani bugünkü insan şekline geldiğimizi söylüyorlardı.

Ancak daha sonraları anlaşıldı ki adı geçen yarı insan türleri biz insanlarla aynı devirde, hatta daha sonraki devirlerde ortaya çıkmış varlıklardır. O halde bizim atalarımız olamazlar.

Ünlü antropolog Dr. Louis Leakey, okullarda ders kitabı olarak okutulan "İnsanın Ataları" kitabında bu hususu net bir şekilde açıklamakta ve insanın ataları konusunda bilgimizde büyük boşluklar olduğunu dürüstçe itiraf etmektedir.

- ✓ *Neticede son karar ne olursa olsun, insan evrimini, örneğin atının yarısı kadar açıklayabilmek için daha pek çok araştırma yapılması gerekmektedir.*
(İnsan Ataları Sayfa 179)

Dr. Leakey'nin sözlerinden anlaşılıyor ki, insanın atası diye öğretilen insanımsıların bizlerle bir ilişkisi yoktur. Yani insanla maymun arası doldurulamamıştır. En çok kendi kökenimizi merak ettiğimiz ve sürekli araştırdığımız halde bir türlü atalarımızı bulamıyoruz ve bulamayacağız da. Çünkü yoktur da ondan.

Darwin'in türden türe geçiş teorisi insana gelince işlememekte, olaya bizzat Yaradan müdahale etmektedir. Yüce Yaradan, ilk hücrenin varedilişinde olduğu gibi, hayvanlardan akıl ve buluculuk yönünden çok ayrı olan insanın varedilmesini bizzat kendisi planlamıştır. Güneş enerjisini, suyu ve topraktaki kimyasal elementleri kullanarak insan tohum hücresinin oluşmasını bizzat kendisi sağlamıştır. Emre rağmen Âdem'e secde etmeyen İblis'e verdiği cevapta «*İki elimle yarattığım*» diyerek Kuran-ı Kerim'de bunu açıkça duyurmaktadır.

- **Meleklerin hepsi secde ettiler yalnız İblis etmedi. Büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu. (*Rabbim ona*) dedi ki: «Ey İblis iki elimle (*Bizzat kudretimle*) yarattığıma secde etmekten seni alıkoyan nedir? Büyüklük mü tasladın, yoksa yücelerden mi oldun?!**
(38/73-75)

Âdem'in erginleşip tam bir erkek haline gelmesinden sonra ise, Âdem'in bedeni kullanılarak eşi Havva ondan yaratılmıştır. Tabii Tevrat'a sokulmuş olan, kaburga kemiğinden yaratılma olayı tam bir hikâyeden ibarettir. Bilimsel bir taban yoktur. Burada da Âdem'den alınan 23 X kromozomlu bir nutfenin (Spermin) aynı safhalardan geçerek bir kız çocuğunun varedilmesi bahis konusudur. Havva'nın erginleşmesinden sonra ise ikisinden insanlar çoğalmaya başlamıştır.